

A

2899

VI

1974.

T. Mné.

MAGYAR TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA KÖNYVTÁRA
BIBLIOTHECA ACADEMIAE
SCIENTIARUM HUNGARICAE,
BUDAPEST, KELETI KÖNYVTÁR
BIBLIOTHECA ORIENTALIS
COLL. KAUFMANN, B

907

WEISZ Miksa

Néhai dr. Kaufmann Dávid tanár könyvtárának héber
kéziratai és könyvei. Összeáll. és ismerteti --.
Budapest, 1906. Alkalay ny. Pozsony. 199,80 p. 23 cm.

292

KAUFMANN
 DAVID
 KÖNYVTÁRA
 B. 987

[Faded Hebrew text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mostly illegible due to fading and low contrast.]

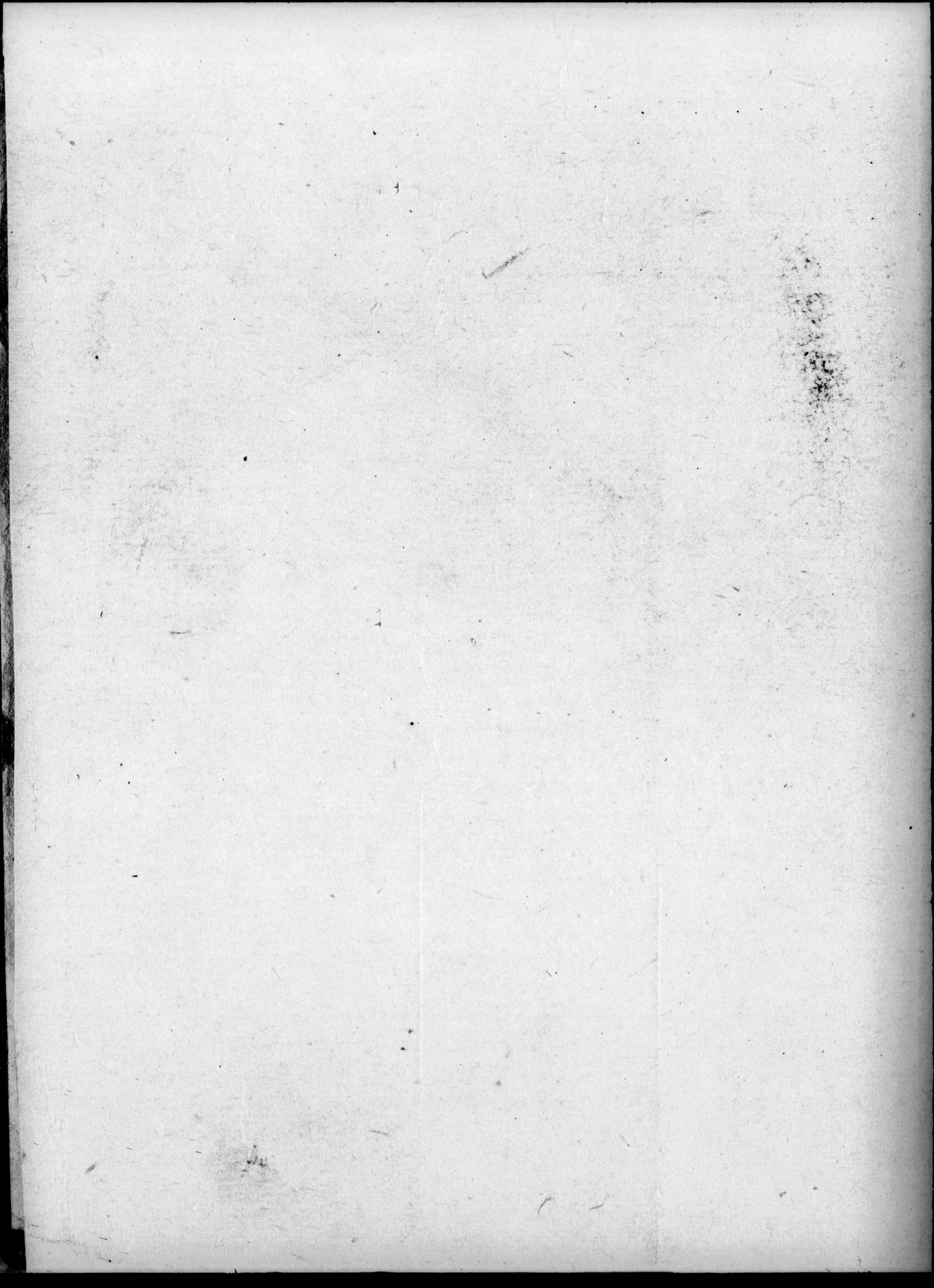
והוא

ספר
הענין

והוא
מניס
שא
כסוד
החי
ואשל
מנס
וזאת
טוב
ספר
שלי
כגור
כשח
ספר
כה
אנ

פח קין קר הקין

תח
לר

פ' ב' ה'
ראות כאלוהי צנוע על עבדו לא
דניאל ב' ע"ב

Table with 4 columns: ראו ספר מאיר, ובלה רוי אל, ומלכין ענות, ומחכת הכרול, כנושאם את כפי, כשניך אל יקל, ועת כי ותכהל, רמיו סודותיו, מהיו הכשמה, סטאי הרקורים, ומיראת ונרו, נמיו ונפותיו, ופת סופר יתקע, וכל אכרין, ומשחח חושם, כפת יאחזם חיל, והמכונים כו, ודכס כופת נופיו, ורכו קוויך, ונלכן אמרתי.
תפלות אל מזהיר, כביאת הגואל, כפי גם קרבנות, אשר תרד יול, כתוכים על סיפי, וכעת כף המשקל, וירתע מאל, ונדל טכיו, מאירה כחמה, לקלים וממורים, תסמר בשדו, וכל פעולותיו, ולכו תרקע, כטרס פקדן, ומשמעעם, אזי הון לא יושל, ולטס שכו, ומתק דכריו, ומקסיך, וכמעי תרתי.

למה ונת הנה פלוגתו בלעזריאל...
עליונו ונתחננו ומשמחילים כענין המלך הכמרן שמשלו ביצירתו דמיון הכוכה מדינה ככדת עד מאד מכניונים רבים ונוראים מהם כגלים ומהם כסתרים וכסוף ככה ארמון ככבד וכיור בו כל עניניו המדינה ולזה נקרא האדם עולם קטן וענין זה כעלה מאד וכאשר עלה כמחשבה הטורה וכחפץ הפשוט לכרוא האדם כראו בדונמ' עליונה וכוראה מאד כצורתו והסגנו כיוצרו מה שלא השיגו אחד מהעליונים ה הככראים כמותו עד שתעו כל הכריות אחריו וכאלו להשתחו' לו דיומו שהוא כראש ואמר להם אחי ואתם כואו כשתחוו וככרעה ככרעה לפניו וי' עושנו וכל זה מהפלטת מעלתו על דרך שאמרו בפסיקתא פרשת כחדש השלישי אמר דכי לוי תפוח עקכו של אדם הראשון היה מכהה גלגל חמה ואם יש למדרש הזה ענין כפי מה שקבלו אכירי ישראל מכל מקום לא יפלא שיהיה כפשוטו לגדולת מעלתו כי ראשון הככראים וצור כפיו של הקדוש כרוך הוא הוא היה סיבת הככראים והכל נתקן בעבורו וגם אם הרב

הקדמה

יתברך

ויסתכל שמו של הקדו כרוך הוא אשר לו הגדולה והגבורה והתפארת והכנס וההוד כל בשמים ופארץ לך וי' הממלכה והמתכסא לכל לראש וראשון בלי ראשית א אחרון בלי תכלית כענין שכתוב אחי ראשון ואחי אחרון ומכלעדי אין אלהים אתה הוא אחד יחיד ומיוחד מכל כד ועבר ופכה אתה הוא כמצא וממצא כל הכמצאים מראש ועד סוף ואתה עלתם ומאמתת מציאותך כמצאו ועדיך ישוכו לעת קץ וכשנב וי' לכדו כיום ההוא והוא גלי עמיקתא ומסתרתא והוא וסמו אחד כדכתיב אחינו הוא שמי הוא האור הגדול שאין חיל בעליונים והתחננום להכילו מרוב בהירותו ועצם אורו והוא כחשך בערכו והוא מסתתר בתוכו כענין שכתוב ישתחשך סתרו ועל השם הכעלם הזה אמר רבי אליעזר קודם שכרא הקדוש כרוך הוא את העולם היה היה הוא וסמו כלכד ודע כי קודם הגלות עולמו של הקדוש כרוך הוא היה האור הקדמון יחיד ומגד עליון לא היה כוטה לשום כד כלל והיו כחותיו כעלמים ונסתרים כתוכו ולפי שאין הכירה בכבודו בא החפץ והוכהק ממנו בכח עלתו אור פכומי כעלם מכל הככראים כענין שכתוב וכעלמה מעיני כל חי וגו' וכתיב כתיב לא ידעו עיניו וגו' כתיב מגלה עמוקות מני מסך וגו' וכתיב והחכמה מאין תמצא עוד בא החפץ וכאלל ממנו בכח עלתו אור סם ועליו כאמר ואי זה מקום כינה והוא המוציא הכחות הכעלמות לפועל ציורי רוחני עוד בא החפץ וכאללו מהאור הזה השכעה מאורות הכותרים עד יסוד הארץ התחתונה סוף הממלכה העליונה אשר העמוקה לפעות ולהמציא כלי להרוק לעולם השפל לקיום הכמצאים על ידי השלם מחר הככראים מקשר הכמצאות בכח צורתו סוד הכשמה העליונה האצולה מזהר המאורות שרשי הכמצאים ומגד זה יש כח כידו להכריח את עצמו לאיזה כד שירצה כי הוא מוכלל מעליונים ותחתונים מומינים ומשמחילים כענין המלך הכמרן שמשלו ביצירתו דמיון הכוכה מדינה ככדת עד מאד מכניונים רבים ונוראים מהם כגלים ומהם כסתרים וכסוף ככה ארמון ככבד וכיור בו כל עניניו המדינה ולזה נקרא האדם עולם קטן וענין זה כעלה מאד וכאשר עלה כמחשבה הטורה וכחפץ הפשוט לכרוא האדם כראו בדונמ' עליונה וכוראה מאד כצורתו והסגנו כיוצרו מה שלא השיגו אחד מהעליונים ה הככראים כמותו עד שתעו כל הכריות אחריו וכאלו להשתחו' לו דיומו שהוא כראש ואמר להם אחי ואתם כואו כשתחוו וככרעה ככרעה לפניו וי' עושנו וכל זה מהפלטת מעלתו על דרך שאמרו בפסיקתא פרשת כחדש השלישי אמר דכי לוי תפוח עקכו של אדם הראשון היה מכהה גלגל חמה ואם יש למדרש הזה ענין כפי מה שקבלו אכירי ישראל מכל מקום לא יפלא שיהיה כפשוטו לגדולת מעלתו כי ראשון הככראים וצור כפיו של הקדוש כרוך הוא הוא היה סיבת הככראים והכל נתקן בעבורו וגם אם הרב

בפרק יג מהחלק השלישי ירחיק זה אנו אין לנו לא קבלת חכמינו הקדושינו ואין לתמוה
 שתהיה מעלתו גדולה ממעלתם ואפילו באחד מחלקיו ומרוב חכמתו קרא שבעים שנות
 לכל אחד מהנכבדים וכלם נכתבו בספרו והוא מה שלא השיגו מלאכי עליון כדכתיב
 ויקרא האדם שמות ואם יש לספק ולומר מה היתה חכמתו של אדם הראשון כזה להונוא
 בתנועת שפתיו מלות טובות ולקראו שמות לכל דבר כדי שיוכר על ידי השם ההוא עד
 שכאמר שהיתה מעלתו כזה גדולה ממלאכי השרת אבל הכוונה כי ברוח הקדש שעליו
 ככה אותיות ומלות מיוחדות עם הדבור הפנימי כשכיל שהשמות ההם יורו על שורש
 הדבר ההוא וכאלו כאמר שבידיעת התחתונים ידע סוד המרכבות העליונות כי כל
 ככרא מטה יש להם שורש למעלה שאם לא כן איך מתקשרים חלקי העולם הזה אם אין
 ליסודות שורש למעלה ואם אין לנכבדים שורש למעלה איך מתפשט ההשפעה וההשגחה
 מאדון הכל בהם וזאת היתה חכמה נפלאה כי השיג מקור ושורש כל דבר וככהו בסם
 ההוא והוא שמו ודאי וכראו ממבחר המקומות והוא הד המוריה ולא הספיק זה להיוות
 בתכלית השלימות עד שהכניסו במקום קדש הקדשים שלשה עדנים נטע שששועים
 להשתעשע כסוד פשר מופות הידועות לחכמי ישראל וכתבם שם בלבוש יקר ויו של
 מעלה וכבוד השם היה מופף עליו והעביר הקדו ברוך הוא לפניו דור ודור ודור ודור
 ודור ופרנסו עד שהגיע לדור המלך ע"ה וראה שאין לו חיים והוסיף לו שבעים שנה
 משנותיו שכאמר בלתי כשמן רענן זהו שאמרו אל אמר אדם הראשון הכניסני הקדוש
 ברוך הוא לבן עדן ושמחני שם והראני מקום הדריקים והראני מלכויות ואבדן וככללן בן
 נפי ולקחתי משנותי שבעים שנה והוספתי לו שכאמר ימים על ימי מלך תוסיף ובו ועל זה
 סיה משכת דוד ואומר כי שמחתי ה' בפעליך זה אדם הראשון פועל הקדוש ברוך ה' ולא
 פועל בשר ודם מעשי ידך ולא מעשי ידי בשר ודם ושם הורד לו ספר על יד רז"ל ועל
 ידו השיג השנות כמדת כעולם העליון מה שלא השיגו מלאכי עליון וכשהובא אל אדם
 היו העליונים מתקבצים לשמוע סתרים נוראים הגלויים בספר ההוא והיו אומרים רומה
 על השמים אלהים וגו' עד שאמר לו הדרכ"ל המלאך אדם חוס על כבוד יוצרך ומתעם
 הדברים כי לא הודעה אחר וולתך לדעת להסתכל ביופיו של מלך והיה נכחו עמו וכו
 סיה משתמש בנכדיו של הקדוש ברוך הוא היו נגלים לו סתרי העליונים ונורות המרכבה
 וסוד העליונים ומיוכן ועל פי השבת בעליונים ידע סוד הדבור החנוכי וכל השמות
 והחכמים ופכנס בידיעת הרוחנים הקדושים וגם בידיעת הרוחניים הנקראים שמות
 המומאה זכן השיג חכמת הכוכבים והמזלות ועתי הממשלה ומטטרן ומיוכן והדברים
 הנריכים להשפיע הרוחניות מהם בסוד הטלמים וידע סוד עבודת הקדש והחול ומי
 השיג בהשגתו בעליונים ותחתונים ואמר כל השכת הכוכר הזהירו לכל יטעה מעל אפי
 אשר עשה לי את כל הכבוד הזה פן יסכב הדיסת הכניונים הכודאי ונהו על עץ הדעת

טוב

טוב ורע לכל ימשך אחר אשת זכוכי ולא יפונה בחלקות לשוכו וכמתק אמריה ולא יכנים
 כלם ויגרום להסתלקות האור הכהיר מעליו ולהשאיר כדד ושומם ממנו והוא עבר ברית
 הפר חק וייקב חור בדלת הכסף ויהפך לאיש אחר ודי כזה מלהאריך לשון ולהרחיב פה
 בדבר הגדול הזה וראוי לחוס על כבוד יציר כפיו של הק"ה וללמוד מדרכיו כי חס עליו
 ולא גלהו וזה היה סכה שהושפל ממקום קדושתו וגורם ממקום חיותו והופשט בגדי קדש
 ולבש בגדים אחרים וגרם לו ולבאים אחריו מיתה במקום חיים כנחיים מדה כנגד מדה
 כי סלק החיים ויעורר המות על כן תפרד כפשו מנופו ומאז כתערכו העולמות
 ונתקלקלו הסדרים והופרדו המכישות כסכת חטאיו בקש לחזור בתשובה ולהשיב אם על
 בנים ויביא קרבן על חטאתו אשר חטא לקרב מה שהרחיק ולייחד מה שהפריד וכמו
 שאמרו אל במסכת שבת פרק ב"ה מדליקין ובחולין פרק אלו טריפות :

אמר רב יהודה שור שהקריב אדם הראשון קרן אחת היתה לו במצחו סכא ותיטב
 לה' משור פר מקרין מפרים מקרין תרתי משמע אמ' רב כחמן בר ינחק מקרין
 כתיב וחכמי לב יודעים עד היכן הגיע חטאו של אדם וכשכא לתקן הסיב את הגוילס
 אשר בול והקריב שור כי פני שור מהשמאל וקרן אחד ירמזו למה שתקן שהוא קרן היובל
 והוא קרן דוד ולזה אמרו אחת היא יונתו בלשון נקבה ואמר' במצחו לומר שהיה כאמצע
 וכן יאות לייחד העכפים כגוף האילן ומהשגתו בעליונים ידע והשיג סתרי הקרכנות
 ותועלתן ותכליתן כי יש בהם סגולה נפלאה לקרב הכמות וליוחדן ולזה נקרא קרבן ואין
 הדבר כמו שעלה על דעת הרב בפרק ל"ב מהחלק השלישי כי היה לו להשיב אל לבו כי
 המצוה במצוה ההיא יתכרך אי אפשר שלא יגלה טעמה למצוה ע"ה וממנו לשאר גדולי
 עולם עד סוף כל הדורות מה שאי אפשר אפילו לאדון הכניאים להשיג אם לא מפיו ותב'
 ואם כן ימשך מזה סתירת הטעמים בהם אשר כדא למנות וכחזור למה שהיונו בו וכאמר
 כי מחמתו על מעשה ידיו קבלהו ועדין העולם רותת עד בא חליפתו ויהיו אז העולמים
 שקולים ואיכנו כי לקח אותו אלהים מי שיבין זה יבין טעם עליו חנוך מכל הכבדים ודי
 לשמש במרום מרומים וישים את כסאו מעל כל השמים והוא מהסתרים הנוראים אשר
 בתורתנו הקדושה בכוזים ויהי כי השמיתו דור המבול את דרכם הובדל כח הנדיק ליסוד
 עולם ואחר עבור זעם הקריב קרבן לבסם העולם וגם על אשר לא דרש שלומם ופוכתם
 על זה נקראו מי כח מעולם ויהי בנסוע דור הפלג' מקדמונו של עולם בכני דאדם קדמאה
 לאות ולסימן העיר ממורת האדם הגדול בענקים וינא מן העצה ההיא המאושר ויבן את
 החומות אשר הורסו מתחלה וירחיב מקום לשכינה עיר הקדש ויחל לתקן אשר עוותו
 לרומם מקום הקודש ולהשפיל מקום החול ולהכניס הכריות תחת ככפי השכינה והלוך
 ונסוע אל הימין כי משם טללי חיים לעולמו וימפור בארות מים חיים וכוזלים מן לכנון
 ללבן מה שהשחיר מקודם ויבן מזבחות ויקרב קרבן במקום המזבח אשר עשה שם
 בראשונה

בראשונה

בראשונה ודאי לקרב המאורות וליוחד הנורות הקדושות וינרוף כבוד מעט המיג אשר
 בו וישאר כסף נקי וימל כשר ערלתו וינאלו כלי הזעם לחץ כפחי כפש וישאר במקום
 פנימו כטוב וכמקום כאלמן תקיע ויקח בידו אומנות כוראו לגמול חסד עם הכריות
 וילמדם דת נקויה והוא במקום פעם אחת כוסה עשרה ויבא בכלל אליו קבר בשלום ו
 וכבטחה וישאיר אחריו ברכה האב השכי עולה תמימה וילך בדרכי אביו בגבורה ולא
 פרו ימיו ושאל מכל מה שעשה אביו בתקון העולמות לסדר סדרי המרכבות להכין כסא
 ליטב עליו באהל דוד כי הוא הזקוק השמי ויולד שני בכים מורים חכמה נפלאה לחכמי
 לב כעופה דרושה בכל וערוכה ומי שלכו מן החכמה ריקן מניח הטוב היין המשמח להים
 גאנשים ומסתכל בקנקן ויפרדו איש מעל אחיו זה חלק וזה שיעור זה חלק יי' וזה חלקו
 השערים ואין זה מקומו ויהי כי חזרה עטרה ליושנה ותשלם כוונת הכריאה בבא האב
 השלישי מווקק שבפתים מעין ופיו של אדם הראשון וישתרו ממנו יב שרשים כשכמי
 זה שקולים וישתעפו ממנו ע' עבפים דוגמת השבעים קומות ההדורים ומן הראוי לדעת
 בו מאז בא נחש על מוח הטיל בה וזהמא חוייב שימסך המשיון הכרפס ההוא עד אלף
 דור ויהיה התפשטות עץ החיים כל אותו הזמן כעלם אלא שנברו רחמיו אחר גלגול ו
 וגלגול ונרוף ולא כשאר עולם עץ החיים כעלם אלא כ' דורות שהיו ענן מפסיק על כ"ה
 ספרי הדת ושאר דורות קמטם בלא עתם וכורא עלילה סכב סכוכים וירד יעקב מצרים
 בעבותות אהבה להנרף עם בכור הכרזל ולהניח עם החלודה והוזהמה שהיתה עם מ
 מערבית בהם מכה הכחש הערום ולפי היו ערומים מויו השכיכה סכ' ואת ערום וערוה
 ואחר הנרוף כתלכשו בויו השכיכה סכ' וענכך עומד עליהם ואחר כך התפתחו שערי עץ
 החיים ע' רועה כאלמן ויעמדו על הר סיני ויקבלו התורה ויעשו בה כפי מורים ויתבסס
 העולם וישב כמו שהיה קודם חטאו של אדם ולא עמדו באמונותם קצנו הכטויעות היטות
 כאביהם ויחזור העולם לקלקולו הראשון עד יבא ויעבור רוח הטומאה מן הארץ ומהיום
 ההוא והלאה היתה התחבולה בעבין הקרכנות ומצות ידועה להעביר רוח הטומאה וליוחד
 הנורות הקדושות לצורך הכמנאים וכן היה הדבר עד שנליכו מארצנו ובהגיע הזמן
 לאנשי כנסת הגדולה נפו ברוח הקדש שאורך הגלות הזה ונורות תכופו והשמטה
 פועלת כמדתה קשה ומרה ומדת הדין מתחמה ידעו שאין קיום ועמידה לזרע יעקב וולתי
 בדבר שימשיכו בו רצון אביהם שבשמים אליהם דוגמת הקרכנות ותקנו להם דברי
 התפלות ברוח הקדש כנגד התמודים ועמדו חכמי המשנה וחכמי התלמוד וכארו דברי
 דיכו תפלות כל השנה וכתוך דבריה הזהירו על כוונ' הלכ שהוא העיק' הגדול לכל תשוב
 התפלה ריקס ומגדוליה גלו לכו מה שצריך האד' לכוונ' בקבלת מפי הכביאי' והם העליומו
 הדברים ההם וולת לאשר כח בהם לעמוד בהיכל המלך ליקר הדברים ולהסתירם לכל
 יקרב איש זר אל הקדש פנימה ואין קום תחבולה להשיג הדברים לא מפי יודעיה' באמת
 כילא

כי לא נתנו לשכל האדם בשום ענין לפי שהם תלווי' כחמטכה שאין לאדם בה שום השגה
 וכתוב לא מחשבותי מחשבותיכם וגו' והדברים קשורי' קשר אחיותי עם סתרי התור והכל
 כוכב ממקור אח' ולו יחיה האד' שני' אין חקר כמנע בחקו לפרט דבר אח' מהם על אופנו
 ועל דרך זה תקווי התפלות כי יש בהם סגול' נפלאו' לסדר המרכבות ולהמשיך הרצון
 א' הכמנאי' ויש בהם חכמות רמוזו' כמו שיתבאר בס' ד' ואין העבין כמו שכתב הרב בפ' מ' ד'
 מהחלק ה' וז' המצוות הנכללות בחלק ה' הם המצוות כספ' אהבה וכלם גלויי הטעם
 ר' ל' כי כוונת העבודות ההם כדי לזכור הא' תמיד באהבתו ויראתו לקבל המצוות ע' ד' כלל
 ולהאמין בכורא' ותברך מה שהוא צריך לכל בעל תורה להאמין והם התפלה וק' ס' זכרית
 מוזן והכלה אליהם וכרכת כהנים ותפילין וציצית ומוזה ולקנות ס' ולקרות בו עתים
 ידועים כל אה המעשים ולמדו ספרות מועילו לא ינטרכו לדבר אחר כי הם מבוארו ע' ד'
 כאן והנה הרב ז' יגזור כי עביוני התפלות שאמרו עליהם שהם גדולים מן הקרכנות אין
 בוונתם כי אם לזכור האל ית' ואם כן יתקנו לנו בעונותיה' לקרוא בתורה שהוא השיקר
 הגדול באהבת האל ויראתו וקבלת מצותיו והאמונה בו ואין התפלה אמונה אבל היא
 מצוה מעשית כמו שא"ל אי זו היא עבודה שכלב זו תפלה והיות האל יתברך הראוי
 שבעבוד היא האמונה ויקשה עוד שיראה מדברי הרב ז' שאין בדברי התפלות סגולה
 ותועלת להפיק הרצון האלהי ולהמשיכו א' העולמות לקיום הכמנאי' כמו העבין בקרכנות
 שהוקפו אליהם התפלות כמו שיתבאר אמתת כל זה כמה שיבא ב"ה והוא אומרו כל אלה
 המעשים כי לא ינטרכו כו' בטול כל זה מבואר עוד ממה שאמרו ז' בספרי ולעבוד את
 מ' אלהיך מנינו שנקראת התפלה עבודה מן התורה מן הכביאי' ומן הכתובים מן התורה
 מנין דכתיב ולעבדו בכל לבבכם וכי יש עבודה בכל אלא זו תפלה מן הכביאים מנין
 דכתיב וכשלמה פרים שפתיכו פירוש נשלם לאל כיב שפתיכו שהיא התפלה מקום פרי
 הקרכנות העבודה מן הכתובים מנין דכתיב להך די אנת פלח ליה וכי יש פולחן בכל
 לא זו תפלה ושכיכו במסכת אבות פקא קמא שמעון הנדיק היה משיירי כנסת הגדולה
 הוא היה אומר על ג' דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים
 וגרסינן בתוספתא על התורה מנין שנאמר כה אומר יי' אם לא בריתי ויזם וליה וגו' על
 העבודה מנין כמו ששכיכו אלמלא מעמדות לא כתקוימו שמים וארץ והמעמדות הם שהיו
 מתפללים דתנו רבנן אכא משמר היו מתפללים על קרכן אחיהם שיתקבל ברצון הכס
 ביארו שאין ענין התפלה והמנות ההם ללמד ספרות מועילות כדעת הרב אכל ממשיך
 קיום העולם שאפילו העבודה שהוא אחד מהעמודים שהעולם עומד עליהם הנטרך אל
 התפלה שיתקבל ברצון ואם היה שכוונת התפלה ללמד ספרות מועילות כדעת הרב ז' אל
 מה שכחו של מוקיהו באומרו והטוב בעיניך עשיתי ואמרו ז' שסמך גאולה לתפלה ואם
 אלת' דברי אגדה מה יאמר במעשה רב ברונא שהרי אין הכראה ממנו מה שאמר

ועוד שלא היה להם לתקנם על הדרך שתקנום כי אין השמעותם כדבריו ועוד למה
תפלה מיושב ותפלה מעומד וכמה דברים יש שסותרים דעתו ללא שלא ראינו להאריך
אבל מכלל דבריו יתבאר סתירת טעמיו בתפלה וברכת כהנים ותפילין וציצית ומה
שהביאו לרב לסקול כדעתו סתרי תורה היותו ערום מן הקבלה האמיתית המסוד ליחודי
סגולה אשר הוא הפתח לידעת יונריו ות' ועבודתו ודפו אחרים חכמה חזונויות נרת
סרה ההולכת אחר סרירות לכה וגם בפועלים כס דרבו בדרכה וכן כאמר עליה ולכל
תבלית הו' חוקר לכלות מנפס ועד כסר וכסר כתבנו כי חש' מר' עה בכל סכלו אי אספר
לו להשיג טעם המנהג כמו שאי אפשר לו להשיג פירושו עד שיפרשנו לו יתברך
והמשל בזה הרי שכנסו ע"ס על מנות סוכה או לא למד פירושה מפיו ית' והלך לישראל לומר
להם בסוכות תשבו ושאוהו היאך וממה תהיה ונבוכה ומללה ואם האכילה והשתיה כה כל
ז ואם מנהג זו כללית ומחוייבת על הכמים ועל החולים ועל הולכי דרכים היה משיב להם
עמדו ואשמעה ולא יועילכו גדול השגתו ה' בטעם המנהג ההוא לא יועילכו הרחבת לבו
מכל מי שהיה לפניו ואחריו עד שיקבלנו מפיו ית' וכזה תדין לשאר מנות ואחר שכתאמת
הענין הזה אצלך אמת שאין אחריו שום ספק א' יפתח הכודים מלכם טעמים למנות ודע
כי כל מי שלא קבל סתרי תורה מרבותיו ומושב לסקלן כדעתו הרי הוא מנהל פני' בתורה
שלא כהלכה והוא בכלל לא תעשה לך פסל ומסכה ועונשו גדול לע"ה ועל כל זה יביאך
השמים כמשפט והוא על כל כעלה והט אונך ושמע דברי חכמי' ומידותם' לא תעשה לך
פסל ה' יצחק פתח אל תתן את פיך לחטוי' את כשרך כמה אית ליה לבר כס לזדהר' כפתעמי
אורייתא כמה אית ליה לאזדהרא דלא יטעו בהו ולא יפיק מאורייתא מה דלא ידע ולא
קבול עליה כתי' לא תעשה לך פסל וכל תמונה וקב"ה זמין לאתפרעא מניה בע"ל בזמנא
דנשמתיה בעית למועל לדוכתא דחיין לה לבר ותשתני מההוא אתר דזרירין כזרור' דחיו
שאר נשמתין ר' יהוד' אמר כמה דתכינן למה יקנוף האפי' על קולך דא נשמת' דבר נש א"ר
חייל כתיב כי אגבי ה' להיך א קנא מ"ט משום דקני לשמיה בכלא אי בגין פרצופין חקני
לשמיה משום דמסקר בשמי' אי משנ' אורייתא תגיבין אורייתא כולא שמיא קדיש' וכגיבין כך
כעו דלא יטעו בשמי' ולא יסקר כיה ומאן דמסקר במלכא לא עאלין ליה בפלטרוני דמלכ'
וישתני מעלמא דאורייתא א"ר אבא כתיב לא תעשה לך פסל וכת' פסול לך שני לחות אבנים
כלומ' לא תעבד לך אוריות' אוריות' אחרת דלא ידעת ולא אמ' לך רבך מ"ט כי אכבי ה' להיך
א קנא אבא הוא דזמין לאתפרעא מיכך בעלמא דאורייתא דנשמת' כעיא למועל קמה
כמה זמיבין לסקלא לה ולא עלא לה גוניהנס תן עיניך כדברי אבות העולם קדושי ענין
רואי פני המלך וראה איך הסו דרך הטעות והסקול א הפסילי' והתמוכות והטעם אח' בו
כעלי התמוכות כוונתם לעשות התמוכו' ההם כדי לקבל מן הכחות ההם ולהיות מכוונים
כנגדם לאות ולזכרון ואין רשות לעשות התמוכות כי אם על דרך שיעשה בגלל

ע"ה שהיו יודעים לנרף האותיו' סכבראו בהם שמים וארץ ועשו אותם ע"פ השם וכתקדשו
הנורות האלו להיות מוכנות ומועדות לכבוד אהי ישראל וכפי השעור שהורש' כל אח' מהם
כמראה אשר הראה ה' את משה לתבנית המרבה הקדוש' הנעלמ' מרכבה שרוכב בשמי
שמי קדם וכאשר יחשוב אחר לעשו דמיון הנורות ההם לא הוקדשו ולא הוכנו לכבוד כמו
שלא הוכנה התמונה האומכית שפסלה האומן לחול עליה הכשמה ויהיה המרחק ביניהם
כהרחק הכור לכברא וע"פ הענה הנעלמ' היא מוכנת לכח חיזון הוא הנקר' כח הטומאה
כי מחוץ למחנה סכינה מושבם כי הם פותחים ומתקרבים א הכא ליטמא ומפרי מעלליו
ישביעוהו ולכן הוא מועה בה וכעקר מן העולם כי הוא מחליף המלך בעבד וממיר טוב
ברע ומסקר באדון הכל וכן במשל הזה אותיות התורה ואם הם גשמייות הם רומזו לשמות
השמי' ולחכמות הנאכלו מאדון הכל והו' בהכרח להעמי' גופן ופרושן בענין שיסכימו עם
הכסת' בהם והרמוז בהם בענין שיתחם החומ' לנור' וכאשר דרך דרך אח' אין הנור' הה'
מוכנת לשבת ולחול על החומר וכמנאת תורתו וחכמתו ללא אלוה ומכמה פסולה ופגומה
ויהיה ממש כעושה הנלמים עב"ל המקובל הרב רש"ס טוב בן שם טוב אל' ואל יתפתה
האדם ואל ישיאנו שכלו לסבור שההולכים אחרי שקול הדעת יעמדו על סתרי התורה
והכביאים והמדברים ברוח הקדש ותקוני התפלות ובהגדות הקדושות כי באמת הם
מחויירים התורה הקדושה לתפילות ואין דבריהם כי אם נלמות ולא סדרים' עוד יש לדעת
כי כל חכמת החכמים קשורה ועולה בקנה אחד על פי דקדוק גדול ומתיחסת במלותיה
למונאים מן בעיניהם והטעם לפי שהיא מקובלת בידם עד מפי אדון הנביאים והתורה
הקדושה קשורה מתיחס' עם החכמה העליונה ולזה נריך לפרש' בענין שתסכים ותתיחס
עמה והעושה כן עליו כאמר תורת אמת היתה בפיהו וכת' אשגבהו כי ידע שמי והדורך
בדרך אחר דובר על ה' סרה לא יוכל כפרה ועליו כתוב ויחפאו בני ישראל וגו' ואל יפתך
המקבלים ועושים בתים בכת' המסרים אשר אין להם חכמה סכיב ואומרי' כי לא השיגו
המשיגים על הרמ' כס אל' אלא מפני שלא ירדו לסוף דעתו וטבעו כמים אדירי' ולא השיבו
אל לבם כי המשיגים היו מעניקים חמה בקומתם ולא הגיעו המים ההם לעקבם ולכס
היה כפתחו של אולם ועוד יש לומר כי ינדקו בזה אלו השיגוהו בדרך החקירה וסקול
הדעת כמנהגו אבל באו עליו כיד גדולה ומזק מאד הקבלה האמיתית המקובלת עד מפי
אדון הנביאים אשר אם באש' לידן היה חוזר בו ממה שכתב בדברים ההם אשר הו' מושב
שהם סתרי תורה ומעשה בראשית ומעשה מרכבה זמי' ושאלם להולכים אחרי שרירי' לבם
בדברים שכתב עתיק וזמין וא"ל לשום כברא להשיגם לא מפיו פירו' עשייה זו ואחר שכתבין
פ' הענין ומלותיו כעלה אל המרכבה דרך הסולם וכמה דחוקה היתה ידועת המרכבה
מהם ומשבו שהשיגוהו כיון המצרי' והמשכיל יבחן בין סתריה' וסתרי המדריכי' א' הישרה
עניכרין דברי אמת וולת לאשר ללכו פוכה וכבר נמשכו הדברים ונאטו מהקו המכוון

ב א י 2 להודיע

להודיע כי סתרי התורה לא יושגו בשו' עבין לא מפי המקוב' בהם ולה' בדברי הכבואים
 והמדברים ברוח הקדש וכו' הדרך הם תקיני התפלות ונשוב אל אשר היתה ליו הכונה
 פספר זה וכאמר בו עבוינו התפלות סודן גבוה ותועלתן עצום מאד עד שהפלינו לומר
 במדרש תלים על כי כי חסד ואפלטתו א' ר' יהושע בשם ר' פנחס מפני מה ישראל מתפללין
 ואינם כעבין לפי שאינן יודעים להתפלל בשם כלומר הראוי לאותה מידה ולאותו דבר
 עד שיתדבק במחשבתו וכדבורו בשם ההוא ותקבל הכפס החכמה שפע מחקור הכל על
 ידי השם שהוא בטוהר מדותיו כהיותו ראוי ליתדבק שלא יהיו העובות מכדילים כדגרים'
 כמסכת שבת פרק כל כתבי א"ל רב פפא לאביו דידי ודודך מאי א"ל אינו דומה הכל פה
 שיש בו חטא להכל פה שאין בו חטא ולמעלתה תקנוה כגלה וכסתר והמתקנין דרכו
 בזה דרך התורה הקדושה שהיא דוגמת מי שבראה את גלויה וכסתרת גלויה לא ישיגוה
 אלא זכי העין המטיבים לראות המסתכלים במוח אחרי הקליפה לפי שהיא מלוכשת
 בכמה מלבושים למען יסכלוה עוסקיה ושו ירדה כמו שהיה בעליונים לא יוכלו לעמוד
 לפניו ופני הסרסור יוכיחו ואין זה מקומו וכשוב אל אשר היונו בו וכאמ' כי התפלות יש
 בהם סתרים נוראים בקשר העלמות וכיחוד הנורות הקדושות להמשיך הרצון של הכמאלי
 ולסון תפלה הוא חבור נורת המתחנן אל מי שמתחנן אליו לקבל שפע וברכה ממנו כסוד
 הקרבות ולזה תקנום כנגדם כלומר בזמנם ובמקומן כמו שאלל בפרק תפלת השחר
 תפלות כנגד תמידין תקנום ומדרשו של ר' כחוכיה בן הקנה ע"ה אמאי איקרי קרבן אלא
 ע"ה שמתקרב הנורות הקדושות כד' א' וקרב אותם אחד ל' אחד והיו לאחדים כידוך ואמר
 לרוח כיחוח ואין רוח אלא באף ואין כסומה שהיא הריח אלא באף ואין כיחוח אלא ירידה
 דכתי' וירד ומתרגמי' וכחת הרוח יורד ומתיחד בנורות הקדושות ההם ומתקרב ע' הקרבן
 והיינו דאיקרי קרבן ע"כ וכו' הברכה מתפשטת בכל העולמות ועבשיו שפסק עבודת
 בית המקדש בעונותיו כשאר עבודת הלב במקומה וממה שנריך לדעת כי האדם הוא
 תכלית העולם והוא כלול מעליונים ותחתונים כמו שקבלו ע"ה וכמו שיתבאר בס' ד והוא
 כלול מהטוב והרע לפי שזה לעומת זה עשה השלי' ואם ככלל הכל ככי טוב כהיות העולם
 מתקן ככל כפי הנורד ככל כאשר ישר בעיני היוצר ית' לעשות והאדם שהמה עבמו לנד
 הטוב מנד מעשיו הטובים ותורתו ותפלתו וטהרות איבריו מתקן ומעמיד את כל אבריו
 בכין האדם הגדול ומטהר ומפאר את הכית בית תפארתו וממלאו אורה וע' כאמר ישמח
 אביך ואמך וגו' ובמדרשו של ר' כחוכי' בן הקנ' ע"ה תאכיל עמוד אחד מן האר' עד לרקיע
 ונדיק שמו על שם הנדיקים וכשיש נדיק' בעולם מתגבר ואם לאו מתחלש והוא מוכל כל
 העולם דכתי' ונדיק וסוד עולם ואם חלש לא יוכל להתקיי' העולם הילכך אפי' אין בעולם
 כי אם נדיק אחד מעמיד העול' ע"כ למדנו כי כהיות ה' דיק מרביע את עבמו לכך וכות
 מוסיף כח בגבורה לקיים העולם ולהעמידו כי כן העליונים אצל התחתונים דוגמת הנל
 אצל

אצל הנורה כפי מה שהנורה מעוררת הכל מעורר וכמדרש אמר לו הכ' למטה לך
 אמור להם לישראל כי שמי אהיה אשר אהיה מהו אהיה אשר אהיה כשם שאתה הווה עמו
 כך אנו הווה עמך וכן אמר דוד יי' כלך על יד ומיכך מהו יי' כלך ככלך מה כלך אם אתה
 משחק לו הוא משחק לך ואם אתה בוכה לו הוא בוכה כנגדך ואם אתה מראה לו פנים
 ועומות או מסוכרות אף הוא כותן לך כך אף ה' בה' כלך כשם שאתה הווה עמו הוא
 הווה עמך ע"כ וכשהמאור העליון משקיף על בני אדם ורואה מעשיהם הטובים מתוקני'
 כפימה שמעוררים הם למטה מעוררים למעלה ופותח את אוזניו הטוב ומוריד השמן
 הטוב על הראש ומשם לשאר מדותיו ומתאור ההוא משתפכת הברכה התחתונה להשקות
 כל חייתו שדי ומשם נמשכת הברכה לעולם השפל ועבין הווה הוא עשויות הטוב בעיני
 ה' כשם שדיק מיוחד הנורות הקדושות הוא יחודו של אלהינו וכו' שמכינו שאמרנו
 במסכת שבת כשעלה משה למדום מנח לה' בה שהיה כותב כתרים לאותיות אמר לו אהן
 שלום בעירך אמר לו כלום יש עבד שכותן שלום לרכו א"ל מ"ה היה לך לערכו מיד אמר
 ועתה יגדל כא כח יי' וזה סוד שאמר היה לך לעורפי ולהמשיך הברכ' ממקור הכל וישרים
 דרכו יי' וכברכות ב"ק תבוא א"ר ישמעאל פעם אחת וכו' א"ל ישמעאל בני ברכנו כו'
 מיד כענעלי בראשו והוא סוד שה' מתאווה לתפלתן של נדיקים ואמר אין הכ' רוכב
 על ערבות אלא בעורתן של ישראל שנאמר רוכב שמים בעורך אס כן דעפי כהיו האדם
 מטהר את עבמו ורודף אחר ידיעת השם והוא טהור בכל עניינים ושומר המצות שהם
 חקי האלהות ומשפטיו ומיוביו בעשה כלי שרת וכלו ככון לקבל האורה אלהי ובאמצעות
 הכשמה הקדושה יש כח בידו לפתוח נורות הקדושה והטהרה והשכמה העליונה בכח
 אדון יחיד להשקות ערונות הגן והתחתונים מקבלים שפע כעבין ומברכתך יכורך בית
 שבדך וזהו סוד הברכות כי המכרך מדכיק משכבתו בנורות הקדושות ובאמצעות חבת
 תפלתו ודכוקו כי הוא משלים במוטכל כמורגש במוטכע בא השפע לכח המכשירים ה'
 התחתונים וממנו לכל התחתונים וכשהאדם מוטא ומעמא עבמו מתרחק מן הנורות
 הקדושות ואז מתגברי' כוחות הרע והטומאה כי משלקים השפע מלבא דרך ישר ל הגן
 הקדוש והולך אורחות עקלקלו וסופך בבאר צרה נכריה וזהו כעם לאביו בן כסיל וממר
 ליולדתו כי העבד מולך והשכמה יורשתג ברתה ואזי מפסקת מחבת הברזל בין ישראל
 לאביהם שבשמים ונועקי' ואינם כעבין וזהו שכתוב סכות כעבין לך מעבור תפלה וכתוב
 כי אם עובתים היו מכדילים כינוכס לבין אלדיכ' וכשיש נדיקים בעולם יודעו לפתות
 את וצר' ככונפת התפל' וכסודה מהפכין מדת הדין למדת רחמים וביבמות פרק הבא על
 גבימתו ובמדרש ילמדנו א"ר אלעזר למה במשלה תפלתן של נדיקים כעפר מה שפרזה

מהפך את התבואה בנורן ממקום למקום אף תפלתן של נדיקים מהפכת דעתו של הקל"ה
 מחדת אכזריות לחדת רחמנות ע"כ ועל הדרך הזה היו מצלימים המסידים כמעשיהם
 כי מהיות האדם כלול מכל המעלות בכח הכשרה הקדושה היה לו כח כידועת שמות
 הכורא והנהגותיו ולפי הכנתו בתולדתו ברבולתו וכשרו לפעולות מעשים ולשנות טבעים
 ולאסור העליונים להביאם לרצונו והכל תלוי בידועת הדברים העליונים שרשי הכמנאי
 אשר כל אמונת ישראל תלויה בה כמו שיתבאר במקומו בעזרת האל וכל היודע
 לסדר המעשה ולכוון מה שראוי לכווננו הרי זה מעורר הדברים העליונים להמשיך האור
 לכל העולמות וכאן הכן שאל שהרי הכל נודעים סדר המעשה אם כן איך חשיבותן של
 נדיקים היודעים עיקר המעשה ויודעים לכוון כראוי והתשובה כי אלה הכלתי וודעים
 אלא שזה סדר העולם ולא יותר ממשיכים המסכה ממקום האחרים אבל היודעים עיקר
 המעשה ומכוונים בו ומשיכים אנולות הכרכות ממקום המהפכה העליונה על הראשית
 העליונים דרך ושר כראוי והם סכה שיתכרך השם הקדוש ומשם מתפשטת הכרחה
 לתחתונים כך העלתי מחדשו של רשבי ע"ה ובהתכווני בדברים המופלאים האלה
 וכתאמתו אמת גמור אבלי אבי כנעיר באלפי מאי בר יחוקל כן נבאי הספרדי אל ראיתי
 לדחות ליבכם לפנים ממחיתני ללקוט שכלים מאחרי הקוצרים שדה של תפוחים ולדרוך
 בהרבי הראשונים ולהעלות על ספר מה שיומין לידו הנזר כ"ה מסתרי התפלות וטעמיהם
 האקבן כדמיהם ואמכרם אחד לאחד עד שיהיו לאתלים בידו אולי אוכה לימנות מכתם
 אפי בדבר קטן והאשל הגדול אשר עליו תליתי ענמי באלה הדברי הוא הספר המפורסם
 אצל תכמי ישראל האמתים מדרשו של רשבי ע"ה אשר הוא מגלה סתרי תורה ביד רמה
 מה שלא הורסה אחר וולתו לעשות כן והוא הכטיב בספר ההוא כי רבים יתפרכסו ממנו
 באחריות הימים ואמר שם והמשכילים ויהירו אליו רבי שמעון ומכרו ויהירו כד אתכנסו
 למשכד האי חיבורא דאיהו מוהרא שילאה דלעילא רשותא אתיהיב לר' שמעון ומכרו
 לגלגה ביה רזין סתימין ולכל כשמתיך דמתעבתא דלעילא ומתיבתא תתאה ולשכע טורין
 עילאין דאזנן תלת אבהן ורעיא מהימנא ואהרן ודוד ושלמה ושיהו עמהן וכו' ובגין דא
 אסתכס קב"ה וסכיכתיה למיעבד האי חיבורא על יד ההוא דאיעליא וכניס ביה עילאין
 ותתאין לאשכחא ביה בינחא לשכיכתא בגלותא וחירו לה ולכחא והאי חיבורא איהו
 כגוונא דתיבת נח דאכניס ביה כל מיין ומיין הכי מתכנסין בהאי חיבורא כל כשמתיך
 דנדיקיא ואכמי חדות דאיתמר בהון זה השער לה' נדיקים יבאו בו ואמרכין דלא נדיקים
 איתרמיין מתמן וכד אתגליא האי חיבורא בעלמא סגיאין מתכנסין לגביה דאיתמר בהון
 בואת אשר ישנו פה ובומר ואת אשר איננו פה בהאי חיבורא עמנו עומד היום ועליהו
 איתמר ומנדיקו הרבים ככוכבים לעולם ועד ע"כ בדבריו אהנה וכאהכתי אשנה
 ומפניכו אמבר הספר הזה וקראתי תולעת יעקב על שם ישראל שמשלול לתולעת
 מה

מה תולעת אין כחו אלא בפיו אף ישראל אין כחן אלא בפיהם וכלמדנו פרש' יהי כשלת
 למה כמשלו ישראל לתולעת לומר לך מה תולעת אינה מכה את הארזים אלא בפה והיא
 רכה ומכה את הקשה כמו כן אין לישראל אלא תפלה שהאומות כמשלו לארזים שכל הכס
 אסור ארו כלכונן והכי איתה כב"ר ואמרו שם עוד ד' אמה תולעת זו מוציאה המשי מפיה
 לעשות ממנו בגדי יקר בגדי מלכות כך ישראל בפיהם מתפללין ומשכחין להב"ה ומחליכין
 אותו עליהם ורמוז לנו ע"ה כי כשישראל מכוונים בתפלתם מה שראוי לכווננו הם סכה
 שיפתח המעיון וימשך האור הגדול אל הצורות הקדושות ויתחדו הענפים כשורש ואז אפ
 העולם מעטרת למלך שלמה ומלכשת אותו בגדי יסע כלולים מכל הגוונים והסוד ומרדכי
 יצא מלפני המלך כלכונן מלכות תבלת ומור ועטר והכ גדול ותכריך כן וארגמן והעיר
 שושן עיר דוד שושנת העמקים נהלה ושמה כי מרדכי החתן פטמ ימינו ושמשו לחכמה
 שנאמר שחאלנו תחת לראשי וכו' ולזה אם הבנים שמחה לזה כווננו באמרם מה תולעת זו
 מוציאה המשי מפיה לעשות כו' וה' בה מודד להם מדה כנגד מדה הם הלכישוהו בגדי
 יקר והאירו פניו וחתן וכלה כשסין ושמה גם כן ליהודי היתה אורה ושמה וכו' וכוונתן
 את אוניב' בכח פיהם ולזה כמשלו לתולעת וכוונתו בחבורו ג' תועלת לעצמי האחד
 להיות סתרי התפלו וטעמיהן בין עיני תמוד למען אשכיל את אשר אעשה כי בזה יתראה
 עבד אל אדונו כי מן הכמכע הוא שלא ישאר קצת מהדבש בידו על מה שתאשר ברכה
 והשכי להיות נידה לדרכי ליום נסיעתי ללכת בכח האבילה ההיא לשום אכוקה בעדי
 להאיר את דרכי להליך כנגדי להשיב אמרים אמת לשלמי כעבין שכתוב בהתהלך תבנה
 אותך הסלישי אולי יעלה שושן אחד בין הקופים וישיב אל לבו בראותו דרך ה' סלולה
 להתראות לפני המלך הקדוש ויתכבד לקרבה אל המלאכה ויסיר מסוה הערוץ מעל פניו
 ויראה עולמו בחיוו ויכיר וידע את מי שאמר והיה העולם כי לא לאדם דרכו וכמה עמקו
 מחשבותיו מחשבות בני אדם ואהיה וזכה ומוכה אז טוב לי ומעתה אין להאשימני כי
 לעצמי חכרתי ולעצמי כוונתי ולא עשיתי עטר להתגדל בהם ולא קרדום לחתך בהם כי
 איני אלא מעתיק מספר אל ספר ומגילה אל מגילה כי אין כלסוכי מלה ואין בי דעת
 ומזמה כי בער אכבי מאיש ואיך דעת קדושים אמנא ויהי אותי לכף זכות מן השמים
 ידוכוהו לכף זכות ויזכה לחזות בנועם ה' ולהכנס בלא בר אל הסיכל לפני ומדעתי שאי
 אפשר אלא שיגלה ספר זה ומיראתי שמה הרואים יאשמוני וכהכל פיהם ושרפוני על
 בלתי היותי כדאי למה שיראו בספר הזה הנזכרתי להתגלות זה ואני יודע כי הרכה
 מיוחדי סגולה המרידים אשר ה' קורא המכזרים מעלת הספר הזה יזכרנו לטובה על
 שהקלתי מעליהם טורח משאם לשוטט ולכקש את דבר יו' אנה ואנה וערכתי לפניכם
 סולחן מכל מעדכי עולם זה הסולחן אשר לפני ה' ואיני מושט לפתאים הממלאים כתיבם
 דעות מוויפו' אם ילשינו ואם יכיעג ראשם כי מסוה הערוץ מפסיק בין הספ' הזה לבונס
 וכבר

זכר העויתי כפי זה כמה למולם **ואתה** הידיד המעיין בספר הזה הנכנס לימנות
 מכת העומדים בסוד אלהינו אל תקוה ממני לבאר לך סתרי המלות וסודן אב
 לא בקצת מקומות ימעט מספר וזה למעלת המקומות ההם ועומקם וכבר טרחו בזה ל
 קצת מהראשונים ועליהם סמכתי ולמה אמרתי עמתי לבאר עוד מה שהוא מכואר אבל
 אכאזר ענייני התפלות דרך כלל עם המנות הנריכות בשע התפילה כגון ניוות ותפילין
 וברכת כהנים ולולב ודומיהם לפי שלא ראיתי דבר מספיק לרוב במאת המשוטטי לבקש
 את דברי ויוראיתי לחלק הספר הזה לג' חלקים החלק הראשון סתרי תפלות המול וסודן
 החלק השני סתרי תפלות סכת ומועדים ושעמן החלק השלישי סודות הכרכות
 וככסופן וקודם סכתחיל כמה שיעדנו כקדים הקדמה אחת שכל אמונת ישראל
 סוכב עליה סקבלו קדושי עליין וכאמר כי שרש כל הפרטי סכת כל הסכות וקדמון לכל
 כלי ומן הסגת מהותו מנועה ואין פנה ואין תכונה לשכחו ולפארו ולהבילו בשום שם
 ולתוארו בשו תואר להיות בלא גבול ובלא תכלית ובלא שום שינוי וריכוז ואין שום הסב
 בו ואם כן כמעט הוא להתפלל אליו בלא שמותי האכלים ממנו ולומר שהוא גדול ובכור
 ונורא כי בזה כתיב לו תוארים ומקרים והיינו מסקרים באמונת אבלי סוד היסודו ועמוד
 החכמות לידע כי תכלית העבודות הם לאדון יסוד שרש הכל ואין מציאות כל הכמנאים
 אלא ממנו ואולם לא יועיל לו דבר ולא יחסר לו כמו שלא יועיל המאלל והמשתה לכשמה
 העליונה ואולם פי המאלל והמשתה יתמיד החבור וכן פי העבודו יתמיד השפע ויתפוצץ
 פל התחמוכים ובהכרח הוא העבודה והעבודה בלתי דברים מובילים אי אפשר והגבול
 הזה מבלי גבול כאנל והם המדות שבהם מכהיג עלמו כידוע לחכמי לב והם כו והו להם
 בדמיון הכשמה לגוף ואליה כוונת כל השכחות והתפלות והעבודו והו עיקר שהכל תלוי
 בו כי הוא שרש האמונה ואין לנו עסק עם המתפתים אחר שכלם כי מה שמוטבים שהוא
 דרך המרי הוא דרך האמונה כי התפלות להגיגש הכשגב פי חכמותיו כי הם קיו העול
 וכל מה שתמצא משמות ותוארים ודברים מובילים הכל כאמר על אנלות המאורות וכל
 סדרי בראשית וסדרי המנות וכ"ס סדרי הקרכנות סכתוב בהם את קרכנו לחמי זה ישיג
 סיס רמוק שהוא מתקרב מדבר לדבר וכל זה לא יתכן בלתי דברים מובילים ולידע זה
 פל בדיו כריך סקיד רבה והסתדלו גדול ושיתיישב הדבר בלב ויכוור בסכל צוור אמיתי
 וכמו שביאר הרב אל כי האמונה אינה הענין הכאמ' אבל הענין המצויר בכפס שיאמונת
 בו שהוא כן כמו שינויי ואמ' עוד ואין אמונה אלא אחר צוור כי האמונ' היא ההאמ' כמה
 מצויר שהוא חוץ לשכל כפי מה מצויר בסכל אלו דבריו ואם הם יותר כאותם לאמונתמו
 האמיתית שאינה מה שהניע עליה ההנעה ההיא זיסוד הכל להיות הדברים תקופים
 נכטופים בכפס והיו מאירים כלכו כשמש ולא יסעה בהם ולא יקרב אליהם אלא ערוב
 הכתיו המקורים אחר שיהיה סכשו מוכן להם ומובטח אנו כי שאם יערב בו חולין ונבא
 אליהם

אלוהים מלא מהדברים המוכנים מחו' למחנה סכיכה שיתבלכל דעתו ומתורא אנו שמה
 ימות כבן עואו לפי שחכמה זו נקראת ארץ ישראל וכל מי שאינו מתנהג בה כיושר עליו
 באמר ארץ אוכלת יושביה הוא וכל מי שמכנס בה כוונות ורונתה ארץ בענמה שהיא מדת
 הדין תאכלנו כי נקראי' מדות מודדי' לאדם במדה שמודד אב' הרצו' לבא אליהם בתמימות
 לב ובאהבה רבה ולחשוק אותם כאדם החושק אשה ובה עד מאד ובאהבתה סוגה תמיד
 ומאהבתה בה אינו מעלה על לבו אשה אחרת ומתוך כך יתגלו לו סתרי תורה ויכיר את
 מי שאמר והיה העולם כעבין סכתוב וידעת היום ובו וכתיב דע את אלהי אביך ועבדו
 נא' לעבדו אס לא ידעו וידוע זו אינה מה שבה מלכו היוכי והכמשכו' אחריו כי הוא
 מחו' לפרגוד מוטכו וכמו ישראל דבקים כיו' אהיה וכדוד מלכס במקום הקדש לומדי' תורה
 וחכמה מפיו ומפי עבדיו העומדים בסודו וכל הגוים כאין כגדו כי ממקום התהו והאפס
 היא האשפה הנזכרת לרואי פני המלך וינקתם ולא כאלה חלק יעקב הנה זאת מקרונה
 כן היא שמעב' ואת' דע לך כי אנו את כפטי הנלתי ועל הנו' כ'ה כשעבתי ולפניו התמכנתי
 לזכני ללמוד תורה מפיו ולהדרוכני בדרך ישראל לעבודתו ולהאיר עיני במאור השגתו
 ולהראני כפלאות מתרתו כעבין ששאל משיחו בל עיני ואביטה כפלאות מתורתך

החלק
 הראשון סתרי תפלות המול וסודן גרסינן במסכת חגיגה פרק אין
 דורשין אמר ריש לקיש כל העוסק בתורה כלילה הב' מוסף עליו
 חוט של חסד ביום סכאמ' יומם ינוה וי' חסדו וכלילה שורה עמו מה עעם יומם ינוה וי'
 חסדו משום דכלילה שורה עמו הלילה כחלקת לג' חלקים והם השלש משמרות סכודע
 עכיוכ' במם ברכו פ"ק והם כנגד שלשה רגלי הכסא ואין אנו עבסיו כביאור' ושלש' כותת
 של מלאכי השרת ממנוי בהם כתראמונה ממונה כד' שעות שהו' השליש הראשון של לילה
 לשורר לפני הכ"ה והשיר שאומרים לוי' האר' ומלא' וכו' מו' ועלה וכו' והשעם לפי שכלילה
 כל העולם טועמין טעם מותה וכפשותיהם ~~אם אינם ראוים דוחין אותם~~
 והולכין וטטין בעולם וכפשותיהם של נדויקים הראוים עלות למעלה ופותחין להם כ
 כמה פתחים ומעלין אותם אל המקום הנקרא מקום קדשו ששם נראות כל הכשמות לפני
 הכ"ה דוגמת המקום שנראים ישראל לפני הכ"ה הנקרא עורת ישראל הבת הסכיה ממונה
 בד' שעות אמנעיות ואין אומרים שורה כ' אשתי שעות עד חנות הלילה ואלה ~~השעות~~
~~והם שכו על חרבן כ"ה וכתחלת ד' שעות אמנעיות אומרים על כהרות ככל~~
 שם ישכנו גם בכינו והם שכו על כהרות ככל עם ישראל ומכין שכו שם סכאמ' הן ארשים
 צעקו חונה ווו היא בכל ומסוימי' זכור וי' לכני ארום את יום ירושל' באות' שעה מתעורר
 הכ"ה ובוטע בכמה רקיעים ומודעועים סכיס עשר אלף עלמות ~~דכתוב~~
 וי' ממרו' ישאב ממעון קדשו יתן קולו וגו' וכזכר להם לישראל ולחרבן כ"ה ואומ' ~~שחרבתי~~
 את ביתי ושרפתי את הכולי והגלתי את בני ~~לשון~~ ~~השעות~~

השער הזה יהיה סגור באותה שנה מתעוררת שלהוכית אח' מצד צפון ודופקת רוח אחת
 מצד צפון באותה שלהוכית והולכת ודופקת בככפי התרכוב וקורא ואו הוא חני הלילה
 להכ"ה עד לנ"ג ערן ~~למנוחה~~ כנפשותיהם של ישראל דיוקים וסימ' כי
 כמכרבו חני ועמי ונומר ויאמר מי הוא זה וגו' והמלך קם בחמתו אל גינת הכיתן בשעה
 שהכ"ה ככנס לנגן ערן כל אילכו הגן וכל כפשותיהם של דיוקים אומרים שאו שפרים
 ראשיכ' וגו' מי זה וגו' שאו שפרים וגו' ואשרי המתחבר עמהם וקם לעסוק בתור להשתתף
 עם המעוררים ההם. והם אומרים הנה ברכו את יי' כל עבדי ה' העומדים בבית ה'
 המשתתפים בכנסת ישראל הנקראת בית ה' כי בטרם צפון מתעורר בחצות הלילה מנשב
 כפנור דוד לפי שהתעוררות הממחה בא ליו מצד צפון ואומרו לפי ה' כענין שכתו'
 אלדיום אל דמי לך וגו' וכתוב למען יזמרך כבוד ולא ידום וכשקול רנה של תורה עלה
 מלמטה מחריש ה' כל כח מעלה ומקטיב הקול ההוא וכנסת ישראל וכל כח המלאכים
 מקטיבים הקול ההוא כענין שכתוב היושבת בגנים חברים מקטיבים לקולך השמישיכי
 וכשה' ה' מושך חוט של חסד על כנסת ישראל כוטלים חלקם כל המתחברים עמה כלילה
 ולפי שהיה דוד יודע דבר זה אמ' חצות לילה אקום להודות לך וגו' וכתוב ערו כבודי וגו'
 ודרז' חני מעיר את השחר ואין השחר מעיר אותי לפי שלא היה יסן לא כשיכת הסוס והו'
 סוד כעלם וכשעלה עמוד השחר באה הכלה מעטרת חכמה שירת ותושבחות וכמה
 מיני תורה כלולה ממעלה גמטה ויושבת בחיק דודה וכשרואה אותה בלתי התקון הטוב
 מצוה לכתוב בספר כל בני ביתו העומדים בבית ה' כלילות ומוסף עליהם חוט של חסד
 ומאותו חוט ככתר אותו דיוקן בבת המלך והוא חמו עליונים ותחתונים ואין בעליו
 הדין מולטין עליו לפי שהוא רשום בסימן המלך וכיכר שהוא מבני ביתו ולפיכך אין דיון
 אותו והכוהן בזה מעיד על ענין הממחה הקדושה האורה בנאמרה כעוררו מתעורר
 לעבודתו וכשביל שהוא ששה רשום הנה המורה הכבוד ואומר קמו רבו כלילה לראש
 אשמורות וכתוב כפשו אויתוך כלילה ונריך ליוהר שלא יפסיק משיתחמי' עד שיתפלל עם
 הכן החמה: ואם מחמת אונם אינו יכול להסכים קודם אור הבקר אל' אל יאחר
 זמן התפלה אל' יתבדר על זכרו ויקום ויקח חלקו ויכנס בו ראשו וזרועותיו והוא שוכב
 וכמא' בסיקום שהוא מכוסה ולא יקום שרום לפי שהוא דוגמה עליונה ולא יזול בכבודו
 של מלך וידקדק בחלוקו ללוכסו כדרכו שלא יהפך הפחמי סינון שהו' בסוף הגוף והפחמי
 הוא טהור ונקי אך הנה החינון מקבל טומאה זו' דיוחנן כפרק אלו קשרים אינהו תלמוד
 חכם שמחזירין לו חכמה בטובעות עין זה המקפיד על חלוקו להפכו:
 ובשינוי עורל' מכעליו יבעול של ימין תחלה ולא יקשרכו ויבעול של שמאל ויקשרכו ואחר
 כך יקסור של ימין דגרוסין בפרק כמה אשה א' ריוחנן כתפילין כך
 מהפילין סו' הנתכו בו על של ימין תחלה כו' אמר רב בחנן כד' נחק ירא שמים ונא יד'

שכיחם

ט

שכיחם ימנו מר בריה דרבינא היכי עביד כוונ' דימיניה ולא קטור וסוים דשמאליה
 וקטור דהדר קטור דימינא וכו' בספר קנה וטעם רבו יוחנן לפי שכסם שהתפילין מניח
 של שמאל תחלה כדי שלא ימנאו תפילין של ראש בראש והיא ר"ל כנסת ישראל אינה לשם
 על כן נריך להניח של יד וכי בא להניח של ראש או האשה בביתה ומכרכת ואומר ברוכה
 את לה' בתי וכן המכעל כועל של שמאל תחלה כתפילין פן יבעול של ימין ולא ימנא של
 שמאל כרגלו וטעם הכריות שאמרה של ימין תחלה לפי שהתפילין של יד יס' להם יוד' המורה
 רחמים ובעבור שרונה לעלות אל המלך כוטל רשות מהשוער ולכן מניח של יד תחלה מכל
 מקום אינו נריך הכנה כי ה' עמו אך המכעל אשר הוא רגל שמאל ומכעל שמאל תכין
 לך הדרך ותבעול של ימין תחלה ואחר כך של שמאל וכדי לנאת ידו שכיחם כועל של ימין
 תחלה ואינו קושר והכין מקנת ואחר כך כועל של שמאל וקושר והנה הוא רונה לעלות
 ולעשות קשר והכור כימין והכל אחד:
וירחץ ידיו לפי שאסור לילך ד' אמות כידים טמאות. חסידים הראשונים היו מכינים
 קיתון של מים אל מוטותיה וכשנערו כלילה רוחנין ידויהם והם על מוטות
 ועסקים בתורה ומכרכים על קדיאת הבכר לפי שאסור לברך כידים טמאות: ודע
 כשאדם יסן כלילה הכסמה יונאה מנופו ומיד שורה רוח הטומאה על ידיו וטעם הידיו לפי
 שהם כנבד ורועו עלום אשר משם כאחיו' כחות הטומאה ולפיכך על הידיו וההולך
 ד' אמות כידים ~~מניח~~ מניח לשמים לפי שמכיל א' אחר בידיו ועליו הכתוב אומר
 ושליו אהליו לפי שרדיו וכטומאות למרגונו א' לאשר הכיח אלוה' כידו מי הם מרגונו אל אותם
 המביאים א' אשר כידויהם ולפי יתרמק מן הביעור ומן הדומה לו ויתרחק מצד הטומאה
 כדי שיטרה עליו כד הקדושה והטהרה. ומים הללו נריכין כ' כלים כליו עליון להתקדש
 ממנו ורמונו לעולם הקדוש וכלי תחתון לקבל המים הטמאי' ההם והוא רמו לקליפה לעולם
 הקלים שהוא צד הטומא' ולפי שהאדם ער שלא כטל ידיו ~~לפי~~ לפי צדו שלא יטול ידיו
 א' ממי שכתל שכ' וזהו הטהור על הטמא וגו' ואסור להעביר ידיו על עינו לפי שסור עליה
 רוח הטומא' והם ג' רוחות ולפיכך נריך לערות עליוהם ג' פלהעבירה ואסור לעשו' סוס דבר
 במים ההם ולא יפפכם א' במקו' מדרון כדי שלא ידרסו בני אדם עליה' שלא יריעו לעול'
ויברוך עניו משום שנאמר הכון לקראת אלדיך ישראל לפי שאין כבודו של מלך
 לבוא לפניו בכרם מלא טיכוף ועל דרך האמת הפסולת הזה באדם הוא
 דוגמת הפסולת הידוע והוא הסיג היוצא מן הבסוף ונריך לפנות עניו ממנו שלא לעורר
 דוגמתו לתת חלק לו בתפלה כי חלקו בה דבר ידוע ועוד יתבאר והוא הכון לקראת
 אלדיך ולא לקראת דבר אחר ואמר רז' כל המשהה יקבו' עובר בלאו שנאמר אל
 תשקנו א' כפשותיכם כיו' עליו נאמר שקן תשקנו וגו' כפשותיכם דוקא:
ובשבתו יכוין שיהיו פניו לדרום לתת כבוד לימין עליון ואחוריו לצפון כי מנפון
 ג א ז 3 תפתח

תפלת הרעה ולא יטב בין מורה למערכ כדאמרינן בברכו פר' הרוח א"ר עקיבא פתח
אח' ככנסתי וכו' למדתי שאין כפנין מורה ומערכ והטעם שלא להפריד אלופו של עולם
ובכית הכסא שיש בו מחיצות אין להקפיד וכשיקנה לא יקנה כי מין מן הטעם שכתבנו
וירחיק ידיו ויכרך באי על נטילת ידים ברוך פי' כו' כמו רחום ומכון ואינו לשון פעול
חלילה שהוא ענמו מקור הכרכות ואינו מקבלם מאחר וכן זריכי לפר' בא ברוך
פי' ברוך בנו ליו' שלא לחלק ולכאור' כראיה שאין זה נכון ויש מי שפיר' כי מה שכתבנו ממנו
בענין כרב' הכבראי' לא ית' הוא ענין תהל' כמו ברכו יי' מלאכיו וגם זה איננו נכון ואם
כפלו כמהמורות בהסרון הקבלה מהם והדבר אין בהם אבל הענין הגדול הזה הו' מכלל
סתרי התור' הרמים והכסא' והם אונך ושמע דברי חכמי' ולכך תפית לדעתך דעכי ברוך
במשמע וחלילה כי הוא ית' ותפעל' אבל הכרכ' מאתו אל הכאצלים מאורו הנכללים בשם
ארבע וכבר כתבנו כי ליהם הכרכו' והתהלות לנורך הכמנא' כי העלה הראשון מרומם
על כל ברכה ותהלה ועוד יתבא' וכשוב לענין הכרכה וכאמ' כי לשון נטילה כמו וינטלם
מיכסאם שמנביה ודיו' לרמו' אל העשר לכתוח המעיין להמשיך האור ממקור הכל לפי
שהמים רומזים רחמי' וספע ועל זה באמ' ואשא כפי' ש' מנותך כי שם מקום המנו' ושם כתבו
בברכותו יכרך ברוך את' מכון להמשי' הכרכ' ממקור ההויה דרך המל' עד בית מלכותו
זהו את' יי' ה' והסו' והמל' שלמה ברו' וכשיזכר' את' השם ויכירנו ב' אד ויכוון לי' וד' ה' והוא
סוד הניחוד בענין זה ויהדוכה יוד ברא' ויוד בסוף כענין שכתו' אפי' יאסון ואפי' אחרון
ואשרי היודע זה ומכוון בו כי על ידו הכרכה מתפשט' בעולם וגרסי' בפר' כינר מברכין
א"ר ויחנן כל ברכ' שאין בה מלכות אינ' ברכ' והכי איתא בירושלמי דברכו בפר' הרוח
והטע' כדי לחנוק כבוד למלכו' בית דוד כי אין שלמות בלתו והוא שלמות הניחוד הנעלם
ולפי' אומר אמ' ה' אשר קדשנו תמלת הכרכה כלסון נגלה וסופה כלסון כסתר כנגד סני
עולמות האחד נגלה סוד המאמ' הכתפשו' בהרה' הלב' שהוא עולם הנגלה בערך הבלתי
לתפסי' בשום הרה' ומחשב' שמעם ולמעלה עולם הכסת' ומס' קדשנו במנותיו וכי' דעת
אמרם ע"ה נופת חכמה של מעלה תורה ולסוד זה כתקנו הכרכות נגלה ונסת' במנותיו
למותיו מחש' כענין שכתוב אס' בחקתי תלכו וגו' והם חקיו ומנותיו שהוא מקיים ויוכן
ממה שדרשו חז"ל בפר' מאומתי מוכין שהב' ה' מניח תפילין מוכין שהב' ה' מתפלל והוא סוד
כסב' ועוד יתבא' הכה התבאר כי ענין הכרכ' כמשמעה והוא התפוצצו' האו' על הראש
העליוני' ומס' לשאר מדותיו עד שתתמלא הכריכה התחתון להשקו' כל חיתו כדי ומכאן
תבין מ"ש חז"ל בשבת פרק כמה אשה כל המזולל בנטילת ידים בא לידו עביות ואמרו עוד
כל המזולל בנטיל' ידים בעקר מן העול' והכל טעם אחד והו' כי הכוונ' ידיו כותח המעיין
והשפע מתפוצץ על העליונים וגורם עושר וברכ' ומייהם בהם והמקבל חוור ומשפיע כענין
שכ' וזריק חוכן ונותן והמזולל בכטיל ידיו' גור' עביות ויובש בארץ הסוים כי אזלנו מזה מכי

מחצית השנה

זה לפי סנהר יחרב ויבש ומאח' שהזדיק אינו יונק מסתלק ש עמקי האין ותרא' היכשה
והוא סוד שכ' ועתה כפשינו יכשה והטע' אין כל ומולדיו לו מדה כנגד מדה כי גרם עביו'
למעלה גם הוא בא לידו עביות ובהסתלק מי העולמו' מקרכיכו בהסתלק הרוח מן הגוף
והגורם יעקר מן העול' ותפרד כפשו מוכו מדה כנגד מדה ואמרו במס' שבת פרק כמה
אשה אמר רב מסדא אחא מסאי' מלא חכמי' מיא ויהבו לי' מלא חכמי' טיבותא לרמו' למה
שכתבנו **ויברך** ברכת אשר ונה את האדם בחכמה וכבר כתבנו בכתומת דברינו
כי האדם דוגמת עליוני' והתחתוני' ולזה כקר' עולם קטן דוגמת העולם הגדול
ועתה הט' אונך ושמע מה שאיפשר לך לשמוע בקצת פרטי' הענין הגדול הזה כפי' מה
שקבלו חכמי' ישראל דע כי מה שאמר הכתו' כי בגלם אלקים עשה את האדם הוא זה כי
הוא ית' ברא את האדם בכחותיו והשפיע בו שלש כפשות לדמיון ג' עולמות וזו למעלה
מו' או אדוקה כזו וזו כזו וזו מסרתת לזו בלומר זו פועלת בזו וזו כזו זהו הרמזיות שבו'
ודע כי בנין האדם בכלל הוא דוגמת האדם הגדול ופירוש אדם כמו אדמה לעליון והוא
בדרך זה כי הראש בכללו רמו' לשלשה ראשונות שהם חסוכות ראש' אחר' ושני' זרועות
רמו' לזרועות עולם והגוף רמו' לגוף האילן והברית מכלל הגוף ולסוד זה אמרו במדרש
של רבי כמנביה אמת ושלוס מד' הוא והסוקים רמו' ללמודי' ה' וכבר ידעת שאין שלמות
אלא באחרונה והיא מכלל האדם שכתבנו ויברך אותם ויקרא את שמם אדם ופרט בנין זה
כי ככה לו רמ' מ' אברים וכתפשו' כחות הנפש בהם דמיון כללי המניאו' שהם מדרך אחד
רמ' מ' והם ר' יו' אותיות שבע' שמות מסולשו' ובהנטרפות ל"ב כתיבו' פליאות חכמה היו
רמ' מ' אברים באדם העליון ולדוגמה זו רמ' מ' באדם התחתון ככה לו עשרה אנכעות ידיו
כנגד החכמות העליונות כי הידים באנכעות הם כלי הפעולה לשרת את הנפש כן ע'
עשרה מאמרות הם כלי חפץ לאדון יחיד וזהו כי אראה שמיד מעשה אנכעותיך אף ידי
יסדה ארץ וגו' כתיב באנכע אלהים **בנה** לו עשרה כרגליו הם יסודות הגוף וכלי
כסיעה שהם דמיון עשר אנכעות שהם כמדת המלכות וגם הוא כלול מהמרכבות
התחתונות הקרובו' אל הקדש ומלקו מהם העצמו' והוא התקון המעולה שכנוף ולזה באמ'
ועצמותיך יחליץ והוא מה שיש בו מנד' הקדושה וכבר כתבנו כי הוא כלול מהטוב והרע
ולזה בתן לו דרך החיים ודרך המות כלומ' יצר הטוב ויצר הרע כנגד טוב ורע שהוא כלול
מהם ונתן לו הכמיר' כנגד הכקודה' ואולם חלקו מנד' הרע הוא הכשר הכלה והאכד ולזה
בקר' קץ כל בשר כי אין לו ממשה כי אס' על מלקו גם הסדים אל משמעתי' והם חילותיו
שהוא שר עליה' נותנים חלקם והם הגידי' והזרידי' להשקות הגוף גם הוא כלול מהשמים
והארץ ואולם חלקו מן השמים כמו עור לבסות את הכל ומלקו משניהם יחד הם הארבע
יסודות זהו כלל האדם מלבד שיש בו דברי' כעלמיה פכיומו' ולא ראיתי לכתבם פה לרוב
עומקם ויתבאר במקום אשר הכי' ופתי' אס' וגורו' מן השמים לחיים ודאה במה עמקו' מ

סוד הציצית

חשכו ויזרינו לכלול באלה כל העולמות כגלים וכספרים ועל זה תקנו לנו הכרב' הזאת
 לאומרה בכל יום להתבונן בפלאות אל ולידע כי האדם מסודר ומתוקן באבריו ופרקיו
 בחכמה מופלאה ועל זה נאמר ומכשרי אמוה אלזה ואם תשכיל באל האדם תמצא שרמו
 לאדם האכל מן החכמה העליון. וכראו בו נקבים נקבים חלולים חלולים והם הניכורות
 שבהם הולך השפע ממדה למדה ועל ידיהם כותן הכותן ומקבל המקבל לקיונם הנמצאים
 כעין דוגמה יש נקבים באלם שהם מקבלין המאכל והמשתה ויש נקבים דומים את
 המותרות ויש נקבים מקבלים ויש נקבים משפיעים הכל כדוגמא עליונה: שאם יתם
 אחד מהם והוא הניכור הבא מעולם הרחמים אל האדם הידוע. או אם יפתח אחד מהם
 והוא הניכור הבא מחדת הדין הקשה אלו היה גובר או איפשר להתקיים ולעמוד אלא
 יסתלק למקומו ואז הכריות נועקין ואינן נעבזין וכמו שאמרו במדרש בזמן שישראל עושין
 רצונו של מקום טובין על ערבות ואינו מתרחק מהם שכ' מכין מבי הכרובים וידבר אליו
 ונשעת הכעס מתעלה ויושב כסמי מרום והכל נועקים וכוזבים ואין קולם כשמע ונזורים
 צום ומתפלסים באפר ונועקים ואינן נעבזין. ע"כ וכל זה בסתימת ניכור הרחמים
 או כפתיחת ניכור הדין מפני קלקול הכריות כי כפי מעשיהם של מטה מעררים למעלה
 רופא כל בסר שמעמיד הכל על תיקונו ושולח רפואה וחיים לעולם. ומפליא לעשות
 ולהאזיל אבילות בעלם ואין קיום לעולמים בלתו כי וזלתו אין בלי לעריה לעולם להתמיד
 וסוכו וכאכל ממקום מופלא ומכוסה והוא האויר הקדמון:

דוהעטף בניצית והוא לך סודו על דרך החכמה האמיתית המנוה הזאת ב"כ חוטין
 שבה תרמוז לכלה שבסוד השירי המעוטפת וכלולה מל"ב כתיבות פליאות
 שמה ועליה הזכיר שם וריח שלמותך כריח לבנון וידוע שאין השלמה דבר וולתה וכמו
 שדרשו ב"ר ויאמר אל האיש לבנון הכדים כהדין קוממא דלבושיה מיניה. וכנטינו
 בעטיפת הטלית כל"ב חוטין משום שנאמר והלכת בדרכיו והוא סוד מה שרמונו למעלה
 ומנוה זו שקולה ככל המנות לפי שהיא האבן הראשונה הכללת תרי"ג אבנים יקרות ול"ב
 כתיבות וכל כתיב מתחלק לשנים טוב ורע וזכור ושומר מנות עשה ומנות לא תעש
 והנה הם ס"ד וכל אחד כלול מעשר ספירו הרי תר"ם הנהגה מהם אך אותיו התורה הכה הם
 תרי"ג מנות התורה והיו שאלו כפי התכלת וראיתם אותו וזכרתם וגו' שקולה מנות ניצית
 כנגד כל המנות כולם ובזמן התכלת היו שבעה חוטין לבנים כנגד שבעה מאורות וחוט
 אחד תכלת כנגד הכלה שהיא תכלית הכל וגוונה תכלת והוא נבוע בדם חלזון והו' מנו
 ביום ככרת ע"ש הכנור שהיה תלוי למעלה מראשותיו של דוד והיה מכנן מאליו וכדי שלא
 יפריד אדם בין הניצית והתכלת ולא יקצץ ככמישעת הוצרכו ראל ולא תתורו אחרי לבבכם
 זו מיכות כלומר שלא יחשבו בה לומר שתי רשויות יש רק ליוחד הכל ויחוד שלם אחד רבי
 הסודה אמר הכ"ה הרונה ללכת אחרי ולך אחר לב זה והוא לב השמים ואמר העינים
 העומדים

סוד הציצית

יא

העומדים עליו כענין שכתוב על אבן אחת שבעה עינים וגו' וכתוב עיני ה' אל צדיקים
 וגו' אכל אתם לא תתורו אחרי לבבכם וגו' כשכיל סאתם וזנים אחריהם:
ותאנא בסוד ספר דכניעותא ארבע מלכין נפקין לקדמו ארבע בהו תליון כענבין
 באתכלא נרירין בה שבעה רהיטין סהדין סהדוטי ולא קיימו בדוכתיהו
 ארבע מלכין כו' ארבעה עידי אמת תלוין מארבע ותליון בהו כו' מה אשכול זה אמת
 ותלוין בו כמה ענבים מנד זה ומנד זה כך מנוה זו אחד וכמה ענבים וזגין וזמורות
 תלוין ממנה נרירין בה כו' אלה הם שבעה כרובות של תכלת שזריך לכרוך בכל אחד
 ואחד כנגד השביעיות או להוסיף פר"ג כנגד יג מדות הידועות לחכמי ישראל והוא בית
 שער לכולם שנא' זה השער לה צדיקים יבואו בו ועל זה כתו' וראיתם אותו וגו' לכלול בה
 כל המעלות ואמר אינון סהדי סהדוטיה כו' בשכיל שהיא מנות וסניכו תשמישו מנוה
 כורקין ואם תשכיל תמצא רמו בחוטין שהם תלוין לד רוחות לכנסת ישראל שהיא שולעת
 על ד רוחות העולם לקיים מה שנאמר ומלכותו בכל משלה בסוד ל"ב שהיא תלויה בל"ב
 העליון שהיא החכמה העליונה וס' קשרים רמו לעשר ספירו' שכל אחת קשורה בהכרתה
 וכאחות ממנה והכל שלשלת אחד ועוד יש רמו בל"ב חוטין למכין הפנים וכפני הקיות
 וכנטינו במנוה זו כדי להתדמות למיות הקודש כוסאי הכבוד להיותנו מרכבה לשכינת
 של מקום ולזה רמו במחנות פרק התכלת ובסוטה פרק היה מביא וכחולין פרק כסני
 הדם דתביא סיה רבי מאיר אומר מה נשתנה תכלת מכל מינוי נכעונון מפני שהתכלת
 דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע דומה לכסא הכבוד שנאמר ותמת רגליו כמעשה לבנת
 הספיר וכעגם השמים לטוהר וכתוב כמראה אבן ספיר דמות כסא ועל דרך החכמה
 הוא הים האחרון ודומה לרקיע העליון עליו נאמר עושה שלום ודומה לכסא כבוד מרום
 מראשו ואם כן כמנא האדם מרכבה לשם יתברך בקיום מנוה זו: ודע כי בזמן
 התכלת הלכין היה עיקר ולפיכך אמרו התכלת מתחיל בלבן ומסיים בלבן והוא כעגם
 התרועה שיש פשוטה לפניה ופשוטה לאחריה ולפי שהכלה רשות כלילה כענין שכ' ותקם
 בעוד לילה וגו' אמר לילה לאו זמן ניצית הוא שלא יקצץ ככניעות ומה שאמרה תורתנו
 הקדושה צמר ופשתים והתירתם בניצית הוא סוד מה שכתוב דרשה צמר ופשתים ותעש
 בחפץ כפיה ופסוק זה אמרו שלמה ע"ה ברוח הקודש על בת שבע אמו שדורשה היא
 לעשות כקמה בני שמחבר צמר ופשתים וגורם ערכו כפיא למעלה אכל כשהדבר בשלמות
 כמו בניצית ששם כל המאורות כלולים או תעש בחפץ כפיה ומטעם זה התירה תורתנו
 הקדושה כלאיה לכהן גדול בכניסתו לבית קדשי הקדשים ועכשוו שאין תכלת מנוה נריך
 ליוהר מאד בלבן ועל זה אמר שלמה ע"ה ככל עת יהיו בגדיך לבנים ועיני המבטלו
 גדול ממה שהיה בזמן התכלת דגרסינן כפר התכלת תביא ר' מאיר אומר קמה פונטו של
 לבן מעכשוו של תכלת משל למלך שקרא לשני עבדיו לאח' אמר הבא לי חותם של זהב ואח'

א"ל

אל הכא לי חותם של טים ופשוט שניה ולא הכיאו איזה עפשו מרובה הוי אומר זה שאמ
 לו הכא לי של טים ולא הכיאו והאמוכ' האמיתית שתצטרך להאמין היא שכל המצות תלויות
 באלהות ולזה באו מצות עשה ככיוון גמור במכנין רמ"ח כמנין האברי' הרוחניים שזכרנו
 למעלה וכן קבלו חכמי ישראל כי כל המצות קשורו' בסוד שיעור קומה ולזה כל תרי"ב
 מצות כלולות בעשרת הדברות לעבין עשר ספירות וכמאלו העשרה דמיון שרשי' והמצות
 דמיון ענפים ונסתלשלים מהם כמו שהשרשים משתלשלי' מהם הענפים וככל מצוה ומצוה
 יש סגולה כפלאה כמה שיתדבק האדם בצורות העליונות עליונה ועל זה כתוב ואתם
 הדבקים בה וגו' וכל זה כפ"ח כשמתו האנולה מוהרר הנורות הקדושות והיא מרובבה להם
 ופולס כלול' בה וכיאותו כוונה ש' הנד העוב שבו ומקיים המצו' הבה הוא סבה שיתברכו
 הדברים ויתמידו כמוטבע במורגש כמושכל ומפרי מעליו וטביעוהו כי בהפרד כפשו
 תמשל מעליו לעליו ונתגדר שם והם הקיים שאין להם קצבה וכמו שכתו' והיות כפשו אדוני
 צורה כצורת החיים אתה' אהיך וגם תצטרך לדעת שאין המצות נורף הדיוט כלכל אבל
 צורך גבוה הם ג"כ וזה מצינו לחכמי האמת באמרם שכיפה כתחתינו צורך גבוה ועבין זה
 מוכח' היטיב כמה שקדם וג"כ ירחיץ שגם המציאו' צורך גבוה ומה שתמצא לרזל אומ' כב"ד
 וכלמדכו פ' והי' כיו' השמיני וכי' מה איכפת ליה לקחה בשומט מן הצואר או מן העורף
 לא כתבו המצות לא לצרף בהם הצריות שכל' אמת אלוה נרופה שצראה שאין המצות
 לא צורך הדיוט דע הכוונה להם פ' העל אדון יחיד כעבין שכתו' אם ארעב לא אומר לך
 וגו' וליה לא איכפת ליה אמנם לצורך הכבוד להשפיע לראשים העליונים או למנוע שלא
 יקרה ור' במקדש העליון צורך גמור הוא והוא סוד לצרף בהם הצריות והוא חבור וקשור
 שתחתינו בעליונים וגם להוציא הסניג כמו שכתוב הגו סיניס מכסף וכתוב אחריו הגו
 רשע וגו' ומחה שכתבו בסוד מצוה זו ותבאר כי כל המצות אלדיות וכל המקיימ' ומכיון
 בהם מה שראוי לכוונן עבודתו שלימה וגורם כמה טובות למטה ולמעלה והוא סוד עת
 לעשות לה לעשות ממש כעבין שאמ' אל כל המקיים מצותי מעלה אכי עליו כאלו עשאכי
 כי יש לך לדעת כי המקיים מצוה אחת מוסיף כח ומשלים האבר הרומני שכנגד המצוה
 והיא כשקיים המצות כולם כעשה לו מלבוש שלם רוחני והוא הנקרא בלשון רזל חלוק
 נוולתו אינו זוכה לאור העליון אבל דקוה' אל מקום הכחש הערום ובאותו לבוש זוכה
 האדם להתעורר מויו הפכיתו וכו' עתיד לקום לתחיית מתים שכל' ויתבכו כמו לבוש ועוד
 כרחיב כזה בס' ד ואחרו חכמי האמת כי מי שאינו והיר במצו' צינית כשנפטר מן העולם
 מלבישים אותו בלבוש אח' שיודע בו אצל בעלי הדין ועל' ידו אוחזי' בו כמה מלאכי חבלים
 ומכניסין אותו בניהפס והזהיר במצוה זו כעשה תמים ככל יום תם כד' בטיס בהלכתו
 ים בסוד דם חלזון העולה לסו' ע' ססה הידוע' בים ככרת הידועה וכיס זה יש בקרקעיתו
 מנולו' והם סוד זכר ונקב' וים להם עין הרע וכשחאין להסתכל באדם מודמן גוון התבלת
 לעיניהם

לעיניהם ואינן יכולין להרעלו תניא בפרק התכלת רשב' אומר כל הוה' במצוה זו זוכה
 ומקבל פני שכינה כתיב הכא וראיתם אותו וכתוב התם אתה' אלדיך תירא :
ואחר כך יכוח תפילין וטעם קדימת הציני' לתפילין הוא סוד מעלין בקדש ואין
 מורידין ועוד טעם להכין הכסא בתחלה ואח' וטעם עליו באהל דוד והסוד
 ידוע למשכיל ועוד יש כזה סוד כפלים הט' אורך ואשמיעך דברי' לדים חיים כבר כתבנו
 כי המצוה רומזת לכלה כלילת יופי והיא כל הגוונים העליונים באים אליה ומתגוונים
 בה ומתבארת בהם בשמחה והיא כהם כרה כחמה ויש בה חדרים פנימיים והם סוף
 מעלותיה ונקראים הים האחרון ושם עולה דג אחד לסוף ע' שנה ויוצא ממנו גוון תבלת
 והיא נוטלת גוון זה ומתקנת אותו ומתעטפת בו מבחוץ כי מכפני לבושיה מכמה גוונים
 יפים והסוד ופרשו בגד כליל תבלת מלמעלה והטעם כדי שלא יסלוט עין הרע בתבשיטיה
 ותקוניה הפנימיים אחר מתעלה הכבוד מעליו לפלו' עד רום המעלות סוד התפילין
 וכדנמנה זו האדם למטה בתחילה מתעטף בציצית אחר מתעלה למעלה בסוד התפילין
 והוא סוד תמים תהיה עם ה' אלדיך עמו ודאי הכלה מתקנת למעלה והוא למטה וזה
סוד התפילין על דרך החכמה העליונה סוד ד' פרשיות של תפילין פרשה ראשונה
 קדש לי כל בכור כנגד החכמה העליונה שהיא סוד הבכורה לפי
 שקדמה לכל והיא פטר רחם כל הויות ושם היו כקרכי חגבים ומשם יצאו וכעשו בטיעות
 גדולות כעבין שג' יטבעו עני' ה' ארוי לכבון אשר נטע ולזה נקרא אב הקדוש העליון כפי
 חכמי ישראל פרש' שנויה והיה כי יביאך כנגד הא' ראשונה שכסם ועי' מדה זו יצאו ישראל
 ממצרים כי היא המוצאה עבדים לחירות ולפי' כוכרת חמשים פעמים בתורה כנגד כ'
 שערי בינה . פרשה שלישית סוד היחוד כנגד מדתו של אברהם אבינו ע"ה ולפי' כתיב בה
 ואהבת והיא אהבת חסד ולזה נקרא אברהם אבינו ומד' החסד היה מכריז יחודו של
 המקום כ"ה בעולם . פרשה ד' והיה אם שמוע השמרו לכם ומרה אף ה' כנגד פחד יצחק
 סוד מדת הדין הקשה וד' פרשיות אלו ו"או שכסם נוטלין ומתעטר בהם והם כובע ישועה
 על ראשו ומתבאר בהם ולזה נקרא תבארת ישראל ומכאן תבין שהב"ה מניח תפילין וכל
 אחת מד' פרשיות אלו צריך לכרכן במטלית והוא דמיון היכול בסוד ההשתלשלות והם
 מעלות קרובות אל הקדש שהמאורות מסתתרים בהם ולכרכן ג"כ בשער של עגל וטעמו
 כטעם השעיר וסודו רשע מכתיר את הצדיק ושער זה חלקו בקדושתנו כי מקום הקדש
 מציאותו ולזה כתב ר' שמעון בן יוחאי ע"ה שיראה השער לחוץ וכשרוא' שאנו כותבים לו
 חלק בקדושתנו מסתלק ואינו מקטרב עלינו אבל כשרואה שאין חוששין לו עולה ומקטרב
 ואומר כללני שמתקדש באותה קדושה כך וכך עבירות עשה יוס' בלוכי וכענש על ידו ולא
 גלס לנו המאור הקדוש אכי החכמה ע"ה מאי זו פרשה יצא השער ושמתני שצריך לנאת
 מקדש לי כל בכור ולא שמעתי הטע' ואכי אומר באימה ביראה ברתת וכו' ע"ה שם מקום
 מציאותו

ענין אומן כבוד בעין בן אלרים היתה והמסכיל יבין כי הוא כבוד הפבור פליאה דפת
 ימכין כסגכה לא אוכל לה יד פרטיות אלו מכניסין אותם בכתים של עור והסוד ויעשה
 לה לאדם ולאשתו כפנות עור וילכישם והתפירות יב ג' לפל רוח כנגד שבטו זה העליונה
 וכנגדם תפת ים הפמשת יב כקר ג' פונים נפוכה וגו' והקס' כעין ד' לת דמו א הכלה עטר
 זכב גדולה שהיא כוללת ד' מין והיא רגל רביעי וקשר של תפילין ר"ל שם מתחבר 'הנור'
 והיא קשר כולם ורצועות באות מהקנינה א הקשר לרמון א האור הבא ליה ממה שפלי ע'
 פינוחת רוחניות והיא כלולה מהם ומיוחדת עמהם ופי' של ג' כנגד ג' אבות ופי' של ד' כי
 כשבא רוד היתה המרכבה שלימה ועו' יס סוד כעלם מאד כפי' של ד' ושל ג' ג' כנור כנור
 המעמיקים בחכמה העליונה ואין למוסרו כי אם מפה אל פה ושני רצועות ונאו מהקשר
 ימין ושמאל לרמוז שהכל משתלשל משה עד העולם השפל עד כאן סוד תפילין של ראש.
 ותפילין של יד נריך לכתוב ד' פרטיות אלו ולכתיבם בכית אחד והו' כנגד סוף המהמכה
 העליונה שהכל מתיוחד שם והיא כלולה מהכל כענין שרמו חכם הרזים כספרו המכיל
 הלבבות והוא אמרו כל הנחלים הולכים אל הים קרא כמלים מראש הכנין ולמטה לפי
 שם שובך הכהר היוצא מעדן ומשם בא אל הגן והוא שרמו עליו בשיר השירים גן כעול
 אחותי בלה והיא נקראת במשל הים האחרון והיא חפירה גדולה שהמים מתכנסים שם
 גם היא כל המים העליונים מתכנסים בה וכולם ככללי' בהו לסוד זה תפילין של יד בכית
 אחד וברצועה של יד צורת יוד רמו א הידוד המקומה שאין לה קיום וזלתו כענין שכתוב
 נדוק יסוד עולם ולפיכך כתב המאור הקדוש ע"ה שנהיך לקרבה היוד אל הכית שלא
 יקנן כפטיעו וכל המרחיק דודה ממכה יתרחק מעדן העולם הבא מדה כנגד מדה:
דאחר שעתה על סתרי התפילין וטעמן כוף אוכך ושמע סוד הכתתן כשבא להכין
 תפילין שונע תמלה בשל יד על הסדר ממטה למעלה כי אין לבא אל המלך לא כס'
 בענין שכתוב ואל יבא ככל עת אבל בזאת יבא אהרן אל הקודש ועליה אמר דוד אחי
 כנדק אחזה פניך ויכית מיושב כי באשה קראו מיושב והמסכיל יבין ונריך סתדע כי כל
 הדברים שהם כנגדה נרופים להיות מיושב והמסכה הרי זה מהפך העולמות ומקלקל
 הסדרים ויכית כנגד הלב והיא לכ השמים על שהיא כלולה מל"כ נתיבות חכמה ויחבר
 היוד לכית ויכרוך הרצועה על שניהם כדי שלא יתפחט ממנו ומיד יכסה אותה כענין
 שבאמר ככפי ונכה נספה ונמה בכסף שהוא יד ימין שפיהם דשומה כרחמים והוא סוד
 מה שדרשו רזל במדרש ולמדנו פרשת בא אל פרעה זכמחות פר' הקומץ לך לאות ולא
 לאחרים לאות שהיא מקום היראה שעולה ממדת הדין הקמה ששם הסר היודע תועב דינה
 על כניה ונרי לעלימה ממנו שלא יערכב השמחה וכורך הרצועה סביב ורוע' עד שמגיע
 לאצבע האמצעי וכורך שם ג' כריכות והם סוד הקדושים שעל ידיהם מתחידים שני דודים
 שהוא סוד הטבעת שבה שניהם קמורים וכסיוכות של ראש נריך לעמוד ימכין כבודו של
 מלך

מלך שהוא כמשל עולם הזכר והדברי שהם כנגדו נרוכין להיות מעומד ולא יכסה אותם
 לפי שהם סוד המאורות העליונות שאין שם שום יראה ולא תביעת דין אלא רחמי גדולים
 ועל זה כתוב וראו כל עמי הארץ וגו' ותכניא רבו אליעזר הגדול אומר לו תפילין שכראש
 ועוד יתבאר הטעם ממה שכתבנו בסוד השער:
ולענין הברכה פליגי רבנוואתא בההיא מומרא דאכיו ורבא דאמרי תרוויהו בפרק
 הקומץ הבה לא סח מברך אחתסח מברך שתים ופרסי' לא סח מברך אחת
 על של יד ועל של ראש. סח מברך שתים להכיח שכבר כורך על של יד ומזור ומברך על
 מנות על של ראש הרי שתים וכן כתב הר"ף אל והר"מכס אל ור"ת פירש לא סח מברך
 אחת על מנות על של ראש סח מברך שתים על של ראש שנהיך לחזור ולברך להכיח וכן
 כתב רב עמרם וכה"ג אל וקבלת ר' שמעון בן יוחאי ע"ה כי תפילין של יד ושל ראש כנגד
 זכור ושמור ומה זכור ושמור בדבור אחד באמרו כך ברכה אחת לשניהם:
ולענין הכחת תפילין בסולו של מועד פליגי בני ים אופרין מפני שסוכרים שהם ומי
 אות כ"ט ויש מתירין ומוכסו לה מהא דאמרינן בירושלמי מד בר כס אוכד
 תפלוו אתא לקמיה דרב חכאל שלמיה לקמיה דרבה בר בר חנה א"ל הב ליה תפלוו וייל
 וכתב לך א"ל רב זיל כתוב ליה פירוש בלא הערמה מתניתין פליגא עליה דרב כותב
 אדם תפילין לעצמו הא לאמר לא פתר לה בכותב להכיח פירוש להכיחם עד לאחר
 המועד לעצמו כותב במועד כדי שיהיו מוזמנים בידו להכיחם אחר המועד מיד אבל
 לאחר לא אבל להכיחם במועד אף לאמר מותרת והמאור הקדוש אומר וזה לשונו:
רב המכנה סכא ככי אמ' לן ימין דאקרון טובי ואיכונן תפילין דרישא ואיכונן תפילין
 דקב"ה מנח לון ועל דא איקרון טובים בנין דאיכונן כהרין ברישא דקודשא עילאה
 ובכל אתר ימים טובים איכונן תפילין דרישא דקב"ה מנח לון חולו של מועד דלא איקרי
 יום טוב אלין תפילין דדרועא דהא לית לה לסיסרא מגרמה כלום לא מכהירו ד"ט תפילין
 דדרועא דאיסי תפילה של יד לא כהיר אלא מנו בסורא דתפילין של ראש תפילין דרישא י"ט
 תפילין של יד חולו של מועד זשפיר קאמר זשכי הוא ועל דא בסולו של מועד לית עבידתא
 בגוונא דיום טוב ואינטריק חדווא בגוונא דעליה זכנין כך באלין יומין דאיכונן תפילין
 דמארי עלמא אסוד להנסא שאר תפילין דהא אלין יומין דאיכונן תפילין עילאין שראן על
 דשיהון דישראל קדישא ר' אלעזר שאל לדסבי' אכיו אמר ליה תיכס תפילין דרישא דשריין
 על רישיהון דעמא קדישא כיום טוב תפילה של יד דאיכו חולו של מועד היך אכן אחרין
 לה א"ל בנין דאכן אחרין לה ואיהו יד כהה אסיר למיעבד עיבידתא בסטרא דילה
 ואינטריק למיעבד חדווא בסטרא דתפילין דרישא ועמא קדישא אחרין תפילין זשריין
 עליוהי כ"ט וכחולו של מועד זאסיר לאעברא תפילין דמארי עלמא מעל רישא ולאכחא
 תפילין אסרכין דאיכונן דגמא ודנוקחא דתתאין למלכא דכעי לכמרא ליה לעבדיה אחר
 ד א I 4 ליה

ליום עבד דיוקנא דמותא דילי ומכין דהוא דיוקנא יתחוי עמך בלא יוועון וידמלון
 מיכך לבתר מנו רחמינו שלאה דקא רמיס ליה מלכא יהב כידיה חותמא דנוטפנקא
 שלאה דיליה כיון דאחיד חותמא שלאה דמלכא כידיה סבך מיכיה ההוא דיוקנא דאיהו
 עבד אי ההוא עבדא דחי חותמא שלאה דמלכא בנין ההוא חותמא דאיהו עבד ודאי בר
 קטלא הוא ההוא עבדא בנין דעביד קלנא בחותמא דמלכא ולא חייס לה ובנין כך אסור
 לעמא קדישא לדחיא חותמא דמלכא שלאה דשרא עלן בנין דיוקנא דאין עבדון האי
 כמועד וכחולו של מועד כל סכן כסכת דכלא שרא עלן סכת דמעלי סכתא תפלה של יד
 סבת דיומא תפילין דריש' והכי קא מסדר קודשא כריך הוא לעמא קדישא רחומא דיליה
 כחול איכונן תפילין דעבדו דיוקנא דמותא דמלכא למהוי כטירין ככל סטריין:
בשבתו וכמועדי דאיכונן יומין תפילין דמארי עלמא ממש מעברן ההוא דיוקנא ומכחי
 תפילין דמארי עלמא זכאה עמא דאחידן חותמא שלאה דמלכא עד כאן
 אמר כי ימים טובים אלה הם תפילין דמארי עלמ' והם מה שזכרנו למעלה ואמר ספקראו
 טובים כסביל שמאירוס כרישא דקודשא שלאה הוא המאור המכיחופי כמו בהטיבו את
 הכרות והנה גלה לנו החכם ע"ה סוד האגדה הסוכרת לרזל בכרכות כ"ק אמר ע"ה א"ר
 אבין בר רב אדא א"ר ונחמ מנין סהק"ה מניח תפילין סכאמר כסבע ה' בימיו וכדורע
 עזו בימיו וזו תורה סכאמר מימיו אש דת למו וכדורע עזו אלו תפילין ע"כ כבר רמזנו
 סוד פרשיות של תפילין ולפי שהם מאירים וכוננים על ראש דברך אמת וכולם מתייחדים
 על ראשו והם סוד העטרה שעטרה לו אמו למלך שהסלוס שלו לזה כנוהו במשל
 מניח תפילין ולפי היותו כנגלם אלדים דוגמה עליונה כנטינו כמנוה זו מסוס והלכת
 בדרכיו והוא סוד מה שכתוב ראשך עליך ככרמל לו תפילין של ראש ודלת ראשך כארנמן
 אלו תפילין של יד סוד כי שהיא דלה כערך העליונים לה ועל זה אמר ככאן חולו של
 מועד כו דהא לית לסיהרא מגרמא כלום ובנין כך כו כמו שיבאר למטה רבי לעזר כו
 תיכח תפילין של ראש שהם המאורות העליונות שמורין על ראשי עם קודם ומאחר שהם
 סולטין אין לדחותם ולהניח תפילין שלכו תפילין של יד סוד דלת ראשך והיא חולו של מועד
 איך אנו אוחזין אותה כלומר לרמוז אליה לכדה ואין אנו מניחין תפילין דמות המאורות
 העליונים שאין לכונן אליה אש לא כיוחוד מה שפליס כי המכנין אליה לכדה מקנץ א
 כנטיעות ועובד ע"ה א"ל בנין דאנן אחידן לה לכונן אליה ואיהו יד כהה כלומ' מוכעת כמו
 ולא כהה כס לפיכך כריך לימכע מעשיות מלאכה בזמן ממסלת' סלא לקנץ וכריך לשמות
 בזמן ממסלת תפילין של ראש לפימס דעתה למלכא דבעי לפטרא כו החותם הזה הוא סוד
 המאורות שתפילין שלכו רומזים אליהם והם דמות החותם וכימות החול שהכתיב החנוכה
 סולטין כנטינו אנו עבדי המלך לשאת הדמות ההוא והיה זה לשתי סבות ענומות האחת
 נהי' הכוברת במשל הזה בלא יוועון וידמלן כעבין וראו כל עמי הארץ כי סה' נקד' עליך
 ויראו

ויראו ממך לפי שימי הרעה סולטין וכראותם אותנו בושאים דמות חותמו של מלך יראו
 ממנו ולא יוכלו לנו הסכית לקבל עלינו עול האמונה הקדושה והיא אמונתן של ישראל והי'
 עול מלכות שמים בזמן ממסלתן ולא לטעות מאחרי הסם אלדינו ולתקוע בלכנו אמונתג
 שאין חוץ ממנו אכל כסכתות וימים טובים וזמן הגלות המאורות סוד החותם הגדול של
 מלך שמסר לעבדיו סכ' כי לי בני ישראל עבדים כריך להעביר ממנו הדמות ההו' ואם דומה
 חותמו של מלך כסביל דמותו הכה הוא בן מות כי מזולל בכבודו של מלך ומראה בעצמו
 שאינן סולטין כימים ההם והוא מה שדרזל ינאו סבתות וימים טובים שהם עצמם אות
 וממה שכתבו בסתרי מנוה זו ותבאר לך היות התפילין עולם קטן כוללים העולם הגדול
 גאי איפשר אלא סכרויח בעבין הגדול הזה דע כי ארבע פרשיות אלו באותיותן ובחבורן
 ובכתריהן רומזות לחכמו' העליונו' ולזה כנטינו בהכחתן בסכי משכנות הסכל והם הלפ
 והמות וכיהיותן כתובין כראוי מיד ראוי ומוכחין כראוי בראוי אין ספק שבדוקן גדול כי
 קדושתן חמורה ולכן אזל על וירס יד במלך שחלץ תפילין בפניו והוא כי התפילין כמו
 סכתכו קבלת עול מלכות שמים והתקשרות הנורות והכרת ארון הכל וכולן משועבדים
 אלו כמו שהעבד משועבד אל אדוניו וכקבל בני ישראל למלכו בית דוד למלכים הכה מורה'
 למלכות יי' כי משיח יי' הוא וכוה רונה להודיע מלכותו בארץ וכן התלמיד לרב כי הוא
 מקבל שפע ממנו להכיר על ידו לדלדון הכל על כן מורא רבך כמור' שמים וכחלון תפילין
 בפניו הוא פורק עול ממנו וזהו אזל על אין לנו חלק בדוד מלמד שכפרו בעיקר והנס
 האותיות שלו כתובות על הקלף דמיון הגומות שהיו כסא לאותיות הכתובות בהן והוא
 דמו למעלות שבמלכות שהם בסא לחכמות העליונות שהאותיות רומזות אליהם והמסלת
 סכל אחת מהפרשיות כרוכה בו רמו' למעלות אחרות שהם כסא למעלות ההם כי הכל
 משתלשל זה מזה וזה כסא לזה והעליון אכל התחתון כדמיון כשמ' לבוג' והשע' רמו' למציאו'
 הידוע לחכמי ישראל והכל לנורד במור כאשר ישר בעיני החפץ לעשו' ות' הוא אכל העליונה
 דמיון הקליפה הסוככת לפירו' ולזה באה ההלכה למר' עה להיות התפילין ככרכין כשער
 בסוד הן עשו אחי אש' שער וכסוי עור מכסה על הכל והוא עולם הגלגלים המורגש לנו
 גיב תפירות רמו' ליב מזלות ככגד יב גבולי לכסון ייב סכמי ישראל עליון ותחתון ורצועות
 באו' מהקנינה אל הקשר להראות איך עולם היסודו' קשור עם העולם העליון והשתלשלות
 ההשפעה וההשגחה אליו ממנו בכח המושל על הכל יתעלה הכה למדנו לפי דרכו כי
 מי שאינו מניח תפילין מעביר האמונה הקדושה מעליו ופורק ממנו עול מלכות שמים
 ומראה בעצמו שאין לו אלה והוא ככלל פושעי ישראל בגופן' וארזל קרקפתא דלא מנח
 תפילי' אין לה חלק לעולם הבא אכל ימחה מספר חיים סוד עשר ספירות והמחוי' משם טוב
 אין לו תקנה והמניח תפילין מעיד על עצמו שיס' אלוה שמקבל עליו עול מלכותו וכעשה
 כסא על מה שתשרה שכונה ועליו כאמר כעשה אדם בגלמנו:

אמר דשכי ע"ה כשאלם משכים בבקר ומתעטף בצינורות ומניח תפילין כזרוע
 וכראשו וכו' לצאת מפתח ביתו וכו' כמוזע רמוזה בסם הקדוש ארבעה
 מלאכים מודווגים עמו ויוצאים עמו ומלווין אותו עד בית הכנסת ומכריזין לפניו תנו
 כבוד לכן המלך ורוח הקודש מכרות עליו ואומרת ישראל אשר כך אתפאר ואותו רוח
 הקודש מעיד עליו לפני הקב"ה ואז מניח לכתוב לפניו כל כפי היכלו כל אותם הידועים
 לפניו ה"ל וכתב בספר זכרון לפניו ליראי וי' ולמושבי שמו כד"ל בהשכ האפור אותם
 העושים לשמו אומנות ככל אומנות של תפילין בכתיהם ברעושתיה' בכתיה' אומנות
 של צינית בחוטיהן אומנות של מוזה ואלה הם חושבי שמו וכתוב ומושבי משכות ולא
 עוד אלא שה"ה משתבח בו ומכריו עליו ככל העולמות ראו כרוה זו שכרתי בעולמי
 והכנסם לכה ואין תפילין כראשו ואין צינית כבגדו ואומר אשתמוה אל היכל וגו' ה"ה
 אומר איה מוראי וברוי הוא מעיד עדות סקר בעצמו **גדולה** מנות תפילין שכל
 המניחן מאריך ימים שכל' וה' עליהם ומיו כדאית' פרק התכלת ואמר רבא
 כל המניח תפילין ומתעטף בצינית וקורא ק"ס ומתפלל מוכתם לו שהוא בן העולם הבא
 ואמר אביו מערב אביו בו שאין ניהנס שולט בו רב פפא אמר מערב אביו בו שכל עונותיו
 במחלין **ואחר** שהניח תפילין והו' מוכתר בשכי' יסם פעמיו דרך בית הכנס' במרוצה
 כעבין שכאמר וכדע' נרדפה לדעת אתה' כי בהלוך כתי כנסיות וכתו מדרשות
 מעורר הלוך הרמזים מסכה לסכה ובכניסתו ימלך באכות העולם מתקני התפלות ו
 ינקדים וכותם כדי שתהיה תפלתו רגויה ויאמר ואני ברוב חסדך והוא חסד לאכרהם
 אשתמוה אל היכל קדמך ביראתך זה פחד יצחק מה טובו אהליך יעקב משכנותיך ישראל
 ישראל שכא **גרסין** בפרק שלשה שאכלו ר' יהושע בן לוי לעולם יסכים אדם לבית
 הכנסת כדי שימצא מעשרה ראשונים שאפי' מאה באים אחריו קבל עליו שכר
 כולם שכר כולם ס' ד אלא אימא כותבים לו שכר בעד כולם ועל דרך האמת עשרה ר'
 ראשונים הם כנגד עשרה מאמרות שבהם נברא העולם והם תשלוס הקדושה ולסוד זה
 אצל כל דבר שנקדושה אינו בפחות מעשרה והבאים אחר עשרה ראשונים אינם אלא
 משום כרב עם הדרת מלך שכבר נשלמה הקדושה בעשרה ראשונים כדומא עשרה ע'
 עליונים ודע עוד כי האמרון המשלים לעשרה נוטל שכר כנגד כולם לפי שהוא כדוגמת
 הכלה המשלמת המנין וכולם מאצילים עליה אורם כמזאת נוטלת שכר כנגד כולם
ובסתרי התורה על הראשון הכמנא תמלה בכה' אסרי חלקו והרי הוא במעלת
 הדיו' אצל השכיב' וזה סוד ומשפרי ומצאוכי ואת' הרי דר' אל בשעת שה"ה
 בא לכה ואינו מוצא שם עשרה מיד כועם משלו משל למה הדבר דומה למלך ששלח לכני
 המדינה שימצאו עמו יום פלוני במקום פלוני עד שכני המדינה מומכים ענחם השכים
 אחד מהם וכו' לאותו מקום בין כך בא המלך ומצאו שם אל' איה כני מקום פלוני אל'
 אדוני

אדוני המלך אנו באתי מהם והרי הם באים אחרי למנות המלך ויוטבו דבריו בעיני
 המלך וישב שם אצלו ויספר עמו וכעשה אהובו של מלך הם מדברים ויבואו כני המדינה
 ויתפיים המלך עמהם ויפטרם לשלום ואם כני המדינה אינם באים ואחד אינו משכים
 לספר עם המלך להראות שכני המדינה מומכים ענחם לכא' למנותו מיד כועם וככאן
 כוון שאחד משכים והכה' בא ומוצא אותו מעלה עליו כשו' כולם כמנאי' שם ומיד מתחברת
 השכינה עמו והרי הוא כדוגמת הנדיק הידוע ואם אחד אינו משכים לבית הכנסת
 כתיב מדוע באתי ואין איש ואין עשרה לא כתיב אלא ואין איש להתחבר עמי להיות אצלי
 כד"ל איש האלהים והוא סוד ידוע לחכמו לב **ודע** כי מיום שנליכו מארצנו ומרכ מענו
 מקדשינו כשאר לנו מקום התפלה במקומו והוא לנו למקדש מעט ונקרא בית ה'
 הכנסת הקטנה כנגד בית הכנסת הגדולה של מעלה ודע כי ככה' של מעלה יש שנים
 עשר סרפים ממוכים להשגיח על כל מי שמצטרף ודומקין האומות ונקראו חלונות והוא
 מאמר חכם הרזים משגיח מן החלונות מנין מן המרכים ואלה משגיחים תמי' במשכומים
 לכה' וכמכין מעשרה ראשונים ועולים וכותבין אותן למעלה ולסוד זה אצל לעולם איתפלל
 אדם אלא בבית שיש בה חלונות שכאמר וכוון פתיחין ליה ובו' כדאיתא פרק אין עומדין
 לרמוז כי כמו שיש למעלה צריך להיות למטה לפי שהכל מכוון זה כנגד זה וכתב המאמר
 הקדוש ע"ה שצריך לפתוח שנים עשר חלונות כנגד של מעלה ככה' של מטה וראה
 בעין השכל מלאכת המשכן וכנין בית המקדש היו ציורים לדברים רומניים לתבנית
 המרכבה ולא כודע לנו איך מתקשרים הדברים הרומניים עם הגשמיים האלה וכשיעור
 זה כמו שלא כודע לנו איך יתימסו הגשמיים האלה שבגוף האדם וכשיעורו וכתבנינו
 וחלקיו עם הנפש וכינד היא הנפש אך כאשר נדע כי הנפש עם הגוף האדם הזה הוא
 אדם מפני החכור הזה והגוף הוא משכן הנפש באיזה אופן שיהיה **כלע** שיש להם
 יחס כן יש לנו לומר בענין המקדש והמשכן ומאשהכנו של הכ"ה בישראל עשה דרך וסולם
 ממקדש של מעלה למקדש מטה לשכון בתוך עם סגולתו ומאז גלתה שכינה עם כניה
 לשומרם בכל מקום שהם יש לה מקום קצת כנגד של מעלה ככה' של מטה ולזה צריך
 שיפתחו בו חלונות שיתדמה קצת לשל מעלה וצריך שיהיו פתוחות כנגד רזשלים כי לשם
 אנו משלחים תפלותינו כדי שיעלו משם דרך ישר בלי מוכע והוא המסע הראשון מ"ח
 מסעות שהתפלה עולה בהם כמו שיתבאר במקומו באר היטיב בס' ד ועוד יש בדבר סוד
 כעלם והוא כי הכל התפלה עולה וכו' כל האוירין ומקשר האורות הקדושי' ואין דרך
 לעלות אלא אם יהיה לו מקום ועוד יתבאר זה **ויסדר** הכרכות דתבוא כפרק
 התכלת רבו מאיר אומר מאה ברבות חייב אדם **לכרך** בכל יום סכאח ועתה
 ישראל מה יו' שואל וגו' אל תקרי מה אלא מאה וטעם הדבר ע"ה החכמה העלונה מפני
 שאנו צריכין לפתוח המעיון ולהמשיך מים מיום מהלכנו להסקין כטיעות הנן כעבין ס'
 וברכות

וצרכות לראש זדיק וכתוב והמלך שלמה ברוך לזה אנו זריכין לדרך מאה ברכות שהוא
תשלם הכל שכל אחת כלולה מכולם כמנאו עולין למאה והנה הם קשר הכפס כרוח
הרוח ככשמה והכשמה כשי ודע כי מעשר המאה עשרה ומעשר העשרה אחד בסוד
ישראל לוי בהן כדרך המעשרות והכפס המכרכת ככל יום מאה ברכות הנה יגיע מהם
עשר לרוח ותתקשר עמה ויגיע מהעשר של הרוח אחד לכשמה ותתקשר עמה והכשמה
כשי והנה סכה להתכוננות האור על הדברים העליונים בפלמות אבל מי שאינו מוכרין
בכל יום הנה הוא מפריד בין הכחות התחתונות וכבדו בעליונות ומקלקל צורתו ומקנץ
כפישות כפשו וכבר ידעת כי דוד המלך יסדן לפי שהיו מתים ק כפשות מישראל ככל יום
בביתם תלק מי הכריכה העליונה מסתלק מי העלמים ומתעוררת מדת המות עד שהכין
ברוח הקדש ומקן להם ק' ברכות שבאמר באם הגבר הוקס על ולו היה נאה לתקנה פי
אין לו חיים אלא מאדם הראשון והמשכיל יבין ויתחיל אלהי כשמה והוא שבת
והודאה למקום כ"ה שמחזיר לו כשמתו כי כלילה הכשמה עולה ליתן דין
וזמכונ מכל מה ששטה ביום ואם כמנאל מחוייבת מן הדין שלא לחזור לגוף שכל זה
הקב"ה מחזיר הסקדון אשר הפקד אתו ואין מדתו כמדת בשר ודם שמחזיר הפקדון כליו
ומקולקל אבל הקב"ה מחזיר כשמתו לו שהפקיד אתו חדשה וכוחה ה"ד חדשים לבקרים
דבה אמונתך וראיתו לשכמי האמת בזה עבין גדול והוא אמרם שהכשמה טובלת ככהר
הינאל מעדן להכיח לה מעבכה וזהו חדושה ומרגועה וזה עדות גדול על תחיית המתים
זלזה אנו אומרים ואתה עתיד ליטלה ממני כו' לרמוז כי כמו שטולה עכשוו ככל לילה
ומחזירה בן עתיד ליטלה כשיגיע זמנו ליפטר מן העולם ולהחזירה כיום אשר הוא עושה
וזתיתת הברכה טוביח והכי איתא במדר' אליך יי' כפשי אשא זהו שאמר בידך הפקיד
דומי כו' כשאדם יסן מפקיד רוחו כוד הקב"ה שמת עבר שמריתולא מנאלהו יי' אל אמת
א"ר אליסכדרי כנוהג שכעולם אדם מפקיד אצל חבריו כליו חדשים ומחזירן לו יסנים
אבל הקב"ה אינו כן אדם יגע במלאכתו כל היום ולערב כפשו יגיעה ושחוקה והוא יסן
ומטלים כפשו ביד הקב"ה וכשחרית היא חוזרת לגופו חדשה ונוח דכתי' חדשים לבקרים
דבה אמונתך ר' סימון אומר בשם רבי שמעון ממה שאתה מחדש אותנו בכל בקר ובקר
מודעים אנו שרבה אמונתך לתחית המתים בא"י הנותן לשכני כינה הוא התרכנול
ונקרא כן בלשון המקרא והוא גופה תרנוס מנפה שכותא ונקרא בלשון ר' אל גבר
בדאמרו אינסי קרא גברא וכבר כתבנו למעלה כי רוח גפוכית מנפבת בחנות הלילה
והושקת בכפשי התרכנול וקורא ודע כי הרוח ההוא מניע מנפון לשר המשמש לפני
הגבורה הנקרא גבראל ונותן שזה קולות ואמרו קריא וזו מכרוז כל מעשה בני העולם
לפי שקסת הסוף כמתכו וכותכ כו' כל מעשה העולם הוה ומכרוזו כלילה ומתעוררות
הרוח שהוא בא לעולם השפל עה בגפי התרכנול הנקרא גבר על שם הגבר העליון שבת

אליו

לילה
הינאל
הינאל

אליו הרוח ממנו וכשעה שהגבר העליון קורא למעלה כל תרכנולי עולם קורין ולפי
שכרוח ההוא כתבה בו כינה להבין בין יום ובין לילה לזה אנו מברכין ברכה זו.
והכן ססכת הברכה על שיש בו רוח אחרת שמעורר אותו כי לא מלכו ובסתרי מאר
ברכות שמע מה שכתב בעל אור זרוע אל פוקח עורים רוחו לכפשות הכדחות לעולם
התמורות והם יושבי' עם כחשך ואפלה כעורים. וכיון שמגיע זמן עלייתך ויוצאין מאפלה
לאורה ופוקחין עיניהם ומסתכלין באור העליון שהוא שמש ומגן יי' נבאותאזי הוא פוקח
עני העורים וזרח עליהם מאור העליון ה"ד וזרחה לכם יראי שמי וגו' והסוד בזה ל
לאמר לאם ורים נאו. וזקף כפופים פי' אותם שהיו כפופים ביד שרי התמורות ויוצאו
מכיניהם ה"ד סומך יי' לכל הכופלים וזקף לכל הכפופים ועוד יש בו רמז לכנס ישראל
שהוא עם כנייה בין ~~ועתיד ה"ה~~ ולקוף אותה ואת כנייה כענין שכתוב
אשר פדית לך ממזרים וגו' וכתוב כימי באתך מארץ מצרים אראנו כפלאות. מלכים
ערומים פי' אותם הכדחים למקום הנחש הערום מכלי לבוש כי כל זדיק וזדיק יש לו
מלבוש כמה שיתלבש בעולם שהוא אבל הרשעים אין להם מלבוש ואין כסות ה"ד ואין
כסות ~~אלא הם~~ וכשיעלו מעליו לעליו אזי ה"ה מלכים בגדים אחרים
ה"ד ופשו את כבדיו ולכס בגדים אחרים על זה אנו מברכין לשמו הגדול שהוא מטה
כלפי חסד ומרחם על כריותיו ה"ד חנון ורחום יי' בא' מנבים שפלים פי' כנסת ישראל
~~ועתיד ה"ה~~ להבכיה אותה ה"ד אקים את סוכת דוד הכופלת.
בא' מתיר אסורים אותם שהיו אסורי' בעולם התמורות ויוצאו משם כמו האסורים שיצאו
מבית האסורים ע"כ. רוקע הארץ על המים פי' ארץ החיים והמים הם מים התמתכים
וכהגיעך לאכני שיש דר' עקיבה ע"ה תבניהו ע"כ. אזור ישראל בגבורה ישראל סבל
הוא כאור בגבורה להלחם עם הכאים אל בית מקדשו ה"ד כי יי' אלדיך אש אכלה הוא
אל קנא. עוטר ישראל בתפארה שאמו מעטרת אותו בכמה עטרות ה"ד נאכ' וראכה
יס' לך להסתכל בסוד כעלם ככרכה זו כי כל הכרכו שהוכרכו למעלה מן
הדין צרוך לכרכן בכל יום אבל ברכה זו היה לו לכרכה פעם אח' מיום שכברא וכן שלא
עשני עבד וכן שלא עשני אשה אבל הסוד בזה כי בעלות הכשמה כלילה לעולם העליון
אם זדיק הוא כמה משרתי עליון אומזין כה ומוסיכין אותה במקומה הראוי לה ואם הוא
רשע כמה מלאכי חבלה יוצאין לקראת' ואומרים אין שלום אמ' יי' לרשעי ומכניסין אותה
או העבד סכדה לתמורות או אשה אבל כשיקום האדם מ
מחטתו אם הוא יודע בעצמו שהוא זדיק יכרך ~~פי' שלא הוסיב אותו במקו'~~
כי מי שהוא יושב ברשות ~~כאלו עובד ע"כ~~ ויברך על התורה כשכיל
שצריך לקרוא ברכת כהנים וזה סודה על דרך החכמה ~~האמיתית~~
הכרפה הזאת היתם כהן לפתוח המקור העליון להמשיך שפע וכרכה מרום המעלות עד

סופן

ענין
הינאל
הינאל

וצרכות לראש נדיק וכתיב והמלך שלמה ברוך לזה אנו צריכין לברך מאה ברכות שהוא
תשלם הכל שכל אחת כלולה מכולם כמנאו עולין למאה והנה הם קשר הכסף כרוח
הרוח ככסמה והכסמה כשי ודע כי מעשר המאה עשרה ומעשר העשרה אחד בסוד
וישראל לוי בהן כדרך המעשרות והכסף המברכת ככל יום מאה ברכות הנה יגיע מהם
עשר לרוח ותתקשר עמה ויגיע מהעשר של הרוח אחד לכסמה ותתקשר עמה והכסמה
כשי והנה סכה להתכוננות האור על הדברים העליונים בפלמות אכל מי שאינו מברכן
בכל יום הנה הוא מפריד בין הכחות התחתונות וכבדו בעליונות ומקלקל צורתו ומקנץ
כפישות כפשו וכבר ידעת כי דוד המלך יסדן לפי שהיו מתים ק בפשות מישראל ככל יום
בביתם שלק מן הכריכה העליונה מסתלק מן העולמים ומתעוררת מדת המות עד שהכין
ברוח הקדש ומתן להם ק ברכות שבאמר באם הגבר הוקם על ולו היה נאה לתקנה פי
אין לו חיים אלא מאדם הראשון והמשכיל יבין ויתחיל אלהי כסמה והוא שבת
והודאה למקום כ"ה שמחזיר לו כשמתו כי כלילה הנשמה עולה ליתן דין
ותשכון מכל מה ששפה ביום ואם כמזאת מחוייבת מן הדיון שלא לחזור לגוף שכל זה
הקבלה מחזיר הסקדון אשר הפקד אתו ואין מדתו כמדת כשר ודם שמחזיר הפקדון כליו
ומקולקל אכל הכ"ה מחזיר כשמתו לו שהפקיד אתו חדשה וכמה ה"ד חדשים לכקרים
דבש אמונתך וראיתו לשכמי האמת בזה עבין גדול והוא אמרם שהנשמה עובלת ככהר
הנפח מעדן להכינה לה מעבכה וזהו הרוחה ומרגועה וזה עדות גדול על תחיית המתים
לזה אנו אומרים ואתה עתיד ליטלה ממני כי לרמוז כי כמו שנוטלה עכשיו ככל לילה
ומחזירה בן עתיד ליטלה כפיניע ומנו ליפטר מן העולם ולהחזירה ביום אשר הוא עושה
ומתימת הברכה תוכוח והכי איתא במדר אליך וי כפשי אשא זהו שאמר בידך הפקיד
רוחי בו כשאלים יסן מפקיד רוחו כיד הקב"ה שמה עבר שחרית ולא מנחה הווי אל אמת
א"ר אליס ככדרי כנוהג שבעולם אדם מפקיד אצל חבירו כליו חדשים ומחזירן לו יסנים
אכל הקב"ה אינו כן אדם יגע במלאכתו כל היום ולערב כפשו יגיע ושחוקה והוא יסן
ומטלים כפשו ביד הקב"ה ובשחרית היא חזרת לגושו חדשה ונחה דכתי' חדשים לכקרים
דבש אמונתך ר' סימון אומר בשם רבי שמעון ממה שאתה מחדש אותנו בכל בקר ובקר
יודעים אנו שרבה אמונתך לתחית המתים בא"י הנותן לשכני כינה הוא התרכנוול
ונקרא כן כלשון המקרא והוא גופה תרגום מנפה שכותא ונקרא כלשון ר' אל גבר
בדאמרו אינסי קרא גברא וכבר כתבנו למעלה כי רוח צפוכית מנשבת בחנות הלילה
ודושפת בכפשי התרכנוול וקורא ודע כי הרוח ההוא מניע מנפון לשר המשמש לפני
הגבורה הנקרא גבריאול ונותן שזה קולות ואחריו קריאה ומכרוו כל מעשה בני העולם
לפי שקסת הסוף כמתניו וכותב כו כל מעשה העולם הזה ומכרוו כלילה ומתעוררות
הרוח ההוא בא לעולם השפל עה בגפי התרכנוול הנקרא גבר על שם הגבר העליון שבת

אליו

לילה
הוא
הוא
הוא

אליו הרוח ממנו וכשעה שהגבר העליון קורא למעלה כל תרכנוול עולם קורין ולפי
שברוח ההוא כתבה בו כינה להבין בין יום ובין לילה לזה אנו מברכין ברכה זו.
והכן שסכת הברכה על שיש בו רוח אחרת שמעורר אותנו כי לא מלכו ובסתרי שאר
ברכות שמע מה שכתב בעל אור זרוע אל פוקח עורים רוחו לכפשות הנדמות לעולם
התמורות והם יושבי עם בחשך ואפלה כעורים. וכיון שמניע זמן עלייתן וינחילן מאפלה
לאורה ופוקחין עיניהם ומסתכלין באור העליון שהוא שמש ומגן יי כבאותהו הוא פוקח
עני העורים וזרח עליהם מאור העליון ה"ד וזרחה לכם יראי שמי וגו' והסוד בזה ל
לאמר לאם ורים נאו. וזקף כפופים פי אותם שהיו כפופים ביד שרי התמורות וינחו
מכיניהם ה"ד קומך יי לכל הנפלים וזקף לכל הכפופים ועוד יש בו רמז לכנס ישראל
שהיא עם כניה בין ועתיד ה"ה לזקף אותה ואת כניה כענין שכתוב
אשר פדית לך ממזרים וגו' וכתיב כימי באתך מארץ מצרים אראנו כפלאות. מלכוס
ערומים פי אותם הנדמים למקום הנפש הערום מכלי לבוש כי כל נדיק ונדיק יש לו
מלכוס כמה שיתלבש בעולם ההוא אבל הרשעים אין להם מלכוס ואין כמות ה"ד ואין
כמות אלא הם וכשיעלו מעליו לעליו אוי ה"ה מלכוס בגדים אחרים
ה"ד ופשו את כבדיו ולכש בגדים אחרים על זה אנו מברכין לשמו הגדול שהוא מטה
כלפי חסד ומרחם על כריותיו ה"ד חכון ורחום יי באי מנבים שפלים פי כנסת ישראל
ועתיד ה"ה להבניה אותה ה"ד אקים את סוכת דוד הכופלת.
באי מתיר אסורים אותם שהיו אסורי בעולם התמורות וינחו משם כמו האסורים שינחו
מבית האסורים ע"כ. רוקע הארץ על המים פי ארץ המים והמים הם מים התמתכים
וכהניעך לאכני שיש דר עקיבה ע"ה תבינה ע"כ. אזור ישראל בגבורה ישראל סבל
הוא כאור בגבורה להלחם עם הכאים אל בית מקדשו ה"ד כי יי אלדיך אש אכלה הוא
אל קנא. עוטר ישראל בתפארה שאמו מעטרת אותה ככמה עטרות ה"ד נאכ וראכה
י"ס לך להסתכל בסוד כעלם ככרכה זו כי כל הכרכו שהזכרנו למעלה מן
הדיון צדוך לכרכן בכל יום אכל ברכה זו היה לו לכרכה פעם אח' מיום שכברא וכן שלא
עשני עבד וכן שלא עשני אשה אכל הסוד בזה כי בעלות הנשמה כלילה לעולם העליון
אש נדיק הוא כמה משרתי עליון אוחזין בה ומוסיכין אותה במקומה הראוי לה ואם הוא
רשע כמה מלאכו מכלה ונחילן לקראת' ואומרים אין שלום אמ' לרשעי ומכביסין אותה
או העבד שכתב לתמורות או אשה אכל כשיקום האדם מ'
מחטתו אש הוא יודע בעצמו שהוא נדיק יברך אלוהים פי שלא הוסיב אותו במקו'
ה"ד כי מי שהוא יושב ברשות כאלו עובד ע"כ ויברך על התורה כשכיל
שכריך לקרא ברכת כשנים וזה פודה על דרך החכמה
הכרפה הואת היותם כדן לפתוח המקור העליון להמשיך שפע וברכה מרום המעלות פד

מופן

ענין
הוא
הוא

למה
הוא
הוא

ברכת התורה

שומן ולזה היו הכהנים נושאים כפייהם למעלה מראשיהן חוץ מכהן גדול שאין מצביה ידו למעלה מן סניף כדאיתא פרק אלו באמרין וזה במקדש אבל במדינה כנגד כתפותיהם כלכד כדי להמשיך מודעות עולם. ודע כי הכהן היה מצביה עמר אנבעותיו להמשיך מעמד מאמדות ויד ימין היה מצביה יתד מיד שמאל שנאמר וישא אהרן את ידיו וידו כתיב לרמוז כי היה מיוחד שכי ידים סוד חמשה אנבעות מיימין וחמשה משמאל וסיד ימין גוברת על יד שמאל למעלה וזהו רום ידהו כשא נכחדו של ר' כחוביא בן הקבא למי נושאין כפיה מרום השמים שב' רום ידהו כשא. וכתב רמב"ם שאין למכר האנבעות אלא שיהי אזור בין כל אחד ואחד כדי שיתברכו המאורות כל אחד לכדו בלא ערכוביא וזה סוד האוירין שהיו עושים בשעת כשיאיות כפיהם: כה תברכו אמר להם ה"ה לכהנים המשיכו הכרבה מרום המעלות למדת בה בשביל שיתברכו ישראל בכרכותיה וזהו אתבטו ישראל ודע כי מן פסוקים אלה ונחא אם אחד של כ"כ אותיות שבו היה הכהן מוריד יג' מדות של רחמים מהמאור העליון מקור ההויה ותשעה הכללים במאורות הכתפיות המטפסות וכהתייחד המאורות הזכורים האלה באלה היתה הכרבה מתפשט למעלה ולמטה והנה הפסוקים מתחילים ביד לרמוז לנו התפוצצות האור ש העשרה הכתפיות בהרמה השכל מהעשרה הכלתי כתפיהם כשום ההרוד ומחשבה והנה יברכה למעלה ושמך למטה וכן כולם והנה המאורות האלה היו מתייחדים בכה השם שהוא שזכרנו שהיה הפה מנהף ומכוין בו בשעת כשיאיות כפיהם ושמך את שמיי יתקנו דכתיב ושמך איתם אלו איש וגו' לתקן ברכתם הכתרים של ימין לימין ושל שמאל לשמאל ולא יטעו בהם כדי שיתברכו עליונים ותחתונים ואם עושים כן ואני אברכם למי לכהנים דכתיב מברכך ברוך וכתב ואברך מברכך הם מברכי את העם ואני אברך וזהו כתי' ושמך זלא כתי' ויאמרו ויוכרו ויאומר פרשת התמיד שמזכיר בה שני כפיהם הקרבים בכל זמן אחד כבקר כנגד מדת רחמים ואחד בערב כנגד מדת הדין ואם אומר פרק איוהו מקומן יתקנו לקרות בענין הקרבות לבי שכל המכוין בהם באלו מקריבין ואנו קורין בתורה שבכתב וסוכין בתורה שבפיה להלכה את האהל להיות אחד וכן ראוי לעשות שלא להפריד ביניהם: ועתה הט אורך ושמע קצת סתרי הקרבות כפי מה שקבלו אבותינו ישראל אל כבוד הקדמות כי בתענית כפי ישראל מעל ש' אלהים והמירו את כבודם בתבנית אור הנורו הקרבות לקרב מה שהדמיקו וליחד מה שהפרידו ובקרבן היו כפין של ישראל מתקרב ומתעלה מעליו לעלוי ער רום המעלות ואז היו הדברים שמחים וזהו שדרשו חז"ל ע"ה עולה אשה דיוח כוחה לה' עולה לשם עול אשה לשם אשה דיוח לשם לשם כמת רוח ר"ל עולה לשם עולה שהיה עולה מעליו לעלוי כמותבכו אשה לשם אשה שהמזבח מקבל תחלה שהיא הכלה הזכרת כסוד האשיות זה האשה אשה כתי' ומתעבת במקום קבלתה שהיא האש הגדולה וסנייהם עד הדוח וההויה מתעלה לרוח וזהו לשם רוח וכאשר מתחבר

מתחבר

סוד הקרבנות

מתחבר הכל כמת ה"ה ברוח ומוסיף רוח הקודש כנורות הקדושות וזהו מאמר הכהיר מלמד שיורד וי' לוי וזהו מאמר הכבי יעלו על רבון מוכחי כלומר רבון שהוא מוכחי ומשם יעלה דרך גבולו ובית תפארתו אפאר בעלותו לרוח ואז מתקשר הכל למעלה וזורה האור הגדול מהמקור העליון על המעלות הקדושות כי אז הכרבה שורה על דבר שלם ועליוני ותחתונים וכפשות המקריבים מתברכים וזהו כפס כי תקריב כי הכל מהשתלשלות אחד וכהפרד הכשמה מן הגוף כך היא עליונה דרך המזבח תמלה וזו היא תפלת החסידים לאל שינילם שלא יווקו בלהב המזבח העליון ה"ה תודיעני אורח חיים שתעבור כפשוטו בשוכה דרך המזבח בשלום והיתה הזכיחה בנפון כדי להשלים אליו מדת הדין כי מנפון תפתח הרעה וזהו ששכינו: **איוהו** מקומן של זכמים קדמי קדמים והם חטאות ואשמות ועולה ושלמי כבוד וכלהו ולפיכך להו מקראי פר ושעיר פר הוא פרו של אהרן שאל בואת יבא אהרן וגו' ושעיר של יום הכפורים שאל והקריב אהרן את השעיר אשר עלה עליו וגו' וסוד שעיר המשתלח יתבאר במקומו בס' דומן טעון הזויה על בין הכדים כו' שאל ולקח מדם הפר והזה וכתיב בשעיר ועשה את דמו וגו' וזהו אונע על הכפורת וגו': סוד הזאת יום הכפורים היה עומד בין כדי הארון ומוה אחת למעלה כנגד אש העולם עם מה שעליה ושכע למטה כנגד שכעת כניה ולסוד זה היה מופה בדרך זה אח' אח' וא' כנגד ג' ראשונים אחת ושתיים אחת ושלש האם עם כניה וכלם באשיות ממנה ואיכה נעזבת מהם כלל וזהו צרי למנותה עם כל אחת מהם עד אח' ושכע להראות איך הם עמה בשלהבת קשורה במלת וכדי להמשיך סוד אש הכנים במעלות ידועות עד האם התחתונה והיה מזה באמצע הכפורת לא מעלה ולא למטה לפי שהיה מכוון למדת רחמים ובהזאת הדם היה מתאבל אנילות שפע מהלבבון ללבן עונותיהם של ישראל וכספרי למה נקרא שמו לבבון שהוא מלכץ עונותיהן של ישראל וזהו רשע הכביא באומרו אש יהיו מטאיכם כשנים כשלג ילכינו: **חטאת** הנכוד והיחיד כו' סוד שעיר ראש חדש יתבאר במקומו בס' כינה עלה כככש ופכה לסוכב דע כי בענין זה היה הכהן מיוחד הדברים העליונים ודע כי כלל הכל נקרא ככש ופכה לסוכב הוא המאור העליון שהו מקיף את הכל ולשם היתה כוונתו להמשיך ממנו עד בית מלכותו ולזא ובא לו לקרן הוא קרן דוד דרומית הוא חסד לאברהם כעני' שנאמר וימינו תמכקני ושם הוא עץ החיים וצריך ליחדו במזרח שהוא האב העליון שממם זורה האור וזהו מאמר דרומית מזרחית וצריך לכתקשר יחד דרום במזרח וצריך ליחד מזרח בנפון הוא אש הכנים כענין שנאמר ונפונך תמלא בטעם לפי שהוא הכהן המסקה כשיעוה הנון ונקרא בנפון לפי שנאמר ממנה מדת הדין הקשה ואם היא רחמים ואחר כך נפוכית מערבית לקזור עם כתי' ואחד כך מערבית דרומית חוור ממקום שהתחיל כדי ליחדה ברחמים והוא סוד אשת ירקרקות היתה ומוט של חסד משך עליו והכהן היה מעורר מדת החסד

ס א 5 ז על

Handwritten marginal notes on the left side of the page, including phrases like 'הוא מוכחי ומשם' and 'הוא קרן דוד'.

סוד הקרבנות

לא יפאיל ולפיכך היה משלים סביב ביתו והכהן היה טעל פעולה זו למטה ומשורר
הדברים העליונים למעלה להתכרך מהמקור העליון ומשם יפרד לעולם הנפרדים ואז
יתברך שולם השפל העולה קדם קדשים העולה הוא סוד התקשרות הכל עם
המחשבה העליונה הנקראת קדש קדשים ולפיכך נקרא על שמה והוא כליל
לפי שכל על ההרהור ולפיכך מוקדה על המוכח כל הלילה שעת ההרהור ושחיות כצפון
שכחה לכפר על מה שחייך לכו למחשבה רעה לנד הנפשו ומפני שעולה עד המחשבה
העליונה שאין לשום בריה חלק בה והשנה אין לכהני ולא לבעלי בה מאומה אלא סיכלא
מכפס עד כשר והיתה זכר ולא נקבה לפי שהיא למעל מן המדות שיש בהם פוע ומתפעל
זכחי שלמי נכור שלמי נכור הם שני ככשי עזרת שמכופים אותם עם שתי הלחם
יתבארו במקומם והם ר"ל שלמי נכו רומזים לאם העולם ולפיכך היו קרבין
כמתן תורה יום החמשים כנגד חמשים שערי בינה ולפיכך שחיותן כצפון והוא הצפון
העליון התורה ואיל כויר הוא קרבן שלמים שמכיא עם המחמה שכ' וזאת תורת זבח
השלמים אם על תודה וכו' שחיותן ככל מקום ואפי' בדרוש לפי שבאים להטיל
שנים ולהשלים המדו אליו שלמים לפי שהם למטה נקראים קדשים קלים שהמידות
התחתונים נקראים כהם זה לפי שאינו בקדושת העליונות וקרבת שלמים
היה בין זכר בין נקבה כי הוא לקו האמצעי המשלים בין המדות והכלול מהם
הבכור הוא בכור בהמה והמעשר מעש' בהמ' ושכיהם כנגד חממה אחרונ' שגם היא
נקרא' בכור שכל' גם אנו בכור אתנחו עליון למלכי אר' והמעש' כנגד העשירית
ולפיכך הם קדשים קלים ויש בהם חלק לכהנים והוא הבכור כי משם הם מקבלים ומשם
נשאה האחרונה שם זה ולפיכך כאלל לכהנים ולפי שהמעשר רמו לעשירית יש בו חלק
לבעלים ומה שכחטוין ככל מקום יתבאר למשכיל הפסח אינו כאלל אלא כלילה
טעם הפסח שכלל כלי יתבאר במקומו כ"ה ועוד יש בעניני הקרבנות
סתרים כוראי' ולפי שאין זה מקומם לא הארכנו בהם עד יערה עלינו רוח ממרו זכבארם
עם שאר סתרי התורה אם יגורו מן השמים הקיים סתרי' שלש עשרה מדות שהתורה
כדרשת בהם מקל וחומר מדה זו כנגד המאו' העליון שהו' קל בערך עלתו והלא
אתה רואה שכתר עליון הכקר' קל אין בריה יכולה לעלות ולחשו' שם ולידע מהותו כ"ס וכ"ס
שילות העיל' שהוא חמור ונעלם ונסת' בהשגתו וית' שאין כל בריה יכול להרהר בו כענין
דוגמא זו אנו למדין בתורתנו החמור מן הקל כן פי' מדה זו בע' אור זרוע. מגור' שיה כל
הסבות הם גורות לש' ואמר שיה שיהר האדם שלא ליתן פחיתות באמת מהם כספ' קנה
וכל גורה שיה דומה הלשון שהוא לאחר כדאמ' למדכו הנה הכה לב' ש' ואין אדם דן גור' שו'
מעצמו לא א"כ קבלה מרכו וכל זה רמו לאם העולם שכלל מכתוב לא ידעו שט ויונק'
תמיד ממכו וכושא חותמו כי שמו בקרכו ועופסין מג' ש' כי המדה כאללה ממכה מדת הדין
הקסם

סוד יג מדות שהתורה נדרשת יח

הקסם ואם היא רחמים ולפיכ' השם שלה כתיבתו רחמי ונקדתי דין כן פי' הרב רש"ם טוב
ז' שם טוב זל: מבנין אב רמו לחכמה העליונה שהיא אב הבנין וכל הבנין שהיא
מחסד עד עט' האב סומך לבנות ולקיומו כלל ופרט אם הבני' שהיו בה הבנים
בכח פרט האזילה כל אחד ואחד במקומו בפרט ר"ל בפועל ולא תאמר אחר שיצאו
הבנים לפועל אם כן מעולים הם מאמם או אחרי שהאזילם א"כ יש פחיתות בבנים
חלילה רק אין בכלל רק מה שיש בפרט והכל אחד פרט וכלל פרט הבנים כלל הוסיף על
הפרט אף האבות והיו נעשה כלל מוסיף על הפרט שלא תמעט מן הפרט דבר מעלה
ותתן פחיתות לכן בא הכלל והוסיף ונעשה מוסף כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא כעין
הפרט ר"ל כלל הוא מה שהיו כולם בכח פרט הוא האזילות שכלל איש איש לדגלו וכלל
שלא תאמר אחר שכללנו אין להם יותר שום נורך כבעל הכלל הוא הגמלת ע"כ חזר וכלל
לומר שהפרט תלוי וכאחו מן הכלל אשר משם כאלל ועם כל זה הכלל אינו דן כי אם כעין
הפרט אם העולם כדו ורונה הב' לרמס עליוהם נעשה גם הדין כעין רחמים ומרמס
ואם אינו כדו ורונה הק"ה להביא דין חוור הרחמים לדין והכל בהסתלק ע' הע'
מן הפרט או בהיותו עמהם. מכלל שהוא צריך לפרט ומפרט שהוא צריך לכלל מכלל הוא
המאור העליון אשר בו כל העשר תלוים והוא צרי' פרטיו לפעול מעשיו ולהוציאם לפועל
במשפט איברי הגוף שהם יודעים ופועלים מחשבות השכל וא"ה הפרט צריך כח וחיות
מבעל הכלל הלא תראה שאין שם תועלת כוכר מאיברי הגוף אם לא ע' הכפס הנותנת
להם כח וחיות: כל דבר שהיה בכלל וכו' כל דבר שהיה בכלל הוא דבר הכל והוא
הכלה שהיה בכלל העשר אז הוא כלולה ברחמים ויצא מן הכלל יצא מן הרחמים
ללמד דין לא ללמד על עצמו יצא להיותו הוא לכדו דין אלא ללמד על הכלל כולו יצא שגם
הם מסכימים בדין כל דבר שהיה בכלל כו' כל דבר הוא כנסת ישראל שהיא דבר של כל
שהיה בכלל היא כלולה עם העשר ויצא מן הכלל לטעון דין שהוא בענינו שהוא דין רפה
ולכן קורא הדין ענינו יצא להקל להשאיר שארי' בארץ ולא לכלות בעבור שיצא מן הכלל
והוא מרחמת: כל דבר שהיה בכלל ויצא לטעון טעם אחר כו' כל דבר הוא כנסת
ישראל שהיא דבר של כל שהיא בכלל כ"ע בכח הרחמי ואין שם דין כלל ויצא בפועל
לטעון טעם אחר שלא בענינו כי כשהוא בכח היה ברחמים וכו' שיצא בפועל יצא בדין
ולא יצא בדין מבלי רחמים אלא בדין וברחמים והוא דין רפה א"כ יצא להקל ולהחמיר
בדין דבר שהיה בכלל כו' דבר זה תפארת ישראל שהיה בכלל הרחמים ויצא מן הרחמים
לידון בדבר החדש לידון דין שהוא חדש אלנו כי רוכו רחמי' ופתה כוטה אל הדין כענין
הרשעים מהפכים את הרחמים לדין שכאמר ארדה כא ואראה. אי אתה יכול להחמירו
לכללו הם הרחמים שהיה בכללם עד שיחווירו הכתוב הוא החסד שהוא תורה שככתב
ותורת חסד על לשונו. כפירוש הוא ירושלם תורה שכעל פה מדת הדין הרפה סכן
ה' ב' 2 5 ירושלם

ורשלים עולה פירוש כדו למוזג הדין דבר הלמד מעבידו הא כי שרונה לפעול דין והוא
מחוננתמן הרחמים למד מעבידו הוא הדין פחד ונחם דבר הלמד מסופו תפארת ישראל
אינו דן עם פחד מדת הדין הקשה אלא עם כי מדת הדין הרפה שני כתובים כו' שני
כתובים זה חסד ופחד שמכחישים זה את זה עד שיבא הכתוב השלישי הו' תפארת ישראל
שהוא שלישי של היקף ויכריע ביניהם ועשה שלום ולכן הלכה כדבריו המכריע לעולם כך

פי' בספר קנה מדות אלו

ברוך שאמר

וראיתי באור זרוע כי שכתו זה תקנוהו אנשי כנסת הגדולה על
פי פתחא סגפלא מן השמים ומלאוהו כתוב כה ויש בו פ' תוכות
וכן כתוב בספר היכולות והסימן ראשו כתם פ' והמוסיף או גורע ממס' זה טועה וסותר
הכוונה המבוכת בו כי כן קבלו איש מפי איש וכתב באור זרוע ועוד קבלו אנשי הקבלה
שכתו זה כרוך לאומרו מעומד לרמוז שהוא כנגד הנורה העליונה ה'ל' שרבים עומדים
ממעל לו לכן בכל ארץ אשכנז ונרפת אומרים שכתו של ברוך שאמר בעמידה כך קבלו
מן הסבירים הראשונים ואנשי מעשה שהיו אומרים אותו בעמידה וקבלו כי הכלה
הכלולה מומרת לפני המלך העליון שיר זה עם שאר שירות ותושבחות כעבין שכתב
למען יומרך כבוד ולא ידום וזה כוונתו ברוך שאמר והיה העולם ברוך אומר ועשה ברוך
גזור ומקיים ברוך מרחם על הארץ ברוך מרחם על הכריות ברוך משלם שכר טוב ליראיו
ברוך אל חי לעד וקיים לכנה ברוך פודה ומחיל ברוך אתה יי אלהי המלך אב הרחמן
הגדול והקדוש מהולל כפה עמו משוכח ומפואר בלשון כל מסידי ובעדי וכו' שירי דוד
עבדך כהללך יי להיכו בשבחות וכו' וירי כהודך כגדלך כסכך כפארך כרוממך וכחליכך
וכקדישך וכעריכך וכוכיר שמך מלכנו אלהינו ויחיד חי העולמים משוכח ומפואר עדי על
שמו הגדול באי מלך מהולל בתשבות ויש בו עשרה מיני שבחות כנגד עשרה
מאמרות שבהם נכרא העולם וכנגדן עשה המלך דוד ע"ה ספר תילים בסוד עשרה
מיני זמר וגרסינן בפרק כל כתבי א"ר יוסי והא חלקי עם גומרי הלל בכל יום ואסיק
כי קאמר בפסוקי דזמרה ונקראו ומירות מלשון כריתה וכמו שכתב וכרמך לא תזמור
כי כהם היה דוד המלך ע"ה כורת הקונים סביב כרם יי כבאות וכזה היתה תפלתו עולה
מכלי מונע והיה האור מתפוצץ עד שמגיע אל ביתו כעבין ומברכתך יבורך בית עבדך
ואתלכי אשר מלכו באר שער ככהלו כחכו רעדה אמת' שם ולסוד זה תקנו לנו הזמיר
לפני התפלה לפי שיש כמה מונעים בדרך ומעכבים התפלה מעלות אל מקומה כעבין
שכתב סכות בענן לך מעבור תפלה וככה הזמירות מתפורים העבכים ההם וכברתים
מקומם והרי המקום פנוי ותעלה התפלה מעילוי לעילוי דרך מסעתיה כמו שיתבאר
בס"ד ועוד יש בדבר סוד כתיבת המטה בין צפון לדרום והתחברות מורח במערב
כי ידוע הוא כי הסיר התעוררות השמאל שהוא נד צפון והוא סוד הסיר שהיו

בלוים

י

בלוים אומרו על הדוכן לעורר הרצון ולהמשיכו א הכלם כעבין שכתו תחת לראשי כו'
הוא תחלת ההתעוררות להתעלות אל מקומה הוא השמש המאיר עיניה ואחר כך וימינו
תחבקי הוא סוד האהבה כי כשכא להמשיך האהבה כרוך להתעורר כנד הצפון סוד
הסיר ליחד ויחוד שלימה ולחבר המדה במקומה ולסוד זה דר' אל פ"ק דברכות לעולם
וכגם אדם שיעור שני פתחים ואח"כ יתפלל והס סוד שני מאורות הנזכרים שכתבמה אנו
מעוררים אותם כל אחד בסודו ואח"כ אנו קמים לקראת המלך העליון בסוד התפלה
מכאן יתבאר שמי שנכנס לב"ה בשעה ש"ז מתחיל ונר אור וקורא ק"ט כברכותיה כדו
להתפלל עם הנכבד שאין לו לחזור ולקרוא פסוקי הזמירות וכרכות שלפניהם ושל אחריהם
כי מהפך הסדר העליון אשר כל תפלותינו סודו כנגדו ומפני שכלם סוד זה מעבין
קנת מהפוסקים כתבו שיחזור ויקרא אחר התפלה מה שדילג. ולפי שהזמירות הם תחלת
שבחו של מקום אסור להפסיק ביניהם ולספר בדברים בעלים כי הוא עת התחברות ה'
הכלה עם דודה כמו שכתבנו ומי שמספ' כ"ה בהיותו מסד' שבחו של מקום עליו נאמר
וכרגן מפריד אלוק. ומטיל גרעון באמונתן של ישראל אינו לו חלק באלהי ישראל
והרי הוא מעיד על עצמו שאין לו אלוה כי המתפלל ואינו מפסיק בשבחו של מקום מראה
בעצמו שיש לו אלוה שרריך לקבל עליו פול מלכותו ושאינו לו נד קיום ועמידה בלתו לכל
צרכיו והכלתי חושש לזה מראה בעצמו שאינו צריך לזולתו ואין עליו עול מלכות שמים
לזה אינו מושג לדבר ולהפסי' ואפי' שלא בשעת התפלה אסור לספ' כ"ה בדבריו מול שהו'
מקום קדוש ואין להביא בו חולין כי כדוגמתו למעלה אין שם כי אם קדש קדמי גרסינן
במסכת ברכות פ' מאימתי כל האומר תהלה לדוד שלשה פעמים בכל יום
מובטח לו שהו' בן העולם הבא ואסיקין משום דאית בה תרתי והטעם ככון למוצאי דעת
רמוז בפותח את ידיך סוד שני ודין שממשיך האור הגדול והשפע הקדוש מהמקו' העליון
הנרמוז כיוד עילאס דרך ישראל אל הכלה הכלולה הנרמוז כיוד גתת' ומסס יפרד לעולם
הנפרדים ומתוך כך מתברך העולם השפל והוה שרמו בפסוק של מעלה כאומרו עיני כל
אליך ישברו ואתה כותן להם את אכלם בעתו והוא עת שלום הנזכר בקהלת כי אחר ש'
שהבריב העליון מלאה מים חיים ונוזלים מן לכבון הרי פרכס' וספע ואור גדול לתחתוכים
ואם כן ראוי הוא הגורם הטוב הגדול הוה להיותו בן העולם הבא והקס' רכי אלעזר כנו
של ר' שבי ע"ה שאם האמת הוא כשכיל הפרנסה והרי כתוב בתת' יי' לכם בערב וגו' למה
שלש פעמים והעלה שאין החיוב לאומרו אלא שני פעמים כיום האחד אחר התפלה כי
המלך יודמן בתחל' לאכיל' ואחריו כן יאכלו עבדיו ה"ד באתי לגבי אחותי כלה אכלתי וגו'
אח"כ אכלו רעים שתי וסכרו דודים. אכלתי ועירי זו היא תפלה מיושב. עם דכסי וו' ק"ט.
אכלתי ועירי זהו יער לכבון ונר אור והאופנים וחיות הקדש כל אלה נקראים יער לכבון.
עם דכסי וו' ק"ט מוקה מתדכס ונפת כופים. שתיתי ווכי עם חלכו תפלה מעומד שהו'

מסך

סוד השירה ותנאי שליח צבור

מסך היין העליון המסומר בעבכיו וזה בשלם ראשונות עם חלבי בשלם אחרוניו זהו מאכל המלך אח"כ אכלו רעים למעלה שתי ושברו דודים למטה ולפיכך אין חייב לאומרו אלא אחרי התפלה הפע' הספי במחנה בעד שפני המלך מאירין ועדין לא הופיעה מדת הדין ואחר תהלה לדוד להמשיך פרכסה לעולם וכסני עונות חלו נריך אדם לכוין בפותח את ידיך מה שראוי לכווננו ומה שאנו אומרי תהלה לדוד בשמרי קודם התפלה אינו לא לשבח למקום ב"ה בתהלותיו של דוד ולא לשאל מוונות כמו שביארכו ואומר הזמירות שתחלתם הללויה וסופם הללויה והם סוד חמש בתוך חמש כלל עשרה מאמרות שבהם כבדא העולם וכרמוז גם כן בעשרה הלולים שבאחרון שבו עשר שבחות בעשרה מינוי זמר שהם עיקר ותשלום הכל: ואחר הזמירות אומר שירת הים ויש לתמוה אחר שתורה שבכתב קודמת במעלה לכביאים וכתיבי איך תקכוה באחרוני ומן הראוי היה להקדימה לתהילותיו של דוד והשיב המאור הקדו רשבי ע"ה כי סוד תורה שבכתב פה אינו מתקנת אלא מסוד תורה שבכתב ולפי ששירת הים הוא שבה כחמד ומעלה משאר שבחות ואיכה מתקנת אלא מתוך שבה זה לפיכך תקכוהו סמוך לתפלה מיושב שהיא סוד תורה שבכתב פה ולפי מה שביארכו למעלה בסוד הזמירות יתבאר למשכיל כי מן הראוי הוא להקדימם ועוד כי כתיבים הם סוד הבלה הכלולה והוא הפתח למאורות העליונות לזה אנו עולים ממטה למעלה וכתב המאור ע"ה כי כשישרא מכוונים בשירת הים הכלה הנזכרת בשיר השירים מתעטרת באותה עטרה שעתיד ה"ה להעטיר למלך המשיח ובאותה עטרה בתעטרה כשעברו ישראל את הים והטביע ה"ה כל חיל פרעה ופרשיו וכל הזוכה לאומרה כראוי בעולם הזה וזכה לראות המלך המשיח בתיקון העטרה ההיא וזכה לאומרה בזמן ההוא שכאמר או יסיר משה או שר לא כאמר אלא או יסיר. וכשמגיעין ליסתבח כנסת ישראל מתקשטת לכא לפני המלך: וצריך לכלול בה שתיים עשר' מדות העליונות שהיא מתברכת מהם והם שנים עשר מינוי בשמים הנזכרים בשיר השירים והם כרד וכרכס וגו' וכבאן הם שיר ושכחה הלל וזמרה עז וממשלה נחם ונבורה גדולה תהלה ותפארת קדושה הרי שנים עשר ואחר כך לחבר אותה ולומר ומלכות לפי שהיא כשפעת מהם וכלולה בהם ומיוחדת עמה יחוד גמור ונריך לכוין בזה תכלית הכוונ' ולא להפסיק ביניהם ואם מפסיק מתחת כפני הכרובים יונאת שלהכת אחת ומכרות ואומרת פלוני שהפסיק בנאותו של ה"ה יכרת ויתפסק שלא יראה בנאותו של מקום ה"ה וכל יראה נאות יי' לפי ששנים עשר מינוי שבה אלה הם נאותו של ה"ה. אצל ההודאות סוד מלך שהשלים שלו לפי שכל השבחות הנזכרי' הם ככ' וס' כשמשכחת בסוד שוריה למלך שלמה כד"א שיר השירים אשר לשלמה למלך שהשלים שלג' ועומד שליח צבור לפרוס על שמע וצריך שיהיו בו התנאים הנזכרים במקומם כמו שפירשו רז"ל וכתב באור ורוע וזל שליח צבור היורד לפני התיבה ואינו מבין עיקר התפלה וסודיה

סוד השירה ותנאי שליח צבור

וסודיה ותעלומיה ואינו מבין מה שמוציא מפיו אוי לסומכים עליו וזהו ששנינו אס הכהן המשיח יחטא לאשמת העם וזהו כהן של מטה ואם כתמכה לעבודה וכמנח בו חטא לאשמת העם הוא כיונח בזה ש"ץ שכמנח בו חטא ואינו הבין וראוי לתפלה להליץ על שולחיו בשביל שאינו יודע עיקר התפלה ואינו יודע פי' כבודות העליונים הנסתרים אוי לממכים אותו להליץ בעבור מ"ה ד' למלך בשר ודם שאין בעבור כעם עולם ואין חייו עולם ואינו יודע מה עושים בני אדם אלא ש' עדים והמליץ לפניו כמה צריך לדקדק בדבריו שיהיו דברים על אופניה וס"ץ היורד לפני התיבה לבקש רחמים לפני המלך העליון שכעסו כעם עולם ומיניו חיו עולם וידע כל מה שעושים הכריות כמסתרים ה"ה ד' אס יסתר איש כמסתרים וגו' כמה הוא צריך לדקדק בתפלתו כדי שתתקבל ויליץ בעד שולחיו באימה בירא' ברתת וכיזע ויפתכל ויפניח כמה שמוני' מפיו כדי שיהי' נתקן ויתבסם במקומו כי כל הדברים היוצאים מפיו הם עולים למעלה ואם נדוק הוא וזקן וירא שמים אשרי שולחיו שמיכוהו עליהם כי יודע עיקר הדבר והליץ בעבורם ועלו ה' הדברים שיצאו מפיו וכתבסמו במקומם ואם אינו הבין ואינו יודע עיק' הדב' זהו לאשמת העם ה"ה ד' אס הכהן המשיח יחטא לאשמת העם פי' בשביל אשמת העם אוי' לסומכים עליו בתפלתו ואוי לשליח צבור שהוא גורם שלא תעלה תפלתם למעלה וכמנח את תפלתם בטלה לפי שהוא לנו במקום כהן גדול בזמן הזה שהוא מכפר על העם ושנינו בשעם שהכהן מתחיל לכוין הדברים ולהקריב הקרבות כל העם בשמחה ובנהלה והימין מתעורר והשמש ככלל בימין וככפף ואינו שולט מפני הימין והכל כקשר זה בזה ומתברך הכל כאחד כמנח' שעל יד הכהן מתברכים עליונים ותחתונים כעין דוגמא זו למטה אס השליח צבור הוא הבין וראוי ויודע עיקר הדבר אשריו ושולחיו ע"כ ואומר קדים ונתקן כלשון ארמיו והמפרשים זל כתבו טעם לדבר ואי אפשר להעמידו ולזה לא ראיתי להאריך בדבריהם ואתה הידיד שמע האמת מפי משרתי עליון וזל תא חזי קדושתא דא לאו איהו כשאר קדושתאן דאנן משלשין אבל קדושתא דא סליק בכל סטריין לעילא ותתא וככל סטרי מהימנות' ותבר מכעוליין וגושפכקי פרזלא וקליפין ביפין לאסתלקא יקרא דקב"ה על כלא ואנן בעינן למימר ליה בלישנא דסטרא אחרא ולא תבא בחילה תקיף אמן יהא שמייה רבה וכו' בגין דיתבר חילא דסטרא אחרא ויסתלק יקרא דקב"ה על כלא וכד אתבר כקדושתא דא חילא דסתרא אחרא קב"ה אסתלק ביקריה ואדכר לבנוי ואדכר לשמיה ובגין דקב"ה אסתלק ביקריה בקדושתא דא לאו איהו אלא בעשרה וכלישנא דא על כרמיה דסטרא אחרא אתכפיא ואתבר חיליה ואסתלק יקרא דקב"ה ע"כ אמר כי הכל קדושה זו עולה בכל סטריין כו' ואמר לעילא כנגד המעלות הקדושות שהם למעלה מן הכל והוא מה שהוסיף ביאור ואמר וככל סטרי מהימנותא ואמר ותתא כנגד הכתרים התחתונים שהם למטה מהכל וכנה אותם במשל מכעולים וגושפכקי

וגוּספנקי פרולה כבוד כי סבד דלתות כחשת וגו' להיותם קשים ותקיפום מאד וכוּעלמ
ללת לכל יכנס בן אצל אכני והם מסך מדיל והם ממכת הכרזל הכזרת לרזל זה
קליפת האגוז קשה זמרה הסוככת את המוח כבוד זאת ירושלם בתוך הגוים שמתיה וגו'
ואמר כי בכח קדושה זו כסברים וככנעים הכריחים והחותמות והקליפות ההם ומתו כך
מתעלה הכבוד מעלו לעלו למעלה כי אין טען ואין פגע רע לעכב ואכן בעינין כו' עתה
כא לתת טעם לתיקון הקדוש כלשון ארמיו והוא לשון הקליפה כבוד וידברו הכסדי למלך
ארמית ולזא ואכן בעינין כו' ולא תבא בחילת תקיף כו' בגין דיתבר כו' כבר ידעת מה
שדרשו רזל כמה שכתוב האויב תמו חרבות לכנח וגו' ואמרו כל זמן שורעו של עמלק
בעולם אין הפס שלם ואין הכסא שלם והנה הם ע"ה גלו לכו מטאו באומרו וזכב כך כל
הכמשלים אחריו מלמד שהיו כזרתים הכרית החתומה בכסרם וזרקים כלפי מעלה
ואומרים טול מה שחפצת והוא סוד מה שאמר ששלח ידו בכסא הכבוד ובהתעורר החרב
הנוקמת נקם ברית יהיה השם שלם והכסא שלם ועל זה אנו מקשים דממים ואומרים
יתגדל ויתקדם שמה רבה כלומר שיתעלה למעלה עד אין סוף ועל זה אנו עושים אמן
יהי שמה רבה מדרך חוזר למה שאומר שליח כבוד יתגדל וכו' כי בגדולת השם הגדול
תלויה גאולתן של ישראל ובעלויו ותעלו גם הם וישלטו בכל עבר הכהר וכמוע ~~כו~~ כי
בפיו אנו מזכירים סוד גדולת השם וממלתן של ישראל ושעתיד הקבלה להעביר אותה
ואת עמו מן העולם שכ' כלפי המות לכנס וגו' מיד ככעז ~~המה ראו~~ כן תמהו
כבאלו נחפזו בשמעם שעתיד הקבלה ~~למנו~~ שמו וכסאו וכינוי מהם ובגין דקב"ה
אסתלק כיקרה וכו' כא לתת טעם למה אין אומרים קדושה זו בפחות מעשרה הויל
ואיכה כלשון הקדש ואמר בפרק מי שמתו ובש' הקורא את המגילה בתרא ונקדשתי בתוך
כני ישראל כל דבר שבקדושה לא יהא פחות מעשרה ובואר המאור הקדוש ע"ה כי כל
קדושה שהיא כלשון הקדש איכה אלא בעשרה בשביל שהשכינה משתפת כלשון זה ולוה
ונקדשתי בתוך כני ישראל שהם לשון הקודש ולא שאר אומות שיש להם לשון אחר ואם כן
למה אין אומרים קדושה זו בפחות מ' לזא כי בשביל שהקבלה מתעלה בכבודו בקדושה
זו יותר מאשר קדושת לא כתקנה בפחות מ': גרסונו במסכת שבת פר' כל כתבו
אריכל כל העונה אמן יהא שמי רבה מדרך ככל כמו קורעין לו גזר דינו של
שבעים שנה מרפה לטובה שכאמר בפרוע פרעות בישראל וגו' ואמר ריש לקיש כל העונה
אמן בכל כמו פותחין לו שערי גן עדן שכאמר פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים
אל תיקרי אמונים אלא אמונים הנה העונה אמן ראוי לכל הטוב הגדול הזה לפי שהוא
סכה שיתכ' השם הגדול כי הוא ממשיך הכרכות ממקור הכל עד סוף המשכה העליונה
בדרך זה כי בענות אמן ומכוין כן פותח המעיין סוד אלף שכאמן והוא החכמה העליונה
שהיא ראשונה לאיגלות הקדוש ומשם נמשכת הכרכה ל העולם הבא הרמוז בח"ס שכאמן
והוא

והוא הנחר היוצא מעדן ומשם יתפשט האור דרך יסרה דרך המלך שהטלום שלו ומשם אל
בית מלכותו והם סוד כ"ן פשוטה שכאמן ומשם יפרד לעולם הכפרדים סוד שבעים שרים
הסוככים כסא הכבוד עם הכלוים אליהם שאין להם מספר שכאמר הים מספר לגדוליו
והם סוד שבעי' שנה שהזכיר ריכל והם בית דין של מעלה ואח' שהוא סכה שיתברך השם
הגדול קורעין לו גזר דינו שהסכימו עליו אותם שבעים שנה מלבד שהוא מוזמן לחיי
העולם הבא כדברי ריש לקיש והוא הסוכר לעבות אמן ומכוין כן שכרו גדול בעולם הזה
ובעולם הבא בעולם הזה כי בהציק לו ומתפלל לפני הקבלה להרמיב לו בצרתו מכרויון
למעלה ואומרים פתחו שערים ויבא גוי צדיק וגו' כי הוא היה פותח המעיין להשקות כל
חיותו שדי גם עתה פתחו שערים ותקובל תפלתו מהמזיקין לו ובעולם הבא בשכר שהיה
שומר כלומר מחכה לחבירו עד שיברך לעבות אמן כשמתלק מן העולם מכרויון לפניו
פתחו שערי וגו' והכוונ' להם ע"ה כאמרם ככל כמו ר"ל כמו של אמן והם הדברים הרמוזי
כן ובסוף כמסכת כזיר תניא ר' יוסי אומר גדול העונה אמן יותר מן המכרך והטעם לפי
שהמכרך מכרך כשם אחד והעונה אמן עונה כב' שמות כן עולה אמן כמספר השם וכנויו
והם כלל המאורות הקדושות והעונה אמן ומכוין כן מיוחדים ויחוד אמתיו ורע' כי יש
שבעה מדורות בגיהנם ומדור אחרון שבו נקרא תחתית ונקרא אכדון והארד
לאכדון שוב אינו עולה אלא ככרת ואוכד לעולם ולשם מורידין המולול לעבות אמן ואינו
כוהר כן ועליו כאמר וכווי יקלו א' ר' יוסי מאי דכתיב כי שתי רעות עשה עמי אותי עובד
מקור מים חיים והו מי שאינו מושש לקדש שמו של הקבלה באמן ומה עובשו לחנוכ' להם
כורות כורות כשכרים שיוודים לגיהנם מדרגה אחר מדרג' עד שיוודים לאכדון הנקרא
תחתית והכוהר כן עולה מדרגה אחר מדרגה להתעדן בעדון העולם הבא ה"ד אמונים
כוהר יי' וכתיב פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים: גרסונו במדרש מה
רבו חיה אחת עומדת באמצע הרקיע וישראל שמה בכל שחר אומרת ברכו
את יי' המכורך וכל גדודי מעלה עוכין ברוך כבוד יי' ממקומו לכך כהנו ישראל לומר ברכו
והקהל עוכין ברוך יי' המכורך וזה סודו ברכו את יי' המכורך ר"ל המשיכו שפע וכרכה
ממקור הכרכה עד הכלס הכלולה הנקראת את יי' ועוכין ברוך יי' וכו' ברוך הוא משך
הכרכות ממקור החיים אל סוד עמודו של עולם והוא נקרא מכורך לפי שמסלים לעולם
ועד סוד הלוייה שלו והיא מתכרכת ממקור הכרכות בדרך זה ברוך הוא מקור הכרכות
יי' הוא קו האמצעי המכורך הוא הצדיק לעולם ועד סוד הכלה בכסא ישראל ואינו מכרכה
להקבלה כחמשה תיבות על שמחויר לנו כשמטנו הנקרא כחמשה שמות בכך ראיתי במדרש
רות ומכאן ראיה שצריך שליח כבוד לחזור ברוך יי' המכורך לעולם ועד וכן כתב ר' יהודה
בר ברולי ברעלוני שלא כדברי רבי מאיר מרוטנבורק שכתב שאין צריך:
גרסונו בפרק קמא דכרכות כל הנותן שלום לחברו קודם שיתפלל כאלו עשאו במה
והוא

שנאח' חללו לכם מן האדם אשר נשמה באפו כי כמה נחשב הוא אל תיקרו כמה לא כמה
 ובמדרש רות נשמתא דבר נש כפקת מיכיה ככל ליליא ויליא וכנפרא אתה דרתלי וסריא
 בחוטמו ולא עאלת לאתישכ במעו עד דמכרך לק"ה וינליה על דמיה דתתושכ בדוכתה
 ועל דא כתי' חללו לכם מן האדם אשר נשמה באפו מאי אשר נשמה באפו כגון דכד כחתת
 כנפרא אומי לה ק"ה ושוי לה בחוטמו על מנת אי כלי בלותיה ומכרך ליה כדקא ואות
 דתשרי בנמה ואי לא פרחא וסלקא ואשתאר בר נש חסרא מההוא קדושתא דנשמה וכיון
 דאשתאר חסרא מיכיה כמה נחשב הוא לא אתחשב כלום ועל דא אסיר לכרכא דא לדא
 עד דמכרך למאריה בשרותא דנלותא ע"כ : **ועתה** עשה אונך כאפרכסת ושמע
 מה שאתה צריך לשמעו ודעהו שים עיניך עליו
 העשים הטוב בעיניו ותהיה מכני היכלו העומדים לפניו **דע** כי למטה מהאנולו
 הפעלים ככראו עשר מעלות אחרות והמאורו העליונים מראו על ידוה' וכאמנעות
 פועלים בעולם פעולותיהם והם דמיון היכולות להם ונקראים במשל עולם הנקבה לפי
 שהם כפעלים מהעליונות להם הנקראים במשל עולם הזכר וככללים בשבעה היכולות
 כמו שהעליונות ככללים בשבעה כי השלשה ראשונות נחשבים ראש אחד כנגד למטה
 השלשה ראשונות נחשבים ראש אחד ונקרא היכל קדש הקדשים ובהיכל זה מסתתרים
 שלשה ראשונות והם לו דמיון הנשמה לגוף ואחר זה הוא היכל הרצון והוא כנגד תפארת
 ישראל ואחריו היכל אהבה והוא כנגד החסד ואחריו היכל זכות כנגד הנבונה ואחריו
 היכל מנהג כנגד נבון אחריו היכל עגם השמים כנגד הוד ואחריו היכל לבנת הספיר
 כנגד יסוד ומלכות וענין זה מרווח אנלי במקום אחר ולזה אינו מאריך בכאן והרונה
 לעמוד על עיקרן של דברים יכנס לשמש בהכלי רשבי ע"ה ויתגלו לו תעלומות חכמה
 והעבודה השלימה האמתית ליהוד המאורות התחתונים עם המאורות העליונים ולקשרם
 אלו עם אלו ולחברם ולהרכיב אלו עם אלו ככוונה שלימה וכמחשבה טהורה ולכוונה זו
 היה הכהן מקריב הקרבות וכריח הקרבן היו הדברים מתעלים מעליו לעליו ומתיחדו
 ומתחברים במקומם וכשהדברים מתיחדים בהתעוררות התחתונים הנשמה העליונה
 מתעורר וככללת בהם וכוה הכרחה מזויה בכל העולמות עליונים ותחתונים וככל אחד
 משבעה היכולות אלה והם סוד שבע נערות של אסתר כמה שרפים ומיות ואופנים וכמה
 מאורות כמו שכתוב במדרשו של רשבי ע"ה והם מתקשרים קשר אמיתי עם המאורות
 העליונים בסוד התגלה כשמתחברים מה שראוי לכיוון ולעכו על כל היכל והיכל שם
 אחד ומשבע שמות הקדושים שבהם ככרא העולם והזוכה ליהם ככנס להיכלי המלך ואין
 מוחה בידו ובהם היו חכמי ישראל יורדים למרכבה לראות את המלך כיופיו וקשר היכולות
 אלה עם סבותיהם למעלה תלוי בשמות אלה ואם בשכותיכו כעלמו מחמו מכל מקום
 קבלת הדברים כשארם כידונו ומוטל עליו לעשות מה שבידו והוא לסדר הדברים
 בתפלותיכו

בתפלותיכו ולכיון בהם וזהו כבודו ורצונו של מלך כי אינו מבקש ממנו אלא מה
 שבאפשרותיכו לעשו כי כל לכבות הוא חוקר ועל כיוצא בזה אצל רחמ' לכא בעי מעתה
 פתחיל בבואור מה שהתחלכו ומה שראוי לכווננו בכרכו ק"ה ויהי ברכות והנזר כה יראנו
 מערתו כפלאות: **היכל** ראשון יונר אור וכורא חסך סוד שכי מיני מאורות שבהיכל
 זה כלולים זה בזה מתכוננים ומין ושמש והוא סוד אור וחסך מה רבו מעשיך
 בו סוד כמה מאורות ואופנים ומיות ונגלים וכלם עשויים בחכמה אחרונה וכמו שכתוב
 וכל מעשהו באמונה מלאה הארץ קניניך והיא ארץ החיים מלאה מכל הקניני העליונה
 המלך המרום הוא הסם הקדו שלם בשני שמות יהא"ל וכהו והוא מתרומם באויר הקדמון
 ומתנשא מימות עולם והיכל זה הוא היכל לבנת הספיר כנגד הצדיק והנזק ואנו מעלין
 אותו ממטה למעלה בכוננת התפילה לקשרו בשרשו למעלה וכאמנע היכל זה יש עמוד
 אחד כעין ממנו להיכל שני ושמו אדרה"כאל וכו עולה רוח תחתון אנל העליון להסתבר
 יחד שנאמר ורוח אחד להם וכשהתפילו מגיעות לעמוד זה נוסעים כל בני היכל הזה ל
 תוך היכל השכי להתייחד זה בזה להיות הכל אחד וכפתח היכל זה יש ממונה אחד
 וטהר"ש שמו וכשהתפילו מגיעות לפתח היכל זה הם תפלות של רבים הספות ומכניסם
 עד שבעשות כל התפלות עטרה לראש נדוק ואם של יסוד הם עולות עד שמגיעות לפתח
 היכל זה הם ראויותהם ליכנס לפני המלך מיד פותח ומכניס ואם אינם ראויות דומה
 אותם לחוץ ויורדות ועומדות בתוך רקיע תחתן מאותם רקיעים של מטה ובאותו רקיע
 יש ממונה אחד וסדה"אל שמו וכוטל אותם התפילות הכדמות שנקראות תפילות פסולות
 וגבו אותם עד שיטוב האיש ההוא בתשובה ויתפלל תפלה אחרת בכוונה כראוי וכשעולה
 כוטל אותה הממונה ההוא ומעלה אותה למעלה ופוגעת באותן התפלות ומתערבות יחד
 ועולות לפני ה' וזה אצל בפרק מאימתי אבא בכימין אומר אין תפלתו של אדם
 כשמעתי אלא כב"ה פי עס הניבור ותניא רבי נתן אומר מיני שאין סב"ה מואם בתפלתו
 של רביט שנאמ' הן אל כבוד לא ימאם לפי שאין תפלת הרבים כדקת אבל תפלת היסוד
 כדקין אותה אם היא ראויה והסוד פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם :
היכל שני אל ברוך גדול דעה שכתב זה כתקן באלפא ביתא ובמדרשו של רבי
 שמעון בן יוחאי ע"ה אל ברוך גדול דעה אורכניאל רוח דכליל אתון
 זעירין דאלפא ביתא הכא אינון דקימו ואמרי קדוש וברוך והכא הוא קדושא ובמך
 כבוד יו' ממקומו דע כי שלשה אלפא ביתתהם והם אלפא ביתא רבתי ומקורה בעולם
 התשובה ואלפא ביתא ועירא ומקורה בעולם השמטה הכללת היכולות אלו וכבר ידעת
 כי דוד הו' הקטן נהביטנו כנגד קו האמצעי והודיענו עליו השלום כי הסם הזכר כולל
 לפא ביתא זו והוא ממונה כשיכל זה ולפי היות הדברי כאן בדקדוק אין הפסק בין אות
 לאת שפתי זה ואמר הכא אינון כו והם שרפים ידועי בהיכל זה בעלי שם כפני ואומרי
 בתפלותיכו

קדוש כמוזכר במראות ישעיהו ע"ה ולטעם זה נתקנה הקדושה ביוצר להורות כי סדר
תפלותנו סודר כפי הסדר העליון וזו היא כוונת הכניחים מסדרי התפלות ואמר קדוש
וכרוך פי' קדוש למעלה וכרוך למטה כי הוא הגן הנריך השקאה ואמרנו באגדה מיניאית
החמה עד שקיעת החמה אומרים קק"ק יי' כבאות מלא כל הארץ כבודו ומשקיעת החמה
עד יציאת החמה אומרים כרוך כבוד יי' ממקומו והטעם מפני שכלילה הכבוד רשות כמו
סרמוכו למעלה ולפי' נריך להאביל עליו אנילות הכרכות ממקומו להמתיקו וכקדושה
של יוצר כחלקו הפוסקים ז"ל יא שאין יחיד אומרה מפום סדכר שכקדושה
הוא וכן כתב הר"מ ז"ל ויא שאינה אלא ספור דברים ויחיד אומרה והכי אית' במסכת
סופרים ודפתר"ש כ"ו ע"ה שהיחיד אסור לאומרה ואמר הטע' לפי שהיא כלסון הקדוש והיו
דבר שכקדוש וסימוניך שנים מקרא ואחד תרגום . ומה שאנו אומרי קדוש זו כלסון
ספור היאך מקדשין משקיעת החמה מלאכי הסרת להכ"ה ואין בה לסון ספור לנו
שומעת עמהם להקדוש הוא צניעו' כנו להורו' שאין אנו שוין אליה' כמעל' אבל אחר י"ח
כרכו' כי ככת התפל' ההיא זכינו לומרנו' מכתם ושוין ליה' כמעל' כי היא כנגד על השפל
וכה אנו מראו' לנו ערוכ' כנורו' ההם כמו שיתבאר וגם כי כוונת התפלה אנו מיוחדים
את השם העליון ומאבילים אנילות הכרכות על כל העולמות וכוה אנו גבורי כח עוסי
דברו כהם לזה נתקנה הקדושה ההיא של אחר התפלה כלסון סוירה לנו שתיף עמהם
בקדושת המלך הנשגב והנורא והוא אמרנו נקדושך ונערינך וכו' ומה שאזל באגדה
ובפרק יוד הנשה ~~ישראל לפני הקל"ה~~ ממלאכי הסרת אין אומרי' אלא פעם אחת
שירה ~~בב"ב~~ ותובכל שעה שירנו ומלאכי הסרת אין אומרי' אלא פעם אחת
ביום ואמרי לה פעם אחת בשבת ואמרי לה פעם אחת כחדשנו' ישראל מוכירין
את השם אחר שתי תיבות שכאמר שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד ומלאכי הסרת אינן
מוכירין את השם לא לאח' שלש תיבות שכאמר קדוש קדוש קדוש יי' כבאות וגו' ואין מלאכי
הסרת אומרים שירה למעלה עד שישראל אומרים שירה למטה שכא' ברן יחד כוכבי
בקר וגו' ברן יחד ככבי בקר אלו ישראל וירישו כל בני אלהים אלו מ"ה וכו' שירא' פיש לנו
מעלה עליהם עם היות זה כן אין כאה לנו להתפאר ועוד שמא הכתו אותנו זכנו להנות
בתורתנו יומם ולילה לטוב לנו כל סימנים ולא אכחנו פעלנו כל זאת וכל דבר שכקדוש ר"ל
ק"ק ובפרק הקורא את המגלה שכינו אין פורסין על שמע בפחות מעשרה לסון פרוסה
ופי' כשאדם בא לב"ה אחר שקראו את שמע ומבקש לומר קדוש וכרכו וכרכה ראסונה
כשכיל קדושה שכה אחר שלא יהיה זה בפחו' מעשרה וכבר ידעת כי תפלה מיושב כנגד
הכלה כי באשה קראו מיושב ולסוד זה קדוש זו מיושב והיכל זה הוא הנקרא עגם השמים
כנגד הוד וככוונת התפלה מתקשר עם היכל שלישי למעלה להיות המשכן אחד
וכמדורשו של ר"ש ע"ה אליו דקיימי לשל' לסטר ומינא נטלי קדוש ומתמכרי' כקדושה
וככל

וככל איכין דודעי לקדשא למאריהון כימודא ברוח דחכמתא ואלין דקיימי בשמלה נטלי
קדושה ומתמכרו ככל איכין דלא ידעי לקדשא למאריהון כדקא יאו' וכולהון כלילין אליו
באלין בייחודא קדא ומתקשרין דא בדא עד דאיתעבידו קסור' מלא ורוחא חדא מתקשרין
באיכין דלעילא למחוי' כלא חדא לאתכללא דא בדא **היכל** שלישי לאל כרוך כעומות
יתנו והיכל זה נקרא היכל כנגד כנח ומכונת התפלה עולה
ומתקשר בהיכל רביעי ופעשה הכל קשר אחד **היכל** רביעי המחדש בטובו
וכמדורשו של רש"י ע"ה בגין דהכא מתגלגלין כהורין ודיכין דעלמא ד
מאן דאיהו לחיים אתחדש במלקדמין לאתקיימא בעלמא ככהורה דיומינא דאיקרו אל
כדקאמרן עוד שם האי חיותא אימי קימא באשנמות' דנלותין בגין דאיכין שאלתין דשא
בכי כשא כללותהון כולהו קיימי בידא דהאי חיותא ואנח להו בהאי היכלא וקיימי איכין
שלתין' בהאי היכלא עד ארכעיין יומין. לאשנא' כהו דהא לסוף ארכעיין יומין בכל ארכעיין
ארכעיין כפק' האי חיות' וכסיב כל איכין שאלתין ואנח להו קמיהו דאיכין כהורין ע"כ
ודיכין לון וכדין האי רוחא דאיקרו זכות א מעיין כהו או זכו או לא זכו וכי נפק' ההיא
נלותא ומתגלגלא ההיא שאלתא וכפקי עמה תריסר מחנן כל חד תכעין מעם ההוא רוחא
קיימא בההיא שלתא ואתקיימא כהו והיכל זה נקרא היכל זכות כנגד הנכורה ומתקשר
בהיכל חמישי ככוונת התפלה **היכל** חמישי אהבת שלום אהבתנו סוד הייחוד
והיכל זה נקרא היכל אהבה כנגד המד והוא היכל האכות וסודו אחד
סוד היחוד שמע ישראל יי' אלהינו יי' אחד הפסוק הזה שורש האמונה והעקר
בו כפי הכוונה ופי' שמע כמו ושמע שאלו מלסון אסיפה ומכור
והכוונה בו שלא לקנץ בין אחד לאחד מאין סוף ושמע עם עלפי שסביב הקו האמצעי
הנקרא השם הגדול שבשם שבפים משתרגים ממנו וכנגדם התורה מתפרסת בשבשים
פנים וכנגדם למטה שבשים שרים וזה סוד שמע ישראל ישראל סבא מתיחד ומתקדש
ומתברך ממקור הכרכות וכשישראל מכוונין בעינין הווחוד למטה ומיוחדם כל המאורות
הנכללים בפסוק זה הסי' מתיחד בכנסת ישראל ואז כל השבשים שבפים מתיחדו' כשורש
וגוף האילן מקבל שפע ואור וברכה ממקו' הכל ומספיע על שאר העבשים הכמשכי' ממנו
ובמדרש רות שמע ישראל וגו' האי קרא תינח כשעת' דאמרן ליה כנוו דיעקב
לאבוהון או משה לישראל אבל השתא דכולי עלמא אמרי שמע
ישראל למאן ישראל אמרי אלא הא תכינן ועקב לא מתוק' כה חתים ליה נו כורסי יקרוה
למהו תדיד סדא על בנוו וכדקא מיוחדו שמים דק"ה אמרי שמע ישראל הו סהיד עלן
דאנן מיוחדו שמים דק"ה כדקא הו' בההיא שעתא כטלי ליה ליעקב בארבע גדין
פרישן לארבע סטרין דעלמא וסלקו ליה קמו מלכא קדושה עילאה ומכרך ליה בשבע
כרכן פתח ואמ' זכאה איפו אכא דורשא דא תוליד בארע' זכאין איכין ככין דקא מעטרין
לאבוהון

סוד השמע

לאכזרון הכי כהיה שפתא כל חילי שמיא פתמי ואמרו ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד ויעקב מתעמר בתלמידי נהרו אפרסמוכא לכיא וקאים תדיר כקרתא מקבא שור על בני קמיה קב"ה ללא שבק דינא תקיפא לשלטא עליהו וכל בני עלמא לא יכלין לסנאיה לון הה"ד אל תירא עבדו יעקב וכל אגדה ועוד אותה חיה עומדת עד סגמורין כל טרי מעלה וכל מחנות מעלה וכל גלודים וכל אחד ואחד במעמדו אומר לאותה חיה שמה ישראל ועל מנחה חקוק ישראל שמה ישראל וגו' ע"כ והייחוד האמיתי לומר עשר מעלות עליונו שהם סוד האמונה הקדושה בפסוק זה והוא סוד כוונת הלב שצריך לכוין בפסוק ראשון בדברי ר' מאיר פרק היה קודם וזה סודו שהם הראשון רמז למחשבה העליונה וסוד העדן המחשבת החפץ מן האין וכזה השם צריך לכוין היוד עם קוצה סוד החכמה מאין תמצא אלהינו סוד אי זה מקום בינה הא ראשונה **ובמדרשו** של רשב"י ע"ה בההוא זמנ' דמור אמוכ' לאתרו' אמר משה שמע ישראל וגו' לית תמן קינון ופירוד אם מכ' אביו ואבא ועבד הפרשא הא קבילא עונשא ומורכ' כלא לאתרויה ביחודא שלים בלא קינון ופירוד מה שתגטרך לדעת כו קלקול הכריות גורם הסתלקות המאורות למקום אסיפתן וכזה כפארית האחרונה וימדה וכפסה מרה לה כי פנה דודה מלך הלך לו וזה סוד הסתר פנים האמור בתורה והנה הטאו של אדם היה סבה לפירוד הנורות מתוך סתתפתה אחר אסת זכוכים ולא שתלכו לאסת חיל לכלתי הרחיק מעליה דודה זכוכיל שערב קדם במול הוצרך לנרוף ותקון עד שינא בקי מן העופרת אשר בו ולזה הוצרך גלות מצרי' כמו שהודענו בהשקדא אחר כך על ידי תקון מורו הדברי למקומן בלי פירוד וזהו שאמר המאור הקדוש ע"ה בההו' זמנ' דמור אמוכה לאתרו' כי הם אמוכתן של ישראל והוא האמוכה הקדושה אמר משה שמע ישראל אה מכ' אביו שגרה בחטאו פרוד הנורות ואחא בו כבר ידעת סוד משה ע"ה כי כבר היה במקור ומשה היה רועה וכתיב ויהי הכל רועה נאן ולא חמנא לו חטא אלא שקבלו חכמי ישראל כי הנין בשכינ' ויתר מהראוי כשהביא בכורות נאנו ולזה הוצרך למדה ההו' ולפי' כתיב ויסתר משה פניו כי ירא מהביט וגו' כי ירא ממה שאירע לו ככה

ובמדרשו של רשב"י ע"ה א"כ דקורבכ' דיליה אתקבל אחאי אתיהיב חילא לקטל יתיה פתח ואמר יש הכל אשר כעשה על הארץ אשר יש צדיקי אשר מניע אליהם כמעט' הרשעים וגו' לאו דחיהו רשע ולא בן רשע לא כמעט' הרשעו' דכב' בעובד' דחוביו' דאיכון סמא וכחש ואירע ליה עובד דילהק והאי איהו רוא פוקד עון אבות על בניו בניו דמעשה אבותיהם כידיהם דא גרם להכל מיתה ומית' בלאבן ובגין דא איזיל בגלגולא עור' שם יש הכל וגו' דא אדם והכל דא חב' במחשבה ודא חב' במחשבה ובמעשה עוד שם אדם נטע בתלת אסיהן ואינרוף ואתלבן בהון נאשתיש בשרשו ואנלח מיד אתא משה כריה דאדם ויהיב קב"ה אורויתא על ידו לאשקאיה אילנא לאתג' דלא בשרשו

סוד השמע כד

בשרשו ועכפיו כההו' זימנא אתתקן אילנא דעקר חובא דחב' באילנא הכא אתתקן כלל הכה המאו' הק' ע"ה פיא' החטא ועכשו ותיקונו ולז' בכאן אס' חב' אביו ואבא בו ומכאן יתבאר טעם אומרנו אלהינו מה שאין בן דרכו במשנה תורה השם השלישי סוד ששה מעלות כמנין וא"ו שבשם ולזה צריך לכוין בשם זה וכשנסה אותות אלו הוא אחד והכל קשר אחד מראשי המחשב עד הצדיק המקשר סוף המחשב בראשיתו **ובמדרשו** של רשב"י ע"ה י"ד דא דסימו דאת יוד רישא עלאה לכשמא קדישא אלהינו דא דסימו דאת הא דשמא קדישא י"ד דא מסיכו דאתמך לתתא כרוז דרשימו דאת וא"ו איכון תרין אהון אתמכנו למהו' באתר דא ואיהו אחד ביחודא ואשתאר כלל באת' וא"ו שלים מרישא דמבוש ועד סופא כגלה שויכין דילי' סד כדין עאלין לה למטרוכות שמסיה כלמיטו ואמרו בש' כמלו דהכי אינצטריך לה לבני בעלה ואמאי כלמיטו בגין דלא אתערב בההו' מדון ור' נהו יתיחד לעילא בשנת סטרין והיא לתתא בשנת סטרין זכאה עמא דידענ' דא המאור הקדוש ע"ה רמז לבן וימוד הנורות הקדושות בשלשה שמות שבפסוק זה והכל ככלל באחד ואמר ואשתאר כלל כי ורישא דמבוש רמז לתחולת התפשטות האנולות וסופה הוא הצדיק הקושר ראש המחשבה עם סופה כמו שכתבנו ואמר כולהו שויפין כו' רמז לאיברי המרכבה העליונה והם האברים הרוחניים שזכרנו למעלה שהם באדם היושב על הכסא והם מתיחדים ביחוד זה ויחוד אמיתי והכל מסל ומלינה ואמר והוא יתיחד כו' כי בזה י"י אחד למעלה ושמו אחד למטה וא"ת הרי מנינו אחד למעלה אכל לא למטה דע' כיועד הוא אחד בחילוף האותיות וביחוד זה כי הוא מהתלפת אלף באלפא ביתא ד"א ו"ב"ה והעין מתחלפת בחית באותיות אה"ה ואותיות של מעלה איכון מתחלפות לפי שאין שולט שם עין הרע ואין שם יראת קטרוג אכל אותיות של מטה מתחלפים מפני יראת עין הרע כך יבאר המאור הקדוש ע"ה ולסוד זה איך אומרים ביחוד התתון אחד בפ"ו ולסוד זה אומרי' בש' כמלו בחשאי מפני שלא ירגיש השר הידוע ואלו היה מרגיש היה מערכב השמחה ומקטרנ' על בניו ומלמד עליהם חובה ומתוך כך תתעבב האם מעלות להתחבר עם דודה והסוד וכשמחת לא יתערב זר ולז' בכאן בגין דלא אתערב כו' וסוית סטרין הכוכרי' בכאן הם סוד ששה קנוות שסידוד מתחבר בהם וכדאמר' פרק היה קומא כיון דאמלכתיה למעל' ולמטה ולד' רוחותיה לא צריכ' ואלה הם ששה קנוות עליוני' כנגד ששה תיבות שבפסוק ראשון והכלה מתיחדת בששה קנוות של מטה והם בערות אסת' כנגד ששה תיבות שבכל' שכל' לו והם הפרות המעלות את הארון אל בית שמש בסוד ויבאנו את המשכן א משה ולסוד זה אומר' בכאן כדין עאלין להו' כו' ודע והכין כי מה שאנו אומרי' בש' כמלו בקול' רם ביום הכפורים מפני כי ביום הגדול ההוא אין שטן ואין פגע דע והקטיגור כעזה סמיגור ואין שם יראת קטרוג כו' הכל שם כרוז לפי שככסו ברחובו' הכהר וישראל במלכיהו השרת מכוקים מכל עון ופגע **ובפרק** מקום שכתבנו דרש רבי שמעון

שמעון בן פזי ויקרא יעקב אל בניו ונו' וכתיב ראובן כבורי אתה ונו' כקס יעקב אבינו
 לגלות לבניו הקץ וכסתלקה ממנו שכינה אמר שמה חס ושלום יש פסול במטתי באברהם
 שינא ממנו ושמעאל וכינחק שינא ממנו עמו אמרו לו שמע ישראל וי' אלדינו וי' אחד
 כסם שאין בלכבך אלא אחד כך אין בלכנו אלא אחד באותה טעם פתח ואמר בשבטנו
 אמרו רבנן היכי נעביד כימריה לא אמריה משה לא כוערי הא אמריה יעקב התקינו
 סויה אומרו אותו בשאי א"ר ינחק דבי ר' אחי משל לכת מלך שהרימה ניקי קדרה תאמר
 גם לה נכאי לא תאמר גם לה נער התחילו עבדיה וסביאו לה בשאי יש מחממי האמת
 אומרים כי טעם שלא אמרו משה לפי שהיה הסם הגדול מדבר עמו פנים אל פנים ויעקב
 אבינו לא עלתה משלתו לכך ולפי שנסתלקה רוח הקדש ממנו הוצרך לומר בשבטנו
 ולהמשיך רוח הקדש וראיתי בלכת הספיר כי טעם שאמרו יעקב לפי שהיה מורד
 לגלות ושכינה עמו והוצרך להמשיך לה ברכה ולא יפסוק השפע ומשה שהיה עולה מן
 סגלות לארץ לא היה צריך לאומרו כי כבר כלולה במעלה בארבעים שנה של מלכות משה
 היה מאיר להם השמש וירח מקבלת בלי הפסק עד כאן והט אונך ושמע פי המשל הנמרץ
 הוה באומרים ע"ה משל לכת מלך היא בתו של אברהם כעל החסד ועליה אול בת היתה
 לאברהם אבינו וככל שמה כל כבודה בת מלך פנימה והיא דינה בת לאה והרימה ניקי
 קדרה והוא המוכר שנקדרה והוא משל לשפע העליון הטוב והודך היורד על הראש והסם
 לשאר מדותיו בהתעוררות יחודם של יחידים המיוחדים והיא לא כזכרה ביחוד ההוא כי
 אם באריכות הדלת כמו שיתבאר וכביכול היתה מנטער בשלל כתייחדה בכבוד שמים
 כי כסם שהיא אחד כך היא יחודה כי אין יחודו ניכר כי אם בה ואם תאמר שבה עצמה
 בפיה היה זה נכאי לה ויש מפרשים תאמר גם לה נכאי אם תשאל שבע כמדומה שיש בה
 תוסף דבר וזה נכאי לא תאמר יש לה נער כי היא הגן הנרי' השקאה כי אין לה קיום כי אם
 מהאור הבא אליה מלמעלה באו עבדיה הזכירו שבה המיוחד לה בשאי:

ועוד יש דרך אחרת בסוד היחוד במדרשו של רשב"ע ע"ה והכל סוד אחד וי' אח' ושמע
 אחד היוד עם קונו כמו שכתבנו למעלה אלדינו סוד אם הבנים שמחה וי' סוד
 ו' שמה מאורות אחד סוד עטרת זהב גדולה שבה מתיחד הכל וצריך להאריך בד' לתשער
 שיעלמה ויקסרנה עם דודה ומסם מעילוי לעילוי עד מקומה שכתלה מסם סוד הלכנו
 דכתיב אתי מלכנון בלה דברי הודיד לאחותי אתי היות בתוך ההויות הסתומות
 והעמוקות בחכמה הנרמזת בלכנון אתי מלכנון תבואי כי מסם נאלנו שניהם בדרך
 אשר בא בה ישוב ואחר כך ומסכה מלאה כל טוב ויקסרנה שנית בצורות הקדומות
 מלמעלה למטה ויאמר ברוך סוד העדן מקור הכרכות מס' סוד אם הבנים כבוד המאור
 כולל ומין ושמאל עם שבפיהם מלכותו מלכות בית דוד הכלולה ממה שעליה להמשיך
 אורה ולהשפיע ברכה לכל העולמות שתחתיה סוד לעולם ועד:

ובמדרש

ובמדרש רות פרשה קמאה לייחודא בתריסר תיבין סוית תיבין ביחודא עילאה
 וסוית תיבין בייחודא תתאה פרשה תניינא והיו הדברים סלה בל' תיבין
 ברוח דשמא דמ"ב אתון פרשה תליתאה והיה אם שמע דאית כלל ימינא בשמאלא ושמאל
 ביומינא ואיסו ברוחא וסתרא דרתיבא קדישא עד ושמעת דאיהי פרשה דשלט' על כלל איהו
 ברוח כפ"ב תיבין גו רוח דע"כ שמהן דרתיבא קדישא פרשה רביעאה ושמעתא דברי
 לה דאיהו ממסין תיבין ושמעת סלקא כחושבנא בפרשה תליתא וסלקא באזורה בפרש'
 רביעאה דאיהו לקבל ממסין תרעין דכינה פרשה דנינית כלילא מכולהו וסלקין פרסין
 לכינא דאדם וכל שאר דוכתין בין כפקודי אורית בין בכל שאר דוכתי דאורות דבורא
 לחוד ונוקבא לחוד וסבא דאיהו ייחודא דאיתויחד ביה קב"ה דבורא ונוקבא אתבניאו
 כחדא וסלקא בשיעורא חדא ודבורא אישתלים מה דלאו הכי בכל שאר דוכתי דאוריתא
 ודא שכתא דהימנות' עילאה למנדע דהא וי' הוא הגדל דבורא אישתלים כנוקב' ואתכלל
 חד בחד דבורא אתבני כנוקבא וד' איהו ייחודא שלים ולא שליומו אלא דבורא ונוקבא
 כחדא ות"ה כל מאן דאשלים יחודא דפרסין אלנין בכל יומא אתעמר הכא בלין מסקופין
 וחלופין למתו שלים הכ' ולית מאן דאתעב' על ידיו וכלבד דיקרי כדקא יאות ויכוין בהכו
 דיון עילאין אחיד ביומינא דילי ויאמר לו אי חסיד תא חמי יקרא דאיכוון דמייחדי שמה
 קדישא כדקא יאות ולשאן ק"ס כגוונא דא אעלנא כחד ביכלא וכסהוא היכלא הו' מס' ס'
 היכלין כחושבן יומי שמה ואברהם ינחק ויעקב שלטין בהסו' היכל' ואדם הראשון בגוויסו
 וכדישא חמינא כמה חבילי כשמנת מתלבטן בראמו דאילנא דחיי ככמה גוונין דיקרא
 עילאה ועמלין גו ההוא היכלא ויוסיאל רב ממלא דאורית' בהדיהו פתחו ואמרו אתעטרו
 קדיש' עלמא בגין איכוון קדישין דקא מייחדי שמה קדישא ומכוונין ברעותא בפרסין
 דק"ס אדם הראשון הא חמינא דמסתכל בהו וארח בהו אי חסר בהו אות אחת מנו ק"ס
 וככיונא דאדם באיכוון תיבין ואי אשכח שלימין כטלין לון אברהם ינחק ויעקב וכסקי לון
 מאן חמי מדווא מאן חמי ערכוניה בכל איכוון דנכתא דעדן דקא איתין לההוא מדווא
 אותבין לון לגביהו תרין זמנין בכל יומא כחית שלייהו טלא דמעל רישא דמלכא וכסהוא
 טלא אכלי מיכלא דמלאכי עילאי וידעו מה דכזה ומה דיהוה ומה דזמין ליהוה עד זימנא
 דקב"ה יוקים לגופי סריחן דהאי עלמא ויוקים ליה קב"ה בכנייב מתקב' כדקא יאות ע"כ
 ולפי שהעת עת דודים עת הזיווג העליון וסני עפרים ממתקין סוד לכדס ואין זר אתם
 אנו אומרים ק"ס בשאי. **ובמדרש** רות' כהוראי אומר בק"ס יש רמ"ח תיבות
 במנין איבריו של אדם והקוראן על תיקונו כל אבר ואבר נוטל תיבה
 אחת ומתפא בה כל' רפאות תהי לשרך אדרכי אתה ההוא ינוקא קס על רגליו ואמר
 הלא בק"ס אין בו כי אב רמ"ה תיבות אמר לו ר' חייא תיב ברוי תיב אמר בני שמעת
 בהאי מדי אמר כך שמעתי מאבא בק"ס יש רמ"ה תיבות חסר תלת למנין איבריו של אדם

א י ז 7 מאי

מאוי תקנתיה תקנו סיסא שליח נכור חוור נ' תיבות ומאי כופהו וי' להיכ' אמת כדי להסלים
 ר' מח י' כו' עם הקהל וכדי שלא יפסוק לאמת לא פחו משלשה ולא יתר על ג' אהבתי אתה
 רב יהוד בריה דרב פנחס ויתבי גכוהו אח' להו כמאוי עסקותי אל' כמילי ד' קש' והכו והכו
 אמר האי יבוקא אמר ודאי הכי הוא והכו אמר ר' יוחנן בן כורי א' ר' יוסי בן זירמסקית
 משמי דר' עקיבא חסידים הראשונים תקנו ק"ס כנגד עשרת הדברות וכנגד איבריו של
 אדם חסרו מהם שלש למנין איבריו של אדם תקנו סיסא שליח נכור חוור ומסלים אותם
 ומאי כיהו וי' להיכס אמת כתפלה תקנו שלש ראשונים ונ' אחרונות כק"ס ג' שמות בראשונים
 וי' אלהיכו וי' נג' שמות באחרונה וי' להיכס אמת וכל האומר ק"ס כי האי גוונא אינו כיוון
 כל אותו היום כל האומר ק"ס שלא עם הנכור אינו מסלים איבריו מפני שהסדר ג' תיבות
 שש' חו' מאי תקנתיה יכוון כס' ווי' שבתא ווי' כי כל זה היה קורא עליו אבא משעות
 לא יוכל לתקון ונ' אותם ג' תיבות שליש נכור חו' לא יוכל להמנות אותם כתשלום ר"מ
 כשאר הנכור ע"כ ג' תיבות שליש נכור חוור הם כנגד ג' אבות ראשונ' וי' כנגד חסד
 לאברהם להיכ' כנגד פחד יצחק אמת כנגדו באמר תקן אמת ליעקב ואמר כי מי שאינו
 קורא ק"ס עם הנכור יכוון בט' ווי' שבאמת ויניב והכוונ' להס' ע"כ כיה כי ט' ווי' עולין
 אמן עם המלה ואם תרצה אמור כ' אלף שבאמת וכבר ידעת כי אל' ב"פ מאי אמן א' ר'
 חכמה אל' חלק באמן וכערכית יכוון כו' ואמונה שהיא מושכת א' ו' הרי כאן ג' אותיות
 ו'או' השתו ווי' עם כללן ר"ל מא' ועדואו הוא כללן הו' ועולין הכ' ווי' ב' פעמי' אהיה אהיה
 וא' מנטי' ווי' הוא ווד הא וואו הא הרי כאן ג' שמות כך ראיתי בספ' קנה ואם כן ראה כמה
 צריך להזהר להתפלל עם הנכור ולכוין כמה שמור ס' כדי להסלים איבריו ומי שהו' חסד
 מהם הרי הוא פגום כגופו ואין ברכה שורה על דבר פגום והמתפלל יחודי אפילו יכוון
 בט' ווי' שאמ' קרינא כיה ומסרון לא יוכל להמנות וצריך אדם להמליך מלכו של עולם על
 כל איבריו ולא יהיה אכר מאי בריו פגוי משל מלכות שמים ודע שכל תיבה מכל תיבות
 ק"ס כדמיון כר לפי שהם כנגד ר"מ מצות עשה סכ' עליהם כי כר מצוה ותורה אור ומופס
 כל מדרי בטן לראות אם אדם ממליך עליו את יוצרו כלי ערוכ' מחשבות והרהורי אסרים
 סוד התמורות ולסוד זה עין שכשמשודל' שכ' אחד מאותיות ג' דולות והסוד ע' וי' בכס'
 ובמדרשו של ר' שכי ע' הוכהו ומכא דנרי כר נס ליחדא לקב' בשכינתו נרי להפטיט
 מיכיה כל מחשבין דאינון קל' פין דאיתו' בהון רבו מחשבו כל' איס' ולסלקא
 שכינתיה לגביה במחשבת' חדא ה' ד' וענת' וי' היא תקיס' כגוונ' דכר נס דאיתוחד בכת'
 ונ' ויאיתשש מלכושו למשו עמה חד ה' ד' והיו לכסר אחד הכי צריך להפטיט מיכיה כל
 מחשבין אחרונ' כומכא דמיוחד לקב' ככל יום פעמים שמע ישראל וי' אלהיכו וי' אחד ע"כ
 וצריך אדם לחקן מקום טהור ונקי מכל פסולת על מה שישרה כבודו של מקום כי בזה
 בעשה כמא' למפיכה לשי' שכל איבריו האדם מסודרי על מדרי בראשי' כמו שכתבנו וכנגד

ש נקרא האדם עולם קטן ומי שממליך את המקום כ"ה על איבריו כאלו ממליכו על כל
 העולם ודר' שלמה דברים מרחיבים דעתו של אדם אשה נאה וסוד חסל על נפשו של
 א' דם מצריך שתהיה קדושה וטהורה שבשכינה שורה עליו שכינה הנקראת נשמת כל מי
 ודירה נאה משל על הלכ' וכלים נאים משל על אבריו מצריך סיביו מתוקנים ושלמים
 על מה שישרה השלם ועל זה באמר והיה מחניך קדוש: היכל שישי אמת ויציב אמת
 זה יעקב ויציב זה יוסף הצדיק ולפי שאין לומר אמת אמת תקנו לומר ויציב בתרגום כך
 ראיתי במדרשו של רשב"י ע"ה והנה כזה המרכבה שלימה ומטה כתובה בין כפון לדרום
 ומחוכרת כמורח שמש והיה אם פמוע סוד ודועת עולם פרשת בניית סוד הכלה תכלית
 הכל לחברה עם דודה סוד אמת ויציב ואסור להפסיק בין המאורות עליונים ותחתונים
 שהרי ככוונת הפסלה מתוחד' יחד ונקשרים אלה עם אלה והיה המשכן אחד ולסוד זה אר'
 אל פרק היה קורא בין ויאמר לאמת לא יפסיק והמשכיל יבין והיכל זה נקרא היכל הרצון
 זככימות כוונ' התבלה מתעלה להתחבר בשרשו הוא הקו האמצעי: היכל שבישי
 היכל זה הוא הנקר' היכל קדם הקדשי והוא כלל שלמה מאורו כעלמ' נאנלים
 מכח המלכות והם כנגד ג' ראשונות שגם הם נחשבים ראש אחד וכמדרשו של רשב"י ע"ס
 היכלא שביעאה רזא דרוין כלחישו ולא אשתמע אל' הכא איהו רעותא דלכא לאתכוון
 ולסלקא רעותא לעילא עד אין סוף ולקטרא שביעאה כשביעאה וכלא חד בחד דא כדא
 מתתא לעילא ולכתר מעילא לתתא לאמשכ' ברכן מכולהו כדקא חוי ממקור' דחוי דאיהו
 שביעאה לעיל' ודא שדות' דרעות' דלכא היכלא שביעא' דאיקו מקורא דחוי דא איהו היכל
 קדמת' שירת' דכלא מעיל' לתת' ולכסל' שביעא' מתת' לאתחבר' דא כדא שביעא' כשביעא' אס'
 דהא מהאי דלתת' עיול' מאן דעיל' להיכל' עילא' ומה שתצטר' לדעת' כי מה שכתבנו בקסר
 המאורות העליונים במאורות התחתונים הזרחים מאורם הוא סוד וי' אלדים הנקרא' עם
 שלם זמכור עם זה הוא היחוד השלם זכך בת' כמדרשו של רשב"י ע"ה כד אישתלמו כולשו
 היכלין אלין באלין כדיון איקרו כל' שמה' שלים וי' להי' ודא הוא שם שלי' ועד לא אתחברו
 דא כדא היכלין דהיכלין לא איקרו שם שלי' זכך מתחברן כחד' אלין באלין כדיון אישתלם
 כל' מעילא ותתא וכהירו דעילא לעילא כמתא וסריא על כל' כחדא למיהו כל' חד':

דע

סוד אמת ויצוב

לתפלה זוהי פרט שצריך לכלל והוא מה שמתבאר לאחד מחכמי האמת וזל דע לך אמו
 סוף אל שכל העובד מהאכה ומיוחד יחוד גמור צריך שיקשור במחשבתו כל האצילו ממס
 למעלה והוא המדרגה הנקראת מלכות וצריך שיעלנה במחשבתו ויקשר ככל הכתוב
 עו שלשה עבדיה הנקראים חלכאל ועמוראל ונשרואל והוא סוד היכול השכוש
 שכתבנו למעלה והוא מונה תמיד לבונה ואומר במכוני באמינות שהם הנהגו בעלי שם
 וכנים והם תחת אלו והם הנקראים עבדי יי והנה צריך שיעלנה ויקשרנה בכל מדרגה
 ומדרגה עד רום המעלות וזהו סמיכת גאולה לתפלה כי בראש מקטם הכלה נקטויה
 שהם מרכבותיה ונעשותיה והם סוד הזמירות ואח' כך מסדרה סכה החקן והוא פריסתו של
 שמוע ואח' כך מיוחד אותם ומקרב אותם אחד אל אחד כ' קשואח' כ מעלה הכלה בשפתה
 שפיתה כ' כח דודה והם הכיסים שפיתה במצרי וקריע' ים סוף והנה האדם מעלה אותם
 על ראשו ומפקידה בתוך דודה כדי להעלות עד רום המעלות כי מיד סמוך גאולה לתפלה
 כ' כוונה גדולה ומתעבה כלולה הנה היא נאלצת מיד כל המונעים והם מצרים לה כי הנה
 הנואל הוא הטוב שכל' אם יגלך טוב והוא האור המאיר עוביה שהם על אכן אחת שבעה
 עינים וכאנתו אור שמופך מנמלה בלא מצרים שהיא רחובות הכהר יכולה לעלו עד רום
 המעלות והוא כ' כקפסרת למעלה רום המעלות משפיע בה ברכתו ואחר קבלת הברכה
 מתבלגלת וסוככת וחזרת חלילה מאצילות לאצילו כ' בתפלה וסוככת בין שני הכרובים
 שהם זרועותיה והוא קשר ממעלה למטה וזהו סמיכת גאולה לתפלה והוא יחוד גמור ואז כל
 העלמו' כהפק' וכבטתה ואין סטן ואין פגע רע וראוי השם כך בין במשפ' בין במחשב'
 ודבור שלא יקרה לו שום נזק בעולם שהרי הדין בהפק' לרחמים וכשהדין רחמן הרי
 השוטרים סוכתים ממעשיהם ותשם כחם וכולם חזרו ללמד סניגוריו והכחש בהפק' למטה
 בכ' של משה סוד עץ החיים ולפיו ראו זה העושה כך שימיה לעולם שכולו טוב ע"כ
 הוא האריך ואכי קצרתו והדברים האלה נכוחים למבין וישירים למונאי דעת מהכוחות
 עם מה שכתבנו כי ממקור אחד בשאכו וממקור הקדש כחכבו ודע מה שהזכירו הול
 בכרכות פ"ק על רב ברונא שפעם אחת סמך גאולה לתפלה ולא פסק מוכח מטמיה כל
 ההוא יומא ואין לחשוב על החסיד ההוא שהיה מפסיק בשאר יומיו בין גאולה לתפל' שאפי'
 לעבות אמן גם כי קצת מהגאוני ומתפוסקי אומרי' שיש לעבות אמן ולפי הסכל' הקדושה
 היו הפסק אכל טעם הדבר לפי שסמיכ' גאולה לתפלה הוא סוד מה שכתבנו וצריך מחשב'
 כלולה מכל סוג פנויה מכל הרעור ונאל יפכה לבו אכה ואכה כי הדברים יקרו' עד מאד
 ולפי מעלה כידו כל זה ביום ההוא מה שלא עלה קודם לכן שמת שמחה גדולה ומכאן
 יתבאר כי א"ס אל בכרכות כ"ק העיד ר' יוסי בן אליקים משום קבלה קדישא שבירושלים
 כל הסמוך גאולה לתפלה אינו כיוק כל אותו היום אין הכוונ' להם ע"ה כי אחר גאל ישראל
 ואחר מיד יי שפתו תפתח ושוב נקרא סמוך גאולה לתפלה אס לא דרך העברה דא"כ מאי
 רבותיה

תפלה מעומד

כז

רבושה דחוקיהו שאמר והטוב בשנוך עשיתי ומה היתה שמחתו של רב ברונא
 רחיתי להעמידך על סוד הדברים המעבדין את התפלה ואלו הן שחרת הדין
 וכסוי הערוה וטהרת המקום ודברים המוכווים אותי וכוונה **טהרת הידים**
 רוחן ידיו כמים עד הפרק ויתפלל סוד הכטילה ביארכוהו
 למעלה ואוסף סכית ידיו ואומר כבר ידעת היות התפלה כזמן הוה כמקום הקרבן כפנין
 ופכתוב ונמלמה שהים שפתינו ופתינו ולעבדו ככל לככס ול' אל אי וו הי' עבוד' שכל
 זו תפלה והנה המתפלל צריך לראות את עצמו כאלו הוא למקום הכהן העומד לשרת את
 יי ולהזהר בדברים שהכהן נוהג בהם כשעת העבוד כגון קדוש ידים ורגלי וכסוי הערוה
 וכוונת שאר דבריו וכנמויכו ככפולת ידים כענת התפלה לרמוז לכפולת כהן גדול וכמו
 שכתו ורמזו אחרן וכינוי ממנו את ידיו ואת רגליו והנה הכהן הגדול היה מקד ידיו ורגליו
 בכת אחת ושכיכו בוכחי' כינד מניח ידו הימני על גבי רגלו הימני וידו השמאלית על גבי
 רגלו השמאלי ומקדט וסוד הידיו והרגליו ביארכוהו למעל' והנה הכהן הים מכוון בעבין זה
 להמטי' האור אל הכתרים המכוונים בשם ידים ואל הכתרי' המכוונים בשם רגלים ולימדם
 כדי שיתברכו בבת אחת ממקור הכל ומה שהיו מקדטים רגליהם לפי שהיו משרתי' יחפים
 וגם כן המתפלל צריך לרחוץ רגליו הואיל ומתפל' יחף ודבר כאס הוא ושל זה הזהיר חכם
 הדוים באומרו סמור רגלך כאשר תלך אל בית האלהים **בסווי** הערוה מה שצריך
 לכסות ערוותו לפי שהערוה רמוז לתמורת הכרית הקדושה לפי שהם סוד הערוי'
 והקליטו' המקיפות לבריות ועליהם אמר נעים זמירות ישראל כל גוים סככוני בשם יי כי
 אמילס לפי כשעת התפל' צריך להפסיק שלא יראו ללכ סוד הקדושה והטהרה וראיתי כס'
 קכה אל דע כי המכנסו' הם סוד מוקינו עמודי' שם מים ואס הבאים אל המעור סוד מכריע
 שני ולכן צריכו' להיות ממתנים שהוא הוא ועד וריכוס ואין עד לא הכלה וזהו ועד ולא
 אחר עד וכחשרון המכנסו' מן המעו' והמעור מכ' הנה האסס ונקת מחכו' הטומא' וראס
 ערותך וזהו אשר לא תגלה ערותך ולכן יקו' לו מכנסו' מהורי' ונקי' כשע' התפל' להורו' על
 העכוני' המופלאי' האלה ע"כ **טהרת** מקום כינד לא יתפל' ל אדם כמקום הטיכופ'
 ולא במרחץ ולא בבית הכסא ולא באשפה כי מקומות אלו רמוז לתמורו' שהם
 חוץ למחכה סכיכה ואותיות התפלה הריא מנטרפות ופורחות באויר ועלו' עד הע' ואיכו
 ככנסו' אלא נדחות והרו תפלתו מועבה שהתפל' כמקום כלתי טהור כך ראיתי כספ' אור
 זרוע **דברים** המופו' אותי כינד אס היה צריך לנקכו' אל יתפלל וסוד זה ביארכוהו
 למעלה **בוונה** כינד צריך שיפכ' לבו מכל מחשכו' כבר ידעת כי המחשכס
 פוסלת כמקדטין **ודוגמה** זו נריך שלא לערכ כתפלה מחשכו' זרות וסוד זה
 תבין ממה שכתבנו בסוד ק"ס ודע כי התפלה שיש בה תערוכ' מחשכו' זרות אינו ככנסת
 לפכו' ה'ג' ומכריוין עליה למעל' כבודו לאתר לא אתן ותהלתי לפסילוס כי התפל' הקווא
 פפולה

סוד השמע

שפלה ולא תפלה לרנן וכעל התפלה ההיא גורם סילמדו עליו קמיגוריה למפלה
 וירישו מולו ודע נסכן כי המתפלל צריך לכונן בתפלתו מה שהיה הכהן מכונן בהקריבו
 הקרבן וכבר זכרנו זה וזולת זה אין תפלתו מכוונת והעיקר לזה הוא העוסק במחקר ובתלמוד
 תפלה ואשר כחכמה הפליוכה והיא אשר תדע לאשר מנאו חן בעיניו הדרך אשר ילכו
 בה בעבודת האל וזולתה אין מקום לעבוד עבודה אחרת ו**ובמדרשו של רשב"י**
פ"ה בען נריך לפרשא על פימא דסליקת כלותא מיכא כנפור כיון ככסו
 ישראל בד כספו ממנרים כפפו כיונה דכרסת וכן היה דריך אכתרהא הכי אית כלותא
 דמסר דילה סכינת אישי פרחת בה כיונה וסמל ומייליהו רדפין אכתרהא ככמה מולי
 דאולפין של מארי דהיה כלותא ואוליף לון כנכורה לשבכא שכינתא תמן דלא סליקת
 לקל"ס כהיה כלותא ואישי היה כלותא דישראל של ימא והכי איכון כלתין מעבכין ואי
 חורין כתיובת מטסרון מארי דכלותין אישו אח' לנבי סליח דכלותין מה תנעק אלי מליל
 לכלותין דכטלין במסלכותיהון ה"ד דבר אל בני ישראל ויסעו וממה שכתבנו כהיכל
 ראשון תבין זה ומחן גרים דרדפון אכתריהו דישראל בנין דעד לא הוה לון אורית לא הוה
 לון סטר חירו בנין דאורייתא איכו סטר חירו לכר כס חיצר הרע ומחלך סמות ומכל
 מקסרגין דעלמ' ה"ד והמכתב מכת' וכו' פוד סס והכי כלות דאיהו יונה סליקת באורייתא
 והכי כל כלותא וכלותא מה כתיב ביה כי לא כמסון תנאו וכמנסה לא תלכון כי הולך
 לפניכם יי ונו ואילין איכון כלותין דמארי אודית דסלקין ככסרא דלא דחילת מכל שפין
 דעלמ' ומסררא דילסון אישי מטרוניתא דרך כנסר בשמים ואית דיומא הכי וכלא קסום
 מסררא דמארי מקרא סליק כלותא כנפור ומסררא דמארי מסנה סליק כיונה ומסררא
 דמארי קלה סליקת ככסרא מטרוניתא על כלא ע"כ. גרסי בפרק סדר עם הככרי
 שכור אל ותפלל ואם התפלל תפלתו תועבה והעם לפי שהתפלה פולה למקום שאין בו
 אכילה ושמים כמו שאמ' אל השולס הכא אין בו לא אכילה ולא שמים מה שאין כן בצדקת
 סמוון כמו שיתבאר במקומו כס"ד. ועוד יס שמונה דברים סצריך המתפלל לזכור בהן
 ולא הם עמיד וכוכה המקדס ותקון הנוף ותקון המלכוט ותקון המקו והסוית הקול וכריע
 והסתמוייה וק סודן. עמידה כינד אין מתפללין אלא מעמיד דע כי תפלה מיושב היא
 כנגד סכלס הכוכרת כשיר סמיריס וכבר כתבנו כי הדברים הרומזים ליה צריכס להיו
 מיושב והנה הזמירות הם תקוויה וכקריאת סמע וכרבותיה מתתקנת לעלות אל המלך
 והמלך קס לקרחתה ואנו צריכיס לקום מפני כבודו ותפלה מעומד רומז ליו והנה הכסן
 היה עוכד בעמידה שכאמר לעמוד לסרת ולטעם זה אנו מתפללין מפומד.
 בנס המקדס כינד היה עומד מונה לארץ ממור פניו כגד ארץ ישראל טעם התפלה
 כוכה המקדס לפי שאנו כחוה לארץ חלק סרי האומות ויס כמה מונשים
 מעבבים סתפלות מלפלות למעלה והוא העבן שכאמ' עלי סכות כענן לך מעבור תפלה
 לוס

תפלה מעומד כח

לוס אנו מתפללין כגד ירושלים וכות המקדס שהוא שער השמים ואינה תחת סוס סר
 אלא תחת רשותו של מקום ואין סס מוכע ולא מעבכ ומסס עולין התפלות דרך ישרה
 ומטעם זה כל ישראל הכבושים בכל פאות מתפללין דרך ארנס וכמו שכתוב והתפללו
 אליך דרך ארנס ונו וכתוב וכיון פתיחין ליה בעילותיה כגד ירושלים ודע ידועה אחרות
 שהתפלה ההגונה היא העולה יח מסעות להעמיר כראשו של כדוק וירושלים הוא המסע
 הראשון וכפי מה שתמעם התפלה מאלו המסעו כך תמעט קבלתה ולפניו כעמודך
 עליהם כס"ד תיקון הנוף כינד כשהוא עומד בתפלה צריך לכונן את רגליו זה כגד זה
 פוד סוקיו עמודי שס שצריך לשכרס וליחדס זה כוה וכותן עיניו למטה כארץ
 ישראל ולכו למעלה אל אל בשמים והכוונה כוה להמטיך הכרכה והספע מלמעלה למטה
 וליחד הדברים כי בהתייחדס ככוונת הלכ ותמונץ האור ותוספת רוח הקודס כזורת
 הקדושו ומניח ידיו על לבו סימנית על השמאלו ידיו על לבו סוד זרועות עולם מיוחדים
 בנוף האילן והכוונ' ליחד העבפי כסרס הימני על השמאלי סיהיו רחמיו כוכבי את כעבו
 המלכוטיס ככר ידעת כי הכהן היו לו כגדים מסודרים מיוחדים כגשט לסרת
 את המלך על שלמכו והכבדים ההס כדונמא עליונה היו זהב ותכלת וארנמן
 ותלעת סני וסס כנווני סמאורות כי בלתי היוטס כן לא יהיו לכבוד ולתפארת ולרמוז לוס
 צריך סמתפלל להדר עבמו כלכוס כאה בעונת התפלה אס איסטר לו והסוד כו אין לבא
 אל שער המלך כלכוס סק ולוה רמוז אל כאמרס כגדים שכסל כהס לרבו לא ימווג
 כהס בוס לרבו תיקון המקום כינד יעמוד כמקום כמוד כו מקו כמוד היא סתמונה
 וצריך סמתפלל לראו את עבמו כא. ו עומד סס וממטיך ממקום הכרכות סכע
 וכרכה כדו סימברכו עליונים ותחתונים ולא יהא דבר מונץ כינו וכיון הקיר כדאית כ"ק
 דכרכות הקיר מסל על כו והיא סוד קיר קטנה ועליה גמא ויסכ חוקיהו פניו אל הקיר
 וכקרא כן לפי שהיא מקרקרת וכוהמת תמיד על כניה סכא קול כרמ כסמע רחל מככה
 על כניה וצריך לזכור מחנינה שלא יקנץ ככטויעות וכן כהן גדול לא היה דבר מונץ
 כינו וכיון סכלו וכינו וכיון הרנפה וקובע מקום לתפלתו סוד זה יתבאר להלן ולא
 יתפלל כחורכה סחורכה מסל על עולם הקליפה שהוא מקום סחורכין
 והסמון וכבר ידעת כי סחורכ' מקום המזיקין ולא אחריו בית הכנס סוד כ' כיוארכוהו
 למעלה ואחריו מסל על מו סכא עליהם לאחרונה יסעו ור"א אחריו רכו הרב ככאן
 מסל על עץ המינס ואחריו הם סכא עליהם וראית את אחריו ואסור לתפלל
 למדה הנקרא אחרים כי המכוון אליה לכדה מקנץ כטויעות הוא סכתי את מו אליהך תיר
 דדרסורל את לרבו ת"ח כי היא מקום היראה אבל ואותו תעבוד למעלס כי סס מקום
 העבודה השווית הקול כינד סלא ינכיה קולו בתפלתו דע כי יס למעלה ממונים
 על סתפלה ונקריאים אוניס כסכול סהס מקסיבי תפלת סמתפללין
 ינעס בלחס

תפלה מעומר

בלחם ואיכין מפמישין תפלתן לאחרים ואם אותה תפלה נשמעת לכני אדם טוב איכה
 כשמעת למעלה ואין שומעים אחרים וזאת השומעים אותה למטה ועוד יש עמם אחר כזה
 לפי שהתפלה באמת בעולם המחשב והעולם ההוא אינו נריך להשמע ואין נריך לא כונה
 ומחשב כלולס כך ראיתי במדרשו של רשב"י ע"ה ויש להוכיח מכאן שבין בכבוד בין שלא
 בכבוד אין להשמיע תפלתו לאחריו וללא כרבי ישקב בן הר"א אל שכתב שמוטר להשמיע
 תפלתו לכני בותו וכדי שילמדו ממנו והכי ראוי מן הירושלמי דאמרין התם ד' ווכה כד
 הוה מנלי בני כנישת' הוה מנלי בלמשה וכד הוה מנלי בבית הוה מנלי בקלא עד דילפי
 מוכיה בני ביתיה נלותא וכדכרית באלה סלא נמנאו כפי בתלמוד שלכו ראו לסמוך על
 קבלת ה"ה רשב"י ע"ה ונריך למתוך בשפתיו אין המחשבה מספקת כדאי פרק אין
 עומדין אמר רב המבואר כמה הלכתא נברותא איכה למישמע מהני קראו דמכה ומכה
 היא מדברת רק שפתייה בעות מכאן למתפלל שניך למתוך בשפתיו כתב הרב ר' מנחם
 מרקנט אל דע כי יש אכמים שואין אחר שהאל ית יודע לבות כני אדם ורחמא לכא בעי
 מדוע הנריכו ראל להתפלל התפלה כפה ולא יספיק בה מחשבה לכד זעל"ה וס לך לדעת
 שכל עבייני התחתינים נריכו לנאת לפועל או כמעשה דהיינו מנות המעשויות אה בדבור
 בגוף תפלה ותלמו תורה ועקימת שפתיו הוי מעשה ואין מספיק הכוונה לכד ואמר בספר
 הזוהר בסמוק כי עוף השמים יוליד את הקול בלשון הוה כל מה דחשוב בר נש וכל מה
 דאסתבל ללויכה לא עביד מלא עד דאפיק בשפותיה והוא אסתבון ביה והוא מלה
 דאפיק מתבקע באוירא ואולא וסלקא וסאם בעלמ' ואותעבד מוכי קלא וזהו קלא כטלין
 מארי דנדיפין וסלקין לה למנכא ועייל באודניה ה"ה וישמע זו את קול דבריב זכבין כך
 כל נלותא וכל בעותא דבעי ברכא מקמי קב"ה בעי לאפקא מלון בשפותיה דאי לא מפיק
 לאו נלותיה נלותא ולא בשפתייה בעותא וכיון דחלין כפקין מתבקעין באויר וסלקין וססן
 בשלמא ואתעבדן קלא וכטיל לון מאן דכטיל ואחיד לבתרא ברישא דמלכא וכיונא כזה
 אל הקורא פסוק כומנו מביא טובה לעולם כי מתוך הקריאה הכארת בכוונה הדברי'
 מתרכים ומתוספים ושמים זכסם רב סעדיה מנאתי כי האותיות כסוינאות מן הפה
 ויפקידם וינחם באויר שלחוסו כפלמ וכתחדם ממנו רמיוות מכוונות מפורדות מבוחרות
 פגוד כח כל אות מהן הלא במתן תורה הוריד ה"ה על ההר אס גדולה כבוד והדר מוקפת
 ענן וערפל וחסך סחור סכאמ' וסת חסך סתרו ערבב את הקול באס כראה דמותו בענן
 כדבר סיוז מחרט ומשנה יש לו בענוש התואר באויר וראו העם הדבר ודמות האותיות
 סכאמר וכל העם רואים את הקולות והנה כראה האנוש ידבר פיוס קד ביניאת האות
 מהפה וחתך באויר ויתחדם כו דמות כדמות האותיות וכו' ואם תתבונן במאמר זה עד
 תכליתו תבין עוד סעם לכמה עבייכום הכעשים ע"ה סם טהרה או להפך וכבר רמזתי זה
 בחקים אחר מספר הזוהר וכשפתא לפלותא סיימא כל איכוין מלין דאפיק בה נס בפומיה
 כההוא

תפלה מעומר

בההוא נלותא כולהו סלקי לעילא וכקפין עד רקישין דמטוין להבו' אתר ומתעטרי כרישא
 דמלכא ועביד מיכיסו עטרה וסא אוקמה סכריא ומוס המאמר תבין למה תקנו לומר
 בתפלת מוסף כתר יתנו לך כו בסוף התפל' והכין זה עב"ד ובמדרשן של רשב"י ע"ה
 נלותא איכי שלמה לעילא בנין דאנטריך נלותא מנו מחשבה ורעותא דלכא
 וקלא ומלא דספון למעבד שלימו וקסורא דיוחוד לעילא בנוכא דאיכו לעיל בנוכא
 דכפקא שלימו מעילא לתתא הכי אנטריך מתתא לעילא לקסרא קסרא כדקא יאות רוא
 לחכרי דמסכין באורח מוסר מחשבה ורעותא קלא ומלא אלין ארכע מקשרין קשרין ל
 לכתר דקשרין קשרין בלאכמא דאתעבידו בלהו רתוכא חדה לאסראס עליהו סכינתא
 זאתעבידו בלהו לכתר ארכע סמכין לאתעטרא בהו זכוכיתא אסתמך עליהו בכל איכוין
 קשרין עלילאן מחשבה אפיק רעותא רעותא אפיק קלא רעותא דכפיק מנו מחשבה אפיק
 קלא קלא דאשמעם סליק לקסרא קשרין מתתא לעילא היכלון תתאין ועילאין קלא ד
 דאיכו קשרין קשרין זמסיך כרכאן מעילא לתתא בלמיסו סמך אלין ארכע מחשבה
 ורעותא קלא ומלא סמיכו בקיומא דקסורא אתר דכלא אסתמר ביה כחדא ברועה
 כינד כל סכורע כור' ככרוך דע כי כרוך כולל כל העשר מעלות סכ' דמוז להא
 ראשונה זלהא אחרונה וסריס ליוד סכסם והואו לואו סכסם ה"ך לקונו של יודי וסכה כרמוו
 כל המאורות הנכללי' בסס בן ד' במלת כדוך כדעת המאור הקדוש ע"ה ומודיע לנו כי הס
 פעלים מעלתם וזה סוד כרוך אתה יי' וכבר דמזנו זה זאכו כודעים לפניו סכודו מקור
 הכרכות שהיא העילה הראשונה מאורו מאירים כל עשר מעלותיו והוא המסקה כ
 כטיעותיו ומכדכ' זמנאמם וכל הזקף זקף כסם לרמוו שהוא למעלה מהמעלות הנכללת
 בסס בן ד' אותיות והוא גבוס על כולם ואין למעלה ממנו כך דאיתי במדרשו של רשב"י
 ע"ה ועוד סס כל הכורע כודע כדוך כורע לגבי הכלה כדקא שכתב בו זה והמלך
 סלמ כרוך וכל הזקף זקף כסם זקף ססם למעלה ליחדה עם דודה ונריך לכרוע עד
 סיתפקקו כל חוליות סכסדרה ועד סיראס איסר כנגד לבו זראה זכבן סקפוק החליות
 הוא התעוררות הספעה הלא תראה שהאיסר שהיא כנסת ישראל באה נגד הלב לקבל
 שפע וכרכה זיס לכדוע כמקל למחר השלום כיניהם זלוקוף כנסת כנחש מעט מעט
 להתאחר הספעת הכדכס ואמר כנסס לומ' לך סכל מי סלא יכדע כזה הדך' הכה האיסר
 סכא לונק מחמו' כנחש וכוונתת ומלמת מדה כנגד מדה וסדרתו היא חיות יעשה כ
 כחש אחר סכפיים סנה ר"ל אחר דין כ"ה בדין סכפיים סנה דרין סלא יחיה בתמות המתים
 ולכן כקראות מדות שפועלות מדה כנגד מדה עד כאן ואחר ססדרנו קשר הדברים
 ויוחודן מחטה למעלה ואיך יתנהג המתפלל בהן כסדר קשרין ויוחודן ממעלה
 למטה ומה כריך לכיוון כהם וקודם החלי לפעות אשמיעך דכריי חכמיכו הקדושים מ
 אשרתי עלין: תא חזי מאן דקאים בנלותא בעי לכוונא רגליו ואוקמוה וכעי
 י א ח I 8 לחפיוא

תפלה מעומר

לחפיו ורשיה כמאן דיתוב קמי מלכא וכאשי למכסי עיכוני בנין דלא אסתכל בשכינתא
 וכספרא דרב המנוכא סבא אמר מאן דפקח עיכוני בשעתא דנלותא או לא מאיך עיכוני
 בארעא אקדים עליה מלאך המות וכד תפוק כשמתיה לא אסתכל בבהירו דשכינתא
 ולא ימות כנשיקא מאן דמולול בשכינתא מתולולא הוא כההוא שעתא דאנטריך ה"ד
 כי מכבדי אכבד וכוויקלו האי מאן דאסתכל בשכינתא בשעתא דאיבו מגלי והיך
 יכול לאסתכל בשכינתא אלא ליכדע דודאי שכינתא קיימא קמיה ה"ד ויטכ חזקיהו
 פניו אל הקיר דתמן שריא שכינתא בגימי כך לא בעי למהוי הונץ כינו לכין הקיר ו
 ואוקמוהו. וכפרק תפלת השחר תנו רבנן כשהלה רבי אליעזר הגדול נכנסו תלמידיו
 לבקרו אמרו לו רבי למדנו אורחות חיים וכזה כהם לחיי העולם הבא אמר להם הוזהרו
 בכבוד חכירכם ומנעו כניכם מן ההגיון והוסיכום בין ברכי תלמידי חכמים וכשאתם
 מתפללים דעו לפני מי אתם שומדים וכשכיל כך תוכו לחיי העולם הבא ומעתה שמע מה
 שקבלו אבירי ישראל ככוונת התפלה וכסתרים להוציא לאור תעלומים ומיראת
 האריכות לא אכזא דבריהם כלסוכם **ברוך** כל ברכה האמורה בלפי חשלה לשון
 רבוי ומסך חכמה מפנינו ותוספת רוח הקודש ובהיות המלך שלמה מתייחד
 בעליונים ותתנוכי כפי מה שביארנו בסוד יי להים שם שלם נקרא ברוך וכבר ביארנו
 פניו זה תבלית הביאור **אתה** דע כי בהיות קו האמצעי כולל אותיות התור העליונים
 נקרא את השמים ומסך פנים דרך ישרה אל הגן ולפיכך נקראת את הארץ
 סוד ארץ החיים כלולה מן השמים והיא סוד ה"א אחרונה שבשם ובהיותה כוללת אותיות
 התורה נקראת אתה וזה יורה כי הברכה אינולות האור מראשית הממשכה עד סופה
 ונריך לבנין בזה תכלית הכוונה וי אלהינו וקף בשם סוד עליו הכבוד להתקשר במלך
 העליון באמצעות הנדיק בסוד וזה הנערה באה אל המלך ואז את כל אשר תאמר יכתן
 לה כמה שפע וברכה להשפיע על התחתונים ממה שקבלה מאביה ואמר ונריך לכולל
 עם אבות העולם לפי מוכירין אותה עם כל אחד מהם בסוד אלהי אברהם אלהי יצחק
 ואלהי יעקב וזהו מלכות הכוכב כפתחת ברכה זו ואמר כך בכתרים וככללים זה בסוד
 האל הגדול הגבור והנורא ואמר שהמרכבה שלימה א עליון פותח את אונני הטוב ונומל
 חסדים טובים קונה הכל וזוכר חסדי אבות ככה לימודיו ומכיל גואל הנדיק באהבה
 כולם פועלים כנדק הנקראת אהבה וטא **בא** מן אברהם וכורע לכלול הכל בסוד
 ימין עליון וברכה זו כנגד חסד לאברהם ולפי פותחין ומותחין בו דאמר ריש
 לקים ואעשך לבני גדול זה שאומר אלהי אברהם וכו' יכול יהו חותמין כולם ת"ו והיה
 ברכה כך חותמין ולא כהם ולפי שברכ' או כוללת כל המעלות אלל אם לא כיון לכו באבות
 לא ינא הם די אשכנו אומרים שבג ראשונות יש ק' תיבות ומדברי רשבי ע"ה נראה
 שאיכן אלא ק' ה דמר מנה בכרכת מקיה ב"א תיבות ומר מנה מ"ט וכראה דמר מנה משיב

הרוח

תפלה מעומר

ל

הרוח ומוריד הגשם ומר מנה מוריד הטל ויראה לי כי מה שמנה רשבי ע"ה מוריד הטל
 לפי שאפי' בימות הגשמים אם אמר מוריד הטל אין מחוירין אותו לפי שהוא סימן ברכה
 ושל לא משגר ועוד דטל בגימ' יהוה אחד והנס בכרכת מנן יש מ"כ תיבות ולפיכך פותחת
 בכ' ומותמת בל"ס ואר"שבי ע"ה שהם כנגד שם של מ"כ וכברכה זו וכן כשאר ברכות. ו
 נריך לבנין ויחוד וקשר היכל עליון בהיכל תחתון כמו שכתבנו כי כמו שנהיך לכלול
 אלנו כאלו ממטה למעלה כן נריך לכוללן ממעלה למטה **אתה** גבור כנגד
 עמד יצחק וכאן שאלת בשמים שהגשמים יורדין בגבורה ולפיכך גבורות
 בשמים תבינן ואין הכוונה לומר שהמים יורדין מן הגבורה שכבר אלל שהמים יונאים
 מאככים מפולמות המשוקעות בתהום אכל הכוונה לפי שהמים באים דרך שם ומתקק
 הדין נקפאי וכעשי קרח ואיכן יורדין לא סגוברין רחמינו של הקדוש ברוך הוא ומשורר
 גמינו ודופק בקרח שהוא וכעשה מים וכברים ויורדים לעולם וטעם סגוברין תמיית
 שמתים בברכה זו ודוע לחכמי ישראל כי המדה גורמת המיתה בסוד הסיג היוצא ממנה
 וכת' אני אמית ואחיה במדה שאני ממות אכני מחיה ואמ' חכמי האמ' בסוד זה אני אמית
 בסוד אלהים שהוא מדת הדין ואחיה בסוד כמכ"ס שהוא שם שבו תמיית המיתים והוא
 שם אלהינו מחנתי ואני ארפא באותה מחינה שעשיתי בין עליונים ותחתונים דכתיב ופי
 רקיע כתיך המים אותה מחינה גרמה לתחתונים המיתה ואני ארפא אותה וזהו הרקיע
 סגבר' כיום כ' יום סגבר' בו גיהכ ומלא' המו'. ברכ' מחיה יש בה מ"ט תיבות כנג' מ"ט שערי
 כינה ויש בה שם גדול וקדוש והוא שם הגבור' בסוד אתה גבור לעולם אדני סוד אנ"ל
אתה קדוש ושמך קדוש אתה קדוש חבור אתה בקדוש יעקב ושמך קדוש יחוד
 בשם בקדוש ישראל והכל אחד אלא שמאמר שהדברי' ביחוד גמור עד אין
 סוף נריך קדושה ותוספת קדושה והנה בקדושה ראשונ' מתקדש' הכל' כליל' ופני וכתוספת
 קדושה מתקדשים הקדושים שכלל היכל והיכל ולזה אמר וקדושים בכל יום יהללוך סלה
סוד קדושה קדושה זו היא סוד ויחוד כל המאורות כמו שיתבאר בס"ד וכמדורשו
 של רשבי ע"ה קדושה אחרא דאהדורי כלותא איסי קדושתא דעלמא
 עילאה וכגון כך איהי בעמידה בנין לאמשכה לה לתתא וכל מלוי דעלמא עילאה איהי
 בעמוד ולא מיוסב וככל סני קדושתאן ישראל מתקדשו בהו לתת' ועל דא' ישראל מתקדשי
 הקדושתא דרתיכא תתאה מיוסב ובקדושה דרתיכא עילאה מעומד
 ובערינך ככועם שית סוד שרפי קדש שאכנו חברים להם בסוד קדושה זו
 המשלשים לך קדושה קדוש קדוש קדוש ג' ראשונות יי' קדוש יעקב כולל זרועותיו וכליות
 בדיקו של עולם עם למודי יי' מלא כל הארץ כבודו סוד ארץ החיים והאר' האירה מכבודו
 כלולה מכל הקדושו' של מעלה ברוך כבוד יי' מחקומו היא חכמת שלמה מבורכת ממקומ'
 שכתלה משם סוד חכמת אלהים בכרכת אתה קדוש יש יד תיבות כנגד עשרה מאורות

א ב ג ד 2 8 וד

תפלה מעומר

זד' אותיות של פס המיוחד הכוללן וברכה זו כנגד קדוש ועקב ופס כוונת תשלום ברכות
אמנוניות ולזה רמזו בירושלמי דברכות פרק הרואה ראה כמה הוא גבוה משלמו ואדם
ככנס לב' ועמד אחרי העמוד ומתפלל כלתים והקב"ה מחזין את תפלתו שכל ומה הוא
מדברת על לכה וגו' ואין רצוני לומר סיכוני לאותה מדה כלבד אבל סיקסור שאר מעלות
עם המעלה במתכנתו ויפנה דעתו למעלה להמשיך האור מכתוב לא ידעו עים ופכיות
הכוונה תהיה לעילה הראשונה כי לוי תכלי העבוד ואי אפשר לעבודו אם לא באמנויות
כליו הקדושים: ובמדרשו של רשב"י ע"ה תלכ' כל בר נש דבעי בעותיה קמי מלכא
בעי לכונת דעת ורעותא מעיקרא דכל עיקרין לאמסכא ברכאן מעומקא
דכירא בגין דנגיד ברכאן ממכונ' דכלא ומאי הוא ההוא אתר דכפיק מיניה ההוא כהר
דכתיב וכהר יונתא מערן וכתי' כהר פלגיו ושמו עיר לדים ודע איקרי מעמקים עומקא
דכלא עומקא דכירא דמכושן כפקין ונגדין לכרכ' כלא ודא הוא שרותא לאמסכ' ברכאן
משילא לתתא. אמר ר' יצחק כד עתיקא סתימאה דכל סתימין בעי לזמנא
ברכאן לעלמין אשרי כלא ואכליל כלא כהאי עמיק' עילאה ומהל' שאיב ואתנגיד
כירא דכחלון ומכושין אתנגידו מיכיל ומתקין מיכיל ומן דמכלי גלותא בעי לכונת
לכא ורעות' לאמסכ' ברכאן מההוא עמיקא דכלא בגין דיתקבל גלותיה ויתעבד רעותיה
ידוע לכעלי החמה האמיתית כי מחשבת האל היא ממקור הכפס החכמי כי כמסכ' מסס
ויס כה כח לעלות ולהטיב עד מקום מונאה וכהגישה עד המקור אז היא כדבכת באור
העליון סמסכה ממנו וכעשות היא והוא דבר אחד וכמהמסכה חזור' להמסך מלמעלה
למטה כעשה הכל כדמיון קו אח' ואותו האור העליון כמסך למטה בכח המחשב' המוסכת
אותו למטה וכמנא פכינה למטה ואז האור הכהיר כמסך ומתפשט באותו המקום שבעל
המחשבה ההיא ויטב פס ושכן החסידים הראשונים כשהיו מדכיקים מחשבת' בעליונים
מחשיכים האור העליון למטה ומתוך כך הדברים מתרבי ומתברכים וזה סו' נפח' השמן
שלא כלתה וכד הקמח של אליהו אל הכה מסרכו כידך עיקר גדול כוונת התפילה כפי
מס שמנאכנו לחמני ישראל וממנו תבין דבר זה מאמר והרכה כיונא בו ואמר כי המכקס
דבר מאת האל כריך לכונת דעתא כו' לאמסכא ברכין כו' הכה כי המחשבה ההגונה יש
לה כח לשרר הדברים העליונים ולפתות המקום כהדבך' כו' וכלבד שלא יבדילו עונותיו
פינו לבין אלדיו ושאר דברי המאמר אינן צריכין כיואור למשכיל ומה שתקנו אתה חוכן
והשיבנו בראש פאלת ברכים כי כשהיו פני דברים אלה תחלת שאלותיו של אדם הכה
הוא מראה שתפוקתו אל אלדיו לדעת דרכיו למנא חן בעיניו וזה אצלו העוקר ושאר
צרכיו תפיל' ופוד' ענמו מעט מעט ושאל שאלותיו וכלבד שיהיו דבריו תמכוכים לפני
המקום: ובמדרשו של רבי שמעון בן יוחאי עליו השלום כל אינון יודעין לסדרא
גלותהון כדקא יאות אתקסר בהו וקריכו ליה לאתכללא בהו שאלת' שאיל
ואתהיב

תפלת שחרית

לא

ואתהיב ליה זכאה חולקיה בע"ה ובע"ד כתר לסיים שאלתיו גופא שלים בכל סטיון
בחדווא לכה ואיהו שאיל וסיים שאלתיו יהדר לאמסכא ברכין וחדוון לתתא.
היכל שלישי ממטה למעלה להמשיך האור למטה ולתכר העמוד הימני כהיכל כונה רצה
וי' אלדיו בעמך ישראל סוד המעמדות וכבר ידעת כי המעמדות סומכו הגוף. היכל
שני מודים סכור העמוד השמאלי כהיכל עגם השמים ופס פקדון הנשמות וכורע להודות
עליהם וכב"ק פ"ק סדרו של אדם לאחר ע' שנה כעשה נחש והני מולי ללא כרע במודים
דע כי יש באלם עגם אחד שכתהוות ממנו ונקרא לו וכתמת אינן העגם ההוא כפסד
ואינו כמות והוא קיים לעולם והוא המקבל התענוג הגדול אחר מיתת הצדיק ועליו כאמר
ועצמותיך יחליץ והוא המקבל העונש ברשעים שנאמר ותהי עונותם על ענמותם וכזמן
תחיות המתים יוריד הקדוש ברוך הוא של מלמעלה על העגם הזה ויעשה כמו שפס
מזכנתת מאד ויהיה כתך כחלב שנאמר הלא כחלב תתיכני ואחר יקפוא אותו הקב"ה
כגבינה שנאמר וכגבינה תקפואכי ואח"כ יעלה עליו גידים וכסר ויקרם עליו עוד כמו
שמכופו כמתי ומוקאל זהו שכתוב עוד וכסר תלכישכי וכעצמות וגידים תסוככני וכתוב
חיים וחסד עשית עמדי ופקודתך סוד הכלה כי סמרה רוחי להשיכה אל הגוף הזה לתחיי
המתים הרי כי זה העגם נסאר לכנין האדם כדי שיהיה דבר קיים על מה שתשרה ברכה
וכשאין אדם זה כרע במודים להורות על אמונת כוראנו אותו העגם שהוא שורש האדם
כעשית בריה אחת מקוללת שהיא נחש שלעלם אין לו רפואה שנאמר וכחש עפר לחמו
ואחר שהבריה זו כעשית מעגם זה אין הקדוש ברוך הוא הופכה לבריה אחרת ולעולם
לא יקום ולא יבנה ולא יהיה אדם עוד עם יושבי חלד ומששת ימי בראשית והלאה אין
הקדוש ברוך הוא עושה אלא יש מיש ומה שאמר לאחר שבשים שנה ידועה כי הנחש
ממשלתו לאחר שבשים שנה סוד שבשים סנהדרין של מעלה והוא אורכ עם למטה מסס
כסוד אתה תשופנו עקב ומוי שאינו כורע במודים סדרו ר"ל הקיום העצמי שבו כופל
לאחור למקום הכחש הגורם מיתה וכסול הרגשה על שלא הרגיש בעצמו להודות לשם
יתברך ומה שלא אמר מאן דלא כרע באכות אף על גב דמנזה לכרוע באכות תחלה וסו'
משום דהתם רב חסד מטה כלפי חסד דחיים כומיכו ואינו מדקדק אחריו אבל במודים
סוד העמוד השמאלי מקום הדין שמדקדקים בחוט השערה לפיכך צריך לזוהר ככריעה
זו ליככל מהעגם הגדול הזה ולקיים בו ועצמותיך יחליץ: היכל ראשון ממטה
למעלה שים שלום שלום למעלה שלום למטה שלום בפמליא של מעלה ובפמליא של מטה
והיכל זה סוד פמליא של מטה קסור בפמליא של מעלה וכזה נכללו המאורות אלו באלו
להיות השם אחד ושמו אחד ולסוד זה אומר יהיו לרצון אמרי פי ווד בראש ויוד בסוף
להודות שהכל ביחוד שלם וקבעוהו אחר יח ברכות הואיל ואמרנו דוד אחר יח פרשוות
כדאיתא בפרק מאימתי ויש בו עשר תיכות ועשר יודין כנגד העשר ויש בו ח"ב אותיות

תפלה שחרית

אותיות כנגד שם בן מלך ושם שלם פסיעות ויש לי בזה ענין במחמד שמשחו דע כי
כתפלותינו ככל יום לנו כוללים הג' עולמות בתפלה לנו מתעמקים בנינות ומכונים
תפלין שהם מנות מעשיו כנגד זה העולם השפל שהוא עולם המעשה אחר כך לנו קורין
הזמירות ומכונים על שם כנגד עולם הנבלים שנאמר עליו השמים מספרים כבוד אל
אחר כך לנו מתפללים תפלה משומד שאין שם כי אם שכל ומחשבה נלולה וכוונה שלומה
כנגד עולם המלאכים שנאמר עליהם בן העומדים האלה והוא הנקרא עולם השכל
וכהיו לנו מסדרים התפלה על האופן הנו לנו מקשרים העולמות יחד ומראים היותנו
תעוררים בצורות הקדושות ולזה היתה התפלה משומד כי כן נאמר עליהם שרפים
עומדים ומשללו וכתוב וכתתי לך מהלכים בין העומדים האלה ואחד השלמת התפלה
נריך לפסוע ג' פסיעות לשוכ למקומנו ועל לפי שכנסו שער שני פתחים שהם פתחו
עולם הידועים למכמי ישראל לשאול נרכונו מהסכה הראשונה כי אין לנו רשאיין לשאול
כי אם ממנו אלפי משפיע טובו של הכלים הקדושים המתיוחדים באמצע יחודו הקדוש
ולפיכך נריך המתפלל ליכנס שער הכ' פתחים ההם עד מקום קדש הקדשים להאזין
שפע וברכה מהמקור העליון כמו שבארנו למעלה וכשמשויי התפלה נריך לפסוע כדי
לנאת שער שני פתחים כדרך אשר באו בשתי פסיעות ומזור למקומו בשלישית ושאל
עמו לנאת מהיכל המלך ולפיכך פסע בכריעה וכשהאדם מכוין בתפלתו בפנינו
היורים אשר כתבנו ומייחד במחשבתו עליונים ותחתונים קורא הקב"ה לפמליא של
מעלה ואומר להם כתבו לאיש פלוני מאותם הנקראים חושבי שמו מי הם חושבי שמו הם
המחשבים והמכוונים בסוד שמו ליוחד המאורות העליונים עם התחתונים ויחוד שלם
אבל מי שאינו מכוין בתפלתו ואינו חם על כבוד קונו לייח שמו כראוי נוח לו שלא כבד
והקדוש ברוך הוא אומר כתבו את האיש הזה ערירי ובר לא ינלח בימיו וזהו הנקרא
נוול חביו ואמו שמונע שפע הכרכות מלכא אל המאורות העליונים כדי שתהיה כשמת
דבוקה בהם ושנפשו שידחה ממחיבתו של הקב"ה להיות חכר לאיש משחית אותו הנקרא
איש תפוכות איש יודע ניד איש שדה איש לנזן שרכיף קללה לעולם ונרם הסתלקות
הכרכה והשפע מהכלה הכלולה והמשים לבו למה שכתבנו כעשה חכר למשרתי עליון
המשכחים ומזמרים תמיד לפני הקב"ה ונקראים חכרים שנאמר חכרים מקשיבים וגו'
ואלה החכרים עומדים תמיד עם האדם במחורה אחת לקדש שמו של הקב"ה ולהגן עליו
מאותו איש משחית הנקרא חכר רע ומצתה פמוד והתכוון כמה יצטרך האדם להזהר
בתפלה שלא לפגום אותה ולא ימנע שפע הכרכות הבאות מהמקור העליון דרך קו
האמצעי סוד חביו אל הגן סוד כי אמו ולא יתחבר באיש משחית והנה התפלה
ההנוכה היא העולה יח משעת להתגבר כראשו של נדוק המסע הראשון
הוא ירושלם ולפיכך בני הגלות מתפללים דרך שם כדי שתעלה התפלה למקומה

תפלה מעומד

לב

למקומה כלי מוכע כמו שהודענו למעלה המע השכי הוא בות המקלט הוא שאמר שלמה
שה ושכו אליך ככל לבכם וככל בפסם בארץ אויביהם אשר שכו אותם והתפללו אליך
דרך ארנב אשר נתת לאבותם העיר אשר בחרת והבית אשר בכיתי לשמך ושמת
השמים מכון שכתך את תפלתם וגו' ושכעה משעות בשכעה רקייעים ומכית המקדש
עולה התפלה באויר ויש משרתים ידועים ממוכים באויר לארבע רוחות העולם לרוח
מזרח יש ממוכה אחד גזריא שמו ועמו משרתים אחרים עומדים באויר ממוכי על התפלה
העולה דרך שם מכי הגלות היו שכי לנד מזרח וכוטלים התפלה ההיא אם היא כראוי
וכושקים אותה ועולים עמה עד האויר של רקייע למעלה ושם כמה משרתים וממוכים
אחרים ועוים ואומרים אשריכם ישראל שאתם יודעים להעטיר ליוצריכם בכמה עטות
קדושות אשרי הבה שדכרו העטרה הזאת ינאלו ממנו שם של יב שם שהוא שולט על
האויר וכל שאר ממוכים כלם עולים בתפלה ההיא עד הרקייע וכמסרת כיז ממוכה א' חד
לעלות למעלה לרוח דרום יש ממוכה אחד וכמה ממוכים אחרים עמו בסגוים
שמו וכל אותם השרויים כנער המתפללים לפני הקדוש ברוך הוא מנרת לבם אם
התפלה ההיא כראוי עולה באויר וכוטל אותה הממוכה ההוא ונושק אותה ומחכה
ואומר הקב"ה יתמלא רחמים עליך ועולים עמה הממוכים ההם עד הרקייע לרוח
צפון יש ממוכה אחד וכמה ממוכים אחרים עמו שולטים באויר ואותו ממוכה פתחיה
שמו וכל המתפללים על אויביהם המצויים להם אם התפלה ההיא כראוי נוטל אותה
הממוכה ההוא ונושק אותה אז מתעורר רוח אחד שיוציא מהתהום כנד צפון ואותו רוח
מכריו ככל האוירין ההם וכוטלין התפלה ההיא ומעלין אותה עד הרקייע וכושקין אותה
ואומר הקב"ה יפיל סוכאיך לפניך ועולה וכושקת הרקייעים עד שעולים עמה לרקיע
ראשון התפלה מגעת אל ממוכה אחד שנתמכה לנד מזרח ושם יש תשעה פתחים ובהם
עומדים כמה ממוכים ועליהם ממוכה אחד וכוטלין שמו וממוכה זה רונה לשמש בזה
הרקיע כיום ואין כותבין לו רשות עד שעולה אור הלבנה ואז מוציא הקיילים והממוכים
ההם וכאור היום ככנסים כלם בפתח אחד מאותם פתחים שהוא הפתח העליון על
כלם וכשהתפלה עולה ככנסת בפתח ההוא וכל אותם ממוכים וכוטלין עליהם יוצאים
וכושקים אותה וכאים עמה עד רקייע שנו התפלה עולה עד הרקייע השכי וכפתחים
יב פתחים של אותו רקייע ובפתח יב עומד ממוכה אחד שנאל שמו והוא ממוכה על כמה
קיילים וכמה מחכות וכשהתפלה עולה עומד אותו הממוכה ומכריו על כל אותם פתחים
ואומר פתחו שערים וגו' וכפתחים הפתחים ההם והתפלה ככנסת בהם ממוכה אחד
עומד לנד דרום ועזריאל שמו ולפעמים נקרא מחיאל בשביל שהוא ממוכה על שמים
דכוא מחכות וכלם בעלי כנפים מחנות מלאים שונים מגביהם ומחכות בעלי אזנים
נקראים אזנים בשביל שהם מקשיבים לקול המתפללים בלחש בכונת הלכ ואין
התפלה

תפלת שחרית

תפלה היא כשמת לאחרים וכבר בארנו למעלה ענין זה וכשתפלה עולה כלמא
אותו ממוכס וכל שמים רבוא מחכות וכל אותם בעלי עינים וכל אותם בעלי אוזנים כלם
בשקיים אותה הדא הוא דכתיב שמי וי אל דרזקים ונו' עינינו אל דרזקים אלו בעלי
עינים ואזינו אל שועתם אלו בעלי אוזנים רקיע שלישי התפלה עולה אלו זמם ממוכס
אחד גדריה שמו ועמו כמה ממוכס אחרים והוא ששמש שלשה פעמי' ביום עד שרכיב
אחד של אור וכשתפלה עולה יורד אותו שרכיב ומשתחוה לפניו ונקרא אותו רקיע
רקיע שרכיב ואותו ממוכס מקיים באותו שרכיב אחר שמתחמה בצור אחד חזק
שעומד באמצע הרקיע ויוצאים ממנו שלש מאות זשכעים זממה חיליים שהם גנוזים
שם מן היום שירדה תורה לארץ כשכיל שהיו מסככים שלא תרד ונער כהם הקל"ה
ונכנסו באותו צור ואינן יוצאי' אלא בזמן שהתפלה עולה ושוכין ואומרי' יו' אדוכנו מה
אדיר ונו' אשר תבה הודך על השמים היא התפלה שעולה בכל הרקיעים ואו משתחוים
לפניה והתפלה שהיא מתעטרת בעטרות עליונות ועולה לרקיע ד' או יוצא שמשאל
ועמו ש"ה מחכות ועולים עמה לאותו רקיע ונקראים ימות החמה וכלם מעשרים ל'
לאותה תפלה ושמה מתעבבת התפלה עד שכל המחנות ההם עולים עמה לרקיע ה'
זמם ממוכס אחד גדריאל שמו בעל מלאמות שאר השמים וכשתפלה העולה מודעו
הוא וכל חיליו וככעין זיוצאים ומשתחוים לה ועולים עמה עד שמוגיעים לרקיע שמי
זיוצאים כמה חיליים ומחנות ומקבלים אותה ועולים עמה עד שמוגיעים לתוך הרקיע
זמם ממוכס גדול שבפיאל שמו והוא מעטיר לתפלה ההיא בע' עטרות ומתחברים כל
חיליו ורקיעים ומעלי התפלה ההיא שמתעטרת מכל צד לתוך רקיע שביעי וסכדלפון
רבה ויקרא שכל משתחוה אדוכנו כידו מכדים התפלה ההיא לתוך שבעה היכלי המלך
והתפלה עולה ומיוחדת אותם להשתטט למעלה להיות הכל אחד כמו שבארנו למעלה
ושמו של הקל"ה מתעטר מכל צד מפלה ומטה להיות אחד אחד עולה התפלה ומתיוחד'
בעטרת זהב גדולה אכן ספיר ועולה ומתעטר על ראש הדמו היושב על הכסא הכורא
זהבשגב ואז וכרכות לראש צדיק ורכיו שבע ואור וחיים עליוני ממוקור החיי' ואז אכלו
רעם שש ושכרו דודים שאר תחתונים ואין רשות לאחד מהם לפשוט ידו בסעודה
העליונה עד שיהנה המלך הכסגב ומטעם זה אמרו רז"ל בכרכות פרקא קמא אסוד
לארס שיטעם כלום קודם שיתפלל שהוא תקון סעודת המלך כי בתפלה אנו מומכים
המרכבות העליונות בסוד מה שבארנו למעלה מה רבו מעשיך יו' והאופכי' זמיות הקדש
ואח"כ סוד יחודו ואהבתו של יוצרינו וכבוד זה יהיה אם שמוע ויאמר ואמת ויציב סוד
המאורות מומכים ועומדים על השלחן ואין רשות לאחד מהם לפשוט ידו עד שיהנה
המלך וזה סוד שלשה ראשונות ושלש אחרונות ואח"כ בותן רשות לשאר מאורות ליהנות
ודע כי הקרבן היה בדרך זה כהן כעבודתו שהיה יודע סוד הקרבן ומכוין בו מה
שהיה

תפלת שחרית

לג

להיה ראוי לכווננו ועל ידו היו מתחדים הנורות הקדושות ולויס כדוכנס בסוד השיר
לעורר השמחה בדברים העליונים וישראל כמעמד מעוררים כחם הפנימי וכל אחד
מעורר כמו ודוגמתו למעלה ולזה הוצרכו כהני' לויס וישראל על הקרבן והנה בקרבן
שהוא היו נהנים המאורות החקוקים בכסא מסוד התפשטות שלהם בכקרבנים וסוד פני
אדם נהנה מרוחו ונשמתו של בעל הקרבן ואין רשות לאחד מהם ליהנות עד שיהנה
מי שכראס יתברך וכבר כתבנו כי סדר התפלה הוא בסדר הזה ולזה אנו נופלים על
פנינו בתשלום יח ברכות ואחר שהודינו על חטאתינו כדרך שהיה עושה המקריב
ובמדרשו של רשב"י ע"ה אמרו כי יש שש מנות עשה תלויות בתפלה מלכד
המנות המעשיו' כגון נזיות ותפילין הא' ליראה את השם הנכבד
והנורא הב' ליראה אותו השלישי לברכו הרביעי ליחדו החמישי לכרך הכהן את העם
הו' למסור נפשו בידו הא' ליראה את השם בסוד הקרבנות והזמירות שהם תלויות
במדה הנקראת יראה וכשמגיע לישתבח וכוין לכרך את הק"ה כגון יונר המאורות
הב' ליראה אותו בסוד אהבת עולם והוא סוד אהבתו של מקו כמו שכתבנו למעלה.
לכרך הכהן את העם כדי לכלול את ישראל בכרכה העליונה שהרי אז מתברכת הכלה
פי' ממקור הכרכות ושעה רגויה היא וכבר ידעת כי הכהן היה נושא את כפיו אחר
העבודה כי אז הכרכה מתעוררת למעלה בסוד הקרבן ואז ככללים עליונים ותחתונים
בכרכה ולטעם זה הכהנים מברכים את העם אחר התפלה בכרכ' השלום כי אז השלום
נתון בארץ ככוונת התפלה ועל הדרך שבארנו. למסור נפשו ככוונת הלכ בשעת
כפילת אפים כמו שכתבנו בס' ד' ושש מנות אלו שקולות כנגד ת"ר מנות ו
ולהשלים ת"ר מנות נריך לומר יג מדות של רחמים מכאן יש להוכיח שדעת המאור
הקדוש ע"ה שצריך לאומנם בכל יום והטעם שלא יהיה פתחון פה לבעל הדין לחלוק
וכוה' אין לו מקום לקטרג וה' ק"ה מכפר עוונותיו כתב רב נתן גאון אל שאין ליחיד
לומר יג מדות של רחמים וכן דעת המאור הקדוש רשב"י ע"ה שאין ליחיד לומר יו' ו'
אלא אם יהיה בעשרה אבל יאמ' שמי' שמו' אלו בחלוק אותיות בחלף בית כאל' כ"ש בדרך
זה מ"ב מ"ב אל רחום ומנון ונו' וזה סודן ע"ה יו' אל סוד שלשה ראשונות
רחום סוד קו האמצעי חותם האמת ומנון ארך אפים סוד ורועות עולם ורב חסד
ואמת סוד למודי יו' כונן חסד לאלפים סוד שני דודים שני אהובים אחיב ולא יתפרדו
כושא עון ופשע ומטאה וכקה סוד שלש מיני אצילו מכח כסא המתכס' ורמוזו למעלה.
ובסוד יג מדות אלו אנו קורין לעלה הראשונה המשפיע טובו ע"ה כליו הקדושים והם
שמראים פעולותיו והוא להם ככשמה לגוף ואח"כ יתודה על חטאתו וודוי זה חלקו של
עוזאל בתפלה וכל אותם העונות והחטאים שאדם מתודה עליהם הוא נוטל אותם
ומסתלק מעליו ואינו יכול לקטרג בסוד אשר ירשיעון אלהים פרט למרשיע את עמו

ט א י ק כי

כי האומר חטאתי כל כתי דיוני כדלוי ממנו והנה העונות ההם שהאדם מתודה עליהם הוא כוטלם ומחלק אותם על כל חיליו בסוד ותפליך כמזלותים כל חטאתם וזו סוד שער המשתלח דכתיב ביה והתודה עליו וכו' וכתיב וכפא השער עליו וכו' ולסוד זה היה צריך בעל הקרבן להתודות לתת חלק ומקום לכל הדברים בין לשם מנד הקדושה בין לשאיכן מנד הקדושה לכל אחד חלקו הראוי לו אם רעב סוכאך האכילה לחם וגומר וזו נשלים לך ושלומכו לך וסימון יבא המלך והמן סיוס אל המשתה אשרי הודע דרכו קונו ללכת בהם דרך ישרה ומסדר שכחו של מקום כראוי וכל מי שאינו יודע לסדר שכחו של מקום כנח לו שלא כבדו אוני לו אכה ויליך את חרפתו עליו הכתוב אומר מי בקט זאת מודכס רמוס חכרו ואחר שהתודה יכול על פניו ויחסור כפשו למי שכתבה :

סוד נפילת אפים

אליך יי כפשי אשא מוזמר זה תקנהו לכפילת אפים והטעם עלה כי כבר ידעת שכלילה מולטת המדה אשר רגליה וזרדות מות ואחד מפקיד נשמתו בידה וכבקר מדרך אתיונרו על שהחזיר לו נשמתו אשר הפקיד אתו כפי מה שכארכו אלהי נשמה . אחר כך מתעטף כציניות ומכיה תפילין ומתפלל על בדרך שהודענו ואחר תפלתו והתודה צריך לאסוף רגליו אל המטה ולכפול על פניו ולומר אליך יי כפשי אשא כלומר כראשונה כתיבה לך כפקדון כלכד ליראתי שאינה פליה כראוי ועבשיו פעשיתי הטוב כפיניך ויחדתי הדברים העליונים וקיימתו תר'ג מנות והתודותי על חטאתי וכוה כפשי שלמה כתבליה השלמות הריני מוסרה בידך ולרמוז לזה כופלים בצד השמאלי ככגד יד כהה כי התמיכ' ליה ומבניהן כד ומין כי ומין יי רוממה ברחמים וצריך לכיון כמסירת נשמתו שהוא מוסרה ביד הקדוש ברוך הוא באהבה שלימה והקדוש ברוך הוא מעלה עליו כאלו נטל נשמתו ממנו ומת וכשכיל זה אין ר'או כמוזמר היה שה'או היא סוד עץ החיים וכשאלם מוסר כפשו ככוונה זו הקל'ה מרחם עליו ומכפר עונותיו כי כן יש עונות שאינם מתכפרים אלא כמיתה שנאמר אם יכופר העון הזה לכם עד תמותן כך העליתי ממדרשו של רשב"י ע"ה טוב מצאתי לו ע"ה במקום אחר בענין נפילת אפים אל נפילת אכפין מהו הא אוקמוה דקא עביד כל מה דעביד משה כלותא ותמכונין וכעוניתין וכפילת אכפין ואתפלג לפניו יי' אבל בתר דחסיים נלותיה ועאל ככל חנון דרגין עולאין ואתקשר כלל ככולהו אית לכחתיא לתתא והואיל וכחית לתתא איצטריך כלפא כיתא מאי טעמא בגין דכיון דנלו נלותיה ואודי על חוכו מכאן ולהלאה אחוי גרמיה דמסר כפשיה למאריה כרחימו דכתיב אליך יי' כפשי אשא וכיחא ליה לההוא סטר' דסריא ביה מות ועביד ליה כיוחא כדא ועם כל דא כאלפא בותא אית רוא לחימין כאלפא כיתא לית כה ו'או ואית ביה פ"א כאתריה ולכתר תרי זמכי כיכהו ולית כיה קוף מ"ט בגין דנפילא דא דאתמסר בר כס' למותא איצטריך לכוונא בעתיה ולמעבד כחת רוח לההוא סטר' דסריא ביה מותא כמא דעביד קוף כמרכיב אחוי

אחוי גרמיה דמיתקמי חיתא חדא דדחיל מינה כיון דהיהו חיתא קריב לגביה ומשיב לקטלא ליה ולכסכא ליה חמי ליה כפיל בארע' כמית ומשיב דאיהו מית כדיון תב לאחורא ועל דא אסתלקו חלין תלת אטוין דלא ידע בהו בר קכ"ה בלחודו ע"כ . וידוע כי האדם כופל על פניו כדוגמא זו והקטיגור חושב שהוא מת ומסתלק מעליו וכשאר דינו ביד הקב"ה והקב"ה מכפר עליו : ועוד יש בדבר סוד פנימי כעלם ראיתו במדרשו של רשב"י ע"ה כי כשהאדם מסדר הדברים העליונים כמו שכתבנו או הכלה בכללת בסוד הנשמות כחבור של מעלה וכשהאדם כופל על פניו ומוסר כפשו בידה הרי היא כלולה מסוד הנשמות של מעלה ומסוד הנשמות של מטה וצריך לכיון בסוד המופלא ה"ה ולכלול נשמתו עם הנשמות ההם שהיא מקבלת מלמעלה והמכוין בזה זוכה לבינות בשמחה צרורה בצרור החיים וקורין לו שלום למעלה ולמטה לפי שהוא מעטיר את הכלה מלמעלה בענין שמעטיר אותה הנדוק למעלה והרי הוא כלולה מכל הנדדים ויש אומרים דברים אחרים כנפילת אפים וכן יש מי שכתב מן הפוסקים והכל כפי מה שעלה על רוחם וכדו מלכם בלא שום טעם ולפי האמת מוזמר אליך יי כפשי אשא הוא שכתקן לכפילת אפים וכבר כתבנו טעמו וכן דעת המאור הקדוש רשב"י ע"ה ומי לנו גדול ממנו ולסמוך עליו בדברים שאינם מפורשים בתלמוד שלנו : ואומר אבינו מלכנו והוא מה שאמר רבי עקיבא כסירד לפני התיבה וכעבה סדר תצנוות אילו מצצה בר אלישור סירד לפני התיבה ואמר כ"ד רכנות ולא כעבה ירד אחריו ר עקיבא ואמר אבינו מלכנו וכו' וכעבה והטעם כי ר' אלישור היה לו זכות אבות בסמ' בזכותו ובזכותם ולזה לא כעבה כי היה לו לשאול מנד חסדו וטובו הגדול וגם כי מגדולת כפשו לא היה מעביר על מדותיו אבל ר' עקיבא לא היה לו זכות אבות וגם היה ספל בעניני מאד ולא היה מעריך עצמו לכלו ולכן היה מתמכן מנד טובו הגדול ודכרו מוכיח וזהו ששנינו במסכ' אבות פ"ד ר' אומר א תעש תפלתך קבע וכו' ופי' החכם ר' יוסף יעבץ אל אף על פי שתהיה זהיר בק"ש וכתפילה אל תעש תפלתך קבע כהשגת בקשתך ואל תתלה כלל בכונתך אלא תמכוניס כשואל ע"ד חסד ומכונה והביא ראיה מוחלטת על זה ואמר כי חנון ורחום הוא ומנד טובו הגדול הוא מרחם על בריותיו לא מנד זכותם אלא שהמתפלל מעגרה הרחמים ע"ל וזו היא כונת מסדר סדר זה להורות כי עם היות ששני' הטוב בעיני יוצרינו כ"ה בסמיכת גאולה לתפלה כמו שהודענו ועוררנו הרחמי' זהכה זה זכות לא מעט עכ"ל אין לנו לתלות בקשותינו בזכותינו וכזכותינו אבל ראוי לנו לשאול מנד טובו הגדול והחסד והמכונה כמי שלא קדם לו שום זכות להפיק שאלתו וכן דרכן של דיוקים בא ולמד מאדוכינו אדון כל הכביאים ע"ה כי עם היות שזכותו רב מאד והוא ששמד לנו ולא בותינו אחריו וגם גדול מאד עד שאמרנו אל שככות ככרא פעלם וע"כ לא תלם שאלתי כמעשיו הפוכים אכל שאל מתנת חנם על כד החכמים

תפלת שחרית

שוא שאלו ואתמכן אל יי' וגו' זאת היתה כוונת המסדר והדכריה מוכיחו כן באומרו אבינו
מלכנו וגו' כי אין כנו מעשי לתלות בהם שאלותינו אכל אנו שואלין מנד הרחמי והחניכה
עשה עמנו כדקה למען שמך הגדול והנשיענו וכו' ויש כו' ד' פעמים אבינו מלכנו כנגד
שם בן ד' אותיות שהוא כולל כל המעלות ודע כי סדר זה ר"ל עררות הרחמי ב"ח
ברכות וסמך גאולה לתפלה וכוונת יג' מדות אחרים והוידוי ונפילת אפים לכפר על
עונותינו ושאלותינו מנד המסדר והחניכה רמוז לדון הכביאים בתפלתו על עון המרגלים
אמר ועתה יגדל כא כח יי' כאשר דכרת זהו עררת הרחמים ונ' דולת כח זה השם ככוונת
התפלה כמו שבארנו אח"כ יי' יי' ארך אפים וגו' ככה זכר הסדר אשר הורהו ית' לכפר על
ישראל והכי איתא בפ"ק דר"ה ויעבור יי' על פניו ויקרא אומר ר' עמנו למלא מקרא סכתוב
א"ל לאמרו מלמד סכתעטף הקב"ה כש"כ והראה לו למשה סדר שלימה א"ל כל זמן שישראל
מוטאים ושעים לפני כסדר הזה אנו מוטלים להם וכו' ברית כרותה ל"ג שאינן מוורת ריקם
שכאמר הכה אבינו כורת כרותנו דע כי הוא יתברך הורה לאדון הכביאים ע"ס ענין בו
יוריד יג' מדות של רחמים הכלולים במאור הנעלם להפיק רצונו וזה סוד יג' נהרות
שמוטאים שמן אפרסמון וכאי' וסופכים על ראש דכרך אמת והוא אומר שראשי כמלא
של והוא הטלית סכתעטף בו הקב"ה כש"כ וזו היא כוונת זה הקדו באמר מלמד סכתעטף
וכו' והראה לו וכו' א"ל כל זמן כו' ר"ל סכל זמן שישראל מוטאים ושעים לפני כסדר הזה
כלומר שימטכו אלי סוד יג' נהרות המוטאים השמן הטוב מהמקור בזכירת הסדר הזה ר"ל
יג' מדות וכו' אקום מכסא הדין ואשב על כסא רחמים ואמחול להם כי בידיעת ענין זה
ר"ל לעורר הרחמים והמקור על הנורות הקדושות תלוי כל זכרון של ישראל וקבלת תפלתם
וכתיבת שאלותיהם וכל טובתם ולסוד זה א"ל אין הקב"ה רוכב על ערבות אלא בעורת
של ישראל שכאמר רוכב שמים בעורך והוא שאמר הקב"ה למשה היה לך לעורכי ואמר
ועתה יגדל כא כח יי' כאשר דכרת לאמר אומר כי כח הרחמים והוא כח השם הזה הנכתב
א"ל לך דל"ת אשר הוא זכורת הרחמים יגדל למעלה עד אין סוף להפיק המסדר והרחמים
הגדולים להכניח ברכה אל ביתו לזכרון של ישראל וזהו העור שנריכוס העליונים וזהו יתד
שהכל תלוי בו ועמוד שהעולם כשען עליו זהו סוד התפלות והתחנות וכבר הודענו זה
וכסוב אל כוונותינו הראשונה אחר כך אמר סלח נא לעון העם הזה כנגד הוידוי ונפילת
אפיו וכן מצינו בעין מעשה העגל שאמר ואתפל לפניו וכן היה דרכו כשהיה מבקש
רחמים על ישראל ואמר בגודל חסדך להורות כי לא היה תולה ביקשתו ע"ה כסדר התפלה
ובכוחו בה אכל היה שואל מתנת חנם על זה המסדר והחניכה כמו הענין באבינו מלכנו
ולא הוכיר וכות האבות כמו הענין בעגל כי כן הורהו יתברך באמר אבינו אעביר כל
טובי על פניך יקראתי בשם יי' לפניך ומנותי וגו' :
ואמר תהלה לדוד לפי סבתמלה זמן המאורות החקוקים בכסא לטעודה ולא פשט
אמר

תפלת שחרית

לה

אחד מהם ידו עד שנהכה המלך ואחר כך בתן רשות לשאר מאורות ליהנות והאלהם מבר
כפשו וכפל על פניו לערר כמו כחו סכתבנו למעלה ושאר מאורות נהנים בסוד תהלה
לדוד וזה יביעו ירכנו ואמרנו ידכרו כל אחד נהנה כראוי לו וזו היא דעת רש"י ע"ה
וכאן צריך לכוין בפתח את ידיך מה סכתבנו למעלה ואחר כך אומר נרתלכו ועבד יי'
ביום צרה כדי שיעשו כלם סניגורים עליו וילינו טוב בעדו כך כתוב במדרשו של
רבי שמעון בן יוחאי ע"ה ויש במזמור זה ט' פסוקים כנגד ט' מאורות והיה דוד ע"ה
מאזיל שפע וכרכה מן הע' מאורות עליונים אל בות מלכותו ויש בו ע' תיבות כנגד שם
של ע"כ וכנגד ע' סרים הרודפים אחריו כענין סכ' כל גוים סכתובי בשם יי' כי אמר לם
ומזמור זה אומרים לבקש רחמים על היולדת לפי שיש בו ט' פסוקים כנגד ט' מדות
עבור והכי איתא במדרש תילים ויש בו ע' תיבות כנגד ע' סרי וולדה שאינה יולדת
אלא לאחר ע' קול והטעם מפני שהמפתח של חיה לפנים מע' מדרגות וככל קול וקול
יורדת המפתח מדרגה אחת ואם תבעק למעלה מע' הכל כרצון הכוראית אכל
למטה מע' לא תלד וכאלו הפסוקים יש ס' אותיות כנגד יס' עולמות הגנוזים בחכמה
העליונה שכאמר להכחיל אזהכי יש והג' כנגד ג' עליונות כך ראיתי באור זרוע
ואמר ובא לציון וכקדושה שבו בחלקו הפסוקים יש אומרו שיחיד וכול לאומרה
ויש אופרים משום דבר סכתבנו וכן כתב רב נחמ גאון וכן דעת המאור
הקדוש ע"ה שאין לומר הקדושה שבו שהיא כלשון הקדש ביחיד אכל התרגום יכול יחיד
לאמר ומה שנהגו לומר זה הסדר קדושה בלשון כתר ר' דוד אבודרהם ז"ל בעבור פסו'
וי' ימלוך לעולם ועד שאמר משה ויהי ראוי לאמר ראשון ושמוהו אחרון בדרך סדר
הקדושות שהמלכות כסוף ותדע שכך הוא הפסוקים הראשונים אומרם ש"ן כקול רם
עם תרגומם ופסוק יי' ימלוך אומר כלחם עם תרגום ע"כ ועוד נתן טעם למה כתקן
סדר זה כלשון ארמי והוא כדי שיכינו עמי הארץ שאין מכירים לדבר כלשון הקדש כי
אם כלשון תרגום ושמע דעת המאור הקדוש בכל זה אמר כי כתקן סדר זה כלשון
ארמי לפי שהוא תוספת קדושה כדי שיאמר אותה כל אחד ואחד להמשיך עליו מאותו
תוספת ולפיכך אומר אותו כלחם ושל לשון הקדש שהוא לזכור כדי שיתקדשו כלם בכלל
אומר אותו בקו! רם וסוימנוך שנים מקרא ואחד תרגום וטעם שתקנו סדר זה לאמר
בחול בתפלת הספר כתבנוהו בשכת בתפלת המנחה **אשכילך** ואורך בדרך זו תלך
ואלמדך אורחות חיים כתוב במדרשו של רש"י ע"ה ז"ל כל הנקרא בשמי
ולכבודי בראתי וצרתיו אף עשיתיו ולכבודי בראתי דיוקא ורוא דא ולכבודי בראתי
אוליפנא דהאי כבוד דלתתא כורסיא קדושה לא איתקן לעילא א"א מנו תקופא דכנת
עלמא כד אכון ככי כשא זכאין וחסידין וידעין לתקנא תקוניה דא הוא דכתי ולכבודך
בראתיו בגין ההוא כבוד לאתקנא ליה עמודין תקיפי בתקופא וקוטא דלתתא בגו
דהאי

דואי כבוד המלך ביקר' דרומי' די בארשא בנין כך בראתיו בנוכ' דכבוד עלאה
 דתקונין אליו כיה בריאה למטר שאלא יצירה לססר ימינא כמה דאת אמר יונר אור
 וכורא חוסך עמייה כאמנעיתא כמה דאת אמר אכני יו' עשה כל אלה וכתיב עשה שלום
 וכורא רע וכתיב עשה שלום במרומיו ועל דא בראתיו יצרתיו אף עמיתו בתקונא ע
 עלאה ועל דא הואיל ואלם איהו בארשא ואית ליה לתקנא ההוא כבוד עיגידת כיה
 תקונין דכבוד עלאה דאית כיה אף הכי בריאה ועל דא בראתיו בההוא כבוד אית כיה
 יצירה ועל דא יצרתו בההוא כבוד עלא אית כיה עמייה ועל דא עמיתו כל דא יהבית
 כיה באדם למהו איהו בנוכא דכבוד עלאה דמתקן וכדיך לכבוד תתא ומכא לן
 דההוא כבוד עלאה אית כיה תלת אליו דכתיב יונר אור וכורא חוסך עשה שלום יונר
 אור הוא יצירה וכורא חוסך הוא בריאה עשה שלום הוא עמייה ודא איהו כבוד עלאה
 דקא מכרך וספק כל כרכי לכבוד תתא בנוכא דא אדם בארשא כבוד עלאה דאית
 כיה תלת אליו אדם לתתא דאית כיה תלת אליו וכאה איהו כר נט דזכי בעובדו
 למהו בנוכא דא ע"כ הקדוש ע"כ בא להודיענו טעם ביאת האדם לזה העולם
 והכוונה בבריאתו והוכיחו מן השמים שאמר כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו ופירש
 ואמר בנין ההוא כבוד לאתקנא ליה וכו' ואמ' מתקן הכבוד הוה ושלמותו תלוי בתקון
 כיה אדם החסידים היודעים לתקנו כראוי כמעשיהם הטובי' ואמר כי לטעם זה כבדו
 בתקון העליון רונה לומר כי מה שבעליוני ככלל בו והוא תקון הכבוד העליון המתקן
 לכבוד התחתון והוא בריאה ויצירה ועמייה כי זה שלימות הכבוד ההוא כהיותו כלול
 ומתקן משלם אלה גם האדם למטה ככלל מהם וכתבו בו למען יהיה בדמות הכבוד
 העליון לתקן הכבוד התחתון כמעשיו הטובים ואז יהיה הכבוד שלם בשלמות עליונים
 ותחתונים זו היא כוונת הבריאה כי זה כל האדם והוא שאמ' ולכבודי בראתיו רונה לומר
 לנצרך כבודי כמנאת בריאת האדם נצרך גבוה והדברים עתיקים אין הלשון יכולה ל
 ללכר ולא יספיקו ידי האדם לכתוב וזה שכתבו הוא בטפה מן היס הגדול ודע כי
 ענין זה עמו כה להודיענו המסדר סדר זה באומרו כרוך אלהינו שכראנו לכבודו
 וכו' רונה לומר לנצרך כבודו לתקנו ולהשלימו בתקנו העליון אשר בראנו בדמותו
 והכדילכו מן התעשים הגורמים קלקול העולמות כמעשיהם כי עוב מקור מים חיים
 לחלוב להם בארות נשכרים הפך כוונת הבריאה ואמר זה כזה הסדר לפי שהוא סוף
 התפלה אשר בה הוא תקון הכבוד ההוא כמו שהודענו ואמר כי נתן לנו תורתו תורת
 אמת אשר הוא הדרך לתקון הכבוד וא"כ מזה הטעם לכדו נריך לברכו ולהללו תמיד
 ממש וליה אשר וכינו לזה וכראנו לסגולה גדולה כזאת נאנו מכקסים חלפנו סופתה
 לכבונו בתורתו הואיל והוא האר הגדול לתקן התקון העליון וישים כלבכינו יראתו
 ואהבתו כי הם סני עמודים גדולים לקיים מצות עשה ומצות לא תעשה אשר מתקם
 הוא

הוא שלימות ותקון הכבוד וככל זה אין לנו לכח פירוש לפנות רצונו והוא תקון הכבוד
 כי לזה נריך האדם לכיוון ככל מעשיו ולא יפיר כזה דברים אחרים וזהו שכתבו כל
 העסק בתורה לשמה וזה לדברים הרבה אחר כך אנו מכקסים ואומרים כן יתן
 מלפניך כמו מי יתן והיה והרצון יהיה שכשמוך מוקיך בעולם הזה ואומ' מוקיך כי מתוכ'
 הוא תקון הכבוד ושלימותו ליודע ללכת בהם דרך ישרה ולכוין בהם מה שראוי לכוננו
 כי בשמירתם כזכה וכחיה ונירש טובה וכרבה למי העה והטעם שאנו מכקסי כולם
 זה לא לכיון לנו בו שום תועל' ולא שום שכר אבל כוונתינו ככל מעשיו לתקן הכבוד
 והוא עשיית הטוב בעיניך והוא שאמר למען יזמרך כו' ל' למען יזמרך הכבוד ההוא
 כהיותו שלם בשלימות העליון וסתחתון הכבוד העליון מתקן אותו למעלה והמסיד ע
 שהוא בדמותו מתקן אותו למטה ואז משורר הכבוד לפני המלך שהשלום שלו אשר ברא
 האדם להיותו מתקן הכבוד למט' כמו שמתקן הכבוד העליון למעלה כמו שאמר ולכבוד
 בראתיו וזהו שאמר למען יזמרך כבוד ולא ידום כמו אלהים אל דומי לך זו היא כוונתנו
 כשאלתנו שכוכה לע"ה לפי שכשמת הנדיק משתלם הכבוד ההוא והוא המשורר
 השמחה מלמעלה עליו ואז משורר וכמדרש של ר' כחוכיא בן הקנה ע"ה מלמד שמי
 העולמים כלולים בו כל המצות כולם וכרחמינו נתנם לנו כדי לקדשנו וחלוי כוכה מאז
 שפא כי כשעה שאנו כוכה בעולם הזה בעולם הבא הוא גדול' ונהגו לומר ככל ימי
 השבוע השיר שהיו אומרים הלויים על הדוכן במקדש דגרסינן בפרק בתרא
 דראש השנה תניא ר' יהודה אומר משום ר' עקיבא בראשון מהו אומר לוי' הארץ מלוואה
 ע"ה שקנה והקנה ושלם בעולמו כו' כדאיתא התם להורות שמדר התפלה כסדר הקרבן
 כי התפלה עתה מקום הקרבן כוונן הכית והסיר מקום הסיר שהיו הלויים אומרים וכבר
 הודענו זה וכבר ידעת כי בכל יום היו מקטירים קטורת סמים בכקר וכערכ והקרבן
 הזה עולה מאד משאר קרבנות כי על ידו היו המאורות נקשרים זה בזה והוא ע
 היה פותח שערי עולם הרחמים ולזה נריך לומר בכל יום פרסת הקטורת והבריתא
 השנויה בפרק קמא דבריות ובירושלמי דיומא פרק טרף בקלפי והמאור הקדוש רשבי
 ע"ה במדרש סיר הסירים האריך כשכח הקרבן הזה וכשכח האומר פעמים בכל יום
 עויין משם וכזה תהיה התפלה כתכלית השלימות כמו הענין כסדר הקרבן שנתקנה
 כנגדו ואומר עלינו לשבח וזה סודו אדון הכל הוא שרש השרשי' כי אליו השבחות
 והתפלות באמצעו כליו הקדושי' לתת גדול' סוד חבור הכל למעלה כשלהבת
 קשורה בנחלת ליוצר בראשית סוד המאניל המכמה הקרא' ראשית שלא עשנו כגווי ה
 הארצות שיש עליהם שרים ממוכים וכשפשים מהם כל אלה מכת אותה סכה
 השולטת עליהם ולא כאלה חלק ועקב כי יוצר הכל הוא אלהים את ישראל עם ישראל
 והכניסם תחת רשותו והכניסם סוד אמונתו כדכתיב כי ועקב כמר לנו

סוד תפלת המנחה

המקום אשר שחד עם את פניו ו' ואין עמידה אלא תפלה כמה דתימר ויעמוד פנחס ויפלל תפלת המנחה מונחק שנאמר וינחק לשוח בסדה לפנות ערב ואין שיחה אלא תפלה כמה דתימר תפלה לעביו כי יענוף ולפניו ו' ישפוך שיחו תפלת הערב מיעקב אבי' ע"ה שנאמר ויפגע במקום וילן עם כי בא השמש ואין פגיעה אלא תפלה כמה דתימר ויפגעו כא בני' נבאות ורבנן אמרין תפלות מתמודין למדו תפלת השחר מתמוד של שחר את הכנס אחד תעשה בבקר תפלת המנחה מתמוד של בין הערבים ואת הכנס השני תעשה בין הערבים תפלת הערב לא מנאו כמה לתלותה ושנו אותה סתם היא היא דתיבין תפלת הערב אין לה קבע אמר רבי תנחומא עוד קבעו אותה כנגד איברים ופדרים שהיו מתאכלו על גבי המזבח כל הלילה כוונת רבי יהושע ע"ה שכל אחד מהאבות תקן תפלתו כנגד מדתו ולפיכך תפלת השחר מהכין החמה שאין מדתו של אברהם אבינו בעל החסד מתעוררת בעולם ומשם שעות ומחנה ולמפלה מתעוררת פחד ונחק בעולם סוד כי פנה היום היא מדת החסד ועד אותה שעה נאמר חסד אל כל היום כי ונטו כללי ערב מדת הדין מתעוררת ואז היא שעת המנחה ולפי שמדת הדין שולטת אז ונריך להוהר בה אמרו רז"ל לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה יעקב תקן תפלת ערבית כמו שיתבאר ובגמרא דידן פרק תפלת השחר איתמר רבי יוסי בר חנינא אמר תפלות אבות תקנום ור"ב אמר תפלות כנגד תמודין תקנום וכו' עד דמלא שמעת' אמר לך ר' יוסי בר חנינא אין אבות תקנום ואם מכינהו רבנן אתמודין והכא קאי ר"ב כל כשיטתיה דרבי יוסי בר חנינא וזו היא כוונת רבנן שאמרו תפלות מתמודין למדו כי הם סוכרים שתמיד של שחר כנגד הרחמים חסד לאברהם ותמיד של בין הערבים כנגד הדין סוד פחד ונחק ואמר שתפלת הערב לא מנאו כמה לתלות לפי שאין קרבן כלילה כי יראה כוונת לאלהים ויהיה קצון נטויעות וכולן לסוד אחד כתבוננו

סוד תפלת ערבית

כבר כתבנו למעלה כי יעקב אבינו עליו השלום תקן תפלת ערבית והיא רשות כדאיתא פרק תפלת השחר ועל דרך האמת היא רשות לפי שהאשתחיל עטרת בעלה זמן ממסלתה כלילה והיא מחלקת מה שמקבלת כיום מסוד הכרכות לאנשי ביתה הוא שכתוב ותתן טרף לביתה ומוק לכערותיה ואז היא ברשות עצמה ולפיכך זמנה משעת צאת הכוכבים לפי שמאז עת ממסלתה ולפי שלא תשאר המדה לבדה אכל נריך לייחודה עם דודה אמרו אל פרק מאימתי נריך להזכיר מדת היום כלילה ומדת לילה כיום שלא לקנץ ואמרו עוד כל שלא אמר אמת ויניח שחרית אמת ואמונה ערכי לא ינא ידי חובתו ככאן מקום שאלה כי מאמר מיעקב אבינו ע"ה תקן תפלת ערבית והוא

עקר

סוד תפלת ערבית

לח

עיקר האבות למה תהיה תפלתו רשות ולא קבעה חובה כשאר תפלות והשינו במדרשו של רש"י ע"ה כי מאמר שהמטה כתובה בין נפון לדרום וכתחברה כמורח בסוד תפלות היום טוב אין נריך לקובעה חובה כי כבר היא בחיק דוד' כתובה ובמקום כאמן תקועה ועבשיו קבעה חובה לייחודה עם דודה ולא להניחה רשות בפני עצמה כי הוא קצון נטויעות וזה סוד מחלוקת ר"ש ור"ב במשנתנו כי בית שמאי ב באמרם בערב יטו כו סוכרי' כי מאמר שהמדה שולטת נריך להטו' לרמוז אל הנקבה וכבר בארנו כי כל הדברים הרומזים אליה נריכים להיות מיושב וכבר שהיא עת שולטנות הוכר נריך לעמוד כמו שהתבאר למעלה ובית הלל סוכרים כי הם היה זה לכדו וזה לכדו היתה סברתם אמיתית אבל מאמר ששניהם ביחד אחד אין להראות שום פירוד אבל יקרא איך שיוזמן לו בין עומד בין יושב ומהלך להראות שהם בייחוד אחד ואין להראות שום קצון לא כמעשה ולא במחשבה והלכה כבית הלל.

ובעת השכיבה יקרא קרית שמע להכריח המזיקין כדאיתא פ' מאימתי כל הקורא קרית שמע על מטתו כאלו אוחז חרב פיפיות כידו ופירוש המאור הקדוש ע"ה כי המרב הוא משל על עם בן ד' היוד ראש המרב שהיא הוא ושני ההין סוד שתי פיפיות והקורא קרית שמע ומיחד עם זה בסוד פסוק ראשון כמו שכתבנו למעלה הרי הוא מעביר כל דבר מזיק ממנו והוא מניף המרב הואת מעלה ומטה וארבע רוחות כדי להכריח המזיקין מכל צד ולסוד זה אמרו אל נריך שיאריך בדלת שעור שימליכנו מעלה ומטה וד' רוחות והטעם כדי להעביר שרן של מזיקין וכת וזנו מכל הרוחות הללו והרי הוא מסתלק מנד שמאל מקום קטרונו ואינו מלמד חובה על ישראל ומתוך כך מתעלה ה"קבה בכבודו וכבר כתבנו למעלה כי כלילה ממשלת המדה אשר רגלים יורדת מות ולפיכך כל העולם טועמין טעם מיתה וכמו שאמרו אל שיהיה אחד מששים ב כמיתה כי המדה גורמת ולפיכך בני עליון מפקידים כפשותם בידו של ה"קבה שנאמר בידך אפקיד רוחי וגם אם בני אדם חייבים שלא לחזור להם פקדונם הואיל ובפקדון כמסרו בידו מחוייב להם ודע כי סבת חזרת הפקדון לבעליו הוא עץ החיים ולפיכך בעת ממסלתו באור הבקר מתעוררים בני אדם לפי שהעץ הוא סבת החיים ואם תמצא בני אדם שמתעוררים כלילה הוא מה שכתו' אלהי משמים השקיף על בני אדם לראות היש משכיל דורש את אלהים כדי שלא יהיה פתחון פה לומר אלו הוייתי שולט ברוחי כלילה הוייתי עוסק בתורה. **והנה** השעה הרצויה לעונתו של אדם היא מחצות לילה ואילך כי בשע' היהא ככנס הכ"ב ע' להשתעשע עם הצדיקים והיא שעת רצון וכאזנה שעה הרחמי' מתעוררי' בעולם והמתקדם עם אשתו כאזנה שעה ומכוון מה שראוי לכוננו הויין לו בניס קדושים כי ממקום קדוש באו והם נקראים בני אל חי וקודם חנות מדת הדין מנויה ואין לחקום סוד כדישווה השתכל היטב כמה שאמר אבא

י כ 2 10 בנימין

תפלה ערבית

בכיוון פר' מאומתי כל הכותן מטתו בין נפון לדרום הויין לו בכים זכרים כי הכה נתכוון כלפי האמונה הקדוש והמכור העליון ועוררונו אל על כלל גדול והוא כי כל מה שיעשה האדם צריך לעשותו כמעשה העליונים בדונמא עליונה וצריך לדעת הענין ההוא ולכוין בו ואלת זה אין שלימות במעשיו ואינם רצויים ולפיכך צריך אדם לקדש עצמו כשעת תפלתו גרסינן במסכת נדה פרק היפלתג' שותפין יש באלה הקב"ה אבינו ואמו אבינו מוריע לוכן ואמו מוריעת אודם והבן איך רזל דכריהם בתמתונים ורומוי' לסבתם בעליונים והכה זרע האב לכן לפי שסבתו מנד הרחמים וזרע האם אדום לפי שסבתה בנד הדין והמוח שהוא לכן בא מהאב וכן בדונמא למעלה שמוח חותם האמת נמשך ממוח הסתם סוד האב העליון וכל תולדו' האדם הם כמוח ככה ומן המוח יפרדו ולפיכך אמר הקדוש ברוך הוא לקין קול דמי אחיך - ודרשו אל במדרש ילמדנו פרשת בראשית אינו אומר דם אחיך לא דמי דמו ודם זרעויותיו והטפה שהולד כונן ממנה כמסכת ממנה האדם ומתפשטת כחוט הסדרה ומסם לבידיו מכאן ומכאן עד המעור ומסם מקבלת האשה ודונמא זו למעלה כשכבר ידעת שהאדם נכרא בדונמת המרכבה העליונה והנה האצילות כאצל מן הקוים הראשונה סוד המוח ומתפשט לחוט הסדרה סוד הדעת ומסם לסוד הכרית יסודו של עלם והוא מריק השמן הטוב כלויה שלו והיה המשכן אחד : ומעתה התבונן סוד הזווג כמה הוא גדול וכמה ינטרף האדם להתקדש באותה שעה לכיון בדונמא עליונה כי כפי המשכה והכוונה שיוכין האדם באותה שעה יהיה העוכר הכוזר מסם ותבא אליו הנשמה כאחד מן הנדדים אשר יטה עצמו אליו אם יטה עצמו לנד הטוב הנשמה תבוא אליו ממקום קדוש בדרך אשר הזכרנו ואם יטה עצמו לנד הרע ולא יתקדש באותה שעה ימשיך כפס ממקום טמא ועל הכוזר מסם כאמר וזרו רשעים מרחם וגו' וכתיב כיו' כנדו כי בכים זרים ילדו ואלה הם עווי פנים שבדור ודע כי על זה כאמר בתורתנו הקדושה דרך רמז לא תביא תועבה אל ביתך : ודע כי על ידי ההשפעה הטובה האצילות הנפשיות הטובות וכוחן שיצר הרע כובס את הטוב אין ההשפעה יורדת בגן הקדוש רק בבאר נרה ככריה והנשמות היוורדות עם ההשפעה יונאות בחוץ ונטמאות ומסם באות ודע כי כל הכמות הם זה על גב זה והם דומים לאילן ומה האילן על ידי המים מוניא פירות חף הק"ה על ידי המים מוניא פירות האילן הזה והמים הם היוורדים מהים הקדמוני והפירות הם נשמותיהם של נדיקים הוא שכתוב אכי ככרוס רעבן מחפי פריך כמנא והמקדש עצמו בשעת תפלתו מוסך הנשמה מאילן זה דרך ישר ולא יתערב הכה ההוא בדבר אחר והנמשך אחר יצר הרע גורם שכתערב הכה ההוא במקום טמא וגורם טומאה למעלה ולמטה ודע כי על ידי ישראל פורח אילן זה כשהם נדיקי' ומה שכתבנו מעבין הזווג כימו החול הוא לשאר בני אדם א כל תלמודי חכמים ההולכים בדרכיו של מקום ב"ה עונתן מלייל סבת לליל סבת והסוד

תפלת ערבית לט

והסוד יתבאר בהגיענו לשם בע"ה וכימו החול מתעוררו בחנות הלילה ועסקי' בתורה להתמכר בכנסת ישראל וכבר כתבנו זה ועוד נרמז זה בדברי דוד ע"ה כאומר הנה ברכו את יי' כל עבדי יי' העומדים בבית יי' כלילות אמ' כי עבדי יי' הם הנדיקי' העומדי' בחנות הלילה ועוסקים בתורה ומשתתפים עם האילות סוד בית יי' לשבח למלך הנשגב וכבר כתבנו למעלה כי רוח נפון מתעורר בחנות הלילה ומנסכת בכבוד דוד ואז מוזר לפני יי' וכמה רבבות של מלאכי השרת משכמים לפני הקדוש ברוך הוא והווכה לקים באותה שעה ולעסוק בתורה הקדוש ברוך הוא מחרים נכא מעלה ומקטיב קולו בעבין שכתוב היושבת בגנים חברים מקשיבים וגו' וכל נכא המעוררים מחרשים בשביל השבח העולה מלמטה מאת העוסקים בתורה ואומרים הנה ברכו בו אתם ברכו אתי אתם שכחו אתם והכלה מתעפרת באותו נדיק לפני המלך ומתפארת בו ואומרת ראה הבן אשר בו באתי לפניך ומי הם שהשבח הזה שלהם חור ואמר העומדים בבית יי' כלילות הם הנקאים עבדי יי' אלה הם הראויים לכרך למלך וכרכתם ברכה שלומה הלא הוא דכתיב שאו ידיכם קדש וברכו אתי יי' קדש הוא המקור שהכל מתברך מסם והגורם זה מכרויים עליו ואומרים יברכך יי' מנין אתה ברכת להקדוש ברוך הוא ממקור הקדש העליון הוא יברך אותך ואת הכלה ממקום הנקרא ניון כמו שכוידוונתם יחד לשבח למלך כך מאותו מקום שהוא מתברכת תהיה אתה מבורך הוא שכתוב יברכך יי' מנין כי מס צוה יי' את הכרכה מיום עד העולם וכוה נשלם מה שרנינו לבאר כי סתרי תפלות החול הנור ב"ה יראנו כפלאות מקורתי ויאיר עינינו במאור השגת :

החלק השני סתרי תפלות שבת ומועדים וטעמים

הנחילנו הקדוש ברוך הוא השבת שהוא שקול כנגד כל התורה כולה שנאמר ועל הר סיני ירדת וגו' ואת שבת קדשך הודעת להם מלמד ששקולה שבת כנגד כל התורה כולה והסוד כי תמצא שבת פעמים בלשון זכר ופעמים בלשון נקבה לרמז לזו פרנפוס סוד זכור ושמור ולסוד זה באו שניהם בעשרת הדברות כי כל התורה ככללת בסוד שניהם מנות עשה כנגד זכר ומנות לא תעשה כנגד שמור ואם כן נמצא השבת סוד כל התורה כלה : ודע כי בשעה ימי בראשית פעלו ששה מעלות הכיין כל פעולותיהם והוצאו מן הכה אל הפועל כל הדברים עד בין השמשות של יום השביעי ומסנכנס יום השביעי שבתו כולם וזו היא שכינת העולם ממלאכה ולכן נקרא יום השביעי שבת : ודע כי כל אחת מהן נקראת שבת והטעם לפי שכל מדה גורמת שכינתה לאשר לפניו כי הנה המאור המאציל המדה הראשונה לכיין שכתה שהרי הוציאה פעולתה מהכח אל הפועל ומשפלימה פעולתה שכתה לכן כלם עד השביעי ואז שבתו כולם ולסוד זה גרסינן

סוד שבת

גדסינן כמכת פרק כלל גדול אמר רב הונא היה מהלך במדבר ואינו יודע אימתו הוא
שבת מוכה שבעה ומשמר יום אחד והטעם כי כלם נקראו שבתות וי' ובסתרי
העזרה למה נקרא שבת לפי שסוד בת עין בתו של אברהם כפרדת מימי החול סוד
המזרים ונקשרת למעלה בסוד שלשה אבות ואז נקרא הכל שבת והוא סוד הוונג שאז
חזרו פניה אל פנים כי כתבה כנסת ישראל לשבת לבת וונג:

גדסינן

כבראשית רבה תאני רשבי אמרה שבת לפני הקדוש ברוך הוא רבנו
של עולם לכל יא כן וונג ולי אין כן וונג אתמהא אמר לו הקדוש ברוך
הוא כנסת ישראל היא כן וונג כיון שעמדו ישראל לפני הר סיני אמר להם הוו זכורים
לאות דבר שאמרתי לשבת כנסת ישראל היא כן וונג הדא הוא דכתיב זכור את יום
השבת לקדשו קודם מעט הלכה היו המלכים משתמשים בכתר אחד ולא היה בת וונג
לשבת לקבל הוייתו כשאר ההוייות ולפיכך אמרה שבת כלשון נקבה אז אמר לו הקב"ה
סוד המאור העליון הכלה כנסת ישראל תהיה בת וונג כעבין איש באחיהו ידובקו כמעט
איש ולויית כאיש המערה בלוייה שלו אמרה הכלה רבנו של עולם לכולם כתת וונג ולי
לא כתת וונג אמר הקדוש ברוך הוא כנסת ישראל הכשמי תהא בת וונג ותהיה שר וכניד
ומלך עליהם וכשעמדו ישראל על הר סיני אמר להם הקדוש ברוך הוא הוו זכורים לאות
דבר שאמרתי לשבת כנסת ישראל תהא בת וונג ואם כן נריכים אנו לקיים השבת
דהלכתו ולהיות לנו וונג למטה ומתוך כך נוכה להיות וונג לעולם הבא ונריכין אנו לדעת
הדברים שבהם יתקיים השבת כהלכתו והכני מסדרם תחלה אחת למנוח חסבון.
א' שטר הוא בעצמו כנרכי שבת לכבודו כ' להשלי פרטיותו עם הנבו כ' מקר' וא' תרגו'
ג' ליטול כפרתו ד' לערב ערובי חזירות ה' לרחוק גופו ו' לחלק שמלותיו ז' להוסיף
מחול על הקודש ח' הדלקת הכר ט' תפלת הלילה י' לקדם על היין בליל שבת
יא סעודת ליל שבת יב עונתן של תלמידי חכמים יג תפלת שחרית וקריאת ס'ת:
יד בסול ממלאכה טו לעבנו טז דבור של חול יז סוד היושב בתענית יח לעסוק
בתורה יט תפלת המנחה כ' סוד ג' סעודות כ"א להוסיף מחול על הקדם בל"ט
כ"ב סוד ויהי כועם וההבלה: והכני ככנס בכאור כ"כ דברים אלה וסימניך כגילה
וכשמה כ' בעזרת המלמד לאדם דעת וממנו אשאל עור להדריכני בדרך ישרה
ושלא אומר לפניו דבר שלא כרצונו ולקיים כי ואככי אהיה עם פיך והוריתך אשר תדבר
א' בקר יום הששי וטרח הוא בעצמו בהוצאת שבת ואפי' יהיו לו כמה עבדים כמו
שמנונו לחמו ישראל קדושי עליון דאמר בפר' כל כתבי רב כחמן בר יצחק מכתף ועיול
מכתף וכפיק אמר אי מקלעין לי רכי אמי ורכי אפי' מי לא מכתפנא קמיוהו איכא דאמרי
ה' אמי נר' אפי' הוו מכתפי ועיולי מכתפי וכפיקי אמרי אי חיקלע לך ר' יוחנן מי לא מכתפי'
קמה הבה אלה הקדושים היו כושאים קל וחומר בעצמם לומר אם לאלה כך כל שכן וק' ו

מי

מ

סוד שבת

מי שבעה אושפיו למלכו של עולם בסוד השבת שהוא כלל המעלות הקדושות סוד אמונת
ישראל שהיא באה ושורה על עם הקודש שנריך לתקן נרכי שבת הוא בעצמו והזהיר
בדבר זה נקרא מכבד את המקום ב"ה ועליו נאמר כי מכבדו אכבד' גרסינן
במסכת בינה פרק יום טוב תאני תחליפא אבה דרבינאי מחווא' כל פרנסתו של אדם
קצובה לו מראש השנה לראש השנה חוץ מהוצאת שבתות וימים טובים והוצאת בניו
לתלמוד תורה שאז מוסיפין לו ואמרינן כמי התם מאי אל תעבבו כי חדות יי' היא מעוכם
אמר הקב"ה בני לוו עלי וקדשו היום והאמינו כי ואפי' פורע עבין יום ששי עם השבת
כעבין העולם הזה עם העולם הבא כי האדם מכין כל נרכיו מערב שבת לשבת כי
כשבת אסור להכין דבר ולולי הכנתו מערב שבת מה יאכל בשבת וכך אמרו אל מי
טרח בערב שבת יאכל בשבת וכן המכין תורה ומעשים טובים בעולם הזה יאכל מתן
שכרו בעולם הבא ומי שלא הכין מה יאכל וכן אמרו אל מי שלא טרח בערב שבת מה
יאכל בשבת ובחן אמרם מה יאכל ולא אמרו לא יאכל כי אלו אמרו כן נראה שהיה אפס'
שיאכל אלא שהיה עונשו שלא יאכל ובאמר מה יאכל רצו לומר כי מן הכמע הוא לאכול
אחר ששכר המנוה הוא המנוה והוא לא הכינה אם כן מה יאכל והכוונה להם באמרם
כל פרנסתו כו' הוא עבין מה שגזור הקב"ה על הטפה מה יהיה עליו בעולם הזה עד
יום דין המות והוא אמרם מראש השנה לראש השנה חוץ מהוצאת שבתות וכו' שהוא
הפרנסה בתורה וכמעשים טובים שזה ביד האדם כעבין ונדק ורשע לא קאמר כי
בחירת האדם בידו להוסיף או לגרוע כי מאזני נדק בידו ואם הטעם לנד הטוב הוא
התוספת מוסיפין לו ומפרי מעשיו יסביעוהו כי שכר מצוה מנוה ואם הטעם לנד הרע
הרי הוא גורע ופוחתין לו כי מה יאכל זהו לא הכין והבסוק אמר והכינו את אשר יביאו
והנה בהכין האדם תורה ומצות הוא משמח את המקום ולזה נריך האדם לכונן לא לתקות
שכר וזה דרך העובדים מאהבה עם היות שיש להם אמונה כי סוף סוף הוא פורע והכס
כל עוים וכל מאורס לשמח את המקום והם העושים שלום בין שני דודים וגורמים לוית
חן כיניהם הוא שאמר כי חדות יי' הוא מעוכם ואמר אמר הקב"ה לוו עלי וכו' וכדרך
זה נריך האדם להכין ולהוציא נרכי שבת כי כמו שנריך האדם לראות בכל עת שהוא
שקול ולהוסיף מצוה כדי להכריע עמו לנד הטוב כן נריך לראות בנרכי השבת שעדיין
יש להוסיף ולכבדו לשמח אושפיו הבא אל ביתו ולזה נריך לכונן בהוצאתו ובהתעבבו על
סולמנו וזו היא כוונת החכם באמרו ושבתתי אפי' את השמחה אשר אין טוב לאדם תחת
השמח כי אם לאכול ולשתות ולשמח והוא ילכו בעמלו ומי חיוו אשר כתן לו האלדים
תחת השמח אמר ושבתתי אפי' את השמחה זו היא שמחת מלכות שמים שהיא סולמית
בשבתות וימים טובים ואין טוב לאדם כי אם לאכול ולשתות ולהראות שמחה בזמן כשת
מושלתה במכיל שיהיה לו חלק לעולם הבא והוא ילכו הקדוש ברוך הוא ילכו ויבאנו
לעולם

לעולם הכא דבר אחר והוא ילופו זה האוכל ושותה ושמה
הכוונה הכוונה מלוה להקדוש ברוך הוא וגמולו ישלם לו
למקום בהונאת שבתות וימים טובים כמו שאמרנו וכמה שמוכן את העבוי על כן נריך
להקדו להם מה שיוציאו לנרכי שבת ולזה נהגו כפי ישראל הקדושי לתת תמיד בערבו
שבתות ובערבי ימים טובים ועל זה נאמר מלוה יי' חונן דל וגמולו ישלם לו.

ב' לחשלים

פרשיותיו עם הנכבד שנים מקרא ואחד תרגום כדאית' פ' מאומתו כל
המשלים פרשיותיו עם הנכבד וכו' משלימין לו ימיו ושנותיו וסימניך
כוסריקין ואלה ש' ותומיב אדם לעבור הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום יש אומרים כי
הוא הדין שיכול לקרוא הלעו שלו כי אין הדבר כ' א' להכין פירו הכתוב ויא' כי דוקא ה
התרגו וכן עקר והטעם מפני שניתן מסיני כדאמרין פרק ק' דמגלה אמר רבי ירמיה
ואי תימא רבי חייל בר אבא תרגום של תורה אכקלום הגר אמרו מפי רבי אליעזר ורבי
יהושע ואקשיבין ותרגום של תורה אכקלום הגר אמר רב איקא בר אבין אמר
רב חננאל אמר רב מאי דכתיב ויקראו בספר תורת האלהים מפורס ושם שכל ויבינו
במקרא ויקראו בספר תורת האלהים וזו מקרא מפורס וזו תרגום ושם שכל אלו
הפסוקים ויבינו במקרא אלו פסוקי טעמים ואמרי לה אלו המטרות אלא שכחום
ומזרו ויסדום ודוגמת בתילתה נריך להשלימה וטעם התרגום כטעם שער של תפילין
שהוא הלכה למשה מסיני והתורה ירדה כרוכה בו וכן ירועות עוים לאהל על המשכן
ולפי שבו הוא השלימות לפיכך משלימין לו ימיו ושנותיו כי אין פתחון פה לבעל הדין
לחלוק וסימניך האלפים האלה שלמים הם אלתנו וטעם שנים מקרא כנגד תורי זהב
וכספר קפה ראיתי שנים מקרא כנגד הוא ומשך הוא ואחד תרגום כנגד העט

ג' ליטול

נפרטיו דע כי המלכות שנתלבש בו אדם הראשון היה מסוד המרכבו'
הסקראות אמורים ודעת רז"ל שהם מלבושי צפורן וכשהיה בגן עדן
בל המרכבות ההם היו סוככים אותו ולא היה יכול דבר רע לקרב אליו כיון שחטא
בסתלקו המאורות ההם מעליו וכתפשוט מהלבוש היצר ההוא ולא נשאר בו ממנו זולת
מה שכראשי האנבעות והוא המא סוככת בהם ולפי שאין להביא עומאה במקדש נריך
ליטול ערב שבת מפני שלא יחול הקדוש על הטמא ולא יורקס שאין לזלול בו כי הוא
שלימות העולם והאלהים עשה שיראו מלפניו.

ג' רסין

כמועד קטן פרק ואלו מנלמים שלשה דברים נאמרו בנפרטים קוברים
נדיק שורפן חסיד וורקן רשע. והטעם מפני שהם רומזי דין והמעבירן
גורם שלום ורחמים בעולם וזו היא מדת חסידות שהטיב לו ולאחרים וקוברן נדיק גם
אם לא ששכיר הדין מן העולם לגמרי מכל מקום הרים מכשול והשקיט הדין אבל לא
במו החסיד וורקן רשע שהוא גורם שימסך הדין בעולם. ובפרק אלו מנלמין אמת
וטעמא

וטעמא מאי שמיא תעבור עליהם אזה ותפול ואולי היה זה עונשה מפני שגרמה שיתפשט
אדם הראשון ממלבושיו היקרים והיה סכה שמה שנשאר בו מהם יהיה מקום אחיזה
לזוהמא ההיא והיא עונשה ולזה היה רבי יוחנן וורקן בבית הכסא כדאיתא התם והאל
יראנו כפלאות מתערתי. ד' לערב ערובי חזרות אין חסור מן התורה אלא מרשות היחיד
לרשות הרבים ואי כמי אפכא ורשות יחיד הוא מקום שרחבו ד' וגבהו עשרה רשות
הרבים הם המדברות ויערים ושדות וכרמים מכוואות מפולשים וכלכד שיהיה רחבן טס
עשרה אמה וכלתי מקורה. ועל דרך האמת רשות היחיד הוא ה' א' אחרונה שכסס גבהו
עשרה שהיא כלולה מסוד עשר מעלות קדושות ורחבו ארבעה סוד ארבע איתיות שכסס
הכולל אותם ועל זה נאמר אל ינא איש ממקומו שהוא סוד הקדושה ומשם והלאה הם
התמורות וכקראים ר' ה שאין עם יחוד והמוציא מרשות היחיד לרשות הרבים מחלל השבת
וגורם חלול למעלה להוציא ממקום קדוש למקום טמא ועל המכנים מר' ה לרשות היחיד
כאמר מחלליה מות יומת שמכנים ברשות שפחה ומללה זונה ועושה אות מולין ומגר
שהכתי פתחים אליו מותר לטלטל בו מן התורה ומדברי סופרים אסור אס לא על ידי
עירוב דוגמת הכלה הכלולה שמתערבים עם הרשויות והכל בדוגמ' עליונה ושלמה ע"ה
תקון ערובין והסוד וישם כסא לאם המלך. ה' לרחון ערב שבת והטעם לפי
שכימי החול שולטת סכה אמת בעולם ונריכים עם הקודש לנאת מתחת הרשות ההוא
ולנקות עצמם ממנו ליכנס בסוד האמונה הקדושה ומוס הטעם נריכין לטכול כנהר
כדי שתשרה עליהם אס הכנים ואז יתעטרו בכפשי יתירה כמו שיתבאר.

ו' לחלף שמלותיו להדמות ליוצרו כי ה' קבה מתלבש בימי החול בעשר כתרים
תחתונים וכשבת מתפשט מהם ומתלבש בכמה מלבושים של כמה
מאורות ודוגמא זו נריך האדם שיהיו לו בגדים נאים כפי יכולתו לחלף בשבת להתראות
בהם לפני המלך בדוגמא עליונה. ו' להוסיף מחול על הקודש להרחיב
גבול הקודש סוד השכינה ולהשיג גבול החול לקצר ממעלת אל אחר כי אז נפרדה מנד
שמאל סוד ימי החול ומתחברת למעלה עם דודה המאיר עיניה ולטעם זה ישראל כפיה
מקדימין בקדושת מבעוד יום והזהיר במצוה זו ורחיב לו השם בעת צרתו מדה כנגד
מדה ועליו כאמר ואתהלכה ברחבה. ג' רסינן בפרק כל כתבי ר' חנינא מיעטף וקאי
אפניא דמעלי שבתא אמר כואו נכנא לקראת שבת מלכתא ר' ינאי אמר כואו כלה כואו
כלה שני אלה הקדושים לדבר אחד כתבונו כי אסתר המלכ' סוד הכלה שכשיר השירים
היא כבוד לילה ומקדימין היו להקביל פניה ולנאת לקראת כלה להביאה בשמחה.

ח' הדלקת הכר בשבת חובה על הנשים כמו ששנינו בפרק כמה מדליקין ועל
דרך האמת סוד סוכת שלום הנשמות שהם נרות העולם ממנה באות
משורות על הראוים אליהם וליל שבת מחלקת להם נפש יתירה והם נרותיה ולסוד זה
יא א ו ו מוטל

סוד השבת

מוטל על האשה להדליק נר שבת וזכות גדול הוא לה ותוכה לכנים קדושים מאירים
 בתורה וכיראת השם מרכים שלום בעולם וגורמת לכעלה אורך ימים ונרוכה להדליק
 שתי פתילות כנגד זכור ושמור. ט' תפלת ליל שבת כבר כתבנו למעלה
 כי בין השמשות ערב שבת נשלם כל מעשה בראשית ודע כי המזיקין לא נשלמו כי
 בשעה שכתובת נפס חיה קידם היום ולא ברא להם גופות והן הן המזיקין כדאיתא
 במדרש ולמדנו פרש' בראשית וזה סוד והנחש היה ערום כי בשביל בריאת אדם נשארו
 ערומים ועל זה נתקבא הכחש וסכב שיתפשט אדם מבגדיו היקרים ואם תאמר וכי לא
 היה איפסר שיפכב הקבה קדוש היום עד שיכרא להם גופות וילבישם ובמדרש ולמדנו
 הסיכו כי בא ללמד לבריות שאם היה אדם בא בדרך והיה כידו כלום של מעות או עשה
 דבר וקידם עליו היום וסליך אותו מידו וילמד מה"קבה והמאור הקדוש ע"ה הסיכו כי
 הבריות ההם היו מעץ הדעת מפאת הרע סוד סכה חנוכה ולפי שראה ה"קבה שרונם
 היה להשתרש ולהכנות בעולם ואלו היה כן לא היה לעולם קיום מפניהם לרוב תקפם
 הדרים פאת הרחמים והקדושה וקדם היום ומה שחשב הנד ההוא להכנות בעולם נככה
 נד הקדושה באותה לילה בכיין כמה גופות ורוחות קדושות סוד הכשמות הנוספות
 בעם הקדש כי אין נאה בכיין כזה אלא בפאת הטוב שכעץ הדעת ולא בפאת הרע
 וכשראה בעל הדין שלא נשלמה כוונתו חלף הלך לו והעיר שושן נהלה ושמה כי עברו
 פני זעם ובאו פנים מאירים וכניה מוכתרים בכפס יתירה מקדומו בקדוש היום דוגמא
 וככנסין אל ביתה ופנתחין ברכו את יי המבורך כמו שמכואר למעלה וכימות החול אנו
 אומרים והוא רחום וכתב אבן הירחי הטעם לפי שהפושעין לוקין בין מנחה למעריב
 ואומר על המלקות והוא רחום ג' פעמים על כן מכריז החן והוא רחום וכפר עון ואיני
 מזיין דבריו כי מותר הוא וכתב עוד ומכאן תשובה למנהג ספרד שנוהגין לאומרו
 בשבתות וכ"ט ואין ראוי לאומרו שכבר קדם היום ואין מלקי אות' עוד אך לפי מה שאח'
 במדר' מאי דכתי' נדק ילין בה מעולם לא לן אדם בירושלם וכידו עון הא כינד תמיד של
 שחר היה מכפר על עבירו הלילה ושל בין הערבים על עבירות היום ולפי מה דקיימא לן
 דתפלות כנגד תמידין תקכו ותפלת הערב אין לה סמך בקרבן שאין קרבן בלילה שכתב'
 ביום נותנו ונו' ואם מכוה רבכין כנגד איברי' ופדרי' שלא כתאכלו מבשע' יום שנאמר בהם
 היא העולה על מוקדה על המזבח כל הלילה ואם כתאכלו מבשר כתאכלו ואין סמך
 לדבר על כן נהגו לומר והוא רחום שאין לנו קרבן כמה לתלו' זאת התפלה והורכבו להזכי'
 כפרה ולפי זה כוח ויפה מכהג ספרד עכ"ל ותימא שהרי תפלה זו כנג' איברי' ופדרי' שלא
 כתאכלו מבשר יום שקרבי' והולכי' כל הלילה נתקב' ולאם כתאכלו מבשר לא חשו חכמים
 ואיך כחוש אכחכו וכאמר והוא רחום מטעם זה אפילו בשבת ואחר שתפלת שחרית
 במקום תמיד של שחר מכפר על עבירות הלילה ותפלת המנחה במקום תמיד של בין
 הערבים

סוד השבת

מב

הערכים מכפר על עבירות היום כדברי המדרש שהביא להוכיח ממנו ולקיים מנהג
 ספרד והוא רחום מותר הוא והאמת שפסוק זה לא נתקן לאומרו לדרוש בעד החיים
 ובאמת אמרו כי נתקן לאומרו בחול לבקש רחמים על הכפשות שהם כדונות ככל לילה
 על ידי שלש' כתות של מלאכי חבלה שהם משחית אף וחמה הזכרות בפסוק זה ויש בו
 יג תיבות כנגד יג מדות של רחמים ואנו מכקסים מלפני המקום ב"ה שיעשה למען
 יג מדותיו לרחם על כפשות בריותיו שלא תעשה מדת הדין בהם חרון אפה וכשבת
 שהדין מסתלק מן העולם אסור לאומרו שהרי היא ~~היא~~ ~~היא~~ ~~היא~~
 מקום הקדושה והרחמים כי בהתעוררות של מטה יתעורר למעלה ולפיכך אין להביא
 דין בשבת. וכמדרש רות שלשה שליטות מושלים בגיהנם תחת יד דומה
 והם משחית אף וחמה וכל האחרים ממונים תחתיהם ודכין כפשות הרשעים וכל כתות
 של מלאכי חבלה כלם מרעושים גיהנם וכשמע קולם עד לרקיע וקולו' הרשעים ביניהם
 צווחין ואומרים וי וי ואין מרחמים עליהם והמשחיתים הללו כל ימי השבוע שולטים מ
 מומן תפלת ערבית ודכין אותם אשר היה במחשך מעשיהם ומהרהרים הרהורים על
 משכבותם ועליהם אמר הכתי' והיה במחשך מעשיהם היו חורשי און וגו' וכיון שהתחילו
 גומרי' ביום ודכין אותם אבל התחלת הדין לרשעים בגיהנם משתמשך הלילה ועל זה
 בקראים לילות ואמר רבי אליסכנדר מפחד בלילות מפחדה של גיהנם הדומה ללילה
 לכך תקנו בכל ימי השבוע והוא רחום על כי מאותה שעה שמשך דכין הרשעים על ידי
 שלשה משחיתים שהם משחית אף וחמה וכולן ככללו בהאי פסוק ולכך תקוהו בכל
 ימי החול וכיון שככנס שבת ~~מין העולם~~ ~~מין העולם~~ ~~מין העולם~~ יש להם מ
 מנוחה ומלאכי ~~עליהם~~ ~~עליהם~~ ~~עליהם~~ משעה שקדם היום וע"כ אין אומרים בשבת
 והוא רחום כדי שלא יתעוררו מלאכי חבלה ולפיכך אסור לאומרו בערב שבת משום
 כבודו של מלך המגין על הרשעים בשבת להורות שכבר נסתלק הדין מן העולם ואין
 רשות למחבלים לחבל וסכטריין דהו מלקין לחיוביא אתא מלכא לאנוני עליוהו ועבדא
 ביון דקאים קמי מלכא מאן דגזים ליה במלקות אלואו קלכא דמלכא הוא ע"כ
 ומטעם זה גם כן אין לחתום שומר את עמו ישראל והכי איתא במדרש כי בשבת אין
 צריכים שמירה שהשבת שומר והכי אמרין בירושלמי פרקא קמא דברכות לפי שאין
 מצות צינות בלילה לפיכך מוסיפין שומר את עמו ישראל אמר רבי לוי הדא דתימא
 בחול אבל בשבת אומר ופרום עלינו סוכת שלום וזו היא דעת המאור הקדוש רשבי
 ע"ה ועוד אמר כי בשעה שישראל אומרים ברכו בערב שבת בת קול הולכת בפמליא
 של מעלה ואומרת אשריכם עם הקודש שאתם מכרכים למטה בשביל שיתברכו למעלה
 כמה מחנות קדושים אשריכם בעולם הוה וכע"ה ואין ישראל מכרכים ברכה זו עד
 יב כ 2 11 שמתעטרים

סוד ערבית של שבת

מתעפרים ככפס יתירה וקורין קריאת שמע ככרבותיה עד והושיענו בקרוב למען
שמך וחומתינו ופרוס עלינו סוכת שלום סוד סוכת דוד פרוסה על העולם ונקראת סוכת
שלום כי שלום ככל הפורס סוכת שלום עלינו ועל עמו ישראל ועל ירושלים דירת סוכת
שלום ואנו מומנין אותה שתשרה עמנו ותהיה רכובה עלינו כאם על בנים :
מתפללין אתה קדשת וסודו קדש יום השביעי וזמנו לחתן סוד תפארת ישראל והאספה
פקבית לכעלה ואסורה לכל העולם שאין לכחות חנוניות שום וניקה ממנה
ולפיכך ~~תפלה~~ כלשהו ~~בשם~~ ואומר שליח נבור ויכלו ואף על פי שאמרו
אותו בתפלה תקנו לא ~~אמר~~ ~~בשם~~ ואומר ~~רש~~ ~~ומשמח~~ ~~לפי~~ ~~שהוא~~ ~~מזהיר~~ ~~לפי~~ ~~כדבר~~
שמים וארץ בשפה ימים וכיום השביעי שבת ועדות מעומד שחאמר ועמדו סני האנשים
ודרסינן אלו העדים שצריך שיעדו ביחד ומעומד ולכך צריך שיאמרו אותו ביחד ומעומד
כך כתב הר' דוד אבודרהם ז"ל וכן כתב הר"י בן הראש ז"ל וקס"א לי שצריכו אמרו
ושמרו בני ישראל את השבת ונו' אות היא לעולם ונו' ואין לך עדות גדול מזה ולמעומד לא
חיישינן שאין דנין ולא מקבלין עדות כלילה ואין לדקדק להעיד מעומד ועוד כתבו טעם
אחר מפני ששחל יום טוב בשבת אין אומרים ויכלו בתפלה מפני שמתפללין אותה
בחרבה ולכן צריך לאומרו אחר שיתפלל ועל אותה שבת שצריך לאומרו אחר התפלה
תקניהו כמו כן בכל השבתות וגם זה אינו כראוי לי כי ביום טוב שחל להיות בשבת אי
אפשר לאומרו ומפני זה לא יטריחונו לאומרו כל השנה וכראוי לי הטעם כי כיוצא בזה
תיבות וצריך לאומרו אחר התפלה כדי להשלים המנין שהוא שבעים כנגד שבעים עטרו'
שנוטלת הכלה משבעה מעלות שעליה בואת כלילה ויש בו שלשה פעמים שביעי ועולה
לשפה סוד ששה ~~העלות~~ ~~לשפה~~ ולמטה ~~העלות~~ ~~לשפה~~ שבת אחד הוא ומפני זה
צריך לכופלו אחר התפלה כי בזה כולל המעלות הקדושות ~~ששה~~ ~~העלות~~ ~~לשפה~~ בראשית
ולטעם זה צריך לאומרו מעומד שהוא כנגד העולם העליון ואמריו כפרק כל כתבי אחר
רב המנוח כל המתפלל ואומר ויכלו פירוש אחר תפלתו מעלה עליו הכתוב כאלו נעשה
שותף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית שחאמר ויכלו אל תיקרי ויכלו אלא ויכלו פי'
הקדוש ברוך הוא והוא והכונה להם ע"ה כי על ידי השלמת זה שהוא קשר המעלות
וייחודן הדברים שמחים ורוח דעת ויראת יי מתייחדים כענין שהיה במעשה בראשית
והכה המלאים זה נמצא שבעה שותף להקדוש ברוך הוא בדבר שהוא מעשה בראשית
והמכוין בזה כוונה רצויה מנה היא בידו ועל ידה מוחלין לו ויוכה לחיי העולם הבא והו
שאמר בהאי שירא אחר רב חסדא אחר מר פוקבא כל המתפלל בערב שבת ואומר
ויכלו סני מלאכים המלויין לו לאדם מניחים ידיהם על ראשו ואומרים לו וסר עוניך
ומחאתך תבופר : ואומר שליח נבור ברכת מנין אבות שהיא ברכה מעין שבע
ונתקנה מפני הסכנה בדאיתא בפ' במה מדליקין יום טוב שחל להיות בשבת שליח נבור

היורד

סוד שבת

מג

היורד לפני התיבה ערבית אינו מוכיר של יום טוב כברכה מעין שבע ומסיק טעמא
משום דכדין הוא לאפילו בשבת לא בעי למימרא ורבנן הוא דתקיכו משום סכנה מאי
דתקון תקון ומאי ללא תקון לא תקון ועל דרך האמת נתקנה ברכה זו כנגד בת שבע
שהיא שבת כבוד לילה ונקראת מעין שבע כי היא מעין שבע עליונות כי בה היא
כלולה מכולן ולפי שבואת הלילה שלום ככל ואין עם חלוק נתקב' לרמוז אליה לחלוק לה
כבוד ואין בזה קנוץ כי בכנסת ישראל כתבה לשבת העליון לכת ווג ולפיכך חותמין ליל
שבת וינחמו בה כנגד שבת היא והאל ינחמו בדרך אמת : גרסינן בפרק כל
כתבי תניא רבי יוסי בר יהודה אומר סני מלאכים מלויין לו לאדם בערב שבת מכית
הכנסת לביתו אחד טוב ואחד רע מנא כרות דולקות ושלחנו ערוך ומטעו מונעת מלאך
טוב אומר יהי רצון שתהא לשבת אחרת כך ומלאך רע עונה בעל כרחו אמן ומניחו ענין
זה מכוון היטיב במדרשו של רשב"י ע"ה בשאלם בא מכית הכנסת כע"ה כאיום עמו
מלאכים מנד זה ומנד זה ושכינה על כולם כאם על בנים וכאותה שעה יפול מנדך ונו'
רק בעיניך ונו' כי אתה יי' מחסי ונו' לא תאונה אליך רעה ונו' וכל זה בשאלם בא לביתו
ומקבל אושפיזיה בשמחה וכשהשכינה רואה כר דלוק והמלאכים שלחן ערוך ואיש ואשתו
בשמחה שכינה אומרת זה שלי הוא ישראל אשר בך אתפאר ואם לא שכינה הולכת ומלאכה
עמה ויכר הרע בא וחיליו עמו ומתחברים עמהם ואומר זה שלי הוא ומן חילי הוא מיד
רוח הטומאה שורה עליו ומסתלק יוד מן האיש והוא מן האשה ונשארים אש אש ומאלו
נקרא טמא ועל זה אל תתאו למטעמותיו של רע עין ושולחנו מלא קיא נוהא ע"כ לפיכך
צריך להזהר בקבלת השבת בשמחה ובהדלקת הכר ושלחן ערוך ומטה מונעת לכבוד
פני השכינה : ולקדש על היין גרסינן במכילתא זכור את יום השבת
לקדשו קדשהו כברכה מכאן אמרו מקדשין על היין בכניסתו אין לי אלא כלילה ביום
מנין תלמוד לומר ושמרתם את השבת וגרסינן כמי בפרק ערבי פבחים
תנו רבנן זכור את יום השבת לקדשו וזכרהו על היין בכניסתו אין לי אלא כלילה ביום
מנין תלמוד לומר זכור ועל דרך האמת מה שמייבנו לקדש על היין הואיל והכלה ככנסת
לחופה צריך לשמחה ולהמשיך לה אזילות רוח הקדש ממקום וניקתה סוד פחד ינחק
ששם סוד היין המשמח אלדים ואכסים בדאית' פרק כינר מרכיבין אחר ר' שמואל בר כחמיני
אמר רבי יונתן מנין שאין אומרים שירה אלא על היין שכל החלתי את תירושי המשמח
אלדים ואכסים אם אנשים משמח אלדים במה משמח מכאן שאין אומרים שירה אלא על
היין בואת הלילה מתעטרת הכלה בשבעים עטרות עליונות ולפיכך יש ל"ה תיבות
בויכלו ול"ה באשר קדשנו במנותיו ורצה בנו שהוא קדוש הלילה להראות שהוא מתקדשת
מל"ה כתיבות חכמה ושלשה מעלות של תפואי וצריך להזכיר עם קדושה זו כלל מעשה
בראשית כסוד ל"ה בתיבות ושלשה מעלות הנכללים בהם שהוא ויכלו והשלש מעלות

הם

הם שלשה פעמים שביעי שבו והם שלשה פעמים אלהים סוד כלל האמונה והם כנגד אס
 הכנים ופחד יצמד וכית דין של מטה כך מצאתי במדרשו של רשב"י ע"ה על כן צריך
 לכונן כוונה שלימה בקדוש הלילה ולהזהר בו מאד ואם אין לו יין מקדש על הפת ודיו
 והטעם כי אחר שהכלה שרויה במקום הכח והנכורה הרו שמה מנויה אלא שהיון מנוה
 מן המוכר לתוספת רוח הקדש וכמדרש ויכלו שלשה פעמים חייב אדם לומר ויכלו
 בשבת א' בתפלה ואח' לאחר התפלה ואח' על הכוס. **יא סעודה** ליל שבת בהיכל
 רביעי הנקרא היכל זכות יש חיה יודע ותחתיה ארבע' שרפים והם
 ממוכים להשגיח בכל אותם המענגים השבת וחיה זו והשרפים שתחתיה נכנסים למקום
 אחד בהיכל זה הנקרא עונג כי באותו מקום מסודרות שולחנות בני היכל המלך וכמה
 שף לפי שפיה עומדים על השולחנות ההם ואותה חיה למעלה מן השרפים במקום ההוא
 משגחת בכל שלחן ושלחן היאך מתענגים עליו וכשרואה שמתענגים בו לכבוד השבת
 או מכרכת השולחן ההוא והעומדים עליו עונין אמן והכרעה שמכרכת אז תתענג על יו'
 וגו' וכולם אומרים אז תקרא ויו' וענה אכל כשרואה שאין מתענגים עליו כראוי אותה חיה
 והשרפים ושאר העומדים דוחין אותו חונה ומכניסין אותו במקום שהוא הפך זה ונקרא
 נגע ואומר ויאהב קללה ויתבואהו וגו' ינקש כושה וגו' אל יהי לו מושך חסד וגו' כי ענג
 שבת הוא כבודו והמענגים אותו השרפים הזכרים עומדי' להצילם שלא ישלוט בהם כהר
 דכור לפיכך צריך אדם להראות שוכע ועונג גדול בסעודת ליל שבת לרמוז אל הכלה
 כבוד לילה שהיא מלאה כל טוב וכלולה מהעדן העליון ולסוד זה צריך לטעום מכל דבר
 המוכן לשבת לרמוז שהכלה כלולה מהכל וכלכך שלא יפגום סעודת היום:
 גרסינן בכרכות פרק כיצד מברכין ובשבת פרק כל כתבי אמר רבי אבא חייב
 אדם לכבוע על שתי בכרות בשבת שכתב שכתב לקטו לחם משנה אמר רב
 אשי חזינא לוי לרב כהנא דנקיט תרתי וכצע חדא לחם משנה כנגד זכור ושומר וקבלתני
 דהא דקאמר וכצע חדא שר"ל התחמנה ופירש רבי טודרוס הלוי אל בענין שכתב לא
 תוכל לראות פני כי לא יראני האדם ומי: **יב** עונתן של תלמידי חכם
 פסוקה מליל שבת לליל שבת ועל זה דרשו רז"ל בקמח פרק מרובה אשר פרינו
 יתן בעתו זו היא עונתן של תלמידי חכם מערב שבת לערב שבת והטעם על"ה מפני שהנגן
 כעול כל ששת ימי החול שכתב שער החצר הפנימית הפוכה קדים יהיה סגור ששת ימי
 המעשה וכיום השבת יפתח וכיום החודש יפתח והטעם מפני כי ששת ימי בראשית
 מתלבשים בימי החול השוכנים מחוץ למחנה ולפיכך בימי החול אין שם זיווג כי אין
 האיש בכיתו וליום הכסא סוד יום השביעי יתיחד השבת עם בת זוגו לפי שאז ימי החול
 חלפו ועברו ימי כדה והאשה מותרת לבעלה סוד כעלם ולפיכך הצדיק המודונ עם אשתו
 בימי החול אותי בן היוצא משם עליו נאמר **צדיק** ורע לו שבעשה בזמן שימי הרעב
 שולטין

שולטין ועשה קדש חול ובשבת ששער החצר הפנימית פתוחה לקבל הנשמות לחלק
 לכניה שאז הוא עת הזיווג למעלה תלמידי חכמים משמשים את מטותיהם ועליהם נאמר
 כה אמר יו' לסריסים אשר ישמרו שבתותי סריסים הם התלמידי חכמים שמסרסין עצמם
 כל ימי השבוע כי עונת שאר העם מחנות לילה ואילך כל ימי השבוע והם קמים לפסוק
 בתורה באותה שעה וכן עד ליל שבת זמן עונתן כי אז מתעטרו בסוד נפש ותירה
 שהיא כושבת מהמקור העליון על סוף המאורות לתת בה מנוחה לעולם ומשם יורדת
 ורוחנת במיני בשמים שכנגד עדן ומשם באה ושורה על הראויים אליה שהם החכמים
 הצדיקים אשר ישמרו כד"א ואכיו שומר את הדבר שמנפים את יום השבת שיכא להכונן
 לקראת הזיווג העליון וכוחרים כאשר חפץ בוראם שהוא הזיווג העליון ויחוד הכלה עם
 דודה בעת ההיא לא בזמן מעשה העולם שהם ימי החול ומחויקים בכריתו וכמעוו
 שיתפשט המניאות הקדוש בעולם כורע קודש וזרע השלום והאמת לא מניאות החול
 ומוה נקראו ישראל בני למקום בני אל חי וכתוב ואכני כטעתך שורק כלה זרע אמת
 ובאלה הכנים מסתכל הקב"ה כשישר. **יג** ער ומרחם עליהם ועליהם נאמר וכתתי להם
 בביתי ובחומותי וגו' בביתי כד"א בכל ביתי כאמן הוא ובחומותי כד"א על חומותיך
 ירושלים וגו' סוד ירושלים של מעלה יד וסם שישלפו נשמות קדושות ממקום זה ואותו
 יד מלא בשלימות טוב מכבים ומכנות שם עולם אתן לו וגו' ליודע סוד זה ומכוין בו
 בראוי ולפי שחכמי האמת הנקראים ת"ח באמת יודעים הסתרים הנוראני' הלא מסרסין
 עצמן ועסקין בתורה כל ימי החול וכליל שבת מורזין עצמן לקראת הזיווג הקדוש עליה'
 נאמר ויאמר לי עבדי ישראל אשר כך אתפאר:
יג תפלת שחרית וקריאת ספר תורה בשחר ככנסים לבית הכנסת ואומרים
 הברכות והקרכות ככתב שכתב ימות החול ואסור להתעסק אפילו בצורך
 בית הכנסת כי אם בדברי שירות ותושבחות וכתפילה וכדברי תורה והמתעסק בדברי
 אחרים הרי הוא מחלל השבת הקדוש שני מלאכים ממוכים על ענין זה והם מניחים
 ודיהם על ראשו ואומרי' אוי לפלוכי שאין לו חלק בלאי ישראל לפיכך צריכין להתעסק וכו':
הודו ליי קראו בשמו ושבח זה משבח השמש כשכנסע במסעותיו להאיר העולם
 ואומר שיר זה בקול כעים וערב וישראל משבחים לה' קבה עם שמש שנאמר
 ויראוך עם שמש וכבר ידעת כי שבת זה קבע דוד ע"ה לאומרו לפני הארון בכל יום
 והלויים משוררים אותו למטה לפני הארון גם הארון הלויים למעלה משוררים אותו לפני
 ארון הברית אדון כל הארץ כי הכל דוגמא: **למנצח** מזמור לדוד השמים
 מספרים כבוד ג' וכו' השמים הנקראים כאן הם השמים שאמר
 עליהם שלמה ע"ה ואתה תשמע השמים סוד שמו של הקב"ה ונאמר מספרים ר"ל מאירים
 שהם מקבלים האור והזוהר הנפלא מהמאורות אשר יצאו משם להאיר לכל מה שתחתיהם
 ומהאור

ומהאור ההיא מאירה הלככה ומתעטרת בחמשים שערים כעין האם העליונה וזה
 שאמר תורת יי' תמימה מטיב' כפס תורה שבעל פה שהיא תמימה וכלולה מסוד חמשה
 מאורות שעליה שהם עלים לחמשים ולפיכך באים הפסוקים בחמשה תיבות ותמצא
 בהם ששה אוזרות כנגד ששה קצוות שהם סוד השם הגדול והנה הלככה במלואתה
 ושלומה מסוד השלמות העליון כיום השבת ולפיכך כתקן שבת זה לאומרו בשבת ואח"כ
 אומר **רננו** נדיקים והנה השמים כועלין בראש ומאירים לשאר מעלות ומשם
 מקבל **לדוד** הנדיק ואז הלככה מתתקנת להאיר מן השמש וזהו
 בשכותו את טעמו לפני אבימלך ויגרסהו וילך שפרשה מהסיג הכל
 מהיהב להסתכר עם דודה וזהו ויגרסהו ויטכח הוה כל"כ אותיות שמתחיל השמש
 בירח ותורה שבעל פה כלולה מתורה שכתב אחר שפרשה מהסיג והנה השבת הוה
 כולל הפרידה ממנו והתחברה כדודה וזהו **חפלה** למטה איש האלהים כד"א
 איש כעמי והנה היודי פירש ימינו ושאלו לקבלה כעבין שכתב שאלו
 תחת לראשי וימינו תחבקי ועתה שהם פניו יום האדם ואשתו האם העליונה
 מריקה עליהם כועם ברכותיה ואז הכרחה על דבר שלם וזהו שאמר **ויהי**
 כועם יי' אלהיכו כועם כדוד הוה הכוועם העליון הכא מבעמי ועוד כהגו לומר
 שיר של פגעים וכסדר מונחי שבת יתבאר ל'סד ואחריו אומר מומור שירו לוי
 שיר חדש כתוב וישרנה הפרות כדרך ודרשו חז"ל מלמד שהיו אומרות
 שירה ומה שירה היו אומרות מומור שירו לוי שיר חדש ונעלה רמוז ע"ה לסוד החיות כ
 כושאי הכסא וכבר ידעת כי שנים עשר בקר הם פרות הכסן היונאות חפרה אדומה
 תמימה והם תחתים הכמוסת שלשה לכל רוח וכסנושאות ארון הכרית למעלה לחבר
 אותו עם מי שעליו אומר שבת זה ומה שאמר חדש ותמיד אומר אותו הוא סוד חדש
 הירח שאומר אותו בשמתייה מן השמש ומתחדש ככשר כעוריה וזה סוד חדש הושיעה
 לנו ימינו וזרוע קדשו התעוררות ימין ושאל לקבל הארון פשמעלין אותו כושאיו אל
 בית שמש סוד שמש ומגן יי' כבאות ומפני כי בשבת הוא סוד עליית הירח להתחבר ע
 עם השמש תקנו שבת זה לאומרו בשבת ויש מקומות שנהגו להוסיף ד' מומורים אחרים
 אחר זה והם. אשא עיני אל ההרים. שמחתי באומרים לי. אליך נשאתי את עיני. לולי יי'
 שהיה לנו וזה סודן שיר למעלות אשא עיני וגו' השבת הוה בא סתם והוא שבת
 הכלה למעלות שעליה ואומר כנועם שירה אשא עיני אל ההרים וכבר ידעת אמרם אל
 ואין הרים אלא אבות כי שם תשוקתה מאין יבא עזרי סוד והחכמה מאין תבוא ויש כ
 בשבת זה ששה פעמים לשון שמירה כנגד ששה קצוות שהם סוד השם הגדול
 והנה כיום שבת מתחברת למעלה כסוד האבות ועולם הרחמים מאחזל עליהם מ
 למעלה שפע הברכות וכו' נשמרת מכל דבר רע כי היא מסוכנת מכל דבר ולא
 יבא

יבא כה ערל וטמא כי ימי החול עברו וקדש היום **שיר** באומרים לי כיתיי כלך שבת זה אמר דוד ע"ה על
 ירושלם הבנויה כעיר שחברה לה יחדיו וכפ' ק' דתענוות אמר ליה ומו איבא ירושלים
 למעלה אמר ליה אין דכתיב ירושלם הבנויה כעיר שחברה לה יחדיו ששם עלו שבטים
 שבטי יב והם סוד שנים עשר עינות מים היונאים מעין משפט וכנגדם תחתיים ש
 שנים עשר בקר ושם כסאות למשפט וכסאות לבית דוד והכל בייחוד אחד ונדק ושלום
 כשקו ואז שלום כחילך הוא הנדיק הנקרא טוב אכקסה טוב לך כד"א הלא אכקס לך
 מכות ולפי שכיום שבת שלום ככל לפיכך אומרים שבת זה **שיר** המעלות אליך
 נשאתי את עיני וגו' גם שבת זה סתם כנגד הכלה וישראל **שיר** וישראל למטה
 משבטים שבת זה כנגדה היושבי בשמים כי נעלה הארון אל בית שמש והכל ביחד
 בשבת ולפי מכקשים מיי' אלהיהם שיחסם כי רב שבענו כוונ מהאומרים איה אלהיהם
 ואלהיכו בשמים **שיר** המעלות לדוד לולי יי' שהיה גכו יאמר כא ישראל שבת
 זה אמר דוד ע"ה על הנאולה העתידה שאז יודו וישבחו ישראל לאל
 ויאמרו לולי יי' שהיה לנו בגלות בקום עליכו האדם **שיר**
 שזכר אח"כ ואז ישבחו ברוך יי' שלא כתבנו טרף לסינייהם לסינייהם כתיב
 כפשיכו כניפור כמלטה מידם הפח ההוא כשכר ואכחנו כמלטנו הוא שאמר שלמה
 ע"ה עת אשר שלט האדם הוא האדם הכליעל באדם הם ישראל שנאמר ואתן זאכי זאן
 מרעיתי אדם אתם לרעלו ואז יתקיים מקרא שכתב בלע המות לכנע וגו' וכתוב ואתן
 אדם תחתיו אל תיקרי אדם אלא אדום ולפי שהשבת דוגמת העולם ההוא אומר שבת
 זה בשבת וגם שבת זה ישבחו הנפשות לעולם הבא עולם שכולו שבת כנאמת מ
 זרים לראות באור החיים וזהו אמרם לולי יי' וגו' בקום
 עליכו אדם והמים הזדוכו להטרידנו מהאור הגדול ברוך יי' שלא כתבנו טרף לסינייהם
 כפשיכו כניפור כמלטה וגו' והוא סוד כעל' ולפי ששבת זה כאמר לשבחו ב"עיה אומרים
 אותו גם כן בשבת שהוא דוגמת העולם הבא וגם יש ברמזו לכלה כנסת ישראל שהיא
 כמלעת מהמזרי לה ויוצאה מדמותה. ובהא ברשות הקודש כשקדש היום כערב שבת
 ואומרים אח"כ הללויה הנה המלה הזאת כוללת שם ושבת וכא סתם ואמר הללו את שם
 יי' הוא השם הגדול ועבדי יי' היודעים סודו הם אשר יהללוהו והם העומדי בבית יי' כד"א
 בכל ביתי וגו' וכחצרות הבית ההוא כד"א אשרי תבחר ותקרב וגו' וישראל כיום שבת
 דומין למלאכי השרת קדושים אין עסקיהם כ"א הלל ושבת ליוצרים כי האל במר כהם
 להכחילם וים זה שהוא סגולתו של מקום הבנוי בבית גכויו ואם כי יעקב במר לו יהי ו
 חנו' וכמסכת בינה פ"ט לדעתנו אכני יי' מקדישכ' אל"ה הקבה למטה מתכה טובה
 יש לי בבית גכויו ושבת שמה ואכני מכקס ליתכן לישראל לך והודיע והכי אית' כפ' ק' דשבת
 יב א I 12 וכדאי

ובדאי השבת מתכה פוכה היא שהיא מעין העולם הבא וכו' הוא ככותבנו העליונים
נאין לשו' אומה ולשון חלק בו אלא כינוי וכין כני ישראל ומטעם זה אומר השבת הזה
כשבת ועוד לפי שמוכיר בו עבין מעשה בראשית שהוא המדוש והכסים והכפלות
מעשה ה' קבה במזרים שזה עדות על חידוש העולם גם כן והשב' מורה על כל זה והורישו
השבת עם עממים והכחילו את ארנם לעם סגולתו כי זה מורה על ההפנמה והיכולת
ושמירת השבת הוא קיום הארץ כדאמרי' פרק כל כתבי אמר אביו לא מרבה ירושלים
אלא בשביל שחללו בה את השבת כי חלול השבת גורם מרבין ירושלים של מעלה ומתוך
כך מרבה ירושלים של מטה ועוד יש כשבת הזה כטמון לעתיד הוא שאמר יי' שמך לעולם
וגו' כי השם והוכר שקנה מאז ככל כפלאותיו אשר הם כמזרים והוציא עם סגולתו מתוכ'
אותו השם והוכר יקנה לעול' העתיד אפי' כי ודין יי' עמו ועל עבדיו יתכחם כמאז והטעם
כי עבדי הנזים וגו' אכל ישראל אינם כן אלא דבקים ביי' אלהיהם והוא

ועשה ככל הנזים ההם כלה ואמר כך אומר הו'דך לוי' כי טוב כי לעולם הסדני
יש בו טסה ועשרים פסוקים של הודאה לשם הגדול השולה ב'ו ולוה
פקרא הלל הגדול בדבריו ר'ל כי גדול יי' ומהולל מאד והכה הוא רמו לשבת העליון
ולפיכך אומרים אותו בשבת והוכיר בשבת הזה חידוש העולם ויציאת מזרים שהוא עדות
על חידוש העולם והשבת מורה על הכל כמו שזכרנו ואמר כך מוכיר ירושת הארץ כמו
שכתבנו למעלה אחר כך אומר שכשפלונו זכר לנו אולי הוא רמו על הנאולה השנית ומה
שאמר ויפרקנו מזריכו יהיה רמו לנאולה העתידה ועל הזמן שהוא אחר כותן לחם לכל
בשר והוא הדעת את יי' הוא שכתוב כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם
בשם יי' ולעבדו שכם אחד ומ'ש אחר כך הודו לאל השמים הוא רמו לעולם הבא שאמר
התחיה שאז יתעלה הכל אל כרתקו וכסגב יי' לכדו והוא העולם שכלו שבת ומכונה לחי
העולמים והוא שאמר הודו לאל השמים ר'ל לאל הרוחמות והעלוי ולפי שהשבת ירמו
לעולם ההוא לפיכך אומרים השבת הזה בשבת ואמר כך אומרים

ברוך שאמר עד מלך מהולל כשעבדות ואומר מוזמר שיר ליום השבת ואיתא
בפרקי רבי אליעזר פרק יט בא יום שבת כעשה סגנון לאדם בזכות
שבת כיצול אדם מדינה של גהינם כיון שראה כמה של שבת בא לומר הימנון לשבת
מוזמר שיר ליום השבת אמר לו השבת לי אתה אומר הימנון אכי ואתה כאלה הימנון ל
לה' כה טוב להודות ליי' וגו' הכוונה להם ע"ה כי השבת הזה משכחת הכלה שכסיר
השירים הנקראת שבת למלך שהשלוס שלו והו' מה שאנו אומרים ויום השביעי משבת
ואומר מוזמר שיר ליום השבת וכמדרש א"ר יהודה אין לך שבת וקילום לפני הקב"ה
דמות שבתו של שבת העליונים והתתונים משכחים לו כאחד ואפ' לו יומו של שבת ממש
משבת לו הה' מוזמר שיר ליום השבת ע"כ ולפי' בא בתם לא הוכר שם אומרו
כטעם

כטעם ואל משה אמר ויקרא אל משה וכפרק יום טוב של ר'ה ראש השנה שחל להיות
בשבת כשביעי מהו אומר מוזמר שיר ליום השבת לעולם שכולו שבת ומכונה לחי
העולמים והוא סוד כעלם ורמוזוהו כבר וקורין הזמירות עד ישתבח ואומרים

נשמת כל חי תברך את שמך סוד הנשמות הפורחות מחי העולמים מברכין
השם הכבוד למטה והנדיק מברך אותו למעלה כמצאת הכלה כלולה
מסוד נדיק של מעלה ומסוד נדיק של מטה המוכתר בכפס יתירה כחול מתברכת מ
ענשמות של מטה וכשבת מתברכת מהנשמות הפורחות מחי העולמים והכה

היא כלולה ככל ומברכים אותה בח"ה תיבות עד ואילו פיכו ואילו הן נשמת
כל חי תברך את שמך יי' אלהינו ורוח כל בשר תפאר ותרום וזכרך מלכינו
תמיד מן העולם ועד העולם אתה אל ומבלעדיך אין לנו מלך גואל ומושיע פודה ומציל
בכל עת נרה ונוקה אין לנו מלך עזור וסומך אלא אתה ולך לבדך אכחנו מודים הרימ'ה
תיבות ומ'ה באל"ת ב"ש י'ן שהוא מאה שהיא כוללת כל המעלות ומן ואילו פיכו עד מלפנים
יש מ' תיבות כנגד הים הקדמוני סוד חמשים שפרי בינה ואילו הן **ואלו**
פיכו מלא שירה כים ולסוכנו רכה כהמון גליו ושפתותינו שכתב במרחבי

רקיע ופיכינו מאירות כשמש וכירח וידינו פרושות ככסרי שמים ורגלינו קלות כאילות
אין אנו מספיקים להודות לך יי' אלהינו ולברך שמך מלכנו על אחת מאלף אלפי א
אלפים ורוכ ריכי רכבות פעמים הטובות כמים וכפלאות שעשית עמנו ועם אבותינו
ומשם ואילך שכתב אחר שיש בו מאה תיבות שהוא כלל עשר מעלות ואילו הן מלפנים
מזמרים גאלתנו יי' אלהינו ומכית עבדים פדיתנו ברעב וזכתנו וכסוכע כלכלתנו מ
מחרכ הנל'תנו ומדבר מלטתנו ומחלאים רעים ורכים דליתנו עד הכה עזרנו רחמיך
ולא עזבונו חסדיך על כן אכרים שפלות בנו ורוח וכשמה שכתבת באפינו ולשון אשר
שמת בפנינו הן הם יודו ויברכו וישבחו ויפארו את שמך מלכנו תמיד כי כל פה לך יודה
וכל לשון לך תשבע וכל עין לך תנפה וכל כרך לך תכרע וכל קומה לפניך תשתחוה
והלכות ויראוך והקרב והכליות יזמרו לשמך כדבר שנאמר כל ענמותי תאמרה יי'
מי כמוך מניל עני מחוק ממנו עגי ואכיון מגולו שועת עביוס אתה תשמע נעקת
הדל תקשיב ותשיע. והנשאר דמיון המרכבה למעלות הכוכרות זאת היא דעת רמב"ה
ע"ה ולוה הבאתי מנין התבות ועומד ס'ן ופורם על שמע **יוצר אור** וכורא חושך
תיקון זה גדול מתקון של חול וכן ראוי שזה תיקון העולם
תיקון העולם העליון שבת המעלה העליונה סוד השמש המאיר לכל וזהו יוצר אור
סוד המאור שממנו מאירי וכוונים כל המרכבות והכוכבים ומזלות וכל מהיגי העולם
אל ארון על כל המשמים שבת זה ב'אלף בית בריוח בין אות לאות לסראות שהוא
כנגד העולם שהכל הם בריוח גדול הוא עולם הנשמו' הנקרא שבת הגדול

ותמנא שתי אותיות ראשונות באות בחמשה תיבות כנגד חמשים שערי בינה ושתי אותיות
 אחרונות באות בשש תיבות כנגד ששה היות הכאלות מאס העולם והאותיות האמצעיות
 באות בארבעה תיבות כנגד המרכבה מרכבת הרוכב בשמי שמי קדם וכשתי אותיות
 ראשונות ואחרונות יש כ"ב תיבות כנגד כ"ב אותיות גדולות סוד אלפא ביתא רבתו
 שהיא כנגד ה"א ראשונה ובאותיות אמצעיות יש ע"כ תיבות כנגד השם הקדוש העליון
 בן ע"כ אותיות שהקדוש ברוך הוא מתעטר בו וכו' מתעטרת עשרת שלמה והזוכה לזה
 יזכה לשכחו לעולם הבא ואמר המאור הקדוש רשבי ע"ה כי כשפכת זה עולה למעלה
 כוסלין אותו ששים מרכבות ומעלין אותו להעמיד בו כמה מאורות וכמה נדיקים שכנגד
 עדן מתעטרים בו ועולים עד בסא הכבוד ושם עומדים עד שאומרים קדושת מוסף ואו
 עולין ליוזן מויו העליון כל המאורות והשמות ההם ולפיכך שכתב זה גדול וכחמד למעלה :

תפלת יונר אבות ונבורות וקדושות ואומר קדושת היום באמצע סוד היכל
 הקודש מכוון באמצע סוד ישמח משה שמחת המעלה עיקר האבות
 תורה שבכתב שמח במתנת חלקו סוד התורה שבעל פה והשני דודים ממתקין סוד שני
 לומות אכנים כתוב בהם שמירת שבת כינוי וכיון כני ישראל שלא יתערב זר בתוכם ואין
 להם חלק בו כלל כי בולו קדם לוי ולפי תקנו לומר ולא כתתי יי' לדיכו ~~למנו~~ וכו'
 כי אין ~~למנו~~ למטה וגם לא לכחם למעלה חלק בקדושת השבת והיינו דאמרינן במשבת
 בינה פרק יום טוב אחר רבי שמעון בן יוחאי כל מצות שכתב הקדוש ברוך הוא לישראל
 בפרהסיא חוץ משבת שנתן להם כנגעא שנאמר כיני וכין כני ישראל ודע כי מטעם זה
 לא נזכר בו שער מטאת כמו בשאר י"ט כי אינו נריך כי כנסת ישראל כתנה בת זון
 לשבת ושלוש בכל אין טען ואין פגע רע והואיל והעת עת דודים ושעת רצון אנו מבקשין
 לפניו עלינו ואומרים רנה כא במנומתינו וכו' ואומר רנה ומודים ושים שלום והכל שבע
 ברכות כנגד ימות עולם ואחר כך אומר שליח נזכור :

אמה

הראת לדעת בשמוציא ס' והטעם כי פסוק זה נאמר על קבלת התורה
 והתורה נתנה בשבת והנה יש בו ח' פסוקים כנגד ו' קולות שנתנה בהם
 התורה ו' שעלין לקרא ו' ימי בראשית והשמיני כנגד המפטיר והנה הם תורה כביאים
 וכתובים כי הכל כיחוד שלם בשבת והנה התחיל בשל תורה ואח"כ כתובים ואח"כ כביאי
 להורות איך הכלה שמורה בכל וערוכה כ"ס ואנו אהיה לה כאם יי' חומת אש וגו' וסוד
 הפסוק כי בקבלת התורה ראו ישראל וידעו כי זו היא האלהים אלנו הב' שמות איך הם
 אחדות אחד ולא יתפרדו והם סוד תורה שבכתב ותורה שבפ' שקבלו ועל ידם מתחיל
 ב' השמות האלה כשנזכרים בהם כראוי וכך ראו בעמדם על הר סיני והשינו באמתות כי
 כן נאמר פנים כפנים דכריי וגו' ומשם ידעו כי אין עגל מלבדנו יש בו י' תיבות כנגד י'
 דברות וי' מאמרו שהם ככללים כב' שמות שבו ומציאין ס' והנה הוא בדוגמ' עליון ולפי'

קדושת

קדושתו חמורה והנה לא כנקד ואין בו שום טעם ולא מסורת גם כי הכל כמסר לחמה
 כסיני וכח'ס זל כפ'ק דמגלה מאי דכתיב ויקראו בספר תורת האלדים מפורס וגו' והטעם
 כי כשהכלה ככללת עם דוד סוד תורה שבכתב כל הטעמים והמסורת ההם כרשמי כה'
 ומתעבר בהם מסוד ת"ש כאסה המתעבר מן הזכר ולהודיע שעתו שבע'פ מתברכ מסוד
 תורה שבכתב והוא מאניל בה כל אותם טעמי ומסורת שהם דוגמה דכרי עליוני והיא
 מתקדשת בהם לפיכך נהגו להראות הכתב שהן האותיות לכדן בקדושתן לכל העם וסמך
 לזה מה שכתב ארור אשר לא יקיים את דברי התורה וגו' כדי שישיבו אל לבם סוד אמונתן
 של ישראל וקורין שבעה כנגד שבעה ימי בראשית ושבעה קולות שנתנה בהם
 התורה וכהן קורא ראשון כי הוא הראש ואחריו לוי ואחריו ישראל כי כן הסדר והשמי
 הוא בדוגמת הנדיק ונריך שיהיה הגון ועליו נאמר מגדל ענו ס' יי' כן ירוץ נדיק
 בספר תורה ירוץ הדברים הנדיק הזה וכשנב מיראת מלאך המות שיאריך ימים ולא יבוק
 לעולם המשלים הפרשה נוטל סדר כנגד כל העולים כי הוא בדוגמה הכלה המשלמת
 המנין ונוטלה סדר כנגד כל מה שעליה כי כל הנחלים הולכים א' הים גרסו' בסוטה פ'
 נאו כאמרינן כיון דפתח ס'ת אסו' לספר אפי' בדבר הלכה שכ זכפתחו עמדו כל העם וגו'
 והטעם כי כן מצינו בכתובה שלא היה כי אם דבור אחד והמדבר אחד שכ וידבר אלדיב
 וגו' הוא למעלה וכלם למטה שכ ויתנוכו בתחתית ההר ואם יש זולת קול אחד בקריאת
 ס'ת הרי הוא גרעון כסוד האמונה וכבוד התורה והקורא בתורה יכול לבו למה שאומר
 וידע כי הוא קרסור בין ישראל לאביהם שבשמים ונריך לסדר הפרשה תמלה כי כן
 מצינו בדבור ההוא עד שלא השמיע דבריו אל העם כתיב אז ראה ויספרה וגומר ואחר
 ויאמר לאדם הקורא בתורה אסור לו לפסוק אב לא במקום שפסק משה כל פרשה
 ופרשה ולא יפסיק בפרשה הבאה בשבת זה כי הקדוש ברוך הוא מנה כל פרשה ופרשה
 ואמר אתה בשבת פלוני ואתה בשבת פלוני ומנה ליופיאל ולחמשים ושלושה מרכבות
 קדושות שתחת ידו בשמום התורה מרכבה פלוני על שבת פלוני וכל אחת משמשת לתורה
 באותו שבת ואסור לערב אלה עם אלה ולהכניס מרכבה במרכבה

אפילו בתיבה אחת או באות אחת אלא כל אחת ואחת כמו שפסק הקדוש ברוך הוא
 וכמו שמנה אותם באותם פרשיות כל אחד על משמרתו וכשמסלימין ישראל הפרשה
 למטה אות הדברו' עליון למעלה ונוטלת אותה המרכבה הקיא הממונה עליה ומעלה
 אותם לפני הקב"ה והדברים ההם עומדים לפניו ומתעטרים בכסא הכבוד והכלה עולה
 בהם להתחבר למעלה והכל כעשה כלל אחד לפיכך אשרי המשלים פרשיותיו כראוי כמו
 שפסקו למעלה : ואח"כ מפטירין בכביא מעין הפרשה כי כן הכלה מעין תורה
 שבכתב והכל כלול בה ומולקין כבוד למלכות ומחזירין ספר תורה ובחורתו נהגו לומר
 מומור לדוד הכו לוי' כנו אלים לפי שיש בו שבעה קולות כנגד שבעה קולות שנתנה

בהם

בהם העורה ולפיכך נהגו לאומרו בשבת שאו מתיחדים השבעה הויות סוד שבעה קולות
 ויש בו ית אזהרות שבהם שם הקב"ה ביה רכוב עלמות דכתיב רכב אלדים רבותים
 אלפי שפאן ובומר וסוד אלו העולמות יתבארו למשכיל אשר זכה להם ועוד מוסיפין שאו
 פערים ראשיכם שאמר שלמה כשהכניס הארון לבית קדש הקדשים כדוגמה עליונה כי
 בשבת ומן הכנסת התורה העליונה בסוד הארון בית גבוה של הקדוש ברוך הוא ואו
 החיות העליונות הכקראות בשם יי' שוכים ואומרים שאו פערים ראשיכם ויבא מלך
 קבכוד כהיכלו ולפיכך אומרים אותו כשכניסין ספר תורה להיכלו ועוד מורים לנו
 התבלעות הקדש והסתלקות הכבוד ועליו מעליו אל מקומו שנאצל משם בעולם
 שכלו שבת והדברים עתיקים תפלת מוסף כנגד העמוד שעליו העולם עומד סוד
 זכור ואמר זכור ושומר כנגד שתי שבתות שמתחדים בתפלת מוסף שיש בו תוספת רוח
 הקדש ומחזיר שליח זיכור התפלה ואומרים קדושה רבה כבר דרזל שכל התפילו כעשות
 כתר לראשו של הקדוש ברוך הוא ועל"ה כתר סוד מקור ההויות שבו מכתירים יי' אלהינו
 יוד"ה"ה שבעה גדול לקו האמצעי כך כתב רבי שמעון בן יוחאי ע"ה מלאכים המוכי
 מעלה ועמד ישראל קבוצי מטה כולם משכחים אלה למעלה ואלה למטה ובהתעוררות
 הסכה העולה למעלה מכולם יחד יורד השמן הטוב על הראש ומשם לשאר מדותיו והכבוד
 מתעלה מכל ד' ק'ק'ק' כנגד שלש אבות יי' נבואות דייקו של עולם כולל למודי
 יי' הנקראים נבואות מלא כל הארץ ארץ ישראל מלאה מכבוד יי' כעבין שכתוב והארץ
 האירה מכבודו:

בכבוד

מלא עולם ומשרתיו שואלים איה מקום כבודו מקום אזילות הכבוד
 ממקום איה למכין ועולה מעליו לעילוי סרמתה אל ביתה להתקשר
 עם לעמתם משכחים ואומרים ברוך כבוד יי' ממקומו ובמדרשו של רבי נחמיה
 בן הקנה מאי כיהו מלא כל הארץ כבודו אלא כל אותה הארץ שנבראת ביום ראשו
 שהיא למעלה כנגד ארץ ישראל מלאה מכבוד השם ומאי כיהו חכמה דכתיב כבוד
 חכמים ינחלו ואומר ברוך כבוד יי' ממקומו ומאי הו כבוד השם משל למה הדבר דומה
 למלך שהיה לו משרונית' בחדרו שכל חילותיו משתעשעים בה והיו לו כנים וכאים כל
 סיוע לראות פני המלך ומכרכים אותו אמרו לו אכה אמנו אמר להם לא תוכלו לראותה
 עתה אמרו ברוכה תהא בכל מקום שהיא ומאי דכתיב ממקומו מכלל דליכא דידע מקומו
 משל לכת מלך שכאה ממקום רחוק ולא ידעו מאין באת עד שראו אותה שהיא אסת מיל
 באה והגונה ככל מעשים אמרו זאת ודאי מצד האור כלקחה כי כמעשה יאיר העולם
 שאלו אותה מאין את אמרה ממקומו אמרו אם כן גדולים אנשי מקומה ברוכה תהא
 ומכרכת ממקומה ממקומו ימן ברחמינו לעמו גם אם בעלה שכבוד אל ביתו
 הרמתה משם ותמלא רחמים לרחם

על כיון

על בניו הדבקים בו **במדרשו** של רשב"י ע"ה ואתה יי' אל תרחק אתה סוד
 התיחדות הכלה עם דודה ומשם מתקשרים למעלה באין סוף ולפי אל
 תרחק ממנו לעזוב אותנו כד"ה מרחוק יי' כראה לי וכנים ככללים עמה בסוד התפלה
 ואינם עוזבים אותה להתרחק מהם אילותי מה איל וכבי כשהולכים ומתרחקים
 חוזרים למקומם אף הקב"ה אם מתעלה למעלה באין סוף מיד חוזר למקומו בשביל
 ישראל שהם דבקים בו ואינם מניחים אותו להתרחק מהם לפי אילותי לעזרתי חושה
 ע"כ ועתה היא עת בקשת רחמים כי היא עת רצון כי בעל הרחמים הופיע ורחובות
 הכהר מטקה נטיעות הגן ואנו מזכירים לפניו זכות היחוד פעמים לומר כי בזכות זה
 ירחם עלינו ולזה אנו אומרים ממקומו התיחדים שמו וכו' **וד לשבות**

ממלאכה לסוד כריאת עולם והסוד כי בו שבת ודע כי על ידי הכלה היו פועלות הששה מדרגות שעליה כל פעולתם בעולם השפל וכמו שכתוב
 וכל מעשהו באמונה והיא היתה שליח של מעלה וכיום ראשון חדשה הפעולה המיוחסת
 לכתר הימין בהסכמת שאר מדרגות וכן כל יום ויום עד יום השביעי שהשלימה המעשה
 בראשית ככת המסור לה מהמדרגות שעליה וכמו שכתוב כי ששת ימים עשה יי' ונג'
 אותם ששת ימים הם סוד כל מעשה בראשית ולפי ששת ולא בששת והיא המחדשת
 הבריאה בשליחות העליונים כי אין לה מצד עצמה כלל למדש בריאה חדשה ראויים
 לקיוב שכשהיתה מחדשת סוד מרובותיה ונבאותיה וסוד היכולותיה ופועלת על ידם
 השפלים הכה היו ראויים לקיום לפי שהיתה שליח מכל אחת מדרגות עץ החיים ו
 ועכשיו כיום השביעי שהגיע עת ממסלתה אם היתה פועלת על ידי מדרגותיה
 החזונים שהם חול והיא ראש עליהם ואין אומת בעלה עליה ח"ו היו שתי רשויות ולפיכך
 כל הפועל שום פעולה להכין היתפסות ויפעל עולם השביעי על דרך חול הכה הוא
 מקנץ בכטיעת וחייב מיתה כי עץ הדעת שולט והכיח להטות לצד הטוב והטה אותו
 לצד הרע והוא גורם מיתתו כי העיר מדת המות וסלק מדת החיים והכה הש' שרצה
 בקיום הכמנאים כלל אותה במדה הששית לפנים דעתה להאיר פניה והכה היה גם כן
 הששי שביעי כי הוא ששי לכנין מזרוע ימין ולמטה והוא שביעי למכין מבינה ולמטה
 ומתוך כך עולם הנורוי מתפסס ועולם הגופי סוקט והקודש מתרבה ומדרגות החול
 שבתו ונתמעטו כי אינם שואכים עתה מדרגותיהם והופיעה כמלה כלי מצרים ואז
 שולטים סוד שני הכרוכים שמכוחם מתחדשים תמיד ומי המנוחה כי כמו בהם מדרגות
 הקדש וכעלו מדרגות החול כי נגזרו ראשיהם סוד הכנפים שהם המצרים שהם
 כאחיים בהם ונתגלתה המדרגה השביעית כלה כלולה מקוססת כבגדי קדש ולפיכך
 חייב להיות עבודה במקדש וליאסר בגבולין לא תבערו אש בכל מוסבותיכם כיום
 השבת שלא לערר מדרגו החול ולהטות עץ הדעת לצד הרע אבל במקדש רשות הכלם
 כיום

ביום השבת שני בכמים בני סנה כי היא סולטת והעשה מלאכה מכלייע הכבוד ועשה
 אותה רשות והרי הוא כשאר מקצנים בכשיעו ודע כי השבת רומז למד חרוץ שהוא
 בחלק השביעי שכולו שבת ליי כמו שאמר ד"ה במסכת ד"ה פרק י"ט בשבת אומר מ
 מומור סיר ליום השבת לעולם שכולו שבת ומכונה לחי העולמים ואז כל המלאכות ש
 שוכות ודוגמה זו אנו שוכתים ממלאכה בשבת לרמוז אל העבין הגדול הזה וגם הוא
 רמוז לעולם הכשמות שנדיקים יושבים ועטורתייה בראשיהם וכהנין מויו השכינה ו
 ואוכלין מה שהכינו בערב שבת וכשבת שוכתין והרונה להיות בחכורתם צריך לעשות
 מלאכתו בששת ימי המעשה ולשבות ביום השביעי **טו לענג** את יום השבת
 גרסינן בפרק כל כתבי כל המענג את יום השבת כותבים לו כחלה
 בלא חזרים וכו' כבר ידעת כי בשבת ממלטו של שבתאי אבל לא על עם הקודש לפי ש
 שאינם תחת שום כבד ומזל כי אם תחת רשותו של הקב"ה בלבד ומי שהם תחת ים
 שבתאי ינטרכו להתענות ולהתעב וללבוש שחורים ולמנוע עצמם מכל עונג ועליו
 אמר רשבי ע"ה שבתאי עליו כאמר נהבור רק אין בו מים אבל נחשים ועקרבים ים
 בו והוא במאון וקינה והספר והוא גלותן של ישראל וצריכים ישראל לעשות שנוי ביום
 ממלטו לאכול ולשתות וללבוש לבושי יקר ולהתענג ולתקן הבית והשולחן ולהראות
 שמחה ותרנה וכשהוא רואה שאין לו מקום לשרות בו בורת והסוד מפני שרי גברתי
 אככי בורחת ועוד יש בדבר סוד פנימי בעלם בסוד הרוח שהוא הנוסף בעם הקודש
 כל ששת ימי המעשה כהנה מויו העליון וכשבת שיווד לדור עם ישראל כהנה בהנאתן
 ומתענג בעונגן למען יהיה כלול מכל כד ודע כי הרוח ההוא מתפשט מסוד הנקודה
 סוף המחשבה העליונה ובו תוספת קדושה וכרכה והוא נחלק לשני חלקים האחד כהנה
 למעלה מסוד האור העליון והשני כהנה למטה מסוד הנאתן של ישראל בעבין שכתוב
 בימי וכן בני ישראל כלומר אנו וישראל משתתפים יחד להשלים הנקודה ההיא ממני
 וממה מתעטרת למעלה ולמטה וכשהחלק התחתון כהנה ומתענג בראוי עם ישראל ע
 שולה ומתחבר בחלק של מעלה והכלה מתעטרת בהם וככללת מסוד עליונים ותחתונים
 והמענג את השבת הנה הוא גורם לאילנות הכרכות מהמקור העליון הנקרא רחובות
 הכהר סוד נחלתו של יעקב הנקרא כחלה בלי חזרים ומודדין לו מדה כנגד מדה ש
 שכותבים לו כחלה בלי חזרי בעבין שכתוב אז תתענג על יי וגו' והאכלתיך נחלת יעקב
 אביך כי פי יי דבר **יו דבור** של חול כתיב ממנו חפנך ודבר דבר ודרשו אל
 שלא יהא דבורך של שבת כדבור של חול והטעם כי אין לך מלה שיוצאה
 מפיו של אדם שאין לה קול ואותו קול עולה למעלה ומעורר הדבר ההוא הנקרא חול
 ובשעת עורר החול ההוא בשבת הקדוש הוא גרעון גדול והעושה כן הרי הוא מפריד לוף
 זקב"ה זכנסת ישראל שואלין עליו ואומרי מי הוא זה הגורם להקרוי בימינו לפי שאין

הקדשו

הקדוש העליון שורה על דבר של חול וזה סוד בעלם כי בהתעורר הדבר ההוא למעלה
 כתיב כי את מקדש יי' טמא ואם בדבור הקל כן כל שכן במעשה החמור שהוא מטמא
 עליונים ותחתונים והרהור מותר שאין לו קול אבל כשמוציא האדם מפיו דברי תורה
 ודברי קדושה כעשה ממנו קול ועולה ומעורר הדברים הקדושים ואז כתיב נאכה וראכה
 בנות ציון וכו' יא סוד היושב בתענית בשבת גרסינן בפרק קמא דשבת אמר רבא
 בר מחסיה אמר רב חמא בר גוריא אמר רב יפה תענית לחלום כאש ככעורת אמר רב
 חסדא וכו' ביום ואמר רב נוסף ואפילו בשבת וגרסינן בכרכות פרק אין עומדין אמר
 רבי יוחנן משום רבי יוסי בן זמרא היושב בתענית בשבת קורעין לו גזר דינו של ע' סנה
 מדעה לטובה אמר רב כחמון בר יצחק וחוורין ונפרעין ממנו עונג שבת מאי תקנתיה
 ליתבי תעניתא על תעניתא מאהבתו של הכ"ה באלם מעוררים אותו בחלמוו כדי שישוב
 בתשובה ויבקשו עליו רחמים למעלה ואוי לו למי שאין מעוררין אותו עליו כאמר ושכפ
 ילין כל יפקד רע ואמר בו ביום ולא ביום אחר לפי שאין רשותו של יום זה ביום אחר ואינו
 מכקש רחמים אלא על מה שהתעורר בו ולפיכך אין יום זה מסתלק עד שקורע גזר דינו
 של המתענה בו אבל לא של שכמים סנה כמו בשבת וטעם אמרם ואפילו בשבת לפי שאין
 משגיחין עליו למעלה יותר משאר ימים ויותר משאר אנשים לפי שבשבת מנוחה ושמחה
 מנויה בכל העולם ואפילו פושעי גיהנם יש להם מנוחה ביום זה וכשאלם זה שרוי כנער
 הכל שואלין עליו למעלה ואומר למה פלוני כנער וכל העולם בשמחה והנה תפילתו עולה
 לפני בעל הרחמים וקורע גזר דינו שהסכימו עליו כבי' דין של מעלה סוד שבעים קומות
 לפי שכשעה שהמאור העליון נגלה נפתחים שערי הרחמים וכל העולם בשמחה וכל בעל
 הדין כפופין לפניו משל למה הדבר דומה למלך שהשיא את בנו וגזר שמחה על כל
 בני מלכותו והכל היו שמחים וולת איש אחד שהיה תפוש בקולר והיה ענב בא המלך
 לשמוח עם בנו וראה כל העולם בשמחה ביום שמחתו וישא עיניו וירא האיש ההוא תפוש
 בקולר ופניו וועפים אחר כל בני מלכותו שמחים בשמחת בני וזה תפוש בקולר מיד נזה
 והתירוהו וזהו מה שאמר קורעין לו גזר דינו של ע' סנה סוד שבעים שנים עליונים סוד
 בית די' העליון וחוורין וכפרעין ממנו ענג שבת והטעם לפי שהחלק ההוא היורד ליהנות
 עם ישראל למטה לא נשלם וכסתלק גרוע מהעונג העליון וכיון שזה לא נשלם למטה גם
 העליון לא נשלם למעלה כי זה תלוי בזה וכיון שכסתתו יש גרעון למעלה בן עונג הוא
 מאי תקנתיה ליתבי תעניתא על תעניתא וכעבין זה פי' המפרשים אל שאין צריך להתענות
 מיד ביום ראשון ואתה שמע האמת כפי מה שקבלו רואי פני המלך אשר עמדו בסודו דע
 כי המתענה בשבת מחטל העונג העליון ומסיב גבול כנסת ישראל השולטת ביום הקדוש
 הזה ואם אחר כך ביום ראשון כומן ששולטין ימי החול מתענג הרי הוא מכבד לאחר
 יותר מהקדוש כרוך הוא והוא טעיל גרעון בסוד האמונה הקדושה ומשלים הדברים

יג א ז יג הסגנונים

החכמים ועל זה אומר הכתוב אל תאמר אשלמה רע וגומ' ועון זה כפרעין ממנו בע"ה
ובע"ה לפיכך צריך להתענות מיד ביום ראשון ומן ממטלת הרוח שהוא של חול כיון שלא
השלים הנד הטוב לא ישלים נד הרע וכזה יש לו רפואה וסימן והשיב את הגולה אשר נזל
ונז' ואין כני אדם כעבשין יותר מזה אבל הקדוש ברוך הוא מעניש אותו בע"ה ובע"ה
אשרי המתדבק באמונה הקדושה ומשתדל תמיד בעבודתו של מקו' לעשות הישר בעניו
להתדבק בו כעבין שכאמר ואתם הדבקים ביי' אלהיכם חיים כלכם היום: יח לפסוק
בדברי תורה דע כי תורה שככתב היא סוד תפארת ישראל מלך ביופיו

תמונה עיניך והיא הנקראת תורת אמת שכאמר תתן אמת ליעקב וכתוב תורת אמת
היתה בפיהו ותורה שבעל פה היא הכלה הנזכרת בשי' השירים ונקראת תורה שככתב
ולא שבעל הכתב כמו שאנו אומרי' תורה שבעל פה והטעם לפי שהתורה העליונה נעלמת
ונסתרת והיא ככתב סוד היכל עליון שהיא גנוזה בתוכו הם בייחוד גמור ומסם עומדת
להגלות למטה וזהו שכתוב אשר כתבתי להורותם להורותם של מי של תורה והמנוה
הנזכרים בפסוק כד' ואל חדר הדרתי סוד היין העליון המסומר בעבכיו סספר העליון
שוכן בתוכו ומסם יוצאה תורה ולפיכך נקראת תורה שככתב ומה שנקראת תורה
שבעל פה לפי שעומדת על המרכבות התחתונות למטה שכאמר בהם ומסם יפרד ולפי
שאינם מכלל הייחוד ואינם היכל אליה לזה נקראים על פה ולסוד זה נקראים תורה
שככתב ותורה שבעל פה והם סוד סני דודים סני עפרים תאומי' נביה וכמו שאל במדרש
חזית ובפסיקתא דהמודס הזה לכם יונתי תמתי רבי ינאי אומר תאומתי לא אני גדול
ממנה ולא היא גדולה ממני ולפי שתורה שככתב נסתרת ונעלמת הוצרכה תורה שבעל
פה לכאן סודותיה ולהוציא לאור תעלמותיה בדוגמא עליונה שעל ידי הכלה נגלים
ונודעים המאורות העליונים והיא המציאה כמותם לפועל ולזה רמז חכם הרזים
באמרו כודע בשערים בעלה אחר כי על ידו שערי נדק כודע השם העל יון בעולם:

וכמדרשו של רבי כחוכיא בן הקנה אומר רבי רחמאי מלמד שהיא אורה של
ישראל וכרה והא כתוב כי כר מנוה ותורה אור ואמר כר זו מנוה
ומנוה זו תורה שבעל פה אור זו תורה שככתב אלא מתוך שבה מתקיים האור קרי לה אור
ומלה' ד לחדר ננוע בסופו של בית אף על פי שיום הוא ואור גדול בעולם אין אדם רואה
בתוך אותו החדר לא אם כן הכנים בו כן כך תורה שבעל פה אף על פי שהי' כר נריכה
היא לה תורה שככתב לפרק קושיותיה ולכאן סודותיה עד כאן וכשישראל עוסקין
בשתי תורות אלה לשמן אז דוגמתה למעלה איש באחיהו ידובקו כנשיקה והיה המשכן
אחד ואז הכרכה סורה עליהם מלמעלה ושלוש ככל זה סוד אצל כפרק אלו קשרים מאי
בנאים אומר רבי יוחנן אלו תלמידי חכמים שעוסקים בכנינו של עולם כל ימיהם והוא
מכור תורה של מעלה להקדוש ברוך שפא וזה קיום כל העולמות: וכמדרשו
של רבי

של רבי כחוכיא בן הקנה וכמה יכול לו דוד בגרסתו שלא היה שותק לילה ויומם והיה
מחבר ומה היה מחבר תורה של מעלה להקדוש ברוך הוא לכל טעה שאדם לומד תורה
לשמה התורה של מעלה מתחברת להקדוש ברוך הוא והיינו דאמרי' לעולם ילמוד אדם
תורה אפילו שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה עד כאן והנה כשישראל עוסקים
בתורה לשמה אדם למעלה משוררת לפני הידיד ואומרת יסקני מנשיקות פיהו וגו' דרך
האהובים לכסף זה את זה בפיהם להראות שרוח אחד להם לרוב אהבתם ודוגמא זה
בשני הדודים הנזכרים בסיר השירים המתיחדים כנשיקה כאלו תאמר הכלה מי יתן
יסקני הידיד מנשיקות פיהו וכאן דרך נסתר קודם הנשיקה ואמר שהאיש בכיתי אומר
כי טובים דודיך מיין כלומר כמה מתוקים וטובים דודיך עמי כשישראל עוסקין בתורה
הנמשלת ליין כי כזה משלימין ביכינו כמנאו ישרא' מוסיפין אהבה בין הקדוש ברוך הוא
ונכנסת ישראל כשעוסקים בתורה לשמה ודע כי כשהשם עוסק בתורה דומה למלאך יי'
נבאות כי בעיון נדמה לה כי שכל כל עסקיהם והנה זה מעין העולם הבא שהנדיקים
יושפים ועטרותיהם כראשיהן ונהנין מזון השכינה והיא ההשגה בדברים אשר כפלאו
מהם כל עוד היו במסגר כפסם והנה השב' דוגמת העולם ההוא אין לו עסק בנוף כלל כי
הוא עלם הנשמות לזה צריך להשלים נשמתו ביום זה והשלמות הוא העסק בתורה לשמה
והרצון באמרם לשמה הודיענוהו כבר ונוסף על זה כי הרוח הדר עמנו ביום זה ישתלם
מכל נד והזוכה לזה יזכה לאור באור הקיים ועליו כאמר ויאמר לי עבדי אתה ישרא' אשר
כך אתפאר: תפלת מנחה אומרים אשרי ובא לציון טעם שאומרים
סדר זה מפני שמן המנחה ולמעלה מתעוררת מדת
הדין ובקדושה זו מעוררים הרחמי' ובתפלת שמרית אין צריך לאומרו כי מדת הרחמים
סולטת וכימות החול אומרים אותה שמרית מפני שכחול ימי הרעה סולטים ואחר שמרכ
פית המקדש אין לך יום שאין קללתו מרובה משל חבירו כדאמר רבן שמעון בן גמליאל
בשם רבי יהושע כי בית המקדש היה קיום העולם וכזכות העבודה היה העולם מתברך
כי העבודה אחד מעמודי העולם ועתה כנטרך לומ' סדר זה לכנס העולם קנת כדאמר
בשלהי סוטה אמאי קאי עלמ' אסדרא דקדושא ואיה' שמויה רבה דאגדתא ואחר כך אומ'
ואני תפלתי לך וי' עת רצון פסוק זה אין אומרים אותו במנחה של חול כי אז
מדת הדין סולט' ואינו עת רצון אכל בשבת עם היות שמדת הדין סולטת
הוא עת רצון כי אז הופיע מאור הרחמים על הכל וחמת המלך שככה והתפלה רנויה כי
שלוש ככל ופסוק זה מורה על היחוד ולטעם זה תקנו לאומרו באותה טעה ואני תפלתי
אני סוד הכלה כנסת ישראל תפלתי סוד תפלה למטה עת רצון התחברו הכלה הנקראת
עת שלום ברצון העליון הנבלה בשעה ההיא ומנחמין ספר תורה וסני פעמים קורין
בתורה בשבת בשמרות קורין הפרשה כולה לפי שחמד אל כל היום כי הוא

השלמות וכפר קורין עברה פסוקי או יותר אכל לא כל הפרשה שאין שלמות הפרשה
 אלא בימין ואינו סולט אלא עד שעת המנחה ומאז סולטת מדת הדין ולזה העם קורין
 בתורה במנחה כדי לכלול השמאל בימין כי משניהם יחד כתבה סכאמר מומינו אש דת
 למו ומחזירים ספר תורה ומתפללין אתה אחד ושם אחד וזה תשלום התפילות
 ואז מתחילים כל המאורות כבוד ארבע תפלות כי תפלת ערבי לכלה
 הכלולה שמתקדשת לחתן ותפלת שחרית ישמה משה סוד החתן שמה במתנת חלקו שעולה
 להתחבר עמו והוא כולל ורעותיו ותפלת מוסף סוד דיקו של עולם כולל שני העמודים
 יכין וכופו שהכית ככון עליהם והרי הטבעה מדרגות ממתקנים סוד יחד ועתה הוא ושמו
 אחד ובמדרשו של רשבי עליו השלום תלת נלעין אכון בשבת ורבותי נלותא
 דמוסף נלותא דערבית אתה קדשת ודא שכינתא תתאה דאיהי
 מסטרא דשמאלא דתמן ליואי דאיתמר בהון וקדשת את הלויים נלותא דשחרית ישמה משה
 במתנת חלקו ודא נשמת כל מי דאיהי אמה עלאה עלה אתמר אש תשכבון בין שפתים
 אל תקרי אש אלא אש אתה אחד ושם אחד דא יוד הא ואו הא עמודא דאמנעיתא דאחיד
 בתרייהו ואיכון נשמה יתירה נשמת כלמי דאיתמר בה ישמה משה במתנת חלקו רוח
 יתירה אתה אחד ושם אחד זכאה איהו מאן דאפתח פומי בתלת נלותין לקבל לון בשבת
 תפלת מוסף דא דיק דכליל כלהו וכיה אמרין בנלותא דמוסף כתר יתנו לך וכו' ע"כ
 תפארת גדולה עתה מזכיר היאך מתחילים הדברים העליונים סוד חסד ואמת ועטרת
 ופועה לכלול אשת חיל עטרת בעלה בימין כענין ותשע לו ימינו וגומר ואז מתחיל הכל
 למעלה בסוד מנוחה וקדושה לעמך כדת נאמר כך ממעלה למטה להוריד השמן הטוב
 על הראש ולוחד המרכבה העליונה אברהם ויגל יצחק ורכן סוד שיר הלויים יעקב וכיו
 ינחו בו מנוחת אהבה וכדכח מנוחת אמת ואמונה הרי אמת ואמונה ביחוד גמור ואמר
 כך מכקשים רחמים על ענמה ואומרים רנה נא במנוחתינו וכו' ויש בתפלה רמו לעולם
 שיהיה וי אחד ושמו אח' ואז גם כן יהיו ישראל גוי אחד בארץ ולא יתערב זר בתוכם ואמר
 כי אז אברהם יגל יצחק ויעקב וכיו ינחו בו יכירו בכיך וכו' אכן מכקשים רחמים
 שיגיב הזמן שהוא ואז יכירו בכיך וכו' וכהנו לומר צדקתך והטעם כתב מר שר
 שלום כי הוא גדוק הדין על משה עליו השלום שנסתלק באותה שעה
 וגם נהגו שלא לקבוע מדרש באותה שעה כי חכם שמת בתי מדרשות בטלים ומכהג
 אבותינו תורה היא עד כאן ואם הקשו לדבריו במדרשו של רשבי עליו השלום הסכימו
 עליהם ואמרו כי בשבת במנחה נסתלק משה עבד יי' והוצרכו ישראל לנדק דין יונתם
 דרך שבת ואומרי דקתך כהררי אל וגו' וטע' שאומרים ג' מיכנ גדוק הדין לפי שנסתלקו
 ב' מן העולם באותה שעה וכולם ככללים במשה עליו השלום והם משה עליו השלום ויוסף
 הצדיק ודוד המלך ע"ה הראשון ליוסף הצדיק לפי שקדם להם והוא דקתך כהררי אל
 זה

זה יוסף הצדיק שהוא שקול כהרים העליונים ואין הרים אלא אבות משפטיך תהום רבה
 ששם המים שאין להם סוף ונדקתך אלהים עד מרום על משה רבינו עליו השלום כדאיתמר
 ואתה מרום. אשר עשית גדולות שהוא כולל הגדולות והנוראות. דקתך נדק לעולם
 ותורתך אמת על דוד המלך ע"ה סוד נדק תמעין והנה באותה שעה נסתלקו תורה
 שככתב ותורה שכעל פה ולפי' באותה שעה בתי מדרשות בטלים בשעה שמת יוסף
 וכשו המקורות כי נאסף הצדיק והשכטים נפלו בגלות פתחו עליו ואמרו דקתך כהררי
 אל בשעה שמת משה חסך השמש ותורה שככתב אספה אורה סוד אספקלריא המאיר
 וכשמת דוד תורה שכעל פה שכה מאיתנה וירח לא יגיה אורו ולסוד זה נתקנו שלשה
 מיכין גדוק הדין במנחה של שבת סוד שלש סעודות רבי יצחק אמר בתי ויכרך
 אלהים את יום השביעי וכת' ששת ימים תלקטוהו וגומר וכיון
 שאין המנוחות כמנאיכ בו איה ברכתו אלא כן תאכא כל הכרכות תלויות ביום השביעי
 ותאכא למס אין המן יורד ביום השביעי מפני שממנו מקבלים כל ששה ימים עליונים
 וכל אחד ואחד זן את העולם כיומו ממה שמקבל ביום השביעי לפי' כל מי שהוא מכלל
 ישראל צריך לסדר שלמנו בלחם ומוזן כליל שבת וכיום שבת גם כן בשביל שיתברך ש
 שלמנו כל ימי השבוע כי בזמן ההוא הברכה מנויה לכרך כל ימי השבוע ואין ברכה
 סורה על שולחן ריקס ודע כי הטל העליון והאור הגדול יורד מראשו של ה"קכה
 לשדה של תפוחים נ פעמים בשבת והם סוד סעודות המלך על כן נונו
 חזל לסעוד שלש סעודות בשבת כדוגמא עליונה ודעת המאור הקדוש עליו השלום כי
 סדר אלן הסעודות כדרך זה סעודת הלילה עליה כתיב והרכבתך על כמתי ארץ סוד
 הכלה שמתברכת בזאת הלילה ואז היא עת שמחתה על כן סעודת הלילה כנגדה
 סעודת הכקר עליה כתיב אז תתענג על יי' סוד עתיק יומין המתגלה באותה שעה
 סעודה שליטת עליה כתיב והאכלתיך כחלת יעקב אביך סוד תפארת ישראל ולפי' ש
 שהוא שלמות הכל משלימין בו ומנינו למאור הקדוש עליו השלום בשעת פטירתו וכסדר
 הסעודות לשון זה אסדהכא עלי לכל אליון דהכא דהא מן יומאי לא בטילכא אליון תלת
 סעודתי וכיניהון לא אינטריככא לתעביתא בשבתא ולא ביומי אחרי כל שכן בשבתא
 ומאן דוכי בהו זכו למהמנותא שלמתא חד סעודתא דמטרוכיתא וחד סעודתא דמלכא
 וחד סעודתא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין עד כאן כראה מדבריו אלה כי
 סעודת הכקר למלך סוד קו האמצעי וסעודת המנחה לעתיק יומין וזה הסדר נכון
 יותר מפני שבשעת המנוחה מתגלה המאור העליון סוד עתיק יומין ומכאן ראיה ש
 סעודה שליטת צריך לעשותה במנחה לא באותה שעות ששלישו בשחרית אחר סעודה
 שמכרכון ברכת מוזן ואחר כך פורשים מפה ומורין ועושים השלישית אחר סעודה
 בשעודת שבת ששעוית לחנאין ולא בשעודה שליטת שזמנה במנחה כי היא כנגד עתיק
 יומין

חמין והוא מתבלה באות' טעה ועוד ראיה מדתנן בפר' כל כתבו נפלה דליקה כלול שבת
 מנילין מוון שלט שערות בשחרית מנילין מוון שתי שערות כמח' מנילין מוון שערות
 אחת ועוד ראיה מדתנן בפרק קמא דפסחים יד שחל להיות בשבת מכערי' הכל מלפני
 שבת ומשיירין מוון כ' שערות דוקא מוון כ' שערות נריך לשיור לחמץ אסור משם ש
 שעת ולמעלה ואחמא דומן שערות שלישי אינו אלא במלחה ורבינו תם היה רגיל לאכול
 כ"ד שחל להיות בשבת בשערות שלישי מנה עמירה הכלושת כשמן ודכס שלא אמרו רזל
 כל האוכל מנה בערב פסח כאלו כועל ארוסתו כבית חמיו אלא כלחם שוכי אבל מנה
 עמירה מותר שעדיין לא חל עליו מיוכ לחם שוכי עד הערב וכתוב במדרשו של רשבי
 ע"ה כי הוא היה רגיל לסדר השלחן כ"ד שחל להיות בשבת ולעסוק במעשה מרכבה
 במקום שעוד שלישי והיה אומר זו היא שער' המלך והוא סוד כעלם וסיומן לשערות אלו
 וקראת לשב' עגב וכהר' יונא מעדן להסקו את הגן ע' ד' כ' ה' ג' כסדר שער' הלילה כנגד
 הכלה סנקראתגן כעול אחותי כלה שערות הכקר כנגד הכהר היוצא מעדן סוד תפארת
 ישראל שהוא שבת היום שערות המנחה כנגד העדן העליון: כ"א לחוסוף
 מחול על הקדש במוצאי שבת מה שמוסיפים מחול על הקדש כ"א
 להורות ולהראות שאין רוניס ביציאת האוספיו הקדוש מביניהם וקסה עליהם מאל' פ
 פרידתו ולפיכך מעבדין אותו ומרוב חבתם בו מלוים אותו כשירותו ותושבחות כענין
 ונשלחך בשמחה ובשירים והכי איתמר במדרש מפל לכלה ומלכה שמלוין אותה בשירים
 ותושבחות וכבר רמזנו למעלה סוד השבת הנקר' כלה ומלכה והכי אמרי' בפרק כל
 כתבו וכ"ל ויכל אלהים ביום השביעי אמר ה' כ"ה באו ואמרו שירה פנים חדשות באו
 לכאן כלומר בהכנס' שבת כלה שבאה מחדש לומר שצריך להכניסו כשירותו ותושבחות
 כשבא וללוות גם כן כשירותו ותושבחות כשיצא וכן כהנו ומתפללין תפלות ערבית כ
 כבשאר ימות החול אלא שמכדילין כתפלה וסוד ההכדלה יתבאר בס"ד ואחר כך ויהי
 כועס

ב ב סוד ויהי כועס וסוד ההכדלה טעם שאומרים ויהי כועס במוצאי
 שבת כבר כתבנו למעלה שהדין מסתלק בערב שבת ואפילו מ
 מפושעי גיהנם לפי שהשב' מנין על העולם וכ"א' הדין חוזר למקומו והכרוז מכריז ואומר
 ישבו רשעי' לשאלה מפני שאז מתעורר הדין אנו אומרים ויהי כועס וי' אלהינו סוד
 הכוע' והאור הגדול הוורח ובא מנעמי תמיד בלי הפסק עלינו להנצל מפחדה של גיהנם
 ומתוקף הדין הגדול כד' א' לחוות ככועס וי' ולכקר בהכלו וישב' בסתר עליון והוא
 שיר' של פגעים ואנו אומרים אותו להנצל מפני כמה רוחות שמוטבין
 לשלום עלינו וכשרואו אותנו עוסקי' בשירות ותושבחות הולכי' להם חזן ליסוב ואח"כ א'
 אמרי' סדר קדוש לעורר הרמנים כמו שכתבנו למעלה וכשמסלימין ישראל שדריה' פושעי
 גיהנם

גיהנם אומרי' אשריכם ישראל אשרי' הנדיקי' שומרי התורה אוי להם שלא זכו לה אז מכריז
 דמה ואמר ישבו רשעים לשאלה ולפיכך מאריכו' בויהי כועס כדי לאמר מלפני ל
 לגיהנם ואין להדליק אש עד שיסלימו ישראל סדריה' לפי שגורם לאש של גיהנם מילויק
 קודם זמנו והכעבים בגיהנם מקללים אותו ואומרים וי' מטלטלך מטללה גבר ואם
 ממתיק שיסלימו ישראל סדריהם מנדויקים עליהם את הדין והם מקיימו' עליו כל הכרכות
 ההם שאומרים ויתן לך האדלים וגומר ברוך אתה בעיר וגומר ברוך אתה בבאך ברוך
 אתה כנאתך ואחר כך מכדיל ואין מכדילים אלא על היין והטעם לפי שנסתלקה נפש
 ותיורה הנוספת באדם בשבת ונחלש ומתעצב ככביסתו לימי הטורח והעיבוי מכדיל על
 היין להמשיך עליו כח מהגבורה ולעורר השמחה **ומברך** על הכשמים למנא
 לחת רוח לפי שנסתלקה נפש יתירה ממנו כדאיתא במסכת ביצה פרק
 יום טוב כשמה יתירה נתן הקדוש ברוך הוא לאדם בערב שבת ובמוצאי שבת כוונתה
 ממנו והיוכו דאמר ר"ם בן לקיש מאי דכתיב שבת וינפש כיון ששבת זו אבדה נפש והכי
 איתמר במסכת תעניות פרק בשלשה פרקים בשנה והקשו במדרשו של רשבי עליו
 השלום וי' לגוף היה צריך לומר שממנו אבדה הנפש והשיבו שכל האדם מושכת אליה
 הרוח ההוא בערב שבת והוא נעשת דירה לרוח ההוא ודר בה כל יום השבת והנפש
 במעלה ורבויו גדול ממה שהיתה ועל זה שנינו כל כפשותיכם של ישראל מתעטרות
 בשבת ועטרה זו היא הרוח ההוא הדר ביניהם כיון שיצא השבת וי' לנפש שאבדה ס
 העטרה היא וזהו שכתוב וי' כשם שאבדה מה שאבדה ע"כ כבר כתבנו
 למעלה כי השבת דוגמת העולם הבא ואיתא במסכת מגילה פרקא קמא א"ר אלעזר
 א"ר חניכה עתיד הקדוש ברוך הוא להיות עטרה בראש כל נדיק ונדיק שאלמר ביום
 ההוא יהיה וי' נבאות לעטרת נבי ולנפירת תפארה לעושים זיכונו ולמנפים לתפארתו
 כן רצה הקדוש ברוך הוא להעטירנו ביום הקדוש הזה דוגמת העטרה ההוא שעתיד ל
 להעטירנו כעול' ההוא ואינו יכול להאריך בענין זה והכשמים שצריך להרויח בהם
 במוצאי שבת למנוח מן המוכחר הוא הדם לרמוז אל מקום הכשמות שממנו יוצאים לדור
 עם ישראל בשבת וחליו חוזרי' וממנו קיומם והאילן ההוא שממנו פורחות הכשמות נקרא
 הדם שאלמר והוא עומד בין הדמים ועל שמו נקראת אסתר המלכה הדסה **ומברך**
 על האש דע כי האש אשר בצפון כנגדו וכטמן בערב שבת ומפני שאין לעוררו
 בשבת כלל כתיב לא תבערו אש וגומר וכשישראל מברכין עליו במוצאי שבת ונצא לעמוד
 על משמרתו כבתולה וארבע מחנות מאירים מהכר ההוא ונקראו' מאורי' אש ואנו כופין
 ארבע אנצבעות של יד ומין נגד הכר והם רמוז למחנות ההם סוד המרכבות התחתונות
 שמאירי' מהם סוד הכלה כנסת ישראל השולטת עליה' וממנה אורם וקיומ' ואין להסתכל כי
 אם באחורי' האנצבעו' שהם רמוז למאורו' התחתוני' שכ' בהם וראית את אחורי' והפנימי רמוז
 למאורות

למאורות העליונים שבהם לא יראו ואין להסתכל בו על כן אין כופין פנימיות
האנכעות לפני הכר לפי שהם פנימים ואינם מאירים מן המטה אבל הם מאירים
מהמאור העליון למעלה אבל האחרים מאירים מן המטה לפיכך כופין אחרים
שאנכעות נגדה לרמוז שממנו הם מאירים ועוד יש בענין המסתכל בצפרכיו טעם אחר
והוא כי הצפרכים רמוז לסוד סבה אחרת כמו שכתבנו למעלה בסוד רשע מכתור את
הצדיק ולפי שבמוצאי שבת מתפשט בעולם מסתכלים בצפרכים להתיש כחה וליבנו
כוזק בכל אותו שבוע וכלכך שיאותו לאורו ואז מדרך למי שבראו להגילו מכל צרה
ובפרקי רבי אליעזר פרק כ"א בין השממות היה אדם יושב ומהרהר בלבו ואומר אוי לי
שמה הכחש שהטעני יבא בערכי ויטעני עקב כשתלחה לי עמוד של אש להאיר לי ולשמרו
מכל רע ראה אדם את עמוד האש ושמת בלבו ואמר באי כורא מאורי האש עד כאן כבר
נדעת כי במוצאי שבת מברכי' על האור היוצא מן העצים ומן האבנים מה שאין כן ביום
השבתים כדפסקין בפסחים פרק מקום שבהגו והטעם לפי שהשבת הוא בכלל הכנין
הנקרא ענין שבאמר ושבעו עני' ו' וגו' והעטרה נקראת אבן ישראל וגם העליונים לה
נקראים אבנים כי הם הכנין לפיכך מברכין במוצאי שבת על האור היוצא מן העצים
או מן האבנים אבל יום שבתים הוא למעלה מן הכנין ואין מברכין עליו כי אש על אור
ששבת ביה יעקב לכו ונלכה באור ו' ומדרך המכיל בין קדש לחול וכו' ותקנו
בכאן ד' הכללות כנגד ארבע קליפות שסביב האנילות והם רוח ספירה ענן גדול ואש
מתלקטת וכו' לנטיב ולאלה הם סוד עשר' כתיבם תחתונים הנקראים קליפות ליודעו
מן ואלה הקליפות הם מחינה בין ישראל לאביהם שבשמים כשנורמים העונות ועל זה
כתוב כי אש עונותיכם היו מכדילים וגומר ושכינה מתלבשת בהם בימות החול לקיים
ומלכותו בכל משלה ולקיים מלך אלדים על גוים והוא סוד בכל צרתם לא צר וכתוב עמו
אבני כנרת בסוד גלו למצרים שכינה עמהם וגו' והוא בסביל לשמור את בניו והם כמשל
הגרון ביד המונב והם הרע שבטען הדעת והדברים עתיקים ודע כי בשבתות וימים
טובים מתלבש הקב"ה בפאת הטוב שבטען הדעת והם סוד בגדי קדש ומוצאי שבת
מתפשט מהם ומתלבש בקליפות הנזכרות להנהיג בעולם ולפי שהלבנוסים של שבת הם
בדרך בריאה וכולים להתערב בהם אלה הקליפות תקנו לנו להכדיל במוצאי שבת וזה
סוד כלאים ושעמכו והמערבם עליו הכתוב אומר כי את מקדש יי' טמא אבל המאורות
העליונים שהם בדרך אנוניות אין שום טומאה נוגעת שם ולא מתערבת עמהם וזה סוד
ההכללה המכדיל בין קדש לחול המאורות העליונים בגדי קדש והתחתונים חול וכין אור
למשך סוד המאורות העליונים שהם האור הנעלם והמוסף שהם הקליפות וכין ישראל
לבוים ישראל כטלו כוף האילן מקום קדוש וזהו המקום שבו יושב הקדש לשבת ימי המעשה
הנזכרים שהם מול והמכדיל כיניקם הוא העושה הטוב בעיני וי' ומפני שבענין ההכללה
הוא

הוא יקר מאד אמרו בע"פ אמר רבי יוחנן שלשה מכותלי העולם הבא הדר בארץ ישראל
והמגדל בכיו לתלמוד תורה והמכדיל על היין במוצאי שבת לטוב עיני שכלך ותרחה
איך השלשה דברים שהזכיר הקדוש הזה רומזים דבר אחד והוא הדעת כי יי' הוא השמים
אין עוד כבר ידעת אמר' אל כל הדר בחונה לארץ ~~הוא~~ אלוה שבאמר כי
ג' שובי ימים מהסתפת כמלת יי' לאמר לך עבוד אלהים אחרים וכל הדר בארץ ישראל
דומה כמי שיש לו אלוה כמו שבאמר לתת לכם את ארץ כנען להיות לכם לאלהים והטעם
כי הדר בחונ' לארץ הוא תחת רשות אל אחר כי היא ממעלות זרים סוד ~~הוא~~ חלק
ההנהגה הוא במקום ~~הוא~~ ומערב קדש בחול כי גורם ~~הוא~~ לשכינה בין
ההנהגה כי כל מקום שגלו ישראל שכינה ~~הוא~~ אבל הדר בארץ ישראל הרי הוא
תחת רשות הקדוש סוד האמונ' הקדושה כי הוא כבית אלהים כי ארץ ישראל משכן הכבוד
העליון והדר שם גורם לשכינה לנאת ~~הוא~~ והנה הוא מכדיל בין קדש לחול וכין
שמה לטהור ומודדין לו מדה כנגד מדה שלא יבא בגלות התמורות ויעלה מעליו לעלות
להצורר בצרור החיים סוד העולם הבא והמגדל בכיו לתלמוד תורה כי התורה משפט שהי
הארץ ואי אפשר לדעת ליראה את השם הנכבד והכורא אש לא על ידי תורתו התמימה
והשם כה הרי הוא עוסק בכנין העולם כי הוא קיומו ומחבר תורה של מעלה להקדוש
ברוך הוא נדק וסלוס נשקו ואז המאור הנעלם הנקרא עולם הבא מריק השמן הטוב כי
הפרכה שורה על דבר שלם והמלכים נועדו עברו יחד וכשמחתם לא יתערב זר ומודדין
מדה כנגד מדה לגורם זה שכולל העולם הבא כי מפרי מעשיו ושכינהו והנה האב היה
שבת זה כי גדל בכיו לתלמוד תורה הגורם זה ועוד מדאמרינן בפרק קמח דקדושים אמר
ר' יבל כל המלמד את בנו תורה מעלה עליו הכתו' כאלו קבלה מהר סיני שבאמ' והודעתם
לבניך וסמיך ליה יום אשר עמדת לפני יי' אלדיך כמורב והנה הדור ההוא אשר עמדו
על הר סיני כולם זכו לחיו העולם הבא והמלמד את בנו תורה הרי הוא מכללם והמכדיל
על היין במוצאי שבת מכואר כדברינו הקודמים וכבר ידעת מה שאמרו אל בסו' העץ
שמטא בו אדם הראשון נפן היתה ואמרו מלמד שפמטה ענבים ונתנה לו והם סורי הנפן
בכריה קובעת כוס התרעלה כוס חמתו וכנגד זה בא לאשה דם כדות סוד הוזהמה
שהטיל כחש כחיה ולפי שכתבנו להבדל מאדם על ידי היין אין הכנים טועמת יין של
הכללה ועתיד הקדוש ברוך הוא להתפשט מן הקליפה ולהראות לישראל פנים בפנים
בלי שום מחינה כענין שכתוב ולא יכנף עוד מוריק והיו עיניך רואות את מוריק וזה
יהיה בזמן שיתקיים מה שכתוב בלע המות וכתו' ומפרה הלככה וכושה החמה סוד הסר
הידוע וכתו' וזו ואז יתקיים בסני הדודים והיה אור הלככה כאור החמה ואור החמה יהיה
שבעתים כאור שבעת הימים ביום חנוס יי' את שכר עמו ומחן מכתו ירפא וכו' כשלמו
בתרי השבת ושאר דברים הכלולים לין המקום ברוך הוא יזכנו לאור באור החיים להתעדן

פנידון העולם הבא עולם שכולו שבת אמן וכן יהי רצון כרוך יי' לעולם אמן ואמן :
סתרי ר"ח ותפלותיו כבר ידעת כי חמה ולבנה הם סוד זכר ונקבה משפיע ומקבל והלבנה היא כפעלת מן החמה כמו הנקבה מן הזכר והשמש תמיד כבהירותו ואורו והלבנה והסוד האורה כהתרחקה מן השמש כי אין לה אורה כ"א ממנו וכמדדו של רבי שמעון בן יוחאי עליו השלום אמרו כימי שלמה עמדה הלבנה במלואה וזה הוא שכתוב ותרם חכמת שלמה מחכמת כל בני קדם אמר כי חכמת שלמה רבויה ונולדה כהיותה כשפעת מן החכמה העליונה הנקראת חכמת בני קדם וכימי שלמה עליו השלום היתה החכמה הזאת מאירה מן החכמה העליונה ואז היתה ~~החכמה~~ במלואה כסוד חמשה עשר יום של טהרה כנגד ט"ו ז' דיקוי' עד שלמה ע"ס ונקראת ~~החכמה~~ כשמקבלת מן הלבנון ועוד יש סוד פניו בפסוק זה אמר כי כימי שלמה היתה החכמה הזאת במעלה גדולה ורכוה וכפלא יותר מהחכמה ~~בני קדם~~ סוד החכמות התחתונות ונקראו בני קדם כי המושך קודם לאור והקליפ' קודמת לפריו וכולם היו משועבדי אליה וכמו שהעיד הכתוב באמרו וישב שלמה על כסא יי' למלך ודרשו רז"ל מלמד שמלך על העליונים ועל התחתונים ומשם והלאה אורה הולך וחסר כבוד ט"ו יום של פנימיות עד דקיהו דכתיב ביה ואת עיני דקיהו עור כי או כהתה הלבנה וחשכה כי רחקה ממנה דודה ואור עיניה ובהתקרב השמש אליה תתחדש ככשר כעוריה כבוד ואת עולת מדע בחדשו כבוד הכיאו עלי כפר' גרסין בפרק אלו טרפות רבי שמעון בן פוי רמי כתיב ויעש אלהים את שכי המאורות הגדולי' וכתוב את המאור הגדול ואת המאור הקטן אמר ירמיה לפני הקב"ה רבונו של עולם איפשר לשני מלכים שיסתמשו בכתר אחד א"ל הקדוש ברוך הוא לכו ומעטו את עבמך אמרה לפניו רבנו של עולם הואיל ואמרתי לך דבר הגון אמעט את עבמי אמר לה לך מוטל ביום ובלילה מאי רכותי סרגא כטיהרא מאי אהכי אמר לה ויל לימכו כך ישראל ימים ושנים אמר ליה יומא כמי א"ל דלא מכו ביה תקופתא דכתיב והיו לאותות ולמועדים ולימים ושני' אמר לה זיל וליקרו דדיקים על שמך יעקב הקטן דוד הקטן שמואל הקטן חזו' דלא קא מיתב דעת' אמ' ה"ה הכיאו ~~כפרה~~ על ~~את~~ את הירח והיינו דאמר רבי שמעון בן לקיש מה כשתבה שער של ראש חדש שכאמר בו ליי' אמר הקב"ה שער זה יהא כפרה ~~את~~ את הירח דע כי בתחלת ברייתו של עולם היו המאורות שקולים דברים יחד דו פרנסיס מאורים כאחד להקרא שניהם גדולים כשקול אחד ולא שגוף הירח היה גדול ממה שהוא עתה אבל מפני היותה עם השמש בחבור אחד נקראו שניהם גדולים ושניה' היו מאורים בשוה ומסתמיו' בכתר אחד והוא המאור העליון או אמרה לפניו רבנו של עולם איפשר לשני מלכים סוד דו פרנסיס להסתמש בכתר אחד וכו' דרשה טוב לעצמה כי חשכה למלך על שם קטנות אמר לה לכו ומעטו את עמך ותהיה ראש לשועלים ותקבל מן השמש כבוד ואל אישך

תשוקתך

תשוקתך והוא ימשול כך אמר בשביל שאמרתי לפיכך דבר הגון וכולי ואם דרשה טוב לעצמה מה דבר הגון אמר ויש לך לדעת כי דרך ענוה אמרה דבר זה מפני שלא היו פנים בפנים כדי להשפיע זה לזה להוסיף פירות לקיום העולם וחשכה כי בטענה זאת תהיה היא המשפעת פניו ולא כתפיוסה אמר הקב"ה הכיאו ~~כפרה~~ כפרה וכולי ועלי ככאן כמו ותתפלל על יי' כמו אל יי' להאניל האור הכהיר בדרך הנכורות מהלבנון אל הלבנה שכתמעט אורה והיינו דאמר רבי שמעון בן לקיש מה כשתבה וכולי והמעוט הזה הוא חסרון האנילות הבא מנדק עליון ונריך כפרה לפנים דעת המאניל ולמלא החסרון וזה סיה כיום ד' כי היא רגל רביעי במרכבה וכמדדו של רשבי' עליו השלום אמרו כי מיום שני היה ראוי מעוט הירח לפי שבו ככרא גיהנם והו' שבת מעטה ולמה כתוב ברכישי והשיכו כי גם שככרא ביום שני הנקרא חושך דכתיב קץ סם לחושך ודרכו לכל תכלית הוא חוקר ואומתי כשהוא בקיומו ואינו בקיומו עד מיעוט הירח בד' ודע כי מטעם זה כתיב מארת חסר בשביל שכתן מקום לסכה אסרת לשלוט והחושך יכסה ארץ ולולא מעוט הירח אין לו מקום לשלוט כי כשזה כופל זה קם ומפני שחדש הירח בהתקרב השמש לסומכה בימינו כבוד שאלו תחת לראשי ויימנו תחבכני אין מקדשין בית דין את החתן כ"א ביום כי החתן נקרא יום והכלה נקראת לילה ובהגיע תור אסתר בת אביחיל להזכר בזכר הרחמים ולהפקד בפקודת ישועה לחדש ככשר כעוריה ישראל למטה מבקשים מלפני ה"קבה שיעלה זכרונם כשהם לפניו ויפקדם בפקודת ישועה ורחמים להתחדש כמותה. סוד התפלה אלהינו ושהי אבותינו ועלה ויבא בו' יתעלה הכבוד מעליו לעליו במעלה העולה בית שמש עד המקום אשר כמלה משם עד שם יגיע יראה וירצה ישמע יפקד ויזכר וזכרוני והזכיר בכאן יג' ענינים כנגד יג' מדות המתיחדים ביחוד אומתי והזכיר פקידה וזכירה הפקידה סוד הנקבה המתברכת מסוד הזכירה בו מתחדש ככשר כעוריה וגם אנו מתחכני' לפניו להתחדש כמותה כבוד זכרנו בו לטובה ופקדנו בו לברכה וכתב באור זרוע כי בתחלת תפלותינו אנו אומרים יעלה אל הסתם ואמר כך ינא מכח הסתם אל כח הכעלם שהוא האויר הקדמון לכשר בתפלתן של ישראל ומן הכעלם אל כח המושכל שהוא חכמה ומן המושכל אל המורגש שהוא בינה ומן המורגש אל המוטבע שהוא תפארת ומן המוטבע אל סוד האפשר כך ירד הקול ממדה למדה עד שיגיע ויבשר בתפלתן של ישראל ומכריו ואומר כי כבר רצה האלהים את מעשיך וגו' ע"כ וחזר עליה נכור התפלה וקורין ההלל בדילוג טעם שאין גומרין ההלל כר"ח אמרינן בערכין פר' אין בערכין משום דלא אקדיש בעשוי' מלאכה דכתיב הסיר יהיה לכם כליל התקדש חג המקודש לחג טעון סירה שאין מקודש לחג אין טעון סירה וכמדדו של ר' כחוניא בן הקנה ח"ט איקרי פרץ וורה פרץ איקרי על שם הלבנה וורה על שם החמה פרץ על שם הלבנה שהלבנה כפרצית לעתים וכככה יד כ 2 14 לעתים

שנים וזרה נקרא ע"ס החמה שהחמה וזרחת תמיד בעבון אחד עד כאן הכוונה להם
 ע"ה על מלכות בית דוד שהוא נפרץ לעתים וכבנה לעתים כפי החפץ העליון עד שיהיה
 בעת עת דודים ויעביר הנלולים ואת רוח הטומאה מן הארץ כי זה סבת פגם הירח ואז
 יתקיים והיה אור הלככה כאור החמה וכל עוד שאין זה כן אין גומרין להלל ואומרים
 קדיש ומוציאין ספר תורה וקורין ארבעה כי זאת עולת מדם כחדשו סוד דוד
 המלך להתחבר בשלשה אבות ואז המרכבה שלימה וזה סוד מוסף שיש תוספת
 רוח הקודש בלככה ולפיכך מוסיפים אחד על שאר הימים ואין מפטירין בכבוד כי היום
 כלו למלכות ואין נורך ומחור ספר תורה ומתפללין מוסף כבר כתבנו למעלה כי
 מיעוט הירח היה סבה לתת מקום לשר הידוע לבא אל מקדש יי ומכיו הרעה
 כאסף הנדיק דכתיב ואל אשה כבודת טמאתה לא תקרב כי קרה מנע מהסתרע סוד
 כעלם והתורה ישנה אותנו להעבירו מן המקדש כסוד השעיר ולפיכך נקרא שעיר חטאת
 לחטאת הכית ושעיר זה חלק לשר ההוא היונק מן המקדש כסבת חסרון הירח ונוטל
 כח להשפיע לאומתו למטה ומתוך כך פורש מישראל ואינו מקטרנ עליהם וכספורם זה
 הכבוד מתעלה להתחבר למעלה בלי מונע ולסוד זה תקנו בתפלת מוסף ראשי חודשים
 כו' זמן כפרה בסוד הכיאו עלי כפרה על שמעטתי את הירח תשועת נפסם מיד סוכא
 ככאן גלו הסוד ליודעי מן תשועת נפסם סוד הכלה הנקראת נפסם דוד מיד סוכא בסוד
 ואת עשו שנאתי ועליו אמ' דוד ע"ה הנילה מחרב נפסי מיד כלב יחידתו מחרב הוא חרבו
 של עשו מחרב המתהפכת ועליו כאמר ועל מרבך תמיה נפסי הוא נפסם דוד וכחו מיד
 כלב סוד הכלבים הנשקים משמרה סניה ועליו אמר איוב ארץ נתנה ביד רשע וכלב
 פלטה נפסי מרשע חרבך מאותו רשע שהוא מרבך סכו אתה רודה שנלמך רבי שמעון
 דסכנין בסם ר' לוי פלטה נפסי מאותו רשע שהוא עתיד ליפול במרבך שנאמר כי דותה
 כשמים מרבי הנה על אדום תרד וגו' דבר אמר פלטה נפסי מאותו רשע סכא מכמה
 של אותו מרב סכתוב כה ועל מרבך תמיה וכזמן שיתקיים ואת הכביאים ואת רוח
 הטומאה אעביר מן הארץ יתקיים והיתה לוי המלכה והיה יי למלך על כל הארץ כיום
 ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד וחזר שליח נכור התבלה כתב רבי דוד אבודרהם אל שאין
 אומרים כתר במוסף ר"ח ובחולו של מועד שאין אומרי כתר אלא במוסף סבת ויט כלבד
 והטעם כדי לעשות כתר ומעלה יתורה לשבתות וימים טובים על ר"ח וחולו של מועד ו
 ובדרשו של רשב"י ע"ה אמר ושמתם דל ו"ה כי היא חמתכם דא יה וכו' כתב דאיה ב"א
 דאיהו כתר שלאה דאמרה סיהרא עליה איפטר לפני מלכים וכו' בניניה אמרין בשבת
 וצ"ט ור"ח כתר יתנו לך וכו' עד כאן סוד ברכת הלככה גרסינן בסנהדרין פר' היו
 בודקין אמר רב אמא בר חנינא כל המברך הלככה כדמוסה כאלו מקבל פני
 סכינה כתיב הנה הקדש הזה וכתוב התם זה אלי ואנוהו הנה הודיענוה אל כה הלככה
 כאמרם

כאמרם מקבל פני סכינה וכו' למדונו סוד העבין ורמוזהו בברכה ענמה כאמרם
 עמר'ת תפאר'ת לעמוסי כטן וסס דו פרנסינ סחמה ולככה דונמתם . ועמוסי כטן הם
 ישראל סכאמר עליהם העמוסים מני כטן הנסואים מני רחם הם כסואים מן האונר ה
 פעליון מני קדם והם עתידים להתחדש כמותה ולפיכך ישראל מוכין ללככה כי הם תלויים
 בה ואמרו בפרקי רבי אליעזר רשב"ג אומר עתידים ישראל להתחדש ולהתקדם כמו
 שהלככה מתחדשת ומתקדשת ואומרין ברוך יוצרך וזה סוד מה שאמרו אל איקובין של
 יעקב אבינו מקוקה בכסא הכבוד וכיאור זה כי אכן ישראל הוא הכסא שרמו הכניא
 באמרו כמראה אכן ספיר דמות כסא והכה בכסא הזה מנטיירים המאורות הפנימים
 ולפיכך נקראת במשל אכן ספיר שכוללת כל הגוונים ונורתי של יעקב הוא ואלו שכסם
 ועליו כאמר תתן אמת ליעקב ונורה זו מנטיירת בכסא זה וזה סוד אמרם כי שמך כך
 וכך שמך וכו' ויקרא לו אל אלהי ישראל אמר לו אתה אלוה בעליונים ואכי אלוה
 בתחתונים וכן בתחתונה מנוגה העליונה ואומר תפול עליהם אימתה ביושר ולמפרע
 ביושר להשפיע כח הזכר שהוא הרחמים ולמפרע להשפיע כח הנקבה שהוא דין ר
 רחמים לנו ודין לאויבינו וכסוף אומרים דוד מלך ישראל חי וקיים כדאמרינ' ברה' פרק
 אס איכס מכירין אמר ליה ר' לרבי חייא ויל לעין טב וקדשיה וסדר לי סימנא דוד מלך
 ישראל חי וקיים להודיע סוד הלככה שמסם כח מלכות בית דוד ואומר חי וקיים על ח
 חדושה ואל מה הלככה פעמים פרונה פעמים שלימ' אף מלכות בית דוד פעמים פרונה
 פעמים שלימה גרסינן בסנהדרין פרק היו בודקין אמר רב אמא בר
 חנינא אמר רב אסי אמר רבי יוחנן עד מ. ע. מברכין על הלככה ע
 עד שתתמלא פנימתה וכמה אמר רבי יעקב אמר רב יהודה עד שכעה וקבלתי הטעם
 שכבר מאירה מאור שכעת הימים ופחות מכאן היא חסרה ואין לברך אלא על דבר
 שלם וכירושלמי רמוז זה כאמר' אין מברכין על הירח עד שיתבסס ולפי שאז מתברכת
 מלמעלה כי הוא עת חדושה מברכין עליה גם כן ישראל למטה בדוגמ' עליונה למען
 תהיה כלולה מכל ד ועוד גרסינן כמי בפרק היו בודקין תאכא דבי רבי ושמש אלמלא
 לא וכו' ישראל אלא להקביל פני אביהם שבשמים פעם אחת בכל מדס דים אמר אבי
 הילכ' מברכי מעומד . אמר כי זאת עולה מן המדבר מתרפקת על דודה והיא כחכור
 אחד עמו מברכין מעומד לכבוד הזכר כי פניו מקבילים עד שיהיה העת עת דודים ו
 ויהיה הרנון למלא את פנימתה ולא יהיה שם מיעוט ואז יהיה אור הלככה כאור החמה
 כאור ז' ימי בראשי ותחזור כמו שהיתה קודם מעוטה סכמ' את סני המאורות הנדולים ואז
 יתקיים מקר' סכתוב וכקסו את יי אלהיהם ואת דוד מלכס וכו' נסלמו סתרי ר"ח המקום
 ברוך הוא יחדסימינו כקדם ויאיר עינינו במאור תורתו אמן וכן יהי רנון
 סתרי חג המצות ככר כתבנו בפתיחת סכור

זה כי מטאו של אדם הוא היה סבה שיפתח המעיין הכרפס מקור הוזהמה וכמסכה עליו
 ועל כל יוצאי ירכו והוצרכו הנורות ההם נרוף ולכון וזה טעם גלות מצרי שהו כור הכרול
 ונלו ישראל עם כדי להוקק מן הסיג שהוא ולעווכ עם לכלוכם וזה מתם המעורב כנורתם
 מכח הכחם הערום ולפי היו ערומים מויו הסכיכה שכאמ' ואת ערום ועריה ואחר הכרוף
 והלכון וכו' להתלכס בויו הסכיכה שכאמר ועבך עומד עליהם והנה כסגלו ישראל מ
 ממנהים כפלו תחת הערלה ההיא קליפת האגוז קשה ומרה הוא החמץ שכאמ' עליו פלטנו
 מיד רשע חמץ מעול וחומץ המורה על תוקף הדין ולא היה אויפטר להגש מתחת הסעבוד
 שהוא הקשה לולא שהופיע המאור העליון הנקרא רחובות הנהר להוציאם למרחב והתיר
 הקשרים שבהם נקשרו ישראל במצרים שמחמתם היו מפועבדים עם ולפיכך נזכרה
 יציאת מצרים חמשים פעמים בתורה להודיע בכח מי יצאו והוצרכו לדם מילה לזאת ה
 מתחת הערלה שהיו מפועבדי תחתיו ולהוצי' החמץ מרשותם שכבר יצאו חמץ מעול וחומץ
 לאכול מצה להדבק באמונה העליונה שאלו לא הופיעה מצה שמורה שאין שום חמץ
 מתערב עם לא היו נבאלי' ואזל כפרק. קמא דקדושין עובות שהוציאו ממצרים טעם מן
 טעמו בהם הכה ביארו כי מוצא המן מוצא המנה ומקום אחד להם והנה האוכל חמץ
 בפסח קונץ כטיעות הגן הקדוש שגורם הסתלקו האור הכהיר סוד מצה שמורה ולעורר
 החמץ הידוע שאור שכעיסה וזו היא כוונת חז"ל באמרם אלרי מסכה לא תעשה לך וכתוב
 כתרי' את חג המצות תשמור מלמ' שכל מי שאיכו סומר את המצו' ואוכל חמץ כאלו עובד
 על ולפי' עשו בו הרחק יתירה יותר משאר אסורין שבתורה ועוד יש רמז אחר כביעור
 חמץ והוא שעתיד ה"קכה לו לבער יצר הרע מן העול כסוד והסירותי לב האבן מכשרכם
 וגו' ודוגמא זו כנטינו לבער החמץ והנה יציאת מצרים בטחון ובסורה לכל הטובות ש
 שאנו עתידים לקבל באחרונה והיא עדות גדול על העולם העתיד להתחדש עלינו ולפיכ'
 כיעור חמץ משש טעיות ולמעלה לרמוז אל האלף השביעי שהוא שבת ואו יתבטל יצר הרע
 מן העולם ועוד ירמוז לנו הענין הגדול הזה שצריך לבער החמץ הידוע שלא יראה בין שש
 שהיא ו'או שכשם ובין שכע שהיא כתשכע אם שלמה שלא לקנץ כנטיעות היפות טעם
 ארבע כוסות ככר כתבנו למעלה כי כסגלו ישראל למצרים כפלו תחת
 הערלה ודע כי הערלה היא יש לה ארבע קליפות קשות וכל מי שנופל תחתיהם שום
 אין לו צד חירות כפי טבעו של עולם ומפני זה כתירא יעקב אבינו ברדתו למצרים ע
 עד שאמר לו הקדוש ברוך הוא אל תירא חרד מצרים וגו' אכבי ארד עמך וגו' ואכבי
 אשליך גם עלה הכטיוח שכל מקום שגולין ישראל שכינה עמהם וכשכא לפדות את
 עצמו פודה גם כן את ישראל וזהו שאמר דוד ע"ה אשר פדית לך ממצרים גוים ואלדיו
 וכשהגיע עת הגאולה הוצרך ה"קכה לשבר הקליפות ההם כדי להוציא את ישראל לחירות
 וזהו וזו הכה כל בכור ובאלהיהם עשה יי שפטים ולפיכך נזה הקב"ה למול את בני
 ישראל

ישראל לזאת מתחת הערלה וכסגללו מן הערלה מיד יצאו לחירות כענין שכתוב כדם
 בריתך שלחתי אסיריך מכור אין מים בו וכנגד שכירת הארבע קליפות כאמר ד' לשונות
 של גאולה בפרשת וארא כדי להוציא את ישראל מתחת הסעבודם וכנגדם כנטינו לשמות
 ארבע כוסות ובהסב דרך חירות והבן כי היון המסומר כעביו היה סבת גאולתן של
 ישראל ממצרים מתחת הערלה בעלת ד' קליפות הכוזרות במרכבתו של יסוקאל הכביא
 ע"ה ולפיכך ארבע כוסות של ויין בלילי פסח וככוס ד' אכנו גומרין את ההלל לפי שאו אכנו
 עבדי יי' ולא עבדי פרעה וכמדורשו של רסבי' עליו הסלום אמרו עוד סוד ארבע
 כוסות לפי שכליל פסח מודונים ארבע מדרגות עליונות ואבו מעוררין שמסת'
 למטה שהרי זכינו בהם וארבע מדרגות אלו הם ארבע גאולות שהרי האחרונה נקראת
 המלאך הגואל ולא נקראת כן אלא על המל'ה שעליה המאיר עיניה כד"א אם יגאלך טוב
 ואין זה מאיר לה אלא מכח שני עמודי הבית שעליו נמצא שהם ארבע גאולות כך העלתי
 מכל דבריו הסדר הראשון מביאין לפניו קערה שיש בה שני מיני ירקות האחד
 חסא שהוא המרור רמז אל הכנוי וארבע אותיותיו ונקרא מרור שכאמ'
 קראן לי מרה שכתרמקה מן הדעת וכפלה בגלות עב כניה וכסזכרה נקראת חסא
 ואמרו אל כפרק ערכי פסחים מאי חסא דחס רחמנא עלן ופרוקינן ובמדורשו של רבי
 כמוכיא בן הקנא מאי תודיע תרחם כד"א וידע אלדים מאי וידע משל למלך שהיה לו א
 אשה נאה והעמיד ממנה בנים חכבם וגדלם יצאו לתרבות רעה שכאם ושכא אמם מורה
 אמם עליהם אמר' להם בני למה אתם עושים כך שאכיכם שוכא אתכם ואותי עד שכחמו
 וחזרו לעשות רצון אביהם אהבם ככתמלה וזכר אמם ה"ד וירא וידע וכתוב בקרב
 שנים תודיע ע"כ והכרפס רמז לס' ריבוא שהיו כעבודת פרוך והטבול בחומץ כי כן היו
 מפועבדים תחת מעול וחומץ ואחר אכילת ירקות יכנע אחת משלם מצות שבקערה
 ויתן מציה שהיא רמז לכלה כנסת ישראל שהיא מצה פרוסה בין שתי השלמות שהם סוד
 זרועות עולם ומטה כתוכה בין כפון לדרום לרמוז שבגאולה ההיא נקרבה הכלה אל ה
 הדעת ואו כנאלו ישראל ואחר כך קורין ההגדה ואין זה מקומה כי יצטרך ספר בפני
 עצמו לפרושה ואכנו בטוחים ברחמי שמים שיומין לנו מקום וכבארכה בפני עצמה
הסדר השני
 לוקח מצה שלימה והחני שהכיה בין שתי השלימות ומכוח
 פרוסה בתוך שלימה ומכרך המוציא על הפרוסה שהוא
 רמז על כנסת ישראל הנקרא לחם עוני ואחר כך מ
 מכרך על אכילת מצה על השלימה שהיא רמז על אם הכנים ואחר כך לוקח מן
 המרור וטובל במרוסת שהוא רמז לטיט היון שהוא במזלות ים ככרת שהיו ישראל ש
 טכועים בו ועלו משם שכאמר ויעלנו מכור שאון מטיט היון ואחר כך לוקח המצה הנ'
 ובוצע ממנה וכורכה עם המרור ואוכלן ככת אחת וזכר למקדס כהלל שהיה כורך פסח
 מצה

מנחם ומחור ואוכל וכוונת הקדוש ע"ה לרמוז מהמנה העליונה ככרחה עם החסא ואו
 כנאלו ישראל : טעם שאין גומרין להלל בכל שבעת ימי הפסח כמו
 בחב א"ר אל בערכין פרק אין בערכין משום דמנ סלוקין קרבנותיו ופסח אין
 סלוקין קרבנותיו וכמדורו של רש"י עליו הסלום אמרו לפי שעדין לא נקשרו קשר
 שלם באמונה העליונה בכלל כמו שנקשרו אחר כך כי בפני ימים ראשונים שלום בכל
 זמנם מעלות הרוכנים על הכאר כמכור אחד אכל בשאר הימים לא זכו עדיין ישראל
 להשתלם בהם כי עדיין לא נתנה תורה המחברת ביניהם ולפיכך אין גומרין בהם את
 ההלל אכל כימי המג שכבר זכו ישראל לקבל התורה כל הימים העליונים שהם על ישראל
 לעין כל בסוד שבעה עכני כבוד והכל כמכור שלם לפיכך גומרין את ההלל :
 טוב אמרו עם את סג המצות תשמור וסו המקום שנקר שמור גזזה אמר תשמור שבעת
 ימים תאכל וגו' שבעת ימים אלה אינן כשבעת ימי הסג שאלה למעלה ואלה למטה
 ולפיכך באלה הלל גמור ובאלה שאינן גמור ועל שהם למטה כתיב תאכל מצת חסר ואו
 ודע כי מטעם זה הכפיים הם בקום אכול מצה כדאמרינן בפסחים כל שיטנו בכל תאכל
 חמץ יטנו בקום אכול מצה זהו כפי הויל ואיתנהו בכל תאכל חמץ איתנהו בקום אכול
 מצה ודין הוא שהרי הן היו באותו הכס ועוד כי בזכות כשרות שבהם יצאו ישראל ממצרים
 כדאמרינן פרק קמא דסוטה דרש רבי עקיבא בזכות נפיש נדקניות שבאותו הדור
 יצאו ישראל ממצרים שבאמר מוציא אסירים ככופרות אל תקרי ככופרות אלא ככפרות
 מה היו עשיות כשהיו יוצאות לשאוב מים הקדוש כרוך הוא מומין להם דגים ככדיהן
 ופואכות ממנה מים וממנה דגים וכאות וסופתות סני קדרות אחת של דגים ואחת של
 מים ומוליכות אצל בעליהן לגדה ורוחנות אותם וסכות אותם ומאכילות אותם ומסקות
 אותם וקוקקות לבעליהן וכו' וכיון שמתעברות באות לכתיהן וכיון שמוגייע זמן הלידה
 סולכות ויולדות בסדה וכולי וכיון שמגדלים באים עדרים עדרים וכו' כוף אונק
 ואסמישך כוונת הנדקניות ההן כמעשה ההוא כי חכמה גדולה היתה להן בו דע כי כל
 עוד שלא היו ישראל כדוגמת המרכבה העליונה לא היו ראויין להגאל ואחר שהגייעו
 למכין שמים ריבוא דוגמת משה קצוות היו ראויין לקבל התורה כי זהו התכלית וזה
 סבת הגלות כי ירדו עם להוקק מוזהמת הכחש אשר רמה את אבינו הראשון והחטיאנו
 וזה שכתב ארמי אובד אבי וירד מצרימה אמר זה משל על מי שרמה את אבינו הראשון
 והוא כודאי אובד אבי וירד יעקב מצרימה להזקק ולהכניח עם החלודה שעלה עליו מכה
 סמרה והוא סבת הגלות מצרים כי יעקב היה מעיץ סופריה דאדם הראשון ואו היה
 חלונין לקבל התורה שהיא כלל משה קצוות ולפיכך הוצרכו ישראל להיות שמים ריבוא
 כדוגמת עליונה ולפי שהכמים הנדקניות ההם היו יודעות סוד זה היו מסתדלות ככל ענין
 כמעשה ההוא להפלים המכין למחר הגאולה לקבל התורה וכך הוא הראוי ספרו האמת
 היתה

פיתה סבת הגלות בהחטיאה את אדם הראשון דין הוא שתשתדל לתקן מה שעוותו ולמהר
 יגאלה כרי סיוכו לקבל התורה שהוא סטר שמרור ממלאך המות ומשעבוד מלכויות כי
 כל זה גורם מטאו של אדם הראשון זהו מה שכראה לנו באמיתת הענין כפי מה שמכוננו
 מן השמים סוד ספירת העומר ישראל במצרים היו תחת רשות אחר
 סקנים בגילוייהם וכבדת טומאתם ככדה זו
 כימי טומאתה וכשעלה זכרונם לפני אביהם שבשמים הופיע מאור הרחמים המוציא
 עבדים למחיות והוציאם מתחת הערלה ואו פסקה הזוהמה מהם כאשה זו שפסקו דמיה
 וכשפסקו או נספרה לה וככאן אמר להם הקבה אין לכם מכאן ואילך כי אם ספירה
 לטהרה וספרתם לכם לעצמכם לטהר במים העליונים הנזולים מן הלכנון לכא לקבל
 התורה להדבק באמונה העליונה בשלמות ודע כי כמו שהאשה טהרתה בלינה להזדווג
 בבעלה כך כאמר במחנה ישראל וכרדת הטל על המחנה לילה וגו' וכשכאו ישראל לפני
 הר סיני או ירד הטל בשלמות ופסקה זוהמן וכבראשי רבה ויתן לך האלהים מטל השמים
 זו מקרא ומשמני הארץ זו מטעם ורוכ דגן זו תלמוד ותירוט זו אגדה עד כאן וכטעונו
 בספירת מ"ט יום כנגד הטל ההוא הנזול מחמשים שערים סוד היוכל המוציא עבדים
 לחירות כנגד זה אנו מוכין יומי ומצה לממני שבועי בסוד שבעה שבועות הנאכלות
 חסם ומכאן תבין שמי שאינו סופר ספירה זו אינו בכלל טהורים ואינו כדאי להיות לו
 חלק בתורה הקדושה. וכמדורו של רש"י על דסב"ע עליו הסלום אמרו כיון שאלה
 ר"ל הימים התחתונים מתקדשי סוד בית המלכה אנו כרוכין
 לעלות למעלה להתקשר בימים העליונים ועל זה אנו סופרים בעמידה לכבוד העולם
 העליון כשם סוד הירכים והגוף וממני שהמנה דומות לעולם הזכר הכמים פטורו ממכה
 ודע כי כל אחד מהימים התחתונים מתקדש מסוד השבעה ימים עליונים ועל זה כתיב
 שבע שבתות תמימות תהיינה בשביל שהן נקבות וזהו הכל בשלמות זהבית מתוקן
 להתמכר אשה כבעלה או נקרא חג שבועות מאותן נקבות שסורין עליהן הימי העליוני
 לפיכך כתיב בשבועותיכם שלכם בשביל שישראל מתקדשים למטה עמהם וכשמגייעין
 למ"ט יום היום העליון העומד עליהם נקרא יום החמשים שעולה של מ"ט ימים סוד כלל
 התורה במ"ט פנים ע"כ וכוה כשלם מה שראינו לבארו בסתרי חג המצות במקו זה ועוד
 יש סתרים אחרים ולא ראיתי להאריך בהם כי אין זה מקומם ואנו בטוח במי שאמ' והיה
 העולם ימציא לנו מקום ונעורר בהם וכשאר סתרי התורה לשרידים אשר יי' קורא אים
 יגורו מן השמים בחיים : סתרי חג שבועות קבלת חכמי ישראל ע"ה
 כי סג הפסח כנגד ימין עליון שכולו חסד
 ורחמים הזורח מן הערן העליון מקור הרחמים ולפיכך אין עם חמץ לפני שהמדה גורמת
 וכולו מצה רמו לאור ראשון שנאמר עליו יהי אור ולפיכך אכילת מצה בלינה הראשונה
 עו א ז 15 מוכה

מוכה ומשם ואילך פטור וכלכל שלא יאכל חמץ ומג שבועות כנגד יום שלישי ומן קבלת התורה האב השלישי הרגל השלישי מקום האחדות האמיתי ששם מתיחדים עליונים ותחתונים סוד עץ המים בתוך הגן הכרוח התיכון בתוך הקרפוס מברוח מן הקצה אל הקצה ולפיכך שבועות אינו אלא יום אחד שהמדה גורמת ומשם זרחת תורה אחת לעם אחד ואם שלמה העטירה אותו ביום זה עטרת תפארת וישראל נעשו בה בני חורין כי ממקום המירות נתנה ותרו זהב איש באמיהו ידובקו והמלכים אשר מלכו בארץ אדום עברו ימדיה המה ראוי כן תמהו ולפיכך החמץ קרב ביום זה על המזבח ואין לו יכולת וישראל דבקים ביו אלדיהם ושטר שיחרור בידם ממלאך המות ומשיעבוד מלכותם וכמדרשו של ר' כחוניא בן הקנה מאי טעמא הוה עגרת אחד מפני שבו נתנה תורה לישראל וכסכבראת התורה ראשית היה הקדוש ברוך הו' שליט בעולם עמה יחידו דכתיב ראשית חכמה וראת יו' אמר הואיל וכן קדושתך תהיה לדרך עד כאן והנה הדברים מורים למשכילי ישראל דברים מופלאים בסוד השבועות ולפיכך נקרא חג שבועות וכתבת התורה יורה לנו על חדוש העולם וכטול יצר הרע והדברים עתיקים ולא אוכל לפרסם: וכמדרשו של רשב"י ע"ה אמרו כי מן הראוי היה ביום זה שכתבה תורה סוד הלחם העליון לבער החמץ ושלא יאכל כלל כי בפסח מפני כבוד המצה אנו מבערין החמץ מפני כבוד הלחם העליון לא כ"ש ולאדי זה אלא שקרב ביום זה על גבי המזבח והשיבו כי בפסח דין הוא לבער החמץ סוד סכה מצובה מן העולם ושלא יאכל כלל כי כשיצאו ישראל ממצרים עדיין לא נכנסו בסוד האמונה ולפיכך הוצרכו לבער החמץ ולהרחיק מהם רשות אחר ולאכול מצה לבא תחת הרשות הקדוש להרגילה באמונה העליון אכל ביום זה שקבלה התורה ועל ידה נתקשרו קשר חוק באמונה אין לחוש על אכילת חמץ כי לא יווקס כלל שהרי קרב על גבי המזבח להראות כליון חרוץ בכחו ושאיין לו יכולת על ישראל כי כבר נעשו בני חורין ממנו בקבלת התורה ועל ידה הם דבקים ביו אלדיהם כי הוא החוש המחבר כיניהם: גרסי במס' ראש השנה פרקא קמא מפני מה אמרה תורה הביאו שתי הלחם בעגרת מפני שבעגרת ומן פירות האילן אמר ה' קבה הביאו לפני שתי הלחם בעגרת כדי שיתברכו לכם פירות האילן הוא אילנו של הקדוש ברוך הוא המונבל בשנים עשר גבולי אלכסון ופירותיו הם הנשמות שפורחות ממנו כעבין שכתוב אנו בברוש רעבן ממנו פרי' כמנא: וכמדרשו של ר' כחוניא בן הקנה אנו יי' עושה כל אנו הוא כשכשעתי אילן זה והשתעשע בו כל העולם ורקעתי בו הכל וקראתי שמו כל שהכל תלוי בו והכל יונא ממנו והכל צריכים לו וכו' נוספין ולא מחכין ומשם פורחים נשמות בשמחה לבדי היותי כשעשיתי אותו ולא יגדל עליו מלאך לומר אני קדמתי לך גם בעת שרקעתי ארצי שבו נטעתי ושרשתי אילן זה ושחמתי' ביחד ושחמתי בהם מי אתי שגליתני

לו סוד זה אמר רבי רחמאי מדברך כלמד שנורך העולם הוה כרא הקדוש ברוך הוא קודם לשמים אמר ליה הן מלה' ד למלך שבקש ליטע אילן בגן השניח ככל הגן לדעת אם יש לו מעין מים המעמיד אותו ולא מנא אמר לחפור מים ואזני מעין כדי שיוכל להתקיי' האילן חפר והוציא מעין כובע מים ואחר כך כטע אילן ועמד ועשה פרויהגליח כשרטיו שהסקוהו תמיד ששאלו מן המעין עד כאן והנה חג השבועות ומן מתן תורה הנמשלה למים עת התיחדו' האילן בגן ואז הכהר יונא מהמעין ומסקה כטיעו' הגן והאילן מתברך מהמעין הכובע מים חיי' ועמד ועשה פרוי סוד הנשמות וכל זה בזכות שתי הלחם שבאים חמץ ומצה כנגד תורה שבכתב ותורה שבעל פה שקבלו ישראל ביום זה וכנגד רחמים ודין שכלליון ביום זה כאחד ושלוס ככל: ודע כי כמו שבראש השנה רצה הקדוש ברוך הוא להשגיח ולדרוש מעשה בני האד' כי הוא יום הברואה הראשונה וחדוש העולם וכמו שתקנו לומר זה היום תמלת מעשיך כדברי ר' אליעזר שאמר בתשרי כברא העולם כן רצה ביום מתן תורה שהוא מורה על חדוש העולם להשגיח ולדרוש על מעשה העולם ולדונו על פירות האילן כדאיתא פרק' קמא דראש השנה בארבעה פרקים העולם כדון וכולו בעגרת על פירות האילן וכבר ביארנו כי הפירות ההם הם הנשמות הפורחות מאילנו של הקדוש ברוך הוא והעולם כדון ביום זה על התורה שנתנה בו שכלנו ענמם ממנה והוא אמרם על פירות האילן בלא השלימום בתורה ובמצות כראוי ועוד ירמוז היום הקדוש הזה אל העולם שאמר התמיהה שאז יתענגו בני העולם ההוא בגוף ובנפש יחד מן הסעודה השיכליות המעונדת להם כמו שהיה מתענג אדם הראשון בגוף ובנפש קודם שחטא כי אז יחזור העולם לשלמותו הראשון ולדוגמא זו בא הקרבן ביום זה חמץ ומצה חמץ כנגד הגוף ומצה כנגד הנפש והחמץ והמצה קרבים יחד על גבי המזבח גם הנפש והגוף יתענגו יחד בעדון העולם ההוא שהוא ויו השכינה כמו שמינונו למשה ואליהו ופוד ירמוז לנו היום הזה שקרב בו הקרבן הזה שיש בו חמץ כדון תורה אל ימות המשיח שאמרו במדרש תילים מזמור לתודה רבי יוחנן בשם ר' מכחם דמן גליא כל התפלות בטלות לעתיד לבא וההודאה אינה בטלה כל הקרובות בטלים לעתיד לבוא וקרבן תורה אינו בטל כבר ידעת כי החטא גורם הרחקת הארץ ולפיכך הוצרכו הקרובות לכסם העולם ולפתוח המקור להשפיע השפע לקרב המדות ולהרחיק כל דבר רע ולעתיד לבא ומן ביטול יצר הרע ויתמו חטאים מן הארץ לא ינטרך לקרבן כי תתעלה מדת דינו ברחמים וביום ההוא יהיה יו' אחד ושמו אחד אבל קרבן תודה אינו בטל כי אינו בא על עון ולאן לרצון אלא דוגמא למדת הדין ורחמים אבל יהיה שלם ככל כי לא יהיה כעשבו בבית יו' צבאות עוד והיתה לוי המלוכה והיה יו' למלך על כל הארץ והמעתיקים בחכמה אמרו כי לפיכך קרבן תודה אינו בטל מפני שהוא

לבוך הודאת הנשמות כפינאלו כל אחת מנלותה הידוע ויתעלו בתפארת מקום היחוד ומקום ההודאה כענין ארבעה שריוכין להודות בכואם אל ביתם בשלום ולומר יודו ליי' חסדו וכפלאותיו לכבי אדם שכלו בשלום אל עולם הנשמות האילן שפורחין מפס ומסם תשובתם הרמתה וכו'. כפס מה שרצונו לכארו בסתרי חג שבושו במקום זה הצור ברוך הוא יתן מלקיבו עם חסידיו העושים רצונו ויחיר עינינו במאור תורתו אמן וכן יהי רצון

סתרי ראש השנה

גרפינן במסכת בינה פרק יוס טוב תקשו במדע סופר ככס ליום חגיגו אי זהו חג שהמדע מתקם בו הוא אומר זה ראש השנה ראש השנה הוא הזמן שהעולם נידון בו ככית דין של מסה ואלו היה נידון בבית דין של מעלה סוד פחד ויחזק לא היום העולם יכול לסכול תוקף הדין כי בן היה בזמן הכריח' שלולי שסתף עם מדת הדין מדת הרחמים לא היה העולם עומד כדאי במדרש ילמדנו ועוד שהמדע קוב שבישו ובהמה פביעות ובהתעורר הדין כיום זה הנה הערלה חופה הכרית ומכסה הלכנה כמא דאת אמר כו הנה החטך וכסה ארץ ואין כמו וממלתו כי אם בזמן שהדין מתעורר למעלה או ותכהין שני ונמק מראות ויקרא את עמו ככו הגדול כי האלהים עשה שיראו מלפניו והענה היעונה לתקוע סופר להעבירו שלא יכסה הירח ולא יפסיק בינה לכין השמש וזהו אחרם אי זהו חג שהלכנה נכסת בו הוא אומר ראש השנה וזה סוד ככסה סוד הא אחרונה מכופה מכת המושך והערלה וכפסה מרה לה על כניה וכמדרשו של רשב"י ע"ה ראיתי עוד עעם אחר להתעוררות הדין כיום זה והוא כי העליון כי גם הוא שבישו וחסכ רונה לשלום שפע וכרכה ולמדע טובה בעולם מסגית על מעשה העולם אם הוא כראוי ואם הם ראויים לעובה ההיא אם לאו וכשראה שאין העולם ראוי לטוב ההוא מונע הטוב ההוא עד שיכדלו הרשעים שאינן ראויין לטוב ה שהוא מבין הדריקים והוא סכה סיתעכב החבור למעלה ואז מתעוררת מדת הדין וכתוב ותכהין ענינו מראות מה שהיה מסתכל בעין טובה מכלל הימין בלא דין עתה ותכהין ענינו מראות ככלל הרחמים ומתוך כך מתעורר הביג היוצא ממנו ומכקס סיגתנו לו קרשעים קהם כי לכל תכלית הוא חוקר ומכסה הכרית לכלתו תתאור לירח וזהו ככסה ליום חגיגו והטעם מפני שאין רצונו של הקב"ה לאכד מעשה ידיו והכח ההוא עומד כעין קליפה קסה ומלמד קטיגורייא על ישראל וצר צוד חטאות ואשמות להלשין כן ל לאביו ואי אפשר לסכר הקליפה ההיא ולהכניעה כ"א בענה שיעץ הקב"ה אותנו כרחמינו עלינו דכתיב תקעו בחודש סופר בכסה ליום חגיגו לסכר הכסה ההוא המכסה את הירח לבלתי האיר סוד התפלה לפי שתפילת ראש השנה משוכה משאר תפילות וצריך להתכוון בהם ולכוון בהם כיום זה ראיתי לבארם כפי דרכנו ואכיא כקנת דכריס מה שפירש בהם הסכם ה"רס דו ליאון זל כספר הרמון שלו בו התכוונתי

התכוונתי בדבריו וראיתים ככוחים למכין וישרים למונחי דעת מסכומים מאד עם האמת כפי כונתו וכרינו לחיים יש לך להתכוון על מה שאמרנו זל כי בשלטה ראשונה אין לשאול צרכי הגוף כענין שאלת צרכיו של אדם מפני שהכרות האלו הם סוד שכחו של מקום בעומק רוס מעלות אמנם כי תחלת דבריו ככרכה ראשונה אנו שולים שאלותינו כי על כל פני מפני שצריך בתחלה לכוון מערכות לדיונו ולסדר שכחו להמשיך החפץ והרצון מן המקור כמו שמו אנו שואלים שאלותינו ככרכות האמצעיות ולא כראשונות ועכשיו בשם תחלת המערכות וסדר הכרכות אנו שואלים שאלות תדע לך כי סוד ענין זה הוא דבר ידוע למשכילי' כי בכל שאר ימות השנה אנו מכקשים צרכי הגוף והענינים הגופניים בצרכי העולם ועכשיו כיום זה בהיותו הוא יתברך פוקד עולמו ככל ברואיו אנו מניחים כל צרכי הגוף ואנו כוחרים בסוד הקייב שהם חיי הנפש כאומרו וכקרת בחיים כי על כן בהיותנו כוחרים בחיים ומיבקים הנפש בהמשכת החיים ממקור מוצאם הוא ענין כהתברך סוד שמו והדכרים מתברכים נאמנם על מה שאנו אומרים וכרינו הוא ענין בסוד הכהר המרה צ"א חוכים בסוד כל ענין כי הוא סודה שפע המערכה כי גם נזה יי' את הכרכה בסוד כעלם חיים עד העולם כי בהתעלות ש הכבוד ממדרגה למדרגה ומסכה לסכה אז החיים יוצאים ממקום מוצאם וכמסכים אל הסכות כלם ועל כן אנו שואלים תחלת דבריו להיותנו כוחרים לחיים והוא שאלת החיים בעילוי הכבוד בסוד הקדושים וכחיי הנפשים ומפני שהם שלטה ספרים הנפתחים אנו אומרים שלטה פעמים חיים וכרנו לחיים אל מלך חפץ בחיים כתבינו כספר חיים כענין שכתוב כל הכתוב לחיים בירושלם סוד הספר העליון כי זה כל תקותינו למעבך אלדים חיים הוא המקור שממנו כובעים החיים הנזכרים סוד שלטה ספרים ואמר אל מי כי הוא סוד הזכירה ולפי שהזכירה כרחמים מסוד הימין לפי אנו שואלים אותם ככרכת מנגן סוד חסד לאכרהם מי כחוק אב הרחמן מאמר שהזכיר שאלת ענין החיים במשך הרצון לחיי הנפש כאשר הזכיר אחר אחר כן כרחם אב על בניו המכבי עולמו כמדת רחמים וזהו זוכר וצוריו כרחמים לחיים כי כיום הזה אין אנו שואלים צרכי הגוף כלל וולתי חיי הנפש כאשר אמרנו ומה שנתקן שכתב זה ככרכת מחיה לרמוז כי יום זה דוגמת יום תחיית המתים שעתיד הקדוש ברוך הוא להזכירם לחיים ולהקימם מעפרם ולחדשם כבתחלה כן אנו שואלים מלפניו ואומרים שהרי אנו כמתים מפני ח חטאינו שזוכרנו לחיים ויחדשנו כבתחלה וכחיה לפניו וכדע כי נאמן אתה להחיו מתים וכבר ביארנו בפתיחת דבריו איך העילה הראשונה ראשית כל ראשית ותחלת כל תחלה מרומם על כל כרכה ותהלה ומתעלה מכל רעיון ומחשבה ואין דרך לשכחו ולפארו כי אם על ידי כליו הקדושים הנאללים מאורו אבל המהללים אליו וסכימו ובאחד יקראו והכוונה אל הסם המיוחד המיוחד כל המאורות וסימנו קרוב יי' לכל קוראיו

קוראיו ולמי לכל אשר יקראו באמת הוא חותם האמת וזה כשאר ימות' השנה אכל
 מראש השנה עד יום הכפורים הכוונה אל המאור העליון עולם התשובה ולא יתעלם מן
 המשכיל טעם תקון זה השנה ככה וכפתר באמרו מי כמוך אב הרחמן וזכר יגוריו והוא
 כמעט הכרכות שכבר ביארנו סודם וככן שם הוא כסוד שמו יתברך כסוד
 ע"כ כי שם זה כסוד שמותיו של הקדוש ברוך הוא כסוד שם ע"כ כי סוד שם זה
 הוא היונה משלשה פסוקים שכתורה והם ויסע ויבא ויט ונירופן פנים ואחור ופנים
 וכתחברו האותיות בתיבות שכעים ושמים שלשה אותיות בכל תיבה כמנין ע"כ ת
 תיבות כמנין אותיות כל פסוק ופסוק מהשלשה אשר הזכרנו תמנא שכעים ושמים
 תיבות וכל האותיות אשר בהם הם ר"ו וסוד הכל הוא ויעבור סוד ע"כ תיבות
 וכל האותיות ר"ו אותיות וזהו כדיל ויעבור סוד שמו של הקדוש ברוך הוא
 באותיות ותיבות ואמנם סוד וככן הוא ענין כסוד השם כ"ע והוא סוד ה"ס והר"מ
 וה"ג כורה כסוד שלשה פסוקים וכנגדם תקנו לומר שלשה פעמים וככן וכמדרשו
 של רבי שמעון בן יוחאי ע"ה אמר רבי יוסא אשכח כ"הו דא בתקיעת דרב בבבל תלת
 וככן וככן וככן לקבלי ה"ו תלת וכך הוא סודו והטעם מפני כי בשם זה מתעלה הכבוד
 למעלה עד אין סוף כענין שכתוב וככן אכוא אל המלך ואסתר המלכה נקשרת למעלה
 לבקש מלפני המלך על עמה כי נכמרו רחמיה על כניה ואיכה וזו משם עד שקורעת גזר
 דיבם ומה שתצטרך לדעת כי סדר זה תקן לאומרו ביום זה מפני שבו היה תחלת מ
 משניו של הקדוש ברוך הוא בכריאה ואנו מבקשים מלפניו שיחדש עולמו לטוב ושיקדש
 שמו של ישראל כי בזה יודע כי לו הממשלה מעלה ומטה וכל זה ישלם בכיאת משיח כי
 הוא יודיע זה וזה באמת הוא חדוש העולם ואז ייראהך כל המעשים ויעשו כולם אגודה
 אחת וכמו שכתוב כי אז אהפוך אל עמים שפה ברורה וגומר וזה יהיה כבוד לעמך כ
 כשתנמיח קרן לדוד עבדך כי בזה תלוי כבודן של ישראל וכל תקותם ואז הסגולה
 שכעמך שהסנדויקים והיסורים והמסידים יראו וישמחו כי כמו שישראל בזמן הגלות
 היו שפלים ודלים מכל אומה ולשון כן הסגולה שבה היו יותר שפלים מכולם ובזמן ה
 הגולה תהיה גדולתם וכבודם כערך שפלותם ובזמן ההוא עולתה שהיא ממסלת
 תקפון פיה שהיא ~~והוא~~ וכמו שכתוב ואת הכביאים וגומ' ואז
 ותמלך אתה יי' אלדיכו וכו' זו היא הכוונה בסדר זה והתחיל תן פחדך כי משם מקבל היום
 הזה והוא שאמר ואימתך על כל מה שבראת כי היום גורם להתחיל מהשמאל וזהו שביאר
 למטה באומרו עזו שהיא מדת הדין הרפה בידך שהוא פחד ונחם כי משם היא מקבלת
 וגבורה בימיך חסד לאברהם לבסם הדין ולכלול השמאל בימין למען יכבשו רחמיו את
 בעקו ושמך כורא סוד חותם האמת וכו' הכל ביחוד שלם וכשיהיה זה כן אז יגלה מלכות
 ויתקדש שמו על כל המעשים כי כל זה תלוי בהיות שלשה אלה רובנים
 על

ס

על הכאר והוא סוד שמו של הקדוש ברוך הוא הנקרא בן ע"כ ולרמוז לזה אנו אומרים
 שלשה פעמים וככן ואחרי הודיע אלדים גדולת שמו לכל המעשים בכלל זה יהיה כבוד
 לעמך ישראל שהיא הסגולה שכל המעשים ההם ואז תן כבוד לעמך וכו' ונמיחת קרן סוד
 נחם כדיוק יחד עם קרן דוד כח השכינה כי הכל תלוי בה ואז הנדויקים שהם הסגולה
 שכעמך יראו וישמחו כי הגיעה השעה שהיו מקווים לדעת אתו' כאשר בלככם בלי מוכע
 כי תקות שתחזור הממשלה לישראל לא היתה כי אם להתעסק בתורה וכחכמה להשלים
 כפסם מה שלא היה איפשר להם בזמן הגלות מפני המרדויות והמונעו' שהיו להם וכשיהיה
 העת דודים להקים סוכת דוד הנופלת אז עולתה סוד המעול וחומץ תקפון פיה כי פני
 המן חפו והרשעה סוד סכה חנוכה כעשן תבלה כי תעביר ~~מן~~ מן הארץ
 הארץ סוד ארץ הקיים וכמו שכתוב ואת הכביאים ואת רוח ~~הארץ~~ אעביר מן הארץ
 ולא יהיה כנעני ככית' ככאות' ותמלך אתה הוא וכולו כי המלכים אשר מלכו בארץ
 אדום עברו ויחדיו והיתה לוי' המלוכה והיה לוי' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יי' ושמו
 אחד: יש מוסיפין ואומרים ארבע פעמים וככן בסדר זה וטענתו הוא כי אין הסדר כי
 אס' ג' כמו שכתבנו וכן היא דעת הרמ"ם אל וכעצרה ימים שכין ראש השנה ליום
 הכפורים במקום האל הקדוש אומרים המלך הקדוש סוד המלך היושב על כסא דין ביום
 זה המולך על כל מעשיו כמו בתחלת הכריאה הקדוש מקדש הקדשים למעלה וכמו שכתב'
 והקדישו את קדושת יעקב ובמקום מלך אהבה נדקה ומשפט אומרים המלך המשפט ופירש
 הר"אבד אל המלך שהוא עגם המשפט פי' המלך שהוא המשפט והוא המלך הוא שכתוב
 משפט ונדקה כיעקב אתה עשיתה **אתה** במרתנו מכל העמים אנחנו
 פנים למקום הנולדים בביתנו ולפיכך במרתנו מכל העמים אנחנו
 דבקים בשמו הגדול קו אמנעו בין כל עם ולשון ובררכו כבורר אוכל מתוך פסולת והוא
 סוד נעלם אהבת אותנו משך ככו משך האהבה כי אנו בני אברהם אהבה ותחת כי אהב
 את אבותיך ויבחר בורעם וגו' ורצית בנו מנד הרצון העליון קודם ישראל לוי' ראשית
 תבואתה ורוממתנו מכל הלשונות כי כחלת יעקב אבינו בלא מצרים ומתעלה ומתרום
 למעלה עד המוח שכן חוט הסדרה מושך משם וכו' הוא מרומם מכל הלשונות כידוע
 לחכמי לב והוא שכתוב והרכבתך על כחמי ארץ וקדשתנו במנותיך מהקדש העליון
 קדשנו וכתן לנו תרי"ג מנות בסוד תר"ך מאורות שבעליון ומשם תרי"ג מנות וכנגדם ת
 תרי"ג אותיות שבעשרת הדברות ואין אשר לרעך מהמנין וכין הכל תר"ך להורות מקום
 מונחם ומשם משתלשלים עד מקום הייחוד סוד האדם העליון כולל ר"ח מנות עשה
 וט"ס מנות לא תעשה כנגד איבריו וגידיו וזהו סוד כובלת חכמה של מעלה תורה והם
 מנותיו באמת וכו' קרבתנו מלכנו לעבודתך כי בעבר הכהר יטבו אבותינו מעולם
 ולקח את אברהם אבינו

הכניסו וכמעט במקום פנימו ויבחר כורעו אחריו וקרכם לעבודתו בתורת אמת תתן
 אמת ליעקב סוד כוף האילן מקום האחדות נסם סוד העבודה וכמו שכתוב את יי' אל הדין
 תירא מקום היראה למטה ואותו תעבוד בו כל העבודות לשם המיוחד ושם הגדול
 והקדוש עלינו קראת כי שם יי' נקרא עלינו ואנו דבקים בשמו הגדול כי חלק יי' עמו
 ועקב חבל כחלתו כי התורה הקדושה שמו של הקדוש ברוך הוא ועל ידה אנו דבקים בו
 וכתוב וראו כל עמי הארץ כי שם יי' נקרא עליך וגו' ומאזכרתו להטיב לנו כל הימים
 בעולם הזה ולחיותינו בעולם הבא נתן לנו והפחילנו ממותנו ומתו יום הזכרון הזה יום
 תרועה וסודו יתבאר להלן כ"ד: אלהינו ואלדי אבותינו יעלה ויבא וכו' סדר
 כבאין ענינים להפיק החפץ והרצון מן המקור העליון אשר משם
 תנאות חיים ואמנם ממשלה כלומר יתעלה הכבוד בעליו סוד מעלה עד מקום השוקת
 סיבא כלומר יבא משרם כל המרשים סוד קדש הקדשים יגיע כלומר יתאכל בהמנאו
 מסכה למכה ומכה לכח עד הגיעו אל המדרגה התחתונה וראה מכה העולם ש
 הנגלה כדי להשפיע לתחתונים מתחת וירצה שיתרצה במקום מושבו ולא יתבדר עליו
 אצילות כח הדין ישמע כלומר כי בהיות מסך הרצון מקול הדק הפנימי אשר לא ישמע
 מוצה אל הקול הזוהר הנשמע בהגיע לשם משם יורד בהיות המים העליונים יורדים אל
 הסכה האמצעית שהוא הרקיע העומד כנתנם כאמרו יהי רקיע בתוך המים ותרגום
 במציעות מים והוא סוד קול הנשמע היונה מהקול הדק הפנימי אשר לא נשמע ועל זה
 אמר ישמע יפקד זהו מקום הפקידה והזכירה פקדונות הרי הם כזכרונות ואמנ' ישמע
 יפקד ויזכר סוד וזכר ונקמה פקידה לנקמה וזכירה לזכר אחד באחד יגשו ואין להפריד
 ביניהם וזכרונם הוא יסודו של עולם אשר משם הנשמות פורחות והשרם למטה ועשה פרי
 למעלה כי סוד הפקידה עומד בזכירה וזהו סוד ועל וכל ישלח שרשיו לפלטה לטובה
 כי הם סוד הפלטה ואמנם כי על כן נאמר שלש עשרה ענינים ידועים כנגד שלש עשרה
 מדות המתיוחדים ביחוד אחד ועל כן אנו אומרים וזכרנו בו לטובה שהוא זכירה בזכר
 ופקדונו בו לזכרה סוד הפקידה המתברכת מן הזכירה והושיענו בו לחיים סוד הנעלם
 בסוד החיים חום ומכוננו ורחם עלינו והושיענו שלשה כנגד שלשה להתוחד הכל אחד
 בסוד חותם אחד מלך על כל העולם כלו בכבודך בהתיחד כבודו בסוד חותמו
 ואין עמו אל ככר ואו יתעלה ויתנשא באחדותו בסוד נעלם ביקרך כי הוא
 הוקר בהתאחדות הנעלם והנגלה והופע בהדר גאון עוון כלומר התבונן והאיר אור
 הכהיר שהו' גאון עוון סוד חביון עוון שכינת עוון על כל יושבי תבל ארץ בהמשך החפץ
 והרצון אל כל התחתונים בהתברך הכל כראוי וידע כל פועל כי אתה פעלתו בהקבץ
 עמים וחדמו ומלכות לעבוד את יי' הממשלה חזרת לכעלה ואו הכל יכירו וידעו כי הוא
 לכדו ועל כן נאמר לאמר כן ויאמרו כל אשר נשמה באפו אותם הדבקים בשמו הם אשר

נשמה

נשמה באפו והם השמחים ואומרים יי' לדי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה יי' אלדי ישראל
 מלך סוד כח הנעל ומלכותו בכל משלה סו' כח הנגלה המושלת בכל המשפיע לה כאמרו
 ויתרון ארץ ככל היא כי ממשלת המלכו' הוא ככל ומשם מתבר' סוד הכה' היו' מעדן אשר
 משם פורחות הנשמות והוא המאיר לארץ והשיאנו יי' אלדינו מלשון וישא משאת
 כלומר שישיאנו ברכת מועדינו הם הנחלים העליונים שהשפע יורד בהם
 להתברך הכל ומכרתו ויכורך בית מלכותו וזהו מועדיך שהמועדים ידועים עליונים ג
 גזרת ספירים גזרתם בשמחה וכשלום כאשר רצית כי בשניהם הטוב וההדוה כא לעולם
 כי השמחה והשלום הם טוב והשקט הטוב והתפארת וכל טוב לא נעדרת ועל כן אמר
 קדשנו במנותך כלומר בהיות מסך הכרכות הנמשכות והקדושו' כאים בקדושתם מהוד
 הכקודה העליונה הנקראת קדש כי כל הקדושות משם נמשכים ויורדים אל כל המקורות
 העליונות ועל סכה זו ישראל מתקדשי' בסוד הקדושות שים חלקנו בתורתך בהיותם א
 אחזים בעץ החיים למען יחיו שבענו מטובך סוד מדת הטוב חיוני המעלות שמה לכנו
 ביטועתך בהיות השמחה והרצון בא מסוד הנעלם והכל מתברך בשמחת עולם וכן הוא
 כי הוא סוד השכינה שכינת עולם כאמרו ושמחת עולם על ראש וזה אומרם ועטרותיהם
 בראשיהם טהר לבנו מאותם הדברים הטבעיים בעולם להטהר מהם בעבדו כפי הראוי
 ואי והוא אמת נדיק ואמת ביחד ככוכים ואין להפרידם בשום נד ודברך אמת והוא
 סוד לעולם יי' דברך נכב בשמים ואמנם כי חותם הברכה הוא אמת ועל כן נאמר וקיים
 כי אין קיום זולתו באמתו וע"כ אמרו ז"ל חותמו של הקדוש ברוך הוא אמת ואמנם כי סוד
 הפתיחה והחתימה ביחד מחוברי' וכתובה בלי חתימה אינו כלום כי בחתימה מתקיימת
 הכתיבה והכל סוד אחד וגומר התפילה גרסינן בפרק בתרא דראש השנה
 וכערכין פרק יש בערכין אחד רבי אבהו אמרו מלאכי השרת לפני
 הקדוש ברוך הוא רבוננו של עולם מפני מה אין ישראל אומרים לפניך שירם בראש השנה
 וביום הכיפורים אמר להם איפסר אנו יושב על כסא דין וספרי חיים וספרי מיתים נפתחים
 לפנינו וישראל יאמרו שירם טעם שישראל אומרים הלל בפסח לפי שאז נגאלו ממצרים
 העליונה למעלה וממצרים התחתונה למטה וזהו אשר פדית לך מצרים וגו' גוים ואלדינו
 וקרי בהו עבדינו ולא עבדי פרעה כי אז נשכרו החותמות שעל ידם היו ישראל מ
 משועבדים במצרים כמו שכתוב כי שבר דלתות נחושות וכו' רוחי ברול גדע ומוה הטעם
 אומרים אותו בשאר מועדים כי אז נגלת כנסת ישראל מיד מצריה וינח' למרחק ומתרפקת
 על דודה ולהראות כי זה כן אומרים הלל אבל בראש השנה ויום הכיפורים הקליפות
 ההם סובבים את המוח ומכסים את הירח לבלתי האיר כי צורר היהודים תוכע דין ע
 פליהם כי המלך יושב על כסא דין והוא לפניו מלשין הכן לאביו והוא משגיח על כל איש
 ומעשהו וזה סוד ספרי חיים וספרי מיתים שכתמים כיום זה וזה סוד התעוררות הדין

סו א ג טו ומתך

ראש השנה

למתן כד משתעבדת כנסת ישראל כי מבקשים אויביה לכבות את נחלתה ואסתר המלכה
 עומדת לפני המלך לכקש על עמה ולפיכך אין אומרים הלל
סוד השופר ותקיעתו גרסינן במסכ ראש השנה פרק ראווה בית דין כל השופרות
 כשרים חוץ משל פרה מפני שהוא קרן ויהיבכא טעמא כגמרא חדא
 משום שאין קטיגור כעשה סניגור ועוד מפני שהוא קרן ואמר אביו חדא דשופר אחד א'
 אמר רחמנא ולא שנים ושלשה שופרות והאי דפרה כיון דקאי גלדי גלדי כשני שופרות
 דמי ועוד מפני שהוא קרן טעם שפסלו של פרה מפני שהוא קרן כי מורה על תוקף הדין
 וכל גבורות השור בקרניו והוא הקטיגור ואנו נרוכים לעורר הרחמים ולהמשיך החיים
 מהמקור ולא להמשיך המות שהוא כח השור וזהו אמרם ואין קטיגור כעשה סניגור ועוד
 שקרן הפרה יש בו חללים הרבה ומורה קצוץ ופרוד ואנו כל כוונתנו ליחד הדברים ו
 ולהמשיך הרחמים למחר האהל להיות אחד ולפיכך אנו נרוכין לתקוע בשופר של איל
 שהוא מורה רחמים סוד הקול הפנימי שאינו נשמע וכן קורין לדברא וכלא ויוצא ממנו
 הקול הנשמע כלול בא"ש ונקרא שופר שמספר כל מה שתחתיו מיופני אורו והדרו כתיב
 אשרי העם יודעי תרועה וגומר אמר יודעי ולא שומעי או מריעי ללמדך שהכל
 תלוי בידיע פנימיות בתקיעת שופר והסוד הכרמו בה ומה היה רצונו של מלך בגויה
 הניא והיודע זה הוא המרוצה לפניו ועבודתו שלימה וכבר הארכנו בזה כמה שקדם י'
 באור פניך יהלכון המסילו יודעי כוונת הענין וטעמו להולכים באור שלא יכשלו ולא
 באור הנשמי אבל באור הפנים העליונים שאין תכלית וקצבה לאור ההוא ואמר יהלכון
 לרמוז שזכו עוד לעולם הבא לאור באור ההוא סוד האור הנפון לנדויקים לעתיד לבא
 והוא האור שהזכיר בתחלה שאין אומר למעלה ממנו ובויקרא רבה אשרי העם יודעי
 תרועה אמר רבי יאשיהו וכי אומות העולם אינם יודעים להריע כמה קרנים יש להם כמה
 שלפניו כמה כוונתו יש להם ואתה אומר אשרי העם יודעי תרועה אלא אשרי העם אלו
 ישראל שיוודעים לרצות את בוראם בתרועה מה עושה ה"ק בה עומד מכסא דין ויושב על
 כסא רחמי' עד כאן הנה ביארו ע"ה כי מה שכתוב אשרי העם יודעי תרועה אין הכוונה
 בו'יודיע' להריע כי אם הידועה בה לרצות המנוה בתרועה שהיא וזה אי איפשר כי אם
 בידיעת כוונתו נרצותו בה והיודעים זה הם ישראל כי הם יודעים דרך יי' אשר הורם ולהם
 בלבד גלה סודו ולזה יודעים לרצות בוראם ולשנות דעתו מרעה לטובה לפי צריך התוקע
 לדעת טעם הדבר ולכוין אליו כי הוא סרסור בין ישראל לאביהם שבשמים לכפר בעדם
 לבטל הדין ולהמשיך הרחמים וזהו עשיית הטוב בעיני יי' כי כפי ההתעוררות העולה
 מלמטה מתעורר כגדו למעלה ואם הדברים עולים כהוגן וככוונה שלימה הנה גורם ל
 להתעוררות הרחמים מסכה לסכה והעושה כן מוצא חן בעיני השם במחלת
 זו על עם סגולתו כנו בחירו יען אותה כמה ענות טובות להנצל

מיד

סוד השופר

סב

מיד מבקשו רעת ולכלתי המסר בידם וזאת הענה היעונה לעורר הדברים העליונים
 בסוד פעולתם ולהיות הפעולה שלימה כדוגמא עליונה בתקיעת השופר למטה מעוררים
 השופר העליון כבחתו כי הקול ההוא היוצא מן השופר מחובר מאם ומים ורוח ועולה
 למעלה עד שמגיע אל הכסוי ההוא המכסה את הירח ובהשגיח הכיסוי ההוא ורואה ה
 התעוררות הרחמי עולה מלמטה וכגדו מתעורר למעלה כדמה משם והולך לו בפחי נפש
 הנה כי תקיעת שופר למטה מעביר רוח הטומאה ותוקף הדין למעלה נדומה את הערלה
 ומעביר הגילולים מן הארץ והארץ האירה מכבודו וכשהחטאת עובר מן הפתח תפילתן
 של ישראל מתקבלת ברצון כי קם המלך מכסא דין ויושב על כסא רחמי' וכל זה בהתעוררו'
 מטה ואם תאמר היאך יכול הקול שתחתון לעורר העליון או התעוררות של מטה לעורר
 דוגמתו למעלה דע כי המעלה התחתונה סוף המחשבה העליונה מוכנת תמיד לקבל מ
 מהעליונים לה כי אין מעצמה כלום ואיכה מקבלת מלמעלה אם לא בהתעוררו' התחתונה
 פני מעשיהם וכשישראל עושים רצונו של מקום גורמים שמחה ואור באבן ישראל והנה
 יש הכנה והעולם העליון המאור שממנו זורמים שאר המאורו' משפיע עליה טעם
 וברכה והנה כלולה מכל נד וכשאין עושים רצונו של מקום גורמי' קצוץ בינה וכוין דודה
 ומתרחקת ממנו כענין שכתוב וכפשעכם שולחה אמכם ואם הכנים מסתלקת כפי מה
 שרואה בה מפשעי בני אדם וכשהי' מסתלקת גם הגבן מסתלק ואינו עובד האדמה ומיד
 לפתח חטאת רוכץ ומקיפין אותה מכל נד כי כשזה מסתלק זה בא ל המקדש ויונק והיא
 משלמת הדין ועושה כקמה בגורמים לה דבר זה נמצאת למד כי כפי ההכנה שמוצא בה
 המאור העליון כך פועל בה אם טוב ואם מוטב וכשישראל תוקעין שופר למטה הנה הקול
 ההוא כלול מאם ומים ורוח והוא סוד הרחמים עולה למעלה ודופק באבן זאת ומנטבעת
 מגווי הקול ההוא ואחר שהיא שלימה מהתעוררות התחתונים השופר העליון מתעורר
 בסוד הקול היוצא ממנו כלול מאם ומים ורוח סוד קול הרחמים ונמשכים ויורדים עד ים
 האחרון וכללת מעליונים ותחתונים והעיר שושן נהלה ושמה קבלו רבותינו
 זכרם לברכה כי התרועה פשוטה לפניה ופש וטה לאחריה ודע כי התקיעה
 פשוטה רמו למדת רחמים ותרועה למדת הדין פשוטה לפניה כנגד מדת הקדש ופשוטה
 לאחריה כנגד מדת הרחמים והתרועה באמצע שלא תהיה מדת הדין גוברת אבל תהיה
 ממונעת ביניהם להמתיקה לכל תעשה חרון אפה ולמען יכבשו רחמיו את בעסו ו
 והתיקין תוקעין כל סימן בכשימה אחת לחבר את האוהל להיות אחד ותמצא עשרה
 קולות כנגד עשרה מאמרות שבהם נברא העולם וכמדדשו של רבי שמעון בן
 יוחאי עליו השלום ואינון עשרה ואינון תעשה חד כללל דכלא ותוקעין כל
 בבא וכבא שלשה פעמים כמצאו עשר קולות עולות לשלשים והטעם שכל אחד מהשלשה
 כלול מכולם ועוד ירמוז לשלשים מעלות כי גבוה מעל גבוה שומר

טו כ 2 טז גבוהים

ראש השנה

צבואים עליהם ותמנא שכי סימנים שהם תרועה ושכרים כנגד מדת הדין הקשה ומדת
דין הרפה וכנגדם שכי ימים של ראש השנה וכמה דברים מכוונים על הכוונה הנזכרת
עליון למעלה ומעוררין השופר העליון לקראת התחנות והשמן הטוב על הראש ומסס
בארה ובראות צורר סיהודים כן מתערבב והולך לו ובהסתלק זה מן המקדש הכבוד
עולם מעלונו לעלונו ויושב כחוק דודה וזה סוד אשרי העם יודעי תרועה שמעלין התרועה
ומקריבין אותה אל הדעת והיא רעיונתו שכלומר ותרועת מלך בו ועליה אמר שלמה אחותי
רעיתי יי באור פניך יהלכון מיד מתעמר המלך שלמה באור העליון אור הפני העליונים
שכאמר עליו ומתוק האור וכל הנחלים הולכים באור ההוא ומריקים אותו בים האחרון
ובויקרא רבה שופר שפרו מעשיכם אמר הקדוש ברוך הוא אם שפרתם מעשיכם הריני
כעשה לכם כשופר הזה שמכנים בזה ומנחם בזה כיארו עליהם השלום כי מעשיכם
הטובים סכה שהמאור העליון כל השפע והאור שמכנים מנד זה שהוא בית קבול מנחם
מנד זה ומסקה כל מה שתחתיו ובאור פניו יהלכון וזו היא גדולתן של ישראל כעשותם
הטוב והישר בעיני אביהם שכימים כי בשלומה של מלכות שמים יהיה לנו שלום :

תפלת מוסף

אלהינו ואלהי אבותינו מפני חטאינו גלינו מארצנו וכולי
ארץ ישראל היא משכן הכבוד העליון ובית מלכותו ואינה
מקיימת שבירי עבירה וכן כתוב ולא תקיא הארץ אתכם וגו' וכן מנינו בכותיים מפני
שלא ידעו משפט אלדי הארץ שהם המנות והגם לישראל גלותם ממכה כי טמאה והיא
סכה שנתרחקה הארץ העליונה ולפיכך כתרמקו גם הם ממכה וגלו מהארץ מדה כבוד
מדה וזה סכה שכלנו הקרבנות כי בית המקדש של מטה מכוון כנגד בית המקדש של
מעלה וכו' העבודה לוי' ולא נשאר כי אם פרי שפתינו שכאמר ונשלמה פרים שפתינו לזה
אנו מחקשים שיבנה במהרה כימנו ותשוב העבודה למקומה כי חונה לארץ לא הותרה
מפני שהיא רשות אחר ואמר ותגדל כבודו כלומר שיתעלה הכבוד השוכן בבית המקדש
של מעלה כראש ההרים מקום הגדולה וכן אמר גדול יהיה כבוד הכית וגומר וכתו' ככון
יהיה הר הכית יי כראש ההרים גלה כבוד מלכותך לומר שיפשיט את כתנתו שהוא
מתעלם בה ע"ד שפירוש והם סוד הכנדים הנזאים ובה יתעלה הכבוד שהוא מכותה
לעין כל ונילונו יהיה עלינו כלום לצרכינו כי כל ישועתן של ישראל תלויה בגלוי הכבוד
ונאמת מגלותו ואז יקרב פורינו וכו' כי זה תלונו בזה והביאנו לביון עירך מקום העבודה
שם כעשה לפניך וכו' כי תכלית שאלתינו זה הוא לעבוד אתו ולא לתכלית אחר :

עלינו לשבח וס' אומרים כל השנה שלא שם חלקינו כחלקם לכד מראש השנה
שאומרים בהם כי עדיו לא נתן להם חלק אבל כשאר ימות השנה שחלקם
מכבוד אומר כחלקם וכן כראש השנה אומרי' ללא יועיל כי אל הוא לשון כח וחלק הכית
לפנים שלהם וכראש השנה לא חלקום עדיון אבל כשאר ימות השנה חלקם כתיב להם והם
אל

ראש השנה

אל לא יועיל כי אין בידם לשנות חלק הנגור להם וישהא מעט ביו לא ושיע לואכו פן חס
ושלום ושתמע כויו מוסוף ולא יאמר אבל אנחנו כורעים כי יהושע יסדו ומתם בו הושע
למפרע ע' מעלינו לשבח ש' שלא עשנו ו' ואנחנו כורעים ה' הוא אלהינו על כן נקוה
ראשי תיבות עבן כי עבן יסדו כשכתן תודה ורמו בו שמו כראשי תיבות ויש אומרים
וכסא כבודו וסעת הוא אלף נריך לומר ומושב יקרו דהכי הוא בספר היכולת וכתוב
באורות חיים דאין לומר ככתוב בתורתך אלף ככתוב בתורתו דכולו היו כסתר ואין
ראוי שיבנה לכוכה זה ויש אומרים ככתוב וידעת היום וכולי ע"כ וסודו של עלינו לשבח
ביארכוהו למעלה : אומרים : לאל הוא סוד הנסתר ברום חביון אהלה פניו הם
המאורו אשר לפניו והם פניו היוצאים ממנו אהלה ממנו וכולי הכל
דרך כסתר להורות מקום השאלה ומתוך שכת זה כראה שהוא רשות לשלוח כיבור שאמר
אשר בקהל עם וכולי : על כן נקוה לך וי' אלהינו שכת זה מכוון מאד
עם עלינו לשבח ור"ל כי אחר שאנו חלק יי ועם סגולתו וכל
הגוים כאין כגדו כי הם מתפללים אל ל' לא ושיע ולא ינולם בעת דעתם אבל אנו שאנו
משתחוים לפני מלך מלכי המלכים שהוא בעל היכולת ופועל כרצונו בעליונו ותחתונים
כי הו' כור' הכל ואין עוד וולתו עם היות שאנו בגלות וסוכלי' צרות רבות ורעות לא שכחנו
שם אלהינו וכפרנו כפינו לאל זר אבל אנו מחויקי' בתורתו ועל כן יש לנו תקוה ובטחון
גדול לראות מהרה וכולי כי לו אנו מקיים שיוכל להושיענו ולחדש שלמו ולהשלי' כוונתו
בבריאה והוא מה שיאמר וזה אמרו על כן נקוה לך יי' אלדינו לראות מהרה בתפארת
עורך הוא גלוי הכבוד סוד ויתן עו' למלכו ככנות עליו קו הרחמן סוד תפארת ישראל וכל
זה להעביר הגילולים ורוח הטומאה מן הארץ הראשונה להעביר מחשבת הנפש אשר
חשב מתחלה כי כשלמה כוונתו ואז והאלילים כרות וכתו' כי להם הם עובדים והכל זה
כגד זה לתקן עולם במלכות שדי כי לא כשלמה כוונת הכורא בכריאה כי כמשכה עד
עתה רוח הטומאה בעולם ורוח הקדש בעלמת דרך שטעבוד ועתה יתעורר לחדש העולם
ולתקנו במלכות שדי כמו שהיתה הכוונה מתחלה וכשיבער הקדוש ברוך הוא עבודת
זרים ורוח הטומאה מן העולם אז כל בני כפר יקראו בשמך וכמו שכתוב כי אז אהפוך
אל עמים כי זוכה לאלדי' יחרם בלתי לוי' לבדו להפנות אליך כל רשעי ארץ כי הכל יבא
תחת מלכות שמים בהסתלק המונע ואז יכירו וכולי ויקבלו כולם את עול מלכותך
כי המלכות שלך היא כי ותיוחד ככבודו וכמו שכתוב והיתה לוי' המלכה וגו'

מלכויות זכרונות שופרות הם סוד שלש מדרגות שאנו מעוררים ביום זה בתפילתנו
ואנו מוכיזים מלכות בתחלה כי כן הוא סוד ההתמלק ממטה למעלה וזו
השער לוי' זכרונות סוד זכר גדוק לברכה ויזכור אלהים את רחל והוא הימוד השלם
ובפרק בתרא דראש השנה מנין שאומרים מלכויות תניא רבי אומר אני יי' להיכנס בחדש
השביעי

השכינו לו מלכות ר' יוסי בר יהודה או' אינו צריך הרי הוא אומר והיה לכם לזכרון לפני אלדיכם שאין תלמוד לומר אבי וי' אלהיכם ומה תלמוד לומר אבי וי' אלהיכם זה בכנין אבי כל מקום שנאמר זכרונות וסופרות יהיו מלכות עמהם הנה גלה לנו רבי יוסי היחוד הגמור כהיות הזכרון מחובר במלכות וכו' יתחדשו כל טובות העולם מעלה ומטה והמלכות כדמות באני וי' אלדיכם וכמילתא דרשב"י וכל אלהי מצרים אעשה שפתי' אבי וי' אבי הוא שפירעתי מדור המכול וכולי אבי וי' מלכות כל מקום שמוכר גבו עבודה וזה מוכר שכתו של מקום עד כאן סופרות הוא למעלה סוד הסופר העליון ויכול הוא ובפרק בתרא דראש השנה סניכו אין פוחתין מעשרה מלכות ואמרין עליה בגמרא הכל עשר מלכות כנגד מי אמר רבי לוי כנגד עשרה הלולי שאמר דוד בספר תילים ואסיקנא הכך דכתיב בהו הללוהו בתקע שופר וכולי רב יוסף אמר כנגד עשרת הדברות שנאמר לו למשה בסיני רבי יוחנן אמר כנגד עשרה מאמרות שבהם נברא העולם דע כי אלה הקדושים לא נחלקו אבל כלם נתכוונו לדבר אחד והם סוד עשרה מעלות הידועו' לחכמי לב רבי יוחנן בן כורי אומר אם אמר שלם יצא ואיכעיא לן בגמרא היכי קתני ופסטינן לה מהא דתניא אין פוחתין מעשרה מלכות מעשרה זכרונות מעשרה סופרות ואם אמר שבעה מכלן יצא כנגד שבעה רקיעים רבי יוחנן בן כורי אומ' הפוחת לא יפחות משבעה ואם אמר שלם מכולן יצא כנגד תורה כביאים וכתובים ואמרין לה כנגד כהנים לויים וישראל' אמר רב הממונה אמר שמואל הלכה כרבי יוחנן בן כורי השבעה רקיעים הם שבעה ימי בראשית ואין הכוונה לגלגלים המורגשים אבל לכוחם וסבתם העליונים והם מכלל העשרה הזכרים והשלשה שאמר כנגד תורה כביאים וכתובים כנגד חותם אמת תורה שכתב וכביאים כנגד למודי וי' וכתובים כנגד מלכות בית דוד ואמרין לה כנגד כהנים סוד הימין ולויים סוד השמאל וישראל סוד המכריע והשאר כעין עכפיים עם היות הכל אחד ובהמצא אלו ומצאו כולם: ומתחיל שלם מלכות מן התורה ואומר וי' ומלך לעולם ועד הבהקת האור מהמאור העליון הכולל מה שעליו בעולם ועד סוד דו פרטופין לא הביט און ביעקב וגו' שמטתו שלימה והוא היכל הקדש הפנימי שאין מגיע לשם לא און ולא עמל אבל אברהם וינחם סם מקום הפסולת וי' אלדיו עמו והוא כמו הפנימי ותרועת מלך בו הוא שאמר עליה אחותי רעייתו ותרנס אונקלוס ושכינת מלכיהון כיניהון והוא היחוד הגמור והוא סוד וי' כדד ינחנו ואין עמו אל כבר ויהי בישרון מלך נקרא ישרון על כמו הפנימי שהוא עושה סורה בין האבות: וכדברי קדשך כתוב לאמר וי' מלך גאות לבש מצד הגדולה לבש וי' עוו התאור מצד הגבורה והם המלכוסים שלכם הקדוש ברוך הוא וברא את העולם והו' שאמר אף תבון תכל כל תמוט והסוד הנסתר אף תבון תכל היא ארצו של הקדוש ברוך הוא העומד על עמוד אחד ששמו כדוק ובעומדה על זה עומדת על שבעה ותכל נתוסה עליהם

עליהם כל תמוט עולם ועד שאו שפרים ראשיכם השערים הם שפרו כינה ופתחו עולם הם הזרועות והראשים הם העליונים עליהם ואומרים לשערים שיטאו ראשיהם וינשאו פתחו עולם ויבא בהם מלך הכבוד הוא מלך ישראל ודע כיוס סוד בעלם בסדר זה והוא מורה לנו עליו הכבוד והתבלעו בנרתקו ואסור למוסרו אם לא בקבלה פה אל פה ולשרידים אשר וי' קורא ועליהם כאמר מעת היותה סם אבי וגו' ותקנו לומר זה ביום שנברא העולם ולא אוכל לפרש ועל ידי עבדיך הכביאים כתוב לאמר כה אמר וי' מלך ישראל וגו' וי' נבואת אבי ראשון וגו' להודיע כי הכל דבר אח' אין סם ריבון חלילה כשלהבת קשורה בגמלת ולפיכך יוד בראש יוד בסוף והראשונה מורה שהיא ראשון והאחרונה שהיא אחרון והאמצעי כי מכלעדין אין אלהים והכל הוא ואין וולתו ואין חוץ ממנו והסתכל בצורת האף ויתגלו לך תעלמות חכמה ועלו מושיעים סוד עמודי הבית כהר כיון הכלול מהם לשפוט את הר עשו והוא מחוץ למחנה מוטבו ואשים את הריו שמת והוא כנגד ההר הטוב הוה וכשישפטוהו ויבא קייב ויתקיים מקרא שכתוב בלע המות לכנח ואז והיתה לוי המלוכה כענין כי לי כל הארץ והו' שאמר והיה וי' למלך סוד מלך ישראל על כל הארץ כי יתייחד בכבודו ביום ההוא שיעביר את רוח הטומאה מן הארץ יהיה וי' אחד ושמו אחד כי כל זמן שהם קיימים אין היחוד שלם ולא אמר וי' ושמו אחד לפי שרומז לנו שני יחודי' והוא שקודם יתייחד האבילות בוי' אחד ואחר כך תתעלה הכלה עם כל נבאיה ותתייחד עם דודה ואז יהיה וי' אח' ושמו אחד ותמצא בכל מקו' כי נבאיה קודמים לכתובים כי בן הסדר כמו שרמזנו למעלה ובכאן סכה הסדר והקדים הכתובי' לכביאים והטעם כטעם התרועה שפשוטה לפניו ופשוטה לאחריה להמתיקה והשלים בתורה לרמוז איך הידיד לה חומת אש סביב לכל יבא ערל וטמא והורה עוד על היחוד כי הראשון אחרון והאחרון ראשון כענין שכתוב אבי ראשון ואני אחרון ומכלעדין אין אלדים וכפ' בתרא דראש השנה אמר רב הונא שמע ישראל וי' אלדיכו וי' אחד זו מלכות: היום הרת עולם אמר זה על אדם הראשון שנברא ביום זה וכו' נגמר הריונו של עולם והוא היה תכלית הבריאה וכאלו ביום זה נתחדש העולם בכללו ואתיא כרבי אליעזר כדאמרינן בפירקא קמא דראש השנה כמאן מנלינן האידיכא זה היום תמלת מעשיך כרבי אליעזר דאמר בחמשה ועשרים באלול נברא העולם וכיום שסי שהוא ראש השנה נברא אדם הראשון וכו' ביום כדון וינא בדיומוס פירוש חפשי מן העובות ולפיכך הוקבע היום הזה יום משפט לכל הדורות כדאמרינן בפסוקתא ב"א כדון וב"ב ינא בדיומוס אמר הקדוש ברוך הוא לאדם הראשון אתה סימן לכניך כסם שעמדת לפני כדון ביום זה וינאת בדיומוס כן עתידין כניך להיות עומדין לפני כדון ויוצאין בדיומוס והו' שאמר היום יעמיד במשפט כל יצורי עולם ועל דרך האמת ירמוז לנו סוד הבריאה וכמו שאמרו זכרם לברכה כה"א נברא העולם הזה וכן אמרו בהבראס כה"א בראש

הוא היום הזה ולזה אמרו הרת וטעם ועמיד במשפט כמו מלך במשפט ועמיד ארץ כי
 הוא מעמיד אס ככנים אס כעבדים אס תדיוכנו ככנים הרי אנו כניך כולדים ככיתוך
 כי מארצך ינחנו העמוסים מני הכסן העליון רחמנו כרחם אב על כנים שנאמר כנים
 אתם לוי אלהיכם וזהו סוד מה שאמרו וזרם לכרבה בפרק מפנין כל ישראל בני מלכים
 אס כעבדים לעבדך באנו הכה לעשות את אשר ניויתנו בתורתך ומה אנו נקראים ע
 עבדים שנאמר כי לוי בני ישראל עבדים עבדיו בני אמתו אשר ילדה לו בכיתו ואין אנו
 כשאר עבדים המשמשים את הרכ על מנת לקבל פרס אלא כאותם העבדים מאהבה
 ולזה אמרו עינינו לך תלויות לא כשאר עבדים שנאמר עליהם כעניו עבדים אל יד א
 אדוניהם עד שתמכנו ותנניא לאור משפטינו סכנא בדימוס כמו שינא אדם הראשון שהו'
 היה סימן לנו וכוה יתקדש שמך עלינו ואומר שלם פעמים סדר זה כנגד מלכיו וזכרונות
 וסופרות וכנגד שלשה עולמות **אתה** זוכר מעשה עולם עתה מתחיל הזכרונות
 סוד ספר זכרון סבו כזכרים כל מעשה העולם בסוד הזכירה ופוקד כל יצורי
 קדם עליהם בסוד הפקידה כי במה שלפניו גלוי כל תעלומות והמון כסתרות שמכראשית
 כי הכל לפניו וכידוע מה שלפניו יודע הכל ומה וזכר כל המפעל וכל היצור לא ככח
 ממנו כי אחר שרם כל יצור ממנו ולפניו א"א שיעלם ממנו דבר ממה שהיה מן העולם
 ועד העולם ומה נופה ומביט עד סוף כל הדורות ומה אין אדם מתבועע למטה שאינו
 שופט רוסם למעלה והכל גלוי לפניו כי עדיו מגיע וזה סוד גדול אי איפשר להאריך בו
 במקום זה והמבין זה ידע כמה נריך להזכר מהעבירות ובקיום המצות כי תביא חק ו
 וזכרון היום הזה חוק מפני תקיעת שופר והוא יום זכרון סבו כזכר הכל להפקד כל רוח
 וכפש מראשית כואת הודעת ומלפני אותה גילית והוא מה שאמרנו למעלה שאדם הראשון
 כדון כיום זה וינא בדימוס והוא היה סימן לכל הכאים אחריו ואס תשכיל תבין כי חק
 וזכרון הם המתועדים יחד כיום זה לפי ולהשגיח בעינינו העולם זה היו תחלת מעשיך
 סבו ככרא אדם הראשון שכשכילו היה תחלת מעשיך ויאמר עד כי אדם הראשון היה
 תחלת מעשיו ולא כחשב לכלום בערכו כל מה שנעשה כי הוא היה התכלית וכוה היום
 תחלת מעשיו שעתה מחדש העולם לתת לכל גויה וגויה די מחסורה ומחדש כריותו וקור'
 להם שם חדש כי ינאו בדימוס והוא זכרון ליום ראשון כמו שנעשה לאדם הראשון כי חק
 לישראל הוא כי השופר מחוקי התורה הוא משפט לאלדו ועקב יום משפט לאלדו ועקב
 המלך המשפט ועל המדינות בו ואמר כן כל עיר ועיר מדינה ומדינה עם ועם יש להם
 שורם למעלה והם בית דין הגדול וכן כל מה שתחת ממללתם כדון כיו זה וכריות גם כן בו
 ופקדו להזכירם כולי וכירה ופקידה כאחד כי הם יחד משגיחים בכל עינינו העולם כי
 זכר כל המעשים בו הכל מכואר בדכריו הקדומים וגם אתנח באהבה זכרת כח אים
 נדיק סוד הזכירה וכולד מהול בו טוב הוא וככפם בתיבה הסיף לקיים העולם ככתחלה
 והכל

והכל דונמא להרבות ורעו כעפרות תבל ככוכבי השמי' עפר הארץ העליונה תכל ארצו
 והוא החול שבשפת הים האחרון ויוכור לדים את כח כוכר למעלה ומתוך כך כוכר למטה
 ואת כל החיה הם החיות היונאות מן החיה אשר תחת לאו ישראל ואת כל הכמה היונאות
 מן בהמתו של כריק אשר אתו בתבה הזכרת ויעבר אלדים חיים רוחות תנחומין על ה
 הארץ העליונה וישוכו המים המלוחים מן מדת הדין הקסה שהיתה הארץ מכוסה בהם
 וזה סבת מרכן העולם וישמע אלדים את כאקתם עלתה כאקת בני ישראל עד האלדים
 עליון אז ויוכור להם בריתו ובהיות הכרית כוכר כוכר הרממים באברהם ונחק ויעקב
 כגאלו ישראל למטה וגם אכי שמעתי וגומר ואזכור את בריתי כמא דאת אמר ויוכור א
 אלדים את רחל וזה מכואר וכדכרו קדשך כתוב לאמר זכר עשה לכפלאותיו פירוש
 כשהזכרון מתקבר בכנסת ישראל אז פועלת כיוסי והם זכר לכפלאותיו הסתמו והפעלמות
 שהם למעלה כתיב לא ידעו עיט חנון בסו' ומכותי את אשר אהון טרף נתן ליריאו כעבון
 שכתוב ותקם בעוד לילה ותתן טרף לכיתה וגומ' וממרחק תביא לחמה וזכור לנורק
 העולם בריתו כי בזה יתקיים העולם ואס יש נספה בלא משפט ויוכור להם בריתו וינחם
 כרוכ חסדיו ועל ידו עבדיך הנביאים כתוב לאמר הלוך וקראת באזני ירושלים
 העליונה זכרתי לך חסד כעוריק דברי הידוד לאחותי זכרתי לך חסד כעוריק
 פעשית עמי אתה והאהובי כניך אהבת כלולותיך שבשכלם היוכו כלולים יחד ומאירים
 פנים אל פנים כחכה רבה נאתך ממזרים אתה וכניך וכמשכתם אחרי בארץ לא זרועה
 מקום המרכן והשממון שלטנות סבה חנוכה לקבל התורה במקומם להכניעם כדו' ש
 שאסתלק בכבודי והיה הסכח הגדול הזה לישראל וגורמים אל הכבוד שישוכח בשכלם
 וכן המדה כהיותם כוהגים דרך ישראל וגם היא הגורמ' כי שכה אדם עליהם וחורו לפשות
 רצון אביהם הכן יקיר לי אפרים זכור אזכרנו כלומר אזכור בכבודי לנרכו וכנו ככורי
 ישראל על כן המו מעי לו כי הם כשואים מן הרחם העליון ולפיכך רחם ארממו
 באס יי' וזכרתי אכי את בריתי אותך בשכילך ולנרכך והקימותי לך אקים הכרית עם
 העולם בנרכך כי כן היה בימי הנעורים אלדיו ואלדיו אבותינו זכרנו כזכרון טוב מ
 מלפניך כאשר אמרנו בסוד הזכירה כי הוא כולל החיים היורדי מלמעלה להכניח כרבה
 אל ביתו וכוה יתבסס הדין ופקדו כפקודת ישועה ורחמים משמי שמי קדם הם המאורות
 הראשונים שמי השמים העליונים שהם שמותיו של ה"קכה והם מרכבה לכסתר שנאמר
 לרוכב בשמי שמי קדם והם מעיוני הישועה והרחמים וזכור לנו אהבת קדמונים וכולי
 עקידת ינחק מורה לנו כבישת מדת הדין של מעלה לפני החסד העליון ולפיכך אברהם
 עקד את ינח' שהוא הפחד והדין הגדול לכל ישראל העול' באשו וזהו שכבש רחמיו ונהפך
 לדין לעשות רצונו כן וככשו רחמיך את כעסך כיום זה ויגולו רחמיך מלמעלה ממקור
 שמי' על מדותיך וכו' ותבנים לנו לפנים משור' הדין בסו' רכ חסד מטה כלפי חסד וכעבור

שמך הגדול יטוב חרון האף הגדול העליון מעמך ומארצך ארץ חכץ וזה צורך השם הגדול
 כי אם תעשה המדה חרון אפה מה יעשה לשמו הגדול כי זוכר כל הנשכחות והוא סוד
 ויגלו רחמך על מדותיך שאז הם כזכרים וכזכירתם נזכר אהבה ועקידת יצחק לבסם
 הדין סוד מדת הסוד וימנאו החיים והרחמים לרחם עלינו וזהו זוכר הכרית
 סוד הזכירה **אתה** כגלית בענן כבודך כגלה השם הגדול בענן כבודו היא האם
 האוכלת כראש **ההר** על הר סיני כי התורה כתבה בשמו הגדול וישראל הסיני
 מראה הכבוד כלכד והוא עב הענן שנאמר הנה אנכי בא אליך בעב הענן בעבור
 ישמע העם כי כולת זה לא יוכלו להכיל רעם גבורותיו מן השמים השמעתם קולך כי
 מן השמים כתבה תורה שנאמר מן השמים דברתי עמכם וכתוב מן השמים השמיעך את
 קולו ליסרך ומסם בא הקול אל הארץ ומסם מניע לישראל שנאמר ועל הארץ הראך את אש
 וגו' וכתוב ודבריו שמעת מתוך האש וזה סוד פנים כפנים דבר יי' עמכם וגומר בקולות
 וכרקים עליהם כגלית הם סוד שבעה קולות שכתבה בהם תורה והם שבע מחינות של אש
 ובקול שופר הוא אילו של יצחק ולפי חוק מאד ויהי ביום השלישי הוא היום השלישי ל
 לימות עולם מונח התורה ולפיכך כתבה ביום השלישי וכשכתב להיות הכקר בהתעוררות
 זכותו של אברהם בעל החסד ויהי קלת חסד והוא הקול החזק שנאמר עליו קול גדול ולא
 יסף והוא הכולל שאר קולות ועבן כבד הוא עב הענן הנזכר למעלה וקול שופר חזק מ
 מאד הוא הקול הפנימי והיה יוצא מתוך הענן וכמו שכתוב ויהי כשמעכם את הקול מתוך
 החשך ודע כי שלש מחינות היו שם והם חושך ענן וערפל וקול זה יוצא פנימי מכולם משה
 ידבר דכתיב הכך יפה רעיתי וכתוב כמוט השני שפתותיך והאלהים יעבנו בקול דכתיב
 הכך יפה דודי אף נעים וכתוב שפתותיו שושנים והוא סוד וסקני מכסיקות פיהו ובמתן
 תורה היו הכרובים פניהם אים אל אחיו וכל העם רואים את הקלת שומעו את הקלת לא
 כתיב אלא רואים הקולות לא כתיב אלא את הקלת לרמוז השגה ומה הסיני והוא כטעם
 ואראה את יי' וזה הסיני תעלמות חכמה וכל העתיד לבא עד דורו של משיח ואת ה
 הלפידים ובתחלה כרקים והכל אחד אלא שבתחלה כעין הכרית ברק ואש עובר ואיכה
 שומד ואחר כך כעין הלפידים מוכנים להשגה ואת קול השופר הוא הקול הנשמע היונח
 מן השופ' העליון המשער כל מה שתחתיו ולפי שפר חסד והוא גדול ועליון שבהם ולפיכך
 חזק מאד **ובדברי** קדשך כתוב לאמר עלה אלדים בתרועה מדת הדין מסתלקת
 בתרועה ידוע שהוא מדת רחמים הופיע בקול שופר שהוא קול פשוט
 וכבר כתבנו למעלה כי בשופר של מטה הופיע השופר העליון והרחמים מתעוררים
 ומדת הדין מסתלקת וזהו שכתוב אשרי העם יודעי תרועה משכרים מדת הדין הקשה
 מלשון וידע כם את אנשי סוכות ואז יי' באור פניך שהוא אור הרחמים והלכו בחנוניות
 וקול שופר הריעו סכרו אותם שלפני המלך יי' כענן מפסיק ויכנס בן אצל אכיו

אכיו תקעו במוצא שופר התבאר למעלה הללויה הללו אל בקדשו כבר התבאר בתפלות
 של חול ועל ידו עבדיך הנביאים כתוב לאמר כנסוא כם והוא שרש ישי אשר שומד
 לכם עמים וכנסוא למעלה ויהיה נכון הר כית יי' בראש ההרים תראו וכתקוע
 שופר העליון תשמעו יתקע בשופר גדול הוא המוניח עבדים לחירות ואז ובאז האובדים
 ויש בו רמז לגלות הנשמות והמשכני יבין ווי עליהם יראה באור פני מלך חיים כו באז
 מארץ עיפתה כמו אופל ויכריק עליהם אור חיינו למען לא יכסלו באבן כגף ללכת ל
 לבטח דרכם לאור באור החיים שכינו בפרק בתרא דראש השנה אין מזכירין
 מלכות וזכרונות ושופרות של פורענות דע כי כמו שיש מלכויות וזכרונות ושופרות של
 טובה כהר יי' וכחוקם קדשו כן יש כנגדן של פורענות חוץ למחנה שכינה והמזכיר אותם
 ביום ראש השנה שמדת הדין מתורה גורם שיזכרו עונותיו ויריעו מזלו ומטעם זה קבלו
 אנשי האמת שלא כזכיר ביום זה בתפלותינו שום חטא ועון ואשמה ורשע מכל מה ש
 שחטאנו לפניו שלא יתן פתחון פה לשטן העומד במארכ חזרים פן מנח לו עדים באיכה
 והניל עיניו וסמכוהו על מה שכתוב אמרתי אשמרה דרכי מחטא כלשוננו אשמרה לפי
 מחסום בעד רשע לכנדי **גריהו** במסכת ראש השנה פרק קמח אמר ר' כדוספדאי
 אמר ר' יוחנן שלשה ספרים נפתחים בראש השנה אחד של נדיקים גמורים ואחד
 של רשעים גמורים ואחד של בינונים נדיקים גמורי ככתבי ונחתמים לשטר לחיים רשעג'
 גמורים ככתבים ונחתמים לאלתר למיתה בינונים תלוים ועומדים מראש השנה עד יום
 הכפורים זכו ככתבים לחיים לא זכו ככתבים ונחתמים למיתה דע כי הספרים הנזכרים
 באן הם כנגד אבות העולם ונדיקים גמורים שמכונים בחסד כסא וזכותן טללי אורה
 וחיים כמשכים לעולם השמטה ככתבים ונחתמים לאלתר לחיים מדה כנגד מדה ורשעים
 גמורים שמטים הכסא לכף מוכה כמשעיהם ומעוררים מדת המות ככתבים ונחתמים
 למיתה מדה כנגד מדה והבינונים כנגד המכריע תלוים ועומדים עד יום הכפורים אם
 זכו ועשו תשובה הרי הכריעו הכסא לכף זכות ככתבים ונחתמים לחיים והיונו דאמרי'
 בשלהי כ"ק דקידושי' תנו רבנן לעולם יראה אדם עצמו כאלו חזיו זכאי וחזיו חייב וכל
 העולם כלו כאלו חזיו זכאי וחזיו חייב עשה מצוה אחת אשריו שהכריע את עצמו ואת
 העולם כלו לכף זכות כו' וכבר הודענו בספר זה כי החטא גורם הסתלקות המאור ה
 העליון מעל הראשים העליונים ואז מפני הרעה נאסף הנדיק שאז מתעדר' בהסתלקו'
 האם והכלם מרוחקת מדודה בסוד ובפשעם שולחה אהם זוהו סבת הגלות והשפלת
 סוכאיהם של ישראל והעבד מולך והשפחה וורשת גברתה וזאת זה דגוה ארץ החיים
 ומחמלת הקדוש ברוך הוא על מפשה ידיו ברא את התשובה ולולי תקנה זו לא היה העולם
 מתקיים וכשהאדם חוזר בתשובה מתקן מה שעוה כי גרם שתלקח האם מעל הכני' וגלה
 צרותו וכסוכו בתשובה התשובה קוורת על כני' להניקן ולכסותן ככתחלה והסוד

אשרי כסו פשע כסו מטאה ודע כי במנות סאלם מסגל כעולם הזה כעשה לו
מלכוס רוחני הנקרא כלסון רבותינו אל חלוק ולפיכך מנות עשה רמ"ח
בכנר אכרו האדם וכהסתלקו מן העולם מתלכס במלכוס זה לאור באור החיים להתעדין
בעדון השלם העליון להכילו באמצעותו ולולא מלכוס זה לא יוכה לאור העליון גם לא
יקום בתחיית המתים אבל ידמה אל מקום הכסו הערו וכתיב במרדכי הנדיק ומרדכי
יבא מלפני המלך כלכוס מלכות דוגמת הלכוס שמתלכסים בו הנדיקים בגן עדן ועטרת
זהב גדולה דוגמת העטרה שמתעטרים בה הנדיקים לעתיד לבא וכתיב כיהוסע הכהן
הגדול הסירו הכנדים הנזאים מעליו והוא משל על מלכוסיו החומר וכתיב וילכוסוהו
בנדים משל על המלכוס הכוזב ומלאך יי' עומד משל על העטרה הנקראת מלאך יי' וכמס'
מגלה פרקא קמא אמר רבי אלעזר אמר רבי מנינא עתיד הקדוש ברוך הוא להיו' עטרה
בראש כל נדיק ונדיק שנאמר כיום ההוא יהיה יי' כבאות לעטרת נבי ולנפירת הפארה
לששם נבינו ולמנפים תפארתו ובתמלה נריך להפשט מהחומר בסוד הסירו הכנדים
הנזאי' ואח"כ מתלכס במלכוס ההו' וכל עוד שהחומר קיים אינו מתלכס למעלה והסוד אין
אדם ווכה לשתי שלמכות ויש לתמוה על מה שאמ' והפטן עומד על ימינו לשיטנו ומה יועיל
זה ואח' שנטל כסמתו ומה לו להשטינו עוד ואם יהושע הכהן הגדול כך ואיך כמלט אכחנו
התשובה כזה כבר הודענו חלק השטן בכנין האדם וכשרואה חלקו פגר מוכס לארץ אלו
הפז' בו מסתדל לכל יתלכס הסמיד ההוא במלכוס המעולה ההוא ואם מתלכס הרי חסד
בסול ועוכר מן העולם ועוד כי כל עוד שלא מתלכס בו הכפס פוקדת את הגוף ומנחלת
בקידה זו נכחת רוח לזה ודע כי מלכוס זה אינו מספיק כי אם לעדון התחתון בגן
עדן של מטה ולפיכך מלכוס זה ארוג מהמעשה אבל לעדון העליון בסוד גן
עדן של מעלה נרי' מלכוס אחר יותר וך ויותר פנימו כערך גן עדן של מעלה אבל גן עדן
של מטה והכה בעלות הכסמות הטורות לעולם העליון להסתחוות לפני המלך יי' כבאות
מדי חדש במדשו ומדי שבת בשבתו מתלכסות כלכוס יקר רוחני כארנ מפכיונות כוונת
התורה וסתריה וכוונת המנות וידועת הטעמים המופלאי' הכרמוזים בהם בקיומו אותם
וכוונת התפילה וסתריה ותועלותיה המופלאים כענין שהודענו בהם וכשעולה הכסמה
למעלה ומגיעת להיכל הנקרא ענש השמים ששם כארגים אלה המלכוסים המלאך נדיק
בוטל ה ומלכוסה כלכוס זה ומשה עולה וכנדרת כנרור החיים ואם בן ראה כמה ינטרך
אדם לדקדק במעשיו ללכת דרך ישרה לעשות רצון בוראו כי זה כל האדם ואמרי' בשלהי
יבירקא קמא דקידושין רבי שמעון בן יוחאי אומר אפילו נדיק גמור כל ימיו ומרד
באחרונה אכד כל הראשונות סכ' נדקת הנדיק לא תזילכו כיום רשעו ואקסי' עלה וכיהו
במחנה זכויות ומחנה עונות ומשניבן אמר ר"ל בתהא על הראשונות ואם תאמר מה יהיה
מנדקויתו אשר עשה ואם הוא אכוד מחיי העולם הבא נדקויתו למה ואכדו דע לך שלא
ואכדו

ואכדו כלל לא אם יש נדיק שהולך בדרך ישרה מוסיף טובו' המוטא ההוא על טובותיו
והוא שכתו יבין רשע ונדיק ולכס המוטא ההוא מכין והנדיק לוכס וכך כתו' כסוי מטאה
זה אמרם אל זכה נוטל חלקו וחלק מכירו כג' לא זכה נוטל חלקו וחלק מכירו כגיהנם
כי כשהנדיק מתלכס בכסוי המוטא ההוא מיד נוטל הוא במקום הנקר' מנולות ים מקום
המים הודוכים ומכסין אותו בסוד ותשלך במנולו' ים כל מטאתם ואפי' רשע גמור כל ימיו
ועשה תשובה באחרונה אין מוכירין לו שום רשע שנאמר ורשעת הרשע לא יכפל כה
ציוס שוכו מרשעו וכבר הודענו תועלת התשובה והסתעוררות ההוא עולה עד התשובה
שעליונה והוא סוד אמרם אל גדולה תשובה שמגיעת עד כאן הכבוד שנאמר טובה
ישאל ער יי' אלדיך והיא מתעוררת ומוררת על כניה והוא סוד טובו והפיו סיוטו הם
ואו ישיבו האם על כניה וזהו תיקונם וכבר ידעת מעלת בעלי תשובה כמה שאמר רבי
אבהו בפרק ח' וכפרק אין עומדין במקום שבעלי תשובה עומדין אין נדיקים גמורים
יכולים לעמוד כי מקום בעלי תשובה כעלה מאד הוא המאור העליון העולם הבא
הנקראת תשובה ולפיכך נקראו בעלי תשובה ומקום הנדיקים למטה כמה מעלות מקום
הנדיק עמודו של עולם אלה יורשים ארץ החיים למטה ואלה יורשים ארץ החיים למעלה
עין לא ראתה אלדים וזלתך יעשה למחכה לו ואמר יעשה כנגד היוכל העליון עולם
המירות ולזה בא כלסון כסתר ומפני שהתעבית מוכח כפרה ננריך כל בעל תשובה
התעבו' ולהקריב חלבו ודמו במקום חלב ודם הקרב על גבי המזבח כוזן שבי' המקדש
קיים ונסלח לו דאמר רבי יהודה מתוך התענות מחליטין איכריו של אדם וגובר עליו
יסוד האש וכאותה שעה מקריב חלבו ודמו באותו האש והוא הנקרא מוכח כפרה לזה
ראיתי להכיא ככאן סוד התעני' שמכר הר"ם דיליאון כפי מה שראה בסוף סתרי החכמה
הלא יש לך לדעת כי דעת יונכרו ברוך הוא רחוקה מדעת בני
אדם והוא יתברך עשה את האדם ישר והכניסו בזה העולם
לנורך ועל סבה זו מתפשט סוד מניאותו לאין חקר ותכלית זכאשר יבין העבו' ישמח עם
קונחו ויעבוד אותו באהבה ואמכם שאף על פי שאדם הוא בעולם הזה כאשר אמרנו
סגרעונו מזד משך שהמשיך אדם על עצמו כסיבה ככריס אשר אמריה החליק' וחל עליו
אותו המשך וכשתאב בעצמותיו ואחריו בכל דורותיו והכה הוא סם עלילות דכרי' וזולט
על כל איכרים כמו החמץ ולפתח מטאת רוכן ומימי מטאות שאב כי מכעוריו גדלוהו
כאב והוא נחבא במכואות הרשפים במכואות המטונפים ידכה ישוח מאין פקח קח שח
בתרדמה גדולה עד שתבא האכילה ואחר שאכל ושתה וימלא כרסו ותכה הו' קס כגבור
עורר משנתו שפת חלקות משפתו עד שפתו והחזיק בו וכסך לו העיו פכיו ויאמר לו לכה
כרוס דודים וכשמח לאחדים בקרבך קדוש אין פקח עין ועבור על פשעו והמוק במטאות
במוענות אם לא עכסיו אימתי קום התהלך בארץ לארכה ולרחכה ועשה פנמך כאיש ור
ולעולם

סוד ראש השנה

ולעולם לא תראה נדויק כעור כי אם כסבר וכדכה כגוע ומעונה ויסיתהו בדבריו
ובלשוכו יכוב לו עד יטה אשורי מבי הדרך נערו ויפלה חץ ככדו וידוע הוא לתכמים
ויודעו כינה לעיתים כי בעד שהאל רעב הוא שבע ווסן בתרדמתו ואינו עורר מסכתו
וכאשר האדם שבע הוא מתעורר ושחם ופועל ועושה ופורש רשת לרגליו וכעוד שאינו
מונח אכילה והרעב אדם ענמו אזי הוא כוסע תמכותו ונח מאהל בלילו כי לא ימנח
מנוח אשר ייטב לו ויעוף כנסר

לכסוע משם כי בהיותו כתענית כל האיברים יבקשו אוכל למו הולכים משוטטים אכה
ואכה ואינם מונחים כי אם חלבו ודמו כולם רנים לאכול והמה באו בית להם לאכול
ופעמים לזה ולל וסוכא כאריה כבהמות יער כלחמים יחד ורודפים אותו לחון והוא
יונח משם בעל כרחו הלא ידעת כי בהיותו והמא בתוך המשקה אשר ישתה האל שופך
מן המשקה עד שתצא הוזהמא ומי שהוא נח ביסודו ישפוך כל המשקה עם הוזהמא ההיא
ואחרי כן ימלא הכלי ממסקה טוב ונקי בלא שום וזהמא כלל כך הוזהמא העמאה אשר
בגופו ומאכלו ומסקהו נריך למעט הדם ההוא כי כשתאכה בו הוזהמא ולהעמידו עד
שתצא ממנו הוזהמא כי בראותו מעט האכילה והסתויה והדם מתמעט הולך ואין לו
מקום בין האיברים החולקים מיעוט הדם הוא מקוה לייין ואין והלחם אול מכליו וזוכר
את רוב הכסר ואוכלו לחם לשוכע ועתה אין כל אומר בלבו מי וורדני ארץ כי אין זה
מקומו ואמרו חכמי עליון הקדמונים זכרם לברכה במדרש כשינאפו ישראל ממנרי אותם
מנוול היה כיניהם וכסאר במיעהם ואמרו אחר רבי אבא לא באעו קודשא בריך הוא
למיהב לון לישראל כהמא קדישא מן שמיא עד דאפיק וזהמא מכהון וכמה בתעניתא
הדא הוא דכתיב ויעבך וירעיבך וגו להורות כי בתחלה הרבה להם תענית כי אין יניאת
הוזהמא ההיא מקרבו של אדם וולתי בתענית ועיכוו הכפס ורמו זה הוא ככון למשכילים
נסוד עיקר התענית על כל זה הוא מוכח מוכן לכפר על חטאתיו כי במיעוט אכילה
וסתויה מתמעט מחלבו ומקריב אותו במיעוטו בתפלתו לפני אלדיו והיה לפניו
ערב כגבור עליו חולסת האיברים אש שלהבת יסודתו תוקד בו לא תכבה לאכול
ולהמעט חלבו ודמו והסוד האמיתי כסם שיש איברים למעלה ועביונים ידועים לאכול
הקרבן מתוך האש כן יש למטה איברים ועביונים ידועים באדם ואוכלים חלבו ודמו
וממעטין אותו כסם שעשן האש עולה מתוך הקרבן כך ריח האדם יונח לחון ועולה הוא
ריח כיחוח ליי כל זה ביום התענית והאדם נריך לכוון רוחו וכשמעו לכל הדברים האלה
ולכוכן ענמו לפני אלדיו כאלו הוא מוכח כפרה מוכן לפניו ולבקש ממנו סליחה ככנות
מוכח גופו לפניו ככל סדריו ועביוניו וכסלח לו מחטאתו אשר חטא הרי לך מוכח של
ככל עביונו וסודותיו ככל אשר יהיה לפניו והחלב והדם האש והעשן והריח הכל תמים
לפניו ומוכח הוא יקרב כל הקרבנות שבעולם כי בהכינו המוכח הזה יקריב קרבנו
כי אם

ראש השנה

ס"ה
ס"ד

כי אם על תודה וקריבנו והתודה עליו את כל חטאתו ואת כל אשר אשמו לפניו על
המוכח היה אם על חטאת או על אשם כסגנה או כודון יקריב עליו ואת כל האיברים
לפניו כליל תקטר ואם זכח שלמים קרבנו במקום הזה ופשפש ולא מנח שלום לו מאדון
הכל והוא זכח שלמים ממש לכפר עליו לפניו כל הקרבנות שבעולם ויכל אדם להקריב
על המוכח הזה כי זהו מוכח כפרה ממש להתודות עליו ולהקריב עליו כל איבריו למטה
למנוח חשבון אשרי העם שככה לו אשרי העם שוי אלדיו עד כאן דבריו והא דאמר
שמואל בפירקא קמא דתעניות כל היושב בתענית נקרא מוטא שנאמר וכפר עליו
מאשר חטא על הכפס וגומר הכי מילי דלא מני מעבר כפסיה אכל אי מני מעבר כפסיה
מתענה וזכור לטוב ולרבי אלעזר נקרא קדוש ואקשיבן ומי אמר ר' אלעזר הכי והא אמר
רבי אלעזר לעולם יראה אדם כאלו קדוש שרוי בתוך מעיו כלומר כל מעיו קדש ואסור
להכחישן כלומר שאסור להתענות שנאמר בקרבך קדוש ומשכיבן לא קשיא הא דנריכה
ליה הא דלא נריכה ליה וכוה נקרא חסיד כדברי ריש לקיש שנאמר גומל כפסו איש חסיד
פירוש משלים כפסו לקונו והנה התשובה מעולה מאד בכל זמן והקדוש ברוך הוא קרוב
לשכים באמת בכל עת שישובו אליו ישוכ אליהם ויותר בעשרה ימים שכן ראש השנה
ליום הכפורים וכמו שאמרו זל בפירקא קמא דראש השנה והכתיב דרשו יי בהמנאו הא
ביחיד הא בניבור ויחיד אימת אחר אבא בר אבא אלו עשרה ימים שכן ראש השנה
ליום כפור והכי איתמר כימות פרק החולץ ובפרק מצות חליצה ונריך המתענה הבונה
מוכח לפניו להתודות עליו כמו שהיה מתודה בעל הקרבן בזמן הכית וכבר ביארנו
סוד זה ומה שאמרו זל עשרה ימים שכן ראש השנה ליום כפור ואינם אלא שבעה סוד זה
ככון למונחי דעת כי יום כפור הוא היכול המוניא עבדים לחירות וכתיב ויכל היא שנת
החמשים שנה והוא סוד עץ החיים שמהלכו ת"ק שנה ובהיותם כלולים אלו מאלו יעלו
לעשרה והם בין ראש השנה ליום הכפור ודאי והדודים הנזכרים בשיר הסירים נעלמים
ממתיקים סוד לבדם לדעת את שלום אמתר ומה יעשה בה וככניה להוניא לאור דיכס
להנילם מיד מבקשי רעתם ונקראו ימי תשובה על שהם זורחים מהתשובה העליונה ואלהיה
ישוכו הם וכל פעולתם לעת קץ והנה ימים אלה זמן ממשלתם ונלים יותר
משאר ימות השנה לפי נריך כל אשר נגע אלדים בלבו להשלים כפסו אליהם ולשוב
כתשובה שלימה להשיב את הגזילה אשר גזל מקומה לקרב מה שהרחיק ולהשיב אם על
בנים ואו יקדמיהו שלום כעבין שכתוב שלום שלום לרחוק ולקרוב לרחוק שבעשה קרוב
אמר יי ורפאתיו עתה שתקן מה שעוות ארפאכו כעבין שנאמר ארפא משוכתם וכוה
יתדבק בהם כעבין שכתוב ואתם הדבקים ביי אלהיכם חיים כלכם היום וכוה כסלם
מה שראינו לבאר בסתרי ראש השנה ושאר עביוניו המקום ברחמיו כתבנו בספר חיים
טובים ויוכנו לאור באור החיים להתהלך לפניו בארצות החיים אמן :

סמרי

שחרו יום הכפורים יום הכפורים הוא יום הגלות המאור העליון ששאר מאורות
 זורחים משם הוא קוד העולם הבא שאין בו אכילה ושתיה
 לפיכך נצטוונו להתענות בו לרמוז אל המאור המתגלה ביום ההוא אשר בהתגלותו
 ופיעו כל מוני זהלה ושמה וכפרה כי היום גורם ולפיכך נקרא יום הכפור שמקנה כל
 מינו לכלוך ומעבירו מלפניו כענין שכתוב כי ביום הזה יכפר עליכם וגומר וסוד הכתי
 בי בתחלה יכפר ויקנה המקדש העליון ואמר וכפר לרמוז על המקנה ולפיכך בא כלסון
 בפער ואחר כך עליכם ועוד עליכם כשכילכ' טיעביר מן המקדש את הגלולים ואת רוח
 הטומאה לטהר אתכם מכל חטאתיכם ולפיכך באה הענה הכמרצת בשעיר המשתלח
 וכתוב וכפר על הקדש מטומאות בני ישראל ומפסעיהם לכל חטאתם והיה ראוי לומר
 וכל חטאתם אבל תרמוזו לנו התורה הנוראה שזריכים ישראל לעשות כמתרוח לכל ח
 חטאתם כדי לסתום את פיהם לכל יקטרגו עלינו ולא עוד אלא שבשכיל זה כעשה סניגור
 ביום ההוא והקדוש ברוך הוא שומע ערותו ומכפר עלינו והעולם ההוא לא יוכה אליו כי
 אם כפי הכפס לפיכך זריכים ישראל לנקות את כפסם ביום שהוא דוגמת עולם הכסמות
 ונקיון הכפס הוא לחזור בתשובה שלימה מדברים שכיין אדם למקו' ומדברים שכיין אדם
 למכירו ליכנס בו' ההוא נקי מכל חטא ופסע ומי שאינו מעביר טיבא מלכו בדברים א
 ביום זה אין תפלתו מתקבלת אבל טובעת במקו' הנקרא רפס וטיט והוא סוד מצולות ים
 ואיכ' עולה להתעטר בראשו של צדיק ונהגו לטבול לטהר עצמם כי נקיון הנוף מכא גדול
 בקיון הכפס כי ליכנס לעולם הבא יצטרך תמלה לטבול במקוה ישראל מושיעו ביום
 צרה כי דרך שם יעבור כי בכל מעשיו נצטרך לחקו' הדברים העליונים ואז יעלו לרצון
 סוד חמשה ענווין כבר התעוררנו בסוד עץ החיים שמהלכו ת'ק שנה והם שיערי
 העולם הבא וכגדס חמשה ענווין ביום הכפורים מקום מוצאם ולפי שהעולם הבא אין
 בו אכילה ושתיה נאסרה אכילה ושתיה ביום זה ואסור כרחיכה זסיכה וסניכו המלך
 והכלה רוחצין וכולי וענין זה כי שכי ריעים רוחצין פניהם מהמים הנוזלים מן הלבנון
 מקום מטעם וסכין בשמן העליון המצהיל הפכים העליונים אבל הענינים האלה אסורים
 לנו שלא להשתמש בשרביטו של מלך ואסו' כפעילת הסכדל והטעם כי ביום זה אין כעולין
 דלת בפני לווין למעלה אבל שיערי תשובה פתוחים לכל כי היום גורם ואסור בתשמיש
 המטה והוא בדוגמא עליונה כי הכלה ביום זה מקבלת מאם העולם ולפיכך נקרא יום
 הכיפורים לרמוז לשכיהם ולפי שכיום זה מקבלת משם אין המלך משמש מטתו אבל מן
 התשמיש כשמקבלת מן האב העליון והסוד בזה וגם אמנה אחותי בת אבי היא אך לא
 בת אחי ולפיכך ותהי לי לאשה ולטעם הנעלם הזה באה הקבלה הקדושה באיסור תשמיש
 המטה ביום זה והדברים מופלאים ויקרים למעלה יודעים לזוכים אליהם וישרים ל
 למוצאי דעת סוד שעיר המשתלח כבר הודענו כמה שקדם כי מחמלת יו' על עמו

BEVE
 Bolti
 nyelv
 postak
 40695

יעץ אותנו כמה עצות טובות להנצל מיד אחינו כנו עמו היושבים בשעיר ומהם העצה
 פמרתת הזאת שהיא לשלח השעיר לעזאזל וכתחילה יש לדעת ולהבין כי המאורע
 ההוא שאירע ליעקב אחינו עליו השלום עם עמו אחיו הכל היה סימן לכינוי והוא עליו
 השלום בהנר לו הזמין עצמו לתפלה והוא סי' לנו כפי הגלות כי אין לנו בעונותינו שעיר
 המשתלח אבל וכשלמה פרים שפתינו ואחר כך הזמין עצמו לדורון והוא סימן לנו
 כהיוותינו על אדמתינו והנה הכהן הגדול בתחלה היה מתוודה על השעיר עונותיהם של
 ישראל וכתוב וכפא השעיר עליו וגומר וכתוב כיעקב עליו השלום ויקח מן הבא בידו
 והם העבירות שנתלכלכו בהם כל השנה שהשעיר נושא אותם מנחה לעמו אחינו כמו
 שיתבאר ואחר כך עיוס מאתים וגומר ומעתה הבן כי מה שבא בתורתנו הקדושה
 מענין השעיר כבר קדם לנו ענינו ברמוז מומות אבותינו עליהם השלום ומה שהיה
 המעשה הזה ושל ראש השנה בשעיר ולא בשע' ענין זה ידוע לחכמי האמת והוא כי כל מה
 שהדברים נמשכים מהאצילות הטמא הוא למטה יותר נמשכת בהם הטומאה נמצא כל
 דרחוק מחבירו טמא מחבירו לפיכך כל הדברים הנמשכים מהער ההוא אשר מגמת
 השעיר אליו כל מעשיהם בעו' ששערו משוך יותר משאר בהמות והו' מורה על תוקף הדין
 כמו שהם מורים על חווק האף והח' אבל הסר ההו' מלך על כולם ואין טומאתו כטומאתם
 אבל מקומו קרוב א המקדש יותר מהם ולפיכך חלקו השעיר שאינו שער ואינו חלק אינו
 חלק בשכיל מה שכו מהטומאה ואינו שער כי אין טומאתו חמורה כשאר תחתונים
 ולפיכך חלקו השעיר ולא דבר אחר ועוד יש בדבר ענין נעלם מנוי אלל בעלי הכסוף
 שכל מעשיהם בדבר שלא כזקק לנקבה מעולם הבאים מכחו כל מעשיהם בעת שזקק
 לנקבה ולזה בשכיל כבודו שהוא מלך כותבין לו שער שלא כתן חילו לאחר והשעיר הזה
 היו כותבים לשר הכוכר כמה שיתעסק בעוד שיכנס בן אלל אביו וכוה היו מעבירין
 אותו מן המקדש וזאת היתה ענה נפלאה כדי לכפר על ישראל והיה נהנה משלחן המלך
 ולפיכך שני שעירים ולא ידע כי כנפשו הוא כי כשישראל משלחין לו דורון זה שמת
 בכפשו שסעד עם המלך וסימן אף לא הביאה אסתר המלכה וגומר וכתוב וינא המן
 ביום ההוא שמת וטוב לב ומיד מהפך כוכותן של ישראל והקדוש ברוך הוא שומע עדותו
 ומכפר עליהם והקדוש ברוך הוא מטיל לכל עונותיהם של ישראל על ראשו ומחלק אותם
 על עמו דכתיב וכפא השעיר עליו את כל עונות' וכתוב ותמליך במצולות ים כל חטאתם
 והוא משל על כל הנמשכים ממנו והוא מצולות הים האחרון וחושבים שהם מחכו' גדולות
 שהעביר הקדוש ברוך הוא מישראל וכותבין להם ואין יודעין כענין הגדול הזה לפי שאין
 יודעין אלא הדבר המסור להם לדעת וזה סוד ויאמרו אליו איה שרה אשתך וכת' ועברתי
 בארץ מצרים וגומר וכמה שלוחים יש לו להקדוש ברוך הוא אלא שאינם יודעים להבחין
 בין טפה של כבוד וכין סיפה שאינה של בכור וכתוב והתויתתיו על מנחות

יום כיפור

פאנשים כדי שידעו אנלם מהסוד ואתם לא תצאו איש מפתח ביתו עד בקר ולסוד זה
 כריך אדם להסתיר את עצמו בזמן ששולטין ימי הרעה לכל יריע מולו כענין שכתוב לך
 שמי כל בהדרוך וגומר וכשהמאור העליון סוד העולם הכא מסקיף על הכית האחרון
 ורואה מהמלכו אשר מלכו בארץ אדום שברו יחדיו והאם שמחה עם כניה והאיר ל עבר
 פניה מיד פנתה את אונרו הטוב ומריק עליהם כרכה עד כלי די ומטאים ותמו מן הארץ
 וזה סוד לשון של זהורית שהיה מלכין שהאדום חלף הלך לו והלכין בא ששופיע הלכנון
 העליון המלכין שכותיהם של ישראל שכ' אס יהיו מטאכס כסכים מנד האדום האדום הזה
 כסלג ילכינו מנד הסלג העליון סוד טלת לככה שנתעטף בה הקדוש ברוך הוא וכרא
 את העולם וכתוב לבושיה כתלג חוור וגם בגלותו זה שאין לנו בעוכותינו כהן ולא
 מוכת ולא שער המשתלח ישראל כוסאים רנה ותפלה כל היום כי הם כיום ההו' כמלאכי
 השרת גבורי כח מהללים ומשכחים סם כבוד מלכותו יומם ולילה לא יחסו כן ישראל
 דוגמתם למטה כל היום בתפלה ותחנוכים לפני אביהם שכשמים ואסתר המלכה באה ל
 המלך לכקס מלפניו על עמה וס' כי כמכרכו אכי ועמי וגומ' כי אין סדר סוה ככוק המלך
 כענין שכתוב והכריתו את שמיכו מן הארץ ומה תעשה לשמך הגדול וזהו כוק המלך
 מיד מתמלא רחמים עליה ועל עמה וגוור כל אותם הנקמות שעתיד הקדוש ברוך הוא
 לעשות באדום ושעתיד הקדוש ברוך הוא להעביר השר הזה מן העולם שנאמ' בלע המות
 לכנף וגומר ומיד והמן כבעת מלפני המלך והמלכה וליהודים היתה אורה ושמה וססון
 ויקר ואז שהכרוכים פניהם איש אל אחיו ואין ססן ואין פגע רע כריך להשתדלו ולפרע
 שחטא וכל המתעודה אין דיכו מסור כי אס כידו של הקדוש ברוך הוא ורחום הוא וכחם
 על הרעה ולפי שהאדם קרוב אל עצמו אינו כידון על פיו שנאמר אשר ירשיעון לדים
 ואמרזל פרט למרשיע את עצמו והעושה כן הקדוש ברוך הוא מעביר לו על כל פשעיו
 דכתיב אמרתי אודה עלי פשעי לוי אחר ואתה כסאת עון חטאתי סלה ונתקנו חמם
 תפלות כיום זה שהוא ככנד היוכל העליון וככנד חממים שעריו נתקנו וכזה כשלם מה
 שראינו לבארו כסתרי היום הזה במקום הזה ועוד יש סתרי סתרים כוראי כסני השעירי
 והם ושאר סתרי העבודה ככון יותר לחכרם עם שאר סתרי התור' אס יגזרו מן השמי' כחא
 ולפי לא ראינו להארי' בהם במקום זה הקל'ה יוכנו להתפדן בעדון הע'ה סיו זה דוגמת
 אה מועדי יי מקראי קדש כבר כתבנו למעלה בסוד

סתרי חג הסוכות
 המועדים שקדם ביאורם מונא כל אח' מהם ומקומו
 הרמוז לו והם וזה אשר ככנסנו כבאורו כולם נקראו מועדי יי לפי שכולם כועדים על יי
 סוד המאור שכל המאורות כקשרים כו קשר אמיתי רוחני ושא עיניך והסתבל בתנומת
 הלולב ויתשכו הדכרי' על לכך והסוד ויעק' איש תם והוא הכריח התיכון בתוך הקרשים
 מכריח מן הקנה ל הקנה והנה המאור הזה מקום אחוותו והוא הקדש העליון והוא סוד
 כרא

סדר הסוכה

ע

חום הסדרה הנאמות מן המוח וסימנו קדש ישר לוי ראסי' תבואתם וכת' בראשית כרא
 אלהים ודרשו רז' כשכיל ישראל סנקראו ראשית וכסיות שאר מאורות יושבים עם המלך
 כמלאכתו נקראי גם הם מקראי קדש מוומני' ונריכו' זמון עי' ישראל למטה שכ' אשר תקראו
 אתם כמועדים ואי אפש' לזמנה בלתי חשבון הידח ושא עיניך וראה כי הלככה העליונה
 שער למועדים העליונים ואי אפשר ליכנס אליהם וולתי על ידה כענין שנאמר כואת
 יבא אחרן אל הקדש וכתוב אכה פכה דולך וככקשכו עמך ואמר דוד עליו השלום פתמו
 לי שער נדק אבא כס אודה יי וזה השער ליכנס לוי ובלתי אי אפשר לכא לפני המלך
 ומראם הסנה עד יום הכפורים זמן הראות מדת הדין וכיום הכפורים שעריו עולם
 הרחמים כפתחים ועשו סכ לדרכו שיערה כפמי כפש להתעסק בענם ההוא המושלך
 אליו משולחן המלך לכל יחרץ לשוכו לככו אהוכו וכעודו מתעסק כו הכן מתרנה עם
 אביו ויעקב כסע סכותה להראות שינא וכאי בדיכו ולסבת תחת כל האמונה מנמת
 והכני ככנס כביאור סתרי מצוה א והדברים הכלויים ליה והצור ברוך הוא יכחני כדרך
 אמת: סוד הסוכה כסוכת תשכו שבעת ימים סוד סתרי הסתרים כגכוי החכמה
 העליונה גכוויים כהתנוצץ ראשית המחשבה ממקום לא ידעו עיט ולא
 שופת עין איה כתפסטה המחשבה ההיא כסודה להאיר בעולם הבא והחכמה על מי
 כנלתה וישתלם כו ממנה ששה קצוות עם כת שבע אס שלמה והם שבעת ימי הסוכה
 ולפיכך כסכת תשכו חסר סוד העששית סכראים מותכה סוד המאורות שבעת ימים ימי
 הסוכה העליונה העומדים תמיד להריק השמן הטוב על סוכת דוד: וכמדדשו
 סל רבי כחוכיאל כן הקנה אמר רבי רחמאי מאי דכתיב שלח תשלח את
 האם ואת הככים תקח לך ולא אמר שלח אב אלף שלח את האם בכבוד אותה
 סנקראתאס העולם דכתיב כו אס לכינה תקרא מאי ואת הככים תקח לך רבי רחמאי
 אומר אותם כנים סגידלה ומאי כיהו שבעת ימים כסוכות והיינו שבעת ימי הסוכה סה'
 שבע אוכא ביכוייהו יתר כקדש דכתיב בהו מקראי קדש והיינו אס עוד סס ומאי כיהו
 סוכות אמר ליה בית דכתיב כחכמה יבנה בית ומכא לן דסוכות קרי בית דכתיב ויעקב
 כסע סכותה ויבן לו בית וגומר עד כאן הבית הכוזב כאן רמו לה' א ראשונה ושבעת
 ימים אלה הם סוד שבעה עכני כבוד שהיו ישראל מוקפים בהם כדכרי רבי ליעזר פרקא
 קמא דסוכה ומפני זה אמרו זל שחל סם שמים על הסוכה דתניא כמסכת סוכה פרקא
 קמא רבי יהודה אומר מכין שכ סם שחל סם שמי' על החגיגה כך חל סם שמים על הסוכה
 תלמוד לומר חג הסוכות שבעת ימים לוי' ייה חגיגה לוי' אף סוכה לוי': סוכות
 סוכה שהיא גבוה למעלה מעשרים אמה פסולה הטעם כזה מפני
 שהמשלות כלולות מדין ורחמים כמנא מדתן פשרים ולפי שלמעלה מהם אין העין סולמת
 אס פשאה כוס השיעור פסולה ועוד יש כדכר סוד

עניניו כעלם כי עשרים אמה כנגד עשרה מדרגות הכתפנות בהרהור הלכ וכנגד עשרה ודיעות נעלמות בלתי כתפנות וכנגדן כחץ עשרה באכלות וכיוד כלן כרמוותומי חכם ויבין את זאת. ומסס ולמעלה אין בהם וכל סכך כמה שלמטה מהם יכולת להסיג והמיות רנחא וסוב וכתוב כרח לך אל מקומך פליאה דעת ממני ואם היתה פחותה מ מעשרה טפחים פפולה. והטעם כי הפוחת מעשרה מקבץ כטופות כי אין הכרחה מורה כי אם על דבר שלם ואין לפחות העשירית מן המכין לפי שהיא שלימות הכל והיא קשר כולם ועמה היוחוד שלם ואין למאורות העליונות רשות להטפיע לתחתני' אם לא על ידי ואלו היו מטפיעים שלא על ידי זה קצוץ כטופות ולפי' אין לפוחתה מן המכין וכריכה שלם לפנות כנגד האכות לפנות הפוכה העליונה ורכי שמעון שהיה מנריך רביעיות אפילו טפח כרו פתהיה המרכבה שלימה. ופיהיה בלתי מרובה מחמתה לרמוז לנו שתהיה מדת רחמים גוברת על מדת דיין כי מי יוכל לסכול חוס האם הגדולה ואכן כל סכך כשיכן שמסס רחמים גמורים באים ולא כל דפנות' שיש בהם דין וכבר כתבנו כי הסוכה תרמוז לעולם התכונה ואין סוס טומא' מנעת למס ולפיכך אם סכך כדכ' המקבל טומאה פפולה אכל הדפנות שהם מקום שהטומאה כאחות מהם אם עשאן מדבר המקבל טומאה כשרה ודע כי מי שאינו יושב בסוכה משיד על עצמו שאין לו חלק באמונת ישראל והמקיים מצוה זו ומשים אל לבו מה שכתבנו בסודה ידע ויכיר כי יושב בימים העליונים סוד הסוכה העליונה והימים מכסו' עליו ומגויס עליו כשעת נרכו וכמדדשו של רשבי' ע"ה כשאלם יושב בגל זה והוא כל האמונה השכינה פורס' כנפיה עליו מלמעלה ואברהם וחמשה נדיקים אחרים באים לדור עמו הדא הוא דכתיב בסכת תשכנו שבעת ימים אמר רבי אבא אברהם וחמשה נדיקים ודוד המלך באים לדור עמו ה"ל בסוכות תשכנו שבעת ימים כתיב ולא בו ימים כענין שכתוב ששת ימים עשה יי' וגו' ונריך האדם לשמח בכל יום ויום באושפיוס אלו ואמר רבי אבא כתיב בסוכות ו תשכו וכתיב ישכו בסוכות הא כיצד ראשון לאושפיוס אלו ושני לכני העולם. ראשון לאושפיוס כאותה של רב המכונה סנא כשהיה נכנס לסוכה היה שמח ועומד על פתח הסוכה מכפנים ואומ' כומן לאושפיוס והיה מסדר השלחן ועומד על רגליו ומכרך ואומר כסוכות תשכו תשכו אושפיוס קדושים מכאן ראיה שניריך לברך משומד על הסוכה כדברי ר"ם ז"ל שני לשא' בני העולם מי שיש לו חלק בזרע קדש יושב בגל האמונה לקבל אושפיוס לשמח בהם בעולם הזה ובעולם הבא ונריך לשמח לב העניים כי חלקם כ כסעודה שהיא הוא זמון העניים ואם אינו נותן להם חלקם קורין עליו מקרא סכתוב אל תלחם את לחם רע עין כמנא שהסעודה ההיא שלו היא ואין להקדוש כרוך הוא חלק בס עליו כתוב ויריתי פרש על פניכם פרש חניכם ולא חני ואמר רבי אבהו כל ימיו של א אברהם איכנו היה עומד בפרשת דרכים לזמן אורחוס עכשיו שמומנים אותו ושאר נדיקים

נדיקים עמו ולדוד המלך ואין כותבים להם חלק כסעודתם אברהם עומד מן השלחן ואומר פורו נח מעל אהלי האנשים וגומר וכלם מסתלקים אחריו ונחק אומר וכטן רשעים תחסר ועקב אומר פתך אכלת תקיאה שאר נדיקים אומרים כי כל פולחנות מלאו קיף צואה ולא יאמר אדם אוכל ואשתה ואשבע בתמלה ואם ישאר דבר אתן אותו לעניים כי אם בתמלה נריך להרים חלק גבוה מהם מתנות העניים. רשבי' עליו השלום אומר כל השמח כמועדים אלה ואינו נותן חלק למקום נקרא טובא שכן רע רע עין ססן והמקטרג מסלקו מן העולם וכמה נרה ונוקה מסכב עליו ועל זה וחלקו של גבוה הוא זמון העניים כפי וכלתו של אדם כי בימים אלה הקדוש כרוך הוא בא לראות כליו שמשתמש בהם מהם העניים וכשרואה אותם בלתי שמחים עולה למעלה ומבקש להמריב העולם ואז באין לפכנו כבי ישיבה ואומרין רכון העולמים רחום ומכון נקראת יתעלגלו רחמיק על כניך אומר להם וכו' כלום כניתי העולם אלא על חסד שכאמר אמרתי עולם חסד וכנה ואין העולם עומד כי אם על זה אומרים לפכנו מלאכי הסרת חנון פלוכי שאכל' ושתה ואיפשר לו לעשות חסד עם העניים ולא עשה מיד כוטל המקטרג רשות ורודף אחריו ושכינו בכל סעודה של שמחה כמנא מקטרג ההוא ורואה אם אדם מקדים טובה לעביו' או אם העביו' כביתו מסתלק מן הבית ההוא אכל כשמכים ורואה ערכוביא של שמחה בבית בלא ע עניים וכלא קדומת טובה להם עולה לפני הקדוש כרוך הוא ומקטרג עליהם וכסיתן מתנה לעניים יתן להם כראשונה ולא שיקדים את עצמו ואם הותר יתן להם ואם משמח האושפיוס הם הקדוש כרוך הוא שמח עמו ואברהם קורא עליו אז תתענג על יי' וגומר וינחק אומר נכור בארץ יהיה זרעו וגו' הון ועשור בביתו וגומר' יפקח אומר אז יבקש כשאר אורך וגומר והלך לפכניך נדקך וגומר שאר נדיקים אומרים וכחך יי' תמיד וגומר דוד המלך אומר כל כלי יוצר עליך לא יכלא אשרי הזוכה לכל זה עד כאן והואיל ובאה לידיו מנות הנדקה אגיד בה תעלומות חכמה דע כי סגולת מצוה זו יחוד וחבור ע"ם בלי מה כי בהתעוררות הנדקה למטה כפתח המעין למעלה והאור והרחמים מתפשטים עד סוף המחשבה העליונה ודוד העני מתעשר והעשור ההוא מתפשט בכל העולמות של מטה וזה סוד הענקה האמורה בתורה כי האור הגדול כמשך מהענקה העליון והעשיר שעושה נדקה למטה עם העני גור' שיתעורר העשיר העליון ונותן לדוד ואותה מתנה נקראת נדקה כמנא האדם למטה דוגמת כוראז וזה סוד כעשה אדם בכלמנו כדמותנו כעשה בשותפות אחד כידוע לחמיו לב בכלמנו מסוד הנלם עשירים וזהו בכלמנו כדמותנו מסוד הדמות עניים וזהו כדמותנו וכמו שהם חסים וגומלים חסד זה עם זה כן ינטרך למטה שיחום העשיר על העני ויגמול חסד עמו וזה סוד והלכת בדרכיו וכתוב בספרא דחמתא רבתי דשלמה מלכא' כל מי שמח על העניים ברצון הלכ אין דמותו משתכה מדמותו של אדם וכיון שלמות זה נרשם בו

מלם על כל הבריות הדא הוא דכתוב ומוראכם וחתכם יהיה וגו' וכולם זשים ויראים
ממנו כשכיל שמנה וז' משלה מאד להביא האיש בדמותו של אדם על כל שאר מנות וסוד
זה בודע לכו מנכוכד כנר גם אם חלם המלום ההוא כל עוד שהיה חונן דלוי' לא חל עליו
כיון שהטיל עין הרע וקפץ את ידו כתיב עוד מלתא בפום מלכא וגומר מיד כשתבס ד
דמותו והוטלה אומת הבריות עליו וכבוד מן העולם . ודע כי המוכתר במנהו וז'
עושה שלום כפמליא של מעלה וכפמליא של מטה והוא סוד מה שכתוב אשרי שומרו
משפט עושה נדקה בכל עת וכמסכת בתוכות פרק כערה אמרו אל וכו' איפשר לו לאדם
לעשות נדקה בכל עת רבותיו. שכיבכה ואמרי לה ר' אלעזר אומר זה הוין בכיון וכנותיו
כשהם קטנים . וכמדרשו של רשבי עליו השלום הודיעו הסוד והוא כי העושה נדקה
פותח המשיין למעלה כמו שאמרנו והאור מתפשט עד הכלה הנקראת עת שלום ומשם
כיוצא הכפירים השואגים לטרף הנקראים עת מלחמה ומסתלקים מן המקדש אל מ
מקומם ושלום ככל ולפיכך אמר ככל עת וזה סוד ונדקה תגיל ממות כי בהתעור' הנדקה
למעלה שהם החיים המות חלף הלך לו ומודדין לו מדה כנגד מדה . וכבר הודענו ש
שהעניים הם כליו של הקדוש ברוך הוא שמשתמש בהם ואם אינו מפרנסם כדי שיכבד
מדיכ' של גיהנם כדאיתא פירקא קמא דכבא בתרא וכוה אינו מחזיקים במעוון של הקדו'
ברוך הוא וגורמים שלום למעלה ולמטה שכ' יעשה שלום לי יעשה לי . ודע כי העניים
תלויים בדוד העני וכל החונן דלים כותן שלום בכנסת ישראל וגורם שפע וכרכה בעולם
וגורם און וחיל במקום הנקרא נדקה להניח ברכה אל בית מלכותו ובפרק שואל אדם
תבוא ר' אלעזר הקפר אומר לעולם יבקש אדם רחמים על מדה זו שאם לו לא בא לא לכו
ואם לכו לא בא לא לכן ככו שנאמר כי בגלל הדבר הזה ותאכא דבי רבי ישמעאל בגלל
הוא שמוור בעולם ואמר רב יוסף נקיטינן האי בורכא מרכנן לא מעבי והא קא מוינא
דמעבי אהדורי אפתחא קא אחינא וכמדרשו של רשבי עליו השלום אמרו תלמידי חכמים
כל העולם כוון בזכותן והם כיוצא בורוש והקשו שם ואמרו תלמידי חכמים תלויין במקום
הנקרא נדקה והם עוסקין בתורה שהיא עץ החיים וכו' העולם כוון כמנא שהם מוניאים
כוון וכרכה לעולם ולמה אין ממניאין לעצמם אבל כיוצאים בדוחק וכצער גדול והשיבו
כי החכם העוסק בתורה הוא עץ חיים ממס ועץ החיים אינו כיוון כי אם מן העולם הבא
כידוע לחכמי לב . ואין המון ההוא כמנא כי אם אחר שמסתלק מן העולם הזה
ועתה כוון מפרי עץ ההוא והוא מקום העניים והוא ששכיבו והם כווצין בודוע והיא
זרועי' ולפי שהיא גבורה תחמכה והיא מדת הדין איכה כותב' לקרובים אליה כי אם
בנימנום ובדוחק גדול כי כן מקבלת וזה אמרם עליהם השלום דיו לעבד להיות כרכו
ומבאין תבין ענין רבי חנוסא בן לוסא שכל העולם כוון בזכותו ודיו לו כקב קרובין מ
ערכ שכת לערב שכת בי כן קבלת רבו . וכן ענין רבי אלעזר בן פדת

בפרק

צפרק סדר תשניות ושאר נדוקי ישראל וגם אם יש עוד ספרים נוראים בענין הגדול
הוא אין זה מקומם אבל כתבנו זה לכחם לב העוסקים בתורת אלדיהם ומחיתם עצמם
עליהם מחקקים לדעת דרכיו ללכת בהם וסובלין ויסורין לעבודתו והם בזה העול' כעפר
לדוש ואל יתמהו חסידו ישראל ואל יתיאשו בראותם רשעים בשלום והם בצער כי כן
כוחם למעלה שוכבת לעפר שומעת חרופיה וסותקת כי יש להם לדעת כי בהשפלת' יאפלר
וכהתנשאה יתנשאו וכהתחלש ככשר כעוריה יתחלשונם הם כי הם תלויים בה ואם הם
בזה העולם כצער כמה מצעות גדולות מוכנות להם לעולם שכלו ארוך כמו שמיניו בר'
אכהו וכרכו אלעזר בן פדת ועליהם כתוב עין לא ראתה אלדים וולתך יעשה למחכה לו
למחכים לו ואינם רוצים לאכול עולמם בחייהם עד יבאו אליו יעשה הוא העולם הבא
עולם היובל המוניא אותם לחירות המקום ברוך הוא יוכנו לעדון הגדול ההוא עם שאר
חסידים אמן **סוד ארבעה מינין ידוע** הוא לחכמי ישראל המדריכים אל הושרה
השרידים אשר יי' קורא כי כל ככראי העולם הזה משתלשלים מ
מלמעלה והם תלויים בכחות העליונות ואותם העליונים בעליונים מהם בדרך כי גבוה
משל גבוה שומר וגבוהים עליהם וכן הצמחים וכמו שאמרו אל אין לך כל עשב ועשב ש
שבארץ שאין לו מול למעלה שמכהו ואומר לו גדל שנאמר הודעת חוקות השמים וגומר
ולכויר זה ולחקותיו על לוח לבו כנטויו כנטילת ארבעה מינין ודע כי כמו שבמוין ל
לא יפעל כגוף כל עוד שלא יתפעל מהחום הטבעי כן המנות לא יפעלו ככפס כל עוד
שלא יבחנו הכוונה בעשייתם ואם הדברים האלה מרומות אלל המון העם נרוכים הם
לשויות מצוירות אלל משכילי ישראל השומדים בסוד אלדינו והרואים את כבודו ורכותיו
אל עוררונם על זה באמר' כווקרא רבה ובפסיקתא פרי עץ הדר זה הקדוש ברוך הוא ש
שנאמר הוד והדר וגומר כפת תמרים זה הקדוש ברוך הוא שנאמר נדיק כתמר יפרח
ועכף עץ עבות זה הקדוש ברוך הוא שנאמר' והוא יושב בין ההדסים וערכי כחל זה הקדוש
ברוך הוא שנאמר סולו לרוכב בערכות וגומר והכה בדבריהם אלנו רמוז כל מה ש
שהקדמנו וכבר קבלו חכמי האמת איש מפי איש עד משה עליו השלום מפי הגבורה כי
מנהו זו תלוייה בסוד שיעור קומה וכמו שרמו המלך שלמה עליו השלום זאת קומתך דמתה
לתמר וארבע מינין אלה בפרט רומזים לשבעת אכני הכנין והכני ככנס בכאור זה
בסועתא דשמיא בתיב ולקחתם לכם כיום הראשון פרי עץ הדר וגרסינן
בפרק לולב הגזול תנו רבנן פרי עץ הדר או זהו עץ שטעם עז ופריו סוה זה
אתרוג' כבר ידעת אמרם אל אילן שאכל ממנו אדם הראשון אתרוג היה והטעם לפי
שנאמר בעץ הדעת וכחמד העץ להשכיל ומתרגמינן ומרגו והיא סוד שכת היא שנקראת
קמדת ימים והיא לב השמים ולפיכך האתרוג כמין ל"ב כתיבות פליאות חכמה וגוונו
ורוג כי כן אסתר המלכה

ורקרוקת

ירקרקות היתה וחוט של חסד מסוך עליה ותכן כמתבניתן עלתה חוויית על רוכו כטלה
פטמתו נקב כקלף כסדק חסר כל שהוא פסולה כבר כתבנו כי האתרוג ירמוז לחמדת
ומים ויהי יוכה תמה הכזכרת בסיר השירים לפיכך אם נקב או כסדק או חסר כל שהוא
פסול לפי שכתילת מינין אלו הוא בדוגמא עליונה ולפי שאמר עליה המלך שלמה כולך
יפה רעיתי ומוס אין כך אם עלתה בו חוויית פסול ואם כטל הפך שהוא תלוי בו חן
האילן והיינו דתבי רכי אלשור בפרק לולב הגזול כטלה כוכבתו פסול לפי שמורה קנז
שהרי הוא ביהוד גמור עם עץ החיים ואין להפרידה כטלה פטמתו והיא דרו פסול
והוא מקום יניקת התחתונים וכסם שאין להפרידה מן העליונים כך אין להפריד כינה
ובין התחתונים שלא יתקיים העולם אם לא תניקם ואלמלא שהתינוק יונק מדי אמו אין
העולם עומדת ואם עלתה חוויית על חוטמו שהוא מצוי גבה ועד הפטמת פסול אפילו
ככל שהוא והוא סוד לא תבשל גדי בחלב אמו והמשכיל יכין:

תמרים כפת כתיב קשר הכלה עם דודה אשר לו שלשים ושתי
כתיבות פליאות חכמה באים בסוד כל הקושר השמים עם הארץ והוא העמוד שעליו
העולם עומדת והלולב עליו מכאן ומכאן וקו אמצעו כוללן מקשה תיעשה המכורה
לפיכך אם כפרנו עליו פסול שמורה קנז ופריצת גדר להכנסת הכנעני בכות יי' זבאות
אבל אם כפרנו עליו קשר כי כן יקרה לפעמים כי בהמשך הכהר היונה מעדן להסקות
את הגן כתיב הנה מה טוב ומה נעים סבת אחים גם יחד ואם העכות מכדילים וכבר
יארב ויכס כפרדים עלי הלולב אבל לא על דרך פרצה אלא פרוד של פריקים שעתידים
להתחבר ככראשונה ואחד מארבע מינין אלו שהיה אחד מהן יכס או גזול או של אפרס
ספולה יכס פסול כי העולם הכא בא תמיד בלי הפסק להסקות כטיעות הגן והם החיים
ואין הם יוכס ולא מיתה כי היוכס והגזול והחמס יורו על חלק האומות ולא כאלה חלק
יעקב ושל אפרס פסול יורה על תמורת האשת חיל המאורסת עגרת בעלה נקטם ראשו
פסול לפי שכסס הראש כרי כל הגוף כרי וענף עץ עבות שלשה כדברי רבי ושמשאל והם
כנגד שלשה רגלי המרכבה העליונה מרכבת הרובב בשמי שמי קדם וכעין תלתא
תלתא כחד קיבא כי כן שלשתן עולין בקפה אחד ואם אינן כן פסול כי הוא סוטה ועליו
כאמר שטם מעליו ועבור: וערכו
וכעו שבות ככון עליהם
כחלים ההולכים אל הים ונקראו ערכו על כי כל גוויי מעלה מתערכין שם הרי ארבע
מינים בכלל ושבעה בפרט כנגד שבעת ימי בראשית והיא דאמר רבי עקיבה כסוכה
פרק לולב הגזול כסם שלולב אחד ואתרוג אחד כך הדם אחד וערכה אחד היה רחמ
לשיקר הבנין לולב כנגד המכרע ואמת ושלום חד הוא והדם וערכה כנגד ידי אכור
ועקב והם כוללים ענפיהם ואתרוג כנגד חמדת ומים ושיעור הדם וערכה שלשה טפמי
ולולב

ולולב ארבעה טפח למעלה מהם כי כן נאמר ואתה על במותימו תדרוך וכחלת ועקב
כלא מצרים וחוט השדרה עולה עד המוח וכמדרשו של רבי שמעון בן יוחאי עליו
השלום אמרו כדי לעשות תולדות בארץ החיוב שהוא עץ עשה פרי למיכו:

וכמדרשו של רבי כחוביא בן הקנה מאי פריעץ הדר כדמפרגמינן אתרוגין ולולבין
ומאי הדר הינו הדר הכל והינו הדר סיר השירים דאמרינן בהו מי ואת
הנשקפה כמו שחר יפה כלככה ברה כחמה איומה ככדגלות ומאי כיהו דאמרת סיר
השירים דהוא הדר אין הדר הוא דאמר רבי יוחנן כל הספרים קדושים וכל התורה קדש
ושיר השירים קדש קדשים ומאי כיהו קדש קדשים אלא קדש הוא נקדשי ומה הם הקדושים
האלה שכנגד שש קנאות שבאדם הוי להם קדש לכולהו ומאי הוא קדש זה אתרוג שהוא
הדר הכל ולמה נקרא שמה הדר אל תקרי הדר לא אתרוג שהוא כפרד מאגרו ואין מנות
לולב קיימת אלא בו והוא אגוד עם כל שבע כל אחד ועם כלן יחד הוא לולב כנגד מאי
כנגד חוט השדרה וכן הוא ענף עץ עבות כנגד מאי ענף עץ עבות נריך סיביו עבפיו
חופין את רוכו משל לאדם שיש לו זרועותיו וכהן יגן על ראשו הרי זרועותיו שנים וראשו
שלשה והיינו ענף לשמאל עבות לימין כמנא עץ באמצע ולמה נאמר בו עץ לפי שהוא
שרש האילן ומאי ערכו כחל אלו סוקי האדם שהם שנים ומאי הוא ליסכא דערכו כחל
חוטם גדול שבהם למערכ ומסם יונק כל כחמו ושל כפון הוא קטן ממנו מהלך תקן שנה
והוא כרוח נפוכית מערכית וכו פועל ונקרא על שמו והם שניהם ערכים עד כאן
וכפרק לולב הגזול אמר ליה רבי ירמיה לרבי זריקא מאי טעמא מברכינן אלולב אמר
ליה הוואיל ונבזה מכולן ולינכיה לאתרוג ולכריך אלא הוואיל ובמינו גבוה מכולן כבר
דודעבו שהלולב כנגד חוט השדרה כמנא גבוה משאר מינין כי הוא עליון לכל גווי הארץ
וכחלתו בלא מצרים סוד רחובות הנהר מקור הברכות ולפיכך מברכינן עליו ולא על
שאר המינין ובהתברך השרש יתברכו הענפים ומינין אלו יש להם שיעור למטה
אבל לא למעלה וכן האמת כי האבילות אין לו שיעור למעלה מנד המאניל אבל יש
לו שיעור למטה מנד הנאכל ואין האתרוג כאגד עם הלולב לפי שאינו כאגד עמו באגודה
אחת תמיד אלא כפי הרצון הקדוש בעבין שרמו המלך שלמה אם תעירו ואם תעוררו את
האהבה עד שתחפץ אבל הוא מעבב כי אין שלימות בלתי ובפרק לולב הגזול אמר
רבי לולב בימי ואתרוג בשמש מאי טעמא האו תלתא מנו והאי חד מנוה והאמת כטילתו
בשמשאל כי שם ביתו וקבלתו והשאר מן הימין ולפיכך כאגדין יחד ודעת חכמי האמת
כי הכא ליטול את הלולב ושלטנו ושדרתו כלפי פניו ופניו הלולב כלפי חוץ והסוד וראית
את אתרוגיו ושני לא יראו ונריך לחבר את האתרוג עם הלולב בשעת כעבוע והמזולל כזה
עתיד ליתן עליו את הדיון כי כל מעשינו נריכין להיו בדוגמא עליונ' כי כן חייבה החכמה
שכוראה ובפרק לולב הגזול אמר ר' חייא בר עקיבא אמר ר' יוסי אמר ר' יוסי בר חנינא

אוליך ואחיה למי שכל הרוחות שלו מעלה ומוריד למי שהמים והארץ שלו כולו אמר
רבה וכן לולב כענוע הלולב לשפה רוחות כנגד שמה קנוות וכמין הנענועין
בחלקו הסוקי' ים שאומר כי נרוך לנענוע שלמה פעמים כהולכה ושלמה פעמי' בהובאה
וכן כתבו בתוספות כי הוא בעוף בירושלמי ולא אפסוהו ועבדין לחומר ר' וכן כתב
רבינו חננאל בשם רב האי גאון ואף על גב דנענוע מדרבנן אוליכין לחומר ר' משה
חביבות' דמנה ויש שאומר דאוליכין לקולא וסגו בשלמה פעמים בין הולכה והובאה וכן
כתב בעל העיטור וכתב החכם רבי טודרוס הלוי ז"ל קבלתי סוד הנענוע שהם שלמה
נענועין לכל רוח שנמצאו ים כענועין כנגד ים חלין שבין בית המקדש של משה לבית
המקדש של מעלה שכאמר וזה שער השמים השער שהוא ים והבן עד כאן לשונו וכן
ראיתי במדרשו של רש"י עליו השלום ואף על פי שאין דבריהם נריכים חוץ אפי'
אומר שיש להם על מה שיסמוכו שמכינו כספר יצירה של אברהם אבינו עליו השלום בפר'
ראשון ואל חתירום וקבען בשמו הגדול יהו וחמם בו שמה קנוות פנה למעלה ומתמו ביהו
וכולי אמר כי משה זה והוא שם יהו כעמו שמה נרופין והם שם שמות הנזכרות שם כל
שם משלמה אותיות שהם ים אותיות וחתם בהם כל שמה קנוות כי אלו לא שם להם גבול
היו צמתים והולכין לאין תכלי' ודע כי כל יום מימי החג ירמוז לשמטה אחת כמו שנודע
במה שיבא ולפיכך היו הנענועין בדרך זה והמשכיל יבין: סוד הקפת המזבח

שנינו בפרק לולב וערבה ככל יום מקיפין את המזבח פעם אחת וכולי המזבח הזה ירמוז אל המזבח אשר לפנינו. ובכל יום מימי החג מקריבין
קרבנות כנגד ~~המזבח~~ ואין למזבח חלק בהם לפיכך מקיפין אותה בשבעה מינין
בכל יום כדי שתתברך משבעה חלקים נחלים עליונים וכותבין לה שבעה חלקים בכל
יום ובהיות השבעה כלולין עליון לשבעים וכוטלת כנגד שבעים אומות וכוונת השביעי
מקיפין אותה שבעה פעמים כדי שתתברך מההנהר היוצא מעדן והרי הוא כוסלת מכולן
כאמר ולפיכך מכריזין עליה בכל יום למעלה עד עקרה ילדה שבעה זו כנסת ישראל
שמתברכת משבעה פעמים בכל יום ועולה לחשבון רב ורכת כנים אומללים לו הן ~~המזבח~~
שעליון ליום ראשון לחשבון רב ואחר כך מתמעטין והולכין: יום שביעי של
חג הוא הנקרא הושענא רבה ובו כיום נפלין ערבה חוץ מהערב' שכלולב ויש דרך אמר'
בסוד הערבה במדרשו של רש"י ע"ה אמרו שם שהיא כנגד פחד יצחק ונקראת ערבי
כחל שהיא גדלה על הכחל העליון הוא הכהר היוצא מעדן ולפי שביים זה הוא תשלום
הדין לפיכך מנות היום בערבה ומובטחין אותה בארץ כלומר לבער הדין שלא ימצא
ולהורידו עד עפר והערבה דומה לשפתים לרמוז לנו כי היום הוא סיום הדין ותשלום
לשון הרע כי ביום ההוא יוצאים פסקי דינין מאת המלך וכותבין לבעל הדין להשלים את
הדין והוא שפתיים יסק ואין לו עוד פה להשיב ויום זה תשלום ברכותיה של אומות העולם
שמקריבין

שמקריבין ישראל שבעים פרים כנגד שבעים אומות כדי שיתברכו בכרכותינו וכבר
ידעת כי שבעים קומות סוככים את הקו ובהתברך השורש יתברכו הענפים וזה תשלום
ברכתם והתחלת דינם ותחלת ברכותיהם של ישראל ותשלום דינם וכיום המחרת
מוזמנים להשתעשע עם אביהם שבעים ולאשתעשע ביום ההוא לכל השנה כלה ולפי שהם
כמנאים עם המלך שואלים ממנו כרנוכס:

שמיני עצרת

וכיום השמיני עזרת תהיה לכם אמר להם הקדוש ברוך
הוא לישראל עזרתו אתכם לפני כמלך שזמן את בניו למעודה
לימים קנוכים כיון שהגיע הזמן אמר בבקשה מכם שכבו עמי יום אחד שקטה עלי
פרידתכם כדאיתא בויקרא רבה ובפרק החליל אמר רבי לוי הני שבעים פרים כנגד
מי כנגד שבעים אומות פר יחיד למה כנגד אומה יחידה משל למלך כשר ודם שעשו לו
עבדיו מעודה ליום אחרון אמר לאוהביו עשה לי מעודה קטן כדי שאהבה ממך אר' יוחנן
אוי להם לאומות העולם שאכדו ואיכין יודעים מה אכדו בזמן שבית המקדש קיים מוכח
מכפר עליהם עכשיו מאן מכפר עליהם ועל דרך האמת עזרת חג בפני עצמו
רמוז לחכמה אחרונה ולפיכך נקראת מעודה קטנה ונקראת עזרת ששם נעשרים כל
המעשים ושם עמד סוד ההתפשטות בסוד אפי' הוא שאמרתי לעולם די ודעת תורתנו
הקדושה וקבלתינו האמיתית כי ימי הסוכה רומזים לימות העולם וכל הימים שבה כנגד
השמשות וכל יום ירמוז לשמטה אחת ולפי פרי החג מתמעטין והולכין לרמוז שיתמעטו
השרים והאמונות משמטה לשמטה גם כן חלוק בקרבנות שכל יום ענין בפני עצמו
בשמטה שהוא עולם אחד בפני עצמו ולכן כתמינו אותם הימים בארבעה מינין
שכלולב והוא הצמח לרמוז אל היושבו ומקיפים בהם פעם אחת בכל יום לרמוז א ההקף
שכל שמיטה ואחר כך יסרב הכל וישבו להתחדש ככראשונה עד תשלום כל השמטות
וביום השביעי שבעה הקפות לנרף הקף כלם שהכל אב אחד לכולם ואל אחד בראש
וכיום השמיני אין שם חין מינוי הצמחים כי הכל נעבר ביום השמיני ונתעלה עם הכל
אל היובל הגדול אשר לו אמונת הארץ כענין שכתוב בשנת היובל הזאת תשובו אים אל
אמותיהם והדברים האלה יקרים עד מאד בעלמיהם מהפסאים ההולכים אחרי ההכל ויהכלו
ועוד יש בדבר סתרים נוראים ואנו בטוחים במי שאמר והיה העולם להמציא לנו מקום
ולהסתירנו בכל כבודו מתלאות הזמן ויסעינו בחבור הענין הגדול הזה עם שאר עמודי
התורה ואשיותיה העצומים וכראוי מונק חזקים בספר בפני עצמו כי בכאן אין מקו' לזה
אבל כוונתי להועיל בקצת ליראי השם ב"ה וכוה כאלם מה שראינו לבארנו בסתרי חג
הסוכה עם שאר פנינו הכל' ליו הנור ב"ה ויכונו לראו בהקמ' סוכ' דוד הנוסף' אמן ואמן:

החלק חג

סניבא בר פפא כל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה כאלו גזול
יש ב 2 9 להקדוש

אוליך ואחיה למי שכל הרוחות שלו מעלה ומוריד למי שהמים והארץ שלו כולי אמר
רבי וכן לולב כענוע הלולב לשם רוחות כנגד שם קנוות וכמין הנענועין
כחלקו השקקי' יום שאומר כי נרוך לנענוע שלשה פעמים בהולכה ושלשה פעמי' בהובאה
וכן כתבו בתוספות כי הוא בעוף כירושלמי ולא אפסידא ועבדין לחומרא וכן כתב
רבינו חננאל בשם רב האי גאון ואף על גב דנענוע מדרכין אוליכין לחומרא משום
חביבות' דמנה ויש שאומר דאוליכין לקולא וסגו בשלשה פעמים בין הולכה והובאה וכן
כתב בעל העיטור וכתב החכם רבי שולדורס הלוי אל קבלתי סוד הנענוע שהם שלשה
נענועין לכל רוח שנמצאו ים כענועין כנגד ים חלין שבין בית המקדש של משה לבית
המקדש של מעלה שנאמר וזה שער השמים השער שהוא ים והבן עד כאן לשונו וכן
ראיתי במדרשו של רש"י עליו שלום ואף על פי שאין דבריהם נריכים חוץ אנו
אומר שיש להם על מה שיסמוכו ששכינו בספר יצירה של אברהם אבינו עליו השלום בפר'
ראשון ואל חתירום וקבען בשמו הגדול יהו וחתם בו שם קנוות פנה למעלה ומתמו ביהו
וכולי אמר כי משם זה והוא שם ית' נעמו שם נרופין והם שם שמות הנזכרות שם כל
שם משלשה אותיות שהם ים אותיות וחתם בהם כל שם קנוות כי אלו לא שם להם גבול
היו נמתחים והולכין לאין תכלי' ודע כי כל יום מימי החג ירמוז לשמטה אחת כמו שנודע
במה שיבא ולפיכך היו הנענועין בדרך זה והמשכיל יבין: סוד הקפת המזבח

שכינו בפרק לולב וערבה ככל יום מקיפין את המזבח פעם
אחת וכולי המזבח הזה ירמוז אל המזבח אשר לפניו' וככל יום מימי החג מקריבין
קרבנות כנגד ~~המזבח~~ ואין למזבח חלק בהם לפיכך מקיפין אותה בשבעה מינין
בכל יום כדי שתתברך משבעה חלקים נחלים עליונים ונותבין לה שבעה חלקים בכל
יום ובהיות השבעה כלולין עולין לשבעים ונוטלת כנגד שבעים אומות וכיון השביעי
מקיפין אותה שבעה פעמים כדי שתתברך מהכנה היוצא מעדן והרי היא נוטלת מכולן
באחד ולפיכך מכריזין עליה בכל יום למעלה עד עקרה ילדה שבעה זו כנסת ישראל
שמתברכת משבעה פעמים בכל יום ועולה לחשבון רב ורכת בכים אומללם לו הן ~~המזבח~~
שעולין ליום ראשון לחשבון רב ואמר כך מתמעטין והולכין: יום שביעי של
חג הוא הנקרא הושענא רבה ובו כיום נטלין ערבה חוץ מהערב' שכלולב ויש דרך אחר'
בסוד הערבה במדרשו של רש"י ע"ה אמרו שם שהיא כנגד פחד יצחק ונקראת ערבו
כחל שהיא גדלה על הכחל העליון הוא הכהר היוצא מעדן ולפי שביים זה הוא תשלום
הדין לפיכך מנות היום בערבה ומוכסין אותה בארץ כלומר לבער הדין שלא ימצא
ולהורידו עד עפר והערבה דומה לשפתים לרמוז לנו כי היום ההוא סיוס הדין ותשלום
לשון הרע כי כיום ההוא יוצאים פהקי דיכין מאת המלך וכותבין לבעל הדין להטלים את
הדין והוא שפתים יסק ואין לו עוד פה להסיב ויום זה תשלום ברכותיה של אומות העולם

שמקריבין

שמקריבין ישראל שבעים פרים כנגד שבעים אומות כדי שיתברכו בברכותינו וכבר
ידעת כי שבעים קומות סוככים את הקו ובהתברך השורש יתברכו הענפים וזה תשלום
ברכתם והתחלת דינם ותחלת ברכותיהם של ישראל ותשלום דינם וכיום המחרת
מוזמנים להשתעשע עם אחיהם שכשמים ולהשתעשע ביום ההוא לכל השנה כלה ולפי שהם
כמנאים עם המלך שואלים ממנו כרכונם:

שמיני עצרת

וכיום השמיני עגרת תהיה לכם אמר להם הקדוש ברוך
הוא לישראל עגרתו אתך לפני כמלך שומן את כניו לסעודה
לימים קנוכים כיון שהגיע הזמן אמר בבקשה מכם שכבו עמי יום אחד שקטה עלי
פרידתכם כדאיתא בויקרא רבה ובפרק החליל אמר רבי לוי הכי שבעים פרים כנגד
מי כנגד שבעים אומות פר יחודי למה כנגד אומה יחודה משל למלך בשר ודם שעשו לו
עבדיו סעודה ליום אחרון אמר לאוהביו עשה לי סעודה קטן כדי שאהנה ממך אר' יומכן
אוי להם לאומות העולם שאכדו ואיכין יודעים מה אכדו בזמן שבית המקדש קיים מוכח
מכפר עליהם עכשיו מאן מכפר עליהם ועל דרך האמת עגרת חג בפני עגמו
רמוז לחכמה אחרונה ולפיכך נקראת סעודה קטנה ונקראת עגרת ששם נעגרים כל
המעשים ושם עמד סוד ההתפשטות בסוד אכי הוא שאמרתי לעולם די ודעת תורתינו
הקדושה וקבלתינו האמיתית כי ימי הסוכה רומזים לימות העולם וכל הימים שבה כנגד
השמשות וכל יום ירמוז לשמטה אחת ולפי פרי החג מתמעטין והולכין לרמוז שיתמעטו
השרים והאמונות משמטה לשמטה גם כן חלוק בקרבנות שכל יום ענין בפני עגמו
כשמטה שהוא עולם אחד בפני עגמו ולכן נתחייבו אותם הימים בארבעה מינין
שכלולב והוא הצמח לרמוז אל היושבו ומקיפים בהם פעם אחת בכל יום לרמוז א ההקף
שכלל שמיטה ואמר כך יסרכ הכל וישוכ להתחדש כבראשונה עד תשלום כל השמשות
וביום השביעי שבעה הקפות לנרף הקף כלם שהכל אב אחד לכולם ואל אחד בראש
וכעם השמיני אין שם מיין שמיני שמינים כי הכל נעבר ביום השמיני וכתעלה עם הכל
אל היוכל הגדול אשר לו אחוות הארץ כענין שכתוב בשנת הנוכל הואת תשובו איש אל
אחותו והדברים האם יקרים עד מאד בעלמיה מהפסאים ההולכים אחרי ההכל ויהכלו
ועוד יש בדבר סתרים נוראים ואנו בטוחים במי שאמר והיה העולם להמציא לנו מקום
ולתתירנו ככל כבודו מתלאות הזמן ויסעינו בחבור הענין הגדול הזה עם שאר עמודי
התורה ואסיוותיה העצומים וכראוי מונק חוקים בספר בפני עגמו כי בבאין אין מקו' לזה
אכל כוונתי להועיל בקנת ליראי השם ב"ה וכוה כאלם מה שראינו לבארו בסתרי חג
הסוכו' עם שאר פניני' הנלו' ליו הנור ב"ה יוכיבו לראו' בהקמ' סוכ' לוד הכוסל' אמן ואמן:

החלק חג

סתרי הכרכות וככסונן גרסי' במס' ברכות פר' כינר מכרכין אמר רבי
סבינא בר פפא כל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה כאלו גזול
יש ב 2 פו להקדוש

להקדוש כרוך הוא ולכנסת ישראל שכלומר נוזל אביו ואמו ואומר אין פסע חבר הוא לאיש
 משמית ואין אלא הקדוש כרוך הוא שכלומר הלא הוא אביך קכך. ואין אמו אלא
 כנסת ישראל שכלומר שמע בני מוסר אביך ואל תסוּס תורת אבך. מאי חבר הוא לאיש
 משמית אמר רבי חייבא בר פפא חבר הוא לירבעם בן נבט שהשמית את ישראל לאביהם
 שבשמים. הראוי לדעת כי החפץ והרצון העליון שיברכו לשמו הגדול על כל מה שיצר
 וזה החפץ כיצירה והנה הכהנה מן העולם ומכרך על הנאתו הנה הוא סבה שיתברך
 השם הגדול ומשם יבא השפע והקיום לכל היצור כי בהתברך הוא יבורכו כל התחתונים
 והנה זה סבה שמטיבין לכל העולם והנהנה מן העולם בלא כרכה הנה כמנוע הכרכה
 למטה כמנעת גם למעלה וכקרא גזלן גזול אביו תפארת ישראל ואמו כנסת ישראל
 והנה גרם הרחקת הארץ וסלוק השכינה מן התחתונים כי המנוע הכרכות נקרא כרוך
 ומפריד אלוף ומוטא אחד ואחד סוכה סוכה ממנו ומכל העולם. חבר הוא לאיש מ
 משמית. הוא איש לשון איש יודע ניד סגד את אביו הראשון והמטיא וגרם סלוק
 השכינה ומנוע הכרכות ממעלה ומטה והשמית התיקון העליון. וירבעם בן נבט דוגמת
 איש משמית כי עשה שתי עגלי ובה וקנץ כנטיעות והשמית והרם הכנינים הנוראים
 וכמנוע הכרכות לכא כי נסתברו הנכורות מלהביא השמן הטוב אל באר המים חיים
 ושפכו בכאר צרה נכריה. ולפיכך נקרא איש משמית ואוי לכושא סם זה כי ידמה אל
 מקום הארור ההוא מנוע הכרכות כי חפץ בקללה ותבוואהו ולא חפץ בכרכה ותרחק מ
 ממנו כי במדה שאדם מודד בה מודדין לו. וכמה נריך אדם ליוהר כעבין הגדול הזה ומי
 שאינו יודע ילך אצל תלמיד חכם מעיקרא וילמדנו כדאיתא פרק כוונת מכרכין
 והכרכות כחלקות לשלשה חלקים. האחד ברכות ההולאה כעבין הכרכות והתפללות
 סקדס סודן. השני ברכות המנות בגון המתעטף בנינות והמכות תפילין
 ודומיהן. והשעם שנצטוונו לכרך על המנות לפי שהמנות מעררות הכרכה מהכריכה
 העליונה על כל העשר ולפיכך אין מנוה בלא כרכה גרסינן ככמים פרק
 קמא אמר רב יהודה אמר שמואל כל המנות כלן מכרך עליהן עובר לעשייתם
 ואמרינן בפרק לולב הגזול ובפרק הקורא את המגלה עומד ובפרק עירובי פסחים מאי
 משמע דהאי עובר ליטבא דאקדומי הוא אמר רב נחמן בר יצחק אמר קרא וירץ אחימעץ
 דרך הכר ויעבור את הכוסי אביו אמר מהכא והוא עבר לכביהם ואיכעות אימא מ
 מהכא ויעבור מלכה לפניהם ווי בראשם כבון הדבר לכרך על המנות עובר לעשייתם כי
 כן הקיקתם וצוורס קודם לנתינתן והיה הכרכה כהמשכת החפץ העליון לכרא צורך
 העולם הזה קודם שנכרא והכל מכוון זה כנגד זה ובמדרשו של רבי נחמיה בן הקנה
 עליו השלום מאי עמא אמרינן אשר קדשנו וצונו ולא אמרינן אשר קדשתנו וצויתנו מ
 תלמד שחי העולמים כלולים בו כל המנות וברחמינו עלינו נתנם לנו כדי לקדשנו ולולג

נוכה מאי טעמא כשעה שאנו נוכה בעולם הזה לעולם הבא הוא גדול. השלישי כרכות
 הכהנין כעין מה שחייב אדם לכרך על שולחנו וזה סודן וידבר אליו זה השולחן אשר
 לפניו יי קודם שיטב לאכול וכדוק עצמו משום דאמרינן במסכת שבת פרק
 כירה הנכרך לנכביו ואוכל דומה לתבוא שהסקוהו על גבי אפרו ועל דרך האמת שולחנו
 של אדם נריך להיות ככקיון הגוף לפי שהוא דוגמת השולחן אשר לפניו וי נריך שלא
 יקריב סם קיח נושא סוד הסיג היוצא מן הוהב ומה הטעם נריך אדם לפנות עצמו שלא
 לעורר הדברים ההם ליהנות מן המוון שעל השולחן הטבוא אשר לפניו ויטול ודיו ק
 קודם שיאכל דאמרינן בפרק כל הכשר לא אמרו כטילת ידים לחולין אלא מפני סרך
 תרומה ואסמכיה אקרא דכתיב וכל אשר יגע בו הזב וידיו לא טטף ונו אמר רבי אלעזר
 בן ערך מכאן שמכו חכמים לנטילת ידים מן התורה וכמה החמירו רבותינו אל בלול
 כטילת ידים כדאיתא פירקא קמא דמוטע וכמסכת עדיו וככרכות פרק מי שמתו את מי
 כידו את רבי לעזר בן הכר שפקפק כנטילת ידים וכדוהו חכמים ומת כנדויו וסקלו ארוכו
 וכפר במה אשה אמר רבי אחי שלם דברים מכי אין את האדם לידו עניות וכולי והמולול
 כנטילת ידים. וסדר הנטילה כוטל השמאל מן הימין כי כן המים באים מן הימין אל ה
 השמאל ואחר כך כוטל הימין מן השמאל להראות שהכל כלל אחד וסוד הנטילה ביארנוהו
 למעלה גרסינן בירושלמי פירקא קמא דמסכת חלה הכונע נריך לבצוע בעשר
 אנכעותו פירוש נריך לאחוו הלחם בעשר אנכעותיו כנגד עשרה מצות שנצטוו ישראל
 כתבואה. לא תמרוס כסור וכחמור שדך לא תרע כל אדם לקט שכחה ופאה תרומה
 גדולה מעשר ראשון מעשר שני מעשר עני חלה וכנגד עשרה תיבות שבכרכת המוציא.
 ועשר תיבות בפסוק ארץ חטה וגו' ועל דרך האמת נריך לאחוו הככר בעשר אנכעות
 כי כן הלחם העליון הנקרא לחם אבירים כל העשר משתתפים ומתחידים בו וכולן
 כוונתן ממנו. ואז יכרך המוציא לחם מן הארץ. סוד ארץ החיים ארץ ממנה יצא
 לחם שממנו כוונתם עליונים ותחתונים וזה סוד המוציא ה מוציא

גרסינן

בפרק שלשה שאכלו אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי בעל
 הבית כונע כדי שיבצע בעין יפה. והטעם כי הכונע העליון משלח
 מוונות אל כל העולמות בעין יפה עין הרחמים והמלה ואינו מחחין בין נדיק לרשע
 ודוגמא זו נריך שיהיה הכונע התמתן. והסתכל בדברי הקדוש הזה עליו השלום
 כי כוונתו באמרו בעל הבית כונע ואורח מכרך היתה להלביב ליבות המשכילים
 ולעוררם לקראת החיים האמיתיים שכלומר עליהם באור פני מלך חיים. כי באמרו
 בעל הבית כונע כיון אל הסם ותכרך כמו ששנינו ובעל הבית דומק כי הוא מי העולמים
 והוא ראשון והוא אחרון ושנותיו לא יתמו. ולזה כוונתו במשל בעל הבית וכמו שבאמר
 גך שמים אף לך ארץ וגו' וכאומרו ואורח מכרך כיון לפנו בני העולם להיותנו אורחים

בי תחול אכחכו ולא כדעכי כל ימינו עלי ארץ ואם כן נריכיה אנו להשתדל להשלים
 כפשותינו והוא לעבוד את השם הנכבד והנורא וזה אמרם כדי שיברך לבעל הבית כי כל
 מה שברא הקדוש ברוך הוא לא בראו אלא לכבודו וכתי' כל פעל יי' למענה רונה לומר
 להללו ולשכחו כי זה כל האדם. ולפי שכל ידו האכילה והשתיה יצר הרע מתגבר והוא
 סבה להעביר את האדם מן התורה ומן העבודה ולטורדו מן הקיים הנצחיים חיי העולם
 סבא וכמו שאמרנו אל בפרק אין עומדין מלי כריסי ויני כיסי פירוש מלוי הכרם גורם
 כמה מיני רעות לבן ראה זה הקדוש להכליע לנו זאת הערה בענין הסעודה והודיענו
 כי כוונתו באכילת תהיה לקיום גופו לעבוד את בוראו שכבר ידעת כי אין קיום הנפש
 בגוף ואין פעולתיה כגלות בו כי אם על ידי האכילה והשתיה וכבר כתבנו בפתיחת
 ספר זה כי אין המאכל והמשתה מועיל לכמה אכל באמצעות האכילה יתמיד חבורה
 בגוף ותוכל לפעול פעולתיה אם הגוף נורד גדול לפרנס מעלת הנפש ושלמותיה לכן
 צריך האדם כשישב לאכול על שולחנו לכונן סיהיה גופו כריא למען תוכל הנפש לפעול
 פעולתיה על ידו וזה תהיה כפשו קשורה למעלה ומחשבתו מוטטת בדברים העליונים
 הקיימי כדי שתתקיים כפשו בקיומם גרסינן בשלמי ברכות אמר רבי אבין הלוי
 כל הנהנה מסעודה שתלמיד חכם שריו כתובה כאלו כהנה מויו השכינה שבאמר
 ויבא אהרן וכל וקני ישראל לאכל לחם עם חותן משה לפני האלדים וכי לפני האלדים
 אכלו והלא לפני משה אכלו לומר לך כל הנהנה מסעודה שתלמיד חכם שריו ב
 כתובה כאלו כהנה מויו השכינה. הנה הקדוש הוא ע"ה גלה לנו כזה המאמר כל מה
 שאמרנו והוא כי ה"ת הוא המשלים את כבי האדם ומקרבן אל העבודה והתורה למען
 יוכו לאור באור הקיים ובהיותו מסב בסעודה מיושר כל המסב עמו ומלמדן מה תהיה
 כוונתם באכילתם והיא הדעת את יי' ולזה זכנו רשבי עליו השלום לומר דברי תורה על
 השולחן כמו שכבר לפנינו כשיעתיא דשמיה ואכילה כזו כשהוא על דרך זה נחשבת ל
 להם כאלו כהנו מויו השכינה והיא האכילה הודאית כמו שאמרנו אל ויחזו האלדים ויאכלו
 וישתו אמר רבי יוחנן אכילה ודאית שבאמר באור פני מלך קיים ואחר שבמר
 אכילתו יסול ידיו והם חוכה דגרסינן בפר' כל הכשר אמר רב אבין בר אבין אמר רב יוחנן
 בר אבין מים ראשונים מנוה ואחרונים חוכה משום מלח סדומית שמסמא את העינים.
 ועל דרך האמת מים ראשונים מנוה רמו למאורות העליונים שסם מקום המנות ולפיכך
 אנו מנביהין ידיו למעלה שבאמר ואשא כפי אל מנותיך אשר אהבתי כדי שיתברכו
 כלם מהמקור כדי שימנא מוון ושפע לכל העולמו'. כי המוון תלוי במים ראשונים ואמרנו
 במדרשו של רשבי עליו השלום ואחרונים חוכה הם הכתרים התחתונים הנקראים חוכה
 כי הם מטין את האדם לכף חוכה ולפי שמים אחרונים חלקם בסעודה נקראים חוכה
 נחובה עלינו לתת להם חלק זה שהוא וזהו המהת ידיו וממנם זה אנו אומר שאין לברך
 ברכת

ברכת מוון קודם שיסול. כי אין לבא לפני המלך לכרכו בידים מוזהמות ואין נוטלין
 כי אם ככלי כדאיתא בפרק כל הכשר שלא לזלזל בהם ונריך להספול ידיו במים א
 אחרונים כדאיתא פירקא קמא דסוטה לרמוז לדברים ההם שהם למטה מהכל וכתב
 הרב רבינו מאי הלוי זכרו לברכה כיון שהם חוכה נרו לברך עליה. וכן כתב בשם רבינו
 תם זכרו לברכה וקנת הבאונים כתבו שיש לברך עליהם על רמינת ידים ובהנהות כתב
 שכיון שאינן אלא לנורך האדם משום מלח סדומית אינם סעונים ברכה. וכן כתב רב
 עמרם זכרו לברכה שאין לברך עליהם והרב רבינו אברהם בר דוד זכרו לברכה כתב
 שאם ידיו מוזהמות טעון ברכה על רמינת ידים. ודעת חכמי האמת במדרשו של רשבי
 עליו השלום שאין לברך עליהם מפני שהם חלק הנד הסוא ואין ברכה בו שכינו
 במסכת אבות טרק עקביא רבי שמעון אומר שלשה שאכלו על שולחן אחד
 ולא אמרו עליו דברי תורה כאלו אכלו מוכחי מתים שבאמר כי כל שולחנות מלאו קינא
 נואה בלי מקום. אכל שלשה שאכלו על שולחן אחד ואמרו עליו דברי תורה כאלו
 אכלו משולחנו של מקום שבאמר וידבר אלי זה השולחן אשר לפני יי' כוונת הקדוש הזה
 עליו השלום מבוארת במדרשו והיא ששולחנו של אדם צריך שיהיה דוגמת השולחן אשר
 לפני יי' דע שהשולחן הטהור כולל הסורה העליון ושמת השולחן ההוא ושלמותו אינו לא
 בה הוא שכתוב תורת יי' תמימה משיבת נפש אמר כי שוכת נפש דוד ומכוחה אינו אלא
 בתורה העליונה סוד תורה שבכתב הנקראת תורת יי' המסודרת תמיד על השולחן ההוא
 ולטעם זה נזה הקדוש עליו השלום לסדר דברי תורה על השולחן להיותו כדוגמא עליונה
 וזה השולחן אשר לפני יי' ומה שבאכל על שולחן אשר כזה נחשב כשני תמידין הקרבים
 בכל יום על גבי המזבח לריח ניחוח ליי' אכל אם לא אמרו עליו דברי תורה הכה
 השולחן הזה דוגמת השולחן המגואל הנקרא קינא נואה אשר אין לו חלק בתורה העליונה
 והוא אמרו בלי מקום. רונה לומר אין לו חלק במקום הקודש ומה שבאכל על
 השולחן ההוא נקרא זכמי מתים רונה לומר תקרובת התמורות שהם סבת המות ונקראים
 עתים. ואמרנו במדרשו של רבי שמעון בן יוחאי עליו השלום כי השולחן שאמרנו
 עליו דברי תורה השולחן ההוא הוא חלקו של הקדוש ברוך הוא וסוריהל שר הפנים.
 נוטל הדברים ההם ומשים דמות השולחן ההוא לפני הקדוש ברוך הוא דכתיב זה
 השולחן אשר לפני יי'

גרסינן

בפרק הרואה המזבח עץ שלש אמות גובה ונומר וידבר אלי זה השולחן
 אשר לפני יי' פתח במזבח וסוים בשולחן אמר רבי יוחנן ואיתימא רבי
 אלעזר בומן שכית המקדש קיים מזבח מכפר על אדם ועבשו שאין
 בית המקדש קיים שולחנו של אדם מכפר עליו. ראוי לנו להודיע הדרך הישרה שיכור
 לו האדם בהיותו על שולחנו ואז יהיה לו מזבח כפרה כדכתיבם אל
 וקודם

וקודם זה אכתוב דבריהם עליהם שלום אמרו כמסכת תעניות פרק בשלשה פרקים
אלו הן מעמדות לבי שכאמרנו את בני ישראל ואמרת ליהם את קרבני לחמי וגומ' והיאך
קרבנו של אדם קרב והוא אינו עומד על גביו אלא שהתקינו כביאים הראשונים כל דבר
ממטרות על כל משמר ומשמר היה מעמד בירושלם של כהנים ושל לויים ושל ישראל הניב
ומן המשמר כהניו לוייו עולין לירושלם וישראל של אותו משמר מתבכסין בעריהן וקורין
במעשה בראשית ככר ידעת כי שלחנו של מקום הוא המזבח והוא מוכתר בשלש כתרים
ומן השלשה הנו ככר הכהנים עוסקין בעבודה והלויים סודרים על הדוכן וישראל
במעמדם עוסקים בתורה ואמרו בשלשה פרקים אנשי משמר היו מתפללים על קרבן
אחיהם שיתקבל ברכון וכו' והיה השולחן אשר יכפר על האדם בזמן הזה כמו שהיה
המזבח מכפר עליו בזמן הכית כי כשהאדם מאכיל את העניים על שולחנו הנה קרבנו
זבח שלמים ליי ולפיכך נריך להאכילם המזבח שעל השולחן מבין חלב ודם קרב לגבוה
וכתיב כהרומכם את חלבנו ממנו חלב דבר משוכה כמו וחלב הארץ כי אין דבר משוכה
כמו המורס לגבוה וזה דוגמת זבח שלמים הקרב לריח ניחוח ליי וסודר דברי תורה
על השולחן דוגמת אנשי מעמד שהיו עוסקים במעשה בראשית והטעם שהיו עוסקים
במעשה בראשית להודיע כי קיום העולם בכללו הוא על העבודה וכמו ששנינו על
שלשה דברים העולם עומד על התורה ועל העבודה ועל גמילות חסדים וברכת המזון
כנגד הסיר סניו אמרים בדוכן וסתפלה שמתפללים והנה ככללו כאן השלשה דברים
שהם קיו' העולם האחד והיה התורה השני והיא העבודה כנגדה ברכת המזון והשלישי
גמילות חסדים והוא החסד שגומל עם העניים על שולחנו ואלה הם שלש אמות שהם
גובה המזבח אל תיקרי אמות לא אמות אלו השלשה דברים שניריך אדם לקיי על שולחנו
שם אמות כל המנות ופירוש רש"י זכרו לברכה בפרק עקביא כנגד תורה כביאים וכתובים
ואמרו כנגד מקרא משנה ותלמוד שאדם נריך לדבר בהם על שולחנו ומה שפירשנו
כראה יותר ככונן אתה הרא' לדעת איך הוא שולחנו של אדם מזבח כפרה עליו ועל כל
העולם בזמן הזה: וכמדרשו של רשב"י עליו השלנו אמרו אשרי המקיים
שני דברים זה על שולחנו מלפניו שני מלאכים מוזמנים שם אחד מי יזין ואחד משמאל האחד אומר זה
השולחן של מלך הקדוש מסודר יהיה שולחן זה תמיד בברכות עליונות והאחד אומר זה
שולחן של המלך הקדוש זה השולחן שעליונים ותחתונים מברכין אותו מחוד יהיה שולחן
זה לכני עתיק יומין בשלש הוה וכעולם הבא כששולחנו של אדם מסודר כהדר זה מוסף
בח כגבורה ומלא ברכת יי מהמאור העליון אשרי המתקדש על שולחנו כדי שיתברכו
עליונים ותחתונים על ידו ואחר כך יברך ברכת המזון ולא יברך על שולחן ריקם
כדאמרינן בפרק חלק קו שאינו משייר כזית פת על שולחנו אינו
רוצה

רוצה שיומן ברכה שכאמר אין שריר לאכלו על כן לא יחיל טוכו והטעם כדי שתחול
הברכה על הכסא ויתפשט ממנו שפע ורבוו שאין הברכה העליונה סורה על האין אלא
על הים והעד השולחן אשר לפני יי מסודר בלחם הפנים תמיד אשר באמצעותו היתה
הברכה מתפשטת במוזכות העולם כדרך שמיט כי אין כח אפילו כביאים להמציא יש
מאין כי אם יש מיט כענין כד הקמת וחסוד השמן שהיה הכל יש מיט והנה האברך על
שולחן ריקם הרי השולחן הוא דוגמת השולחן הכקר קיא נואה שהוא ריקן הברכות ואין
בו דבר שבאמצעותו יתפשט שפע ורבוו בעולם ולרמוז לזה נזכר עליו השלום שיהיה
שולחנו דוגמ' השולחן שהו' אשר לפני יי שעליו מסודר סוד הלהם העליון היונא מהפני
העליונים שמהם מתפשטת הברכה ומשתלח לחם ומוזן לתחתונים לזה נריך שיאמר לחם
על השולחן בשעת הברכה על מה שתשרה הברכה העליונה ונריך לסלק הסכין מעל
השולחן בשעת הברכה. והטעם מפני שהשולחן נקרא מזבח והמזבח הוזהרו בו לא
תבכה אתהן גזית וגומר והכרזל לא הוזכר במשכן ובמקדש כתיב ומקנות והגרזן כל כלו
ברזל לא כשמש ככית בהכנותו והטעם כי הכרזל רומז לכוחו של עשו סוד הדיג היונא
מפחד ינחק ועליו כתוב זאת עשו שכאתי ולכן הוא מרוחק מן המקדש כי אין לו חלק ב
בירושת ישראל ולא באמונתן והכתו מדבר במקד' התחתון ורומז למקדש העליון והוזהרו
לסלקו מן השולחן כדי שלא ימנא שם בשעה שתחול הברכה ויטול חלק כי אין לו חלק בה
וזכר כטל חלקו והוא זנהמת הודים ועל זה כתו זכשמתו לא יתערב זר זעוד כי המרכ
סוד מרכו של עשו מקנר ימיו של אדם והוא סבת הכליון והמורכב והשולחן הוא במקום
המזבח שהוא מאריך ימיו של אדם והוא סבת קיום העול' ושלמותו ואין הדין שיונף המקנר
על המאריך כדאיתא במדרש ילמדנו פרשת וישמע יתרו וכשבת שלום בכל ואין סטן
ואין פגערע כי הכוחות ההם טובות אין לסלקו כי אין לעוררם כלל ונריך לברך על
הכוס כדאיתא פרק אף על פי ואמרו במדרשו של רשב"י עליו השלנו והוא שיהיו המסובין
ג' אכל לא פחות ואולי שזה דעת הרמ"בם אל ברכ' אין טעונה כוס. והטעם כי הכלה כנסת
ישראל נקראת כוס. ועליה אמר דוד המלך עליו השלום כוס ישועות אשא לפני שבי מלאה
מכל שפע וברכה היורד מלמעלה סוד שלש אבות ואז המרכבה שלימה. ולפי שהיא
מתברכת מסודר השלשה נריך דוגמא זו למטה לברך על הכוס בשלשה גרסינן
במסכת סוטה כר' ואלו באמדין אמר רבי יהושע בן לוי אין כותבין כוס של ברכה
לברך אלא לטוב עין שכאמר טוב עין הוא יבורך כי כתן מלחמו לדל. אל תיקרי ובורך
אלא יברך. והכי איתא במדרש ילמדנו פרשת וינא יעקב. ורמוז לנו הקדוש הזה עליו
השלום מה שכבר הודפנו בזה שקדם והוא כי כל פעולתו נריך לאשרם ככח הדברים
העליונים ולכונן שיהיו מקבילותה נזכר אלה כי הדברים הטבעיים אות וסימן לדברים
ששכליים והדעות האמיתיות נריכות המה לפעולות וזהו השלמות ואחריו

סוד ברכת המזון

הודיע אלדים אומך את כל זאת. דע כי כוס דוד מתברך ממקור הכרכות הנקרא
 טוב עין כי פתח ידיו לכל שואל כי הוא שואל לכל אף למי שאינו הגון והסוד באומרו עין
 כי הוא עין הרחמים פשוטה ולזה נקרא טוב עין. ולהראות זה זכור עליו השלום
 שיהיה המכרך טוב עין התחתון דוגמת המכרך העליון ויכורך רונה לומר יכרך
גרסינן בירושלמי בפירקא קמא דתרוומת רבי זירא בעי קומיה רבי אסו סבור
 מהו שיכרך אמר ליה ואכלת ושבעת וכרכת ואפילו מדומדע דע כי כ
 ברכת המזון תלוי במקום שיש בו אכילה ושתייה שנאמר באתי לגבי אחותי כלה אכלתי
 וגומר כיון שבא למקום אכילה אכל ולפיכך נריך להראות טובע ושמהה כדי לשמה
 המקום ההוא והכתוב אומר ואכלת ושבעת טובע כיון הוא וזה הוא סבור וכתוב וכרכת
 את ואת דיוקא כמא דאת אמר את ואלדיך כך אמרו במדרשו של רבי שמעון בן יוחאי
 עליו השלום ומה הטעם סבור מותר לכרך ברכת מזון
גרסינן בפרק שלשה שאכלו אמר רבי זירא עשרה דברים כאמרו בכוס של כרכם
 טעון הדחה ושטיפה הי מלא עיסור עיטוף ומקבלו כשתי ידיו
 ונותנו לימינו ומנביהו מן הקרקע טפה וכותן עיניו כו. ומסגרו לאכסו ביתו: דע כי
 בום דוד כלול מכל העשר וזה סודן. הדחה ושטיפה סוד וטהרו וקדשו טהרה מנד
 הימין סוד הכהן ששכיבו כו טבל ועלה אוכל בתרומה. וקדשו מנד הלויים סוד השמאל
 שכאמר וקדשת את הלויים הי מסוד הנדיק שכולל שמה עשרה ברכות ונקרא הי
 העלמים. הי אין פירושו הי ממש כלא מוינה שהרי שכיבו ומודים סכמים לרבי אליעזר
 בכוס של ברכה שאין מברכין עליו עד שיתן לתוכו מים אלא הי עד ברכת הארץ ו
 וברכת הארץ מונו וכן פירש ר"א אף וכן לברכה והטעם כדי להודיע שבה הארץ
 שייכותיה חוקים ונריך לערב בהם מים רבים. ועל דרך האמת כבר ידעת כי
 היין רמו למדת הדיון ומספרו שבעים כנגד שבעים שרים שכיזונין מן הגבורה וכולן כ
 כמשכין מנוף האילן דוגמת יעקב סינאו ממנו שבעים כפש ומפני שנריך שיהיה הדיון
 מונו ברחמים כדי שיכבשו רחמיו את כעסו לכן נריך למנוג היין במים כשיגיע לברכת
 הארץ לנגל את הרחמים כמדת טובו של הקדוש ברוך הוא ואז תהיה הארץ הראשונה
 כלולה מומין משה זרוע תפארתו. וכבר הודענו כי הסולחן במקום המזכה ובמזכה
 היו מנסכים היין עם המים בכל יום מימי החג וכן נריך לנסך על הסולחן. ומלא
 מסוד קו הא זעני עטור מסוד העטרה העליונה המעטרת כל המאורות שתחתיו והוא
 בתר לראש נדיק. ועטוף סוד עטה אור כשלמה סוד היוד העליונה שנתעטף באור
 וכעשית אור. ומקבלו כשתי ידיו סוד שכי ה"הין אחת מימין ואחת משמאל ולפיכך כ
 נריך לקבלו בחמשה אנבעות ונותנו לימין והשמאל לא תשיינע כלל. כדאמרינן בהאי
 פירקא אמר רבי יוחנן ראשונים שאלו שמאל מהו שתשיינע לימין אמר רב אחי הואיל
 ושאלו

ברכת המזון

עח

ושאלו ראשונים ולא איפשיטא להו אכן לא כעביד ביה עובדא. והטעם כי ימינו פשוטה
 לקבל שכים ונריך להמשיך חוט של חסד על אסתר המלכה ולהלן יתבאר סוד זה. וכותן
 עיניו כו סוד למודו וי העמודים אשר הכית ככון עליהם. ומסלקו מן הקרקע טפה
 מסוד יוד ועירא סוד חכמת שלמה. ומסגרו כמתנה לאכסו ביתו סוד אה הבנים
 שכאמר בה ישמח משה במתנת חלקו: אמר רבי יוחנן אכן אין לנו אלא ארבעה הדחה
 ושטיפה הי ומלא. מסוד אות ד"ל"ת שהיא עניה בגלות סוד בקרנך קדוש ולא אכא בעיר
 סוד הו"א ווי העמודים ולפיכך כסתלקו הששה הנותרים כיון שנסלמו התנאים האלה
 בכוס של ברכה: אומר
בברך שאכלנו משלו וכולי גרסינן בפרק ג' שאכלו אמר רבי יוחנן אמר ככרך
 שאכלנו משלו הרי זה תלמיד חכם למי שאכלנו משלו הרי זה כור וזה נריך
 כוונה גדולה ומחשבה גדולה למעלה למאור העליון מקור ההויה ולפיכך בא בדרך כ
 כסתר שאכלנו משלו וכטובו תבוא רבי אומר וכטובו חייבו הרי זה תלמיד חכם מ
 מטובו חייבו הרי זה כור והטעם כי באמרו וכטובו רוחו לסוד המזון והטעם הגדול
 הבא מלמעלה ממקור הכרכות בלי הפסק ובאמרו חטובו רונה לומר מקצת טובו והוא
 סוד מעלה אחד למטה הנקרא טוב והוא מתפשט מן הימין וכו העולם כוון. ונקרא טוב
 ונקר' חסד טוב כשהוא כולל כל הכרכות הבאי' ליו מלמעלה אכל אינם מתפשטים לרדת
 למטה. ולזה אין לומר מטובו חסד כשיורדין ועושה חסד אפילו עם מי שאינו הגון ואינו
 חושש וזן נדיקים ורשעים כאחד ולזה אומר וכטובו שהוא הטעם השלום הבא מן המקור
 העליון וכותן ואינו מוכע לפי שאין שם דין כלל וכיון שאומר וכטובו חייבו חוד ואמר
 הן את העולם כלו בחסד וברחמים כותן לחס לכל בשר כי לשולם חסדו. ועל זה הון
 את הכל בין נדיקים ובין רשעים. וברכה זו ברכת הימין והשמאל לא נזכרה בברכת
 מזון כשכיל זה לא תשיינע לימין. והטעם לפי שאין לצד ההוא חלק במזון של ישראל
 אכל חלקו תמנית הידים ואינו משתתף בברכה כלל והואיל וכן הוא אין לעורר השמאל
 שלא יתעורר הסיג היוצא ממנו שלא יטול שכי חלקים למעלה או למטה כבכור שכבר
 מכר בכורתו ליעקב ולפיכך השמאל לא תשיינע ולא תוכר וכיון שבירך ברכת המזון
 הימין נריך למכר סוד ארץ המיים כימין להתפרנס משה ולהשפיע למה שלמטה ממנה
 ועל זה
ברכה שנייה היא ברכת הארץ וגרסינן בפרק שלשה שאכלו אמר רב נחמן
 משה תקן להם לישראל ברכת הון בשעה שירד להם המן דע שברכת
 הון היא כנגד המקום שממנו יורד המן וכן כתבנו למעלה ולפיכך היתה ראויים
 שתתקן על ידי משה רבינו עליו השלום: יהושע תקן להם ברכת הארץ כשכנסו
 לארץ וראוי היה לו ליהושע

כ כ 2 20 לתקן

ברכת המזון

לתקן ברכת הארץ כי הוא בכנס הארץ התמלכה וככנסה הארץ העליונה ולפיכך
פני יחוסע כפני לכנה ונריך להזכיר בה ברית ותורה כדאיתא התם סוד שלום ואמת
סדקים בארץ החיים ומהם הוא כספעת ונריך להקדים ברית לתורה כי כן הסדר
מוטה למעלה ועוד כי הכרית הוא הפתח ליכנס לתורה וחותם על הארץ ועל
המזון סוד חכור הימין העליון בארץ החיים על הארץ סוד ארץ החיים ועל המזון
סוד חסד לאברהם ודע כי על התפשות הטוב לתמלכה היא שהולאה ועל
זה אנו אומרים כודה לך ואלריכו וכו' וכל זה מנד שהטוב כנר ויורד לקיום
השלמות ולעשות ניסים ונפלאות עם ישראל על שהוצאתנו ממצרים מארץ מצרים
ופדיתנו מלכנו מכות עבדים וכל זה מנד המשכת הטוב והחסד וזולת זה לא היו
ישראל כנאלין מכור הכרזל העליון והתחתון וכיון שארץ החיים מכורכת מסוד הימין
ומקבלת שפע ואור ומים משם נריך לבקש רחמים בסוד ברכה שלימות רחם
ו' שהיכו עלינו ועל ישראל עמך ועל ירושלם עירך וכולי סוכפה בסוד
המזון שהוא ושיכנה בית המקדש ומלכות בית דוד משיחך במהרה תחזירנה למקומה
כי הכלה סוד מלכות בית דוד מרוחקת מדודה בגלות עם כניה ואנו מבקשים רחמים
שיחזור המלכות העליון למקומו ואו וחזור המלכות התחתון כי זה תלוי בזה
וכרחה ונדוד ושלמה תקנוה ולהם ראוי לתקנה כי מדל דוד אלף המגן תלוי
עליו וכו' הוא עיר דוד וכת שבע אש שלמה וכתנה לו במתנה שנאמר
ח' נתן חכמה לשלמה וכשבת שאין שם דין להיות סוד העמודים כלל המסדים אומר
רצה והחליצנו ו' אלריכו במצותיך ובמכות יום הפכיעי השבת הגדול והקדוש הזה כי
הוא יום זה גדול וקדוש לפיכך לשכות בו ולכוח בו באהבה כמנות רנוכך כלל מסדי דוד
הנאמנים ולזה אל תהי צרה ויגון כיום מנותתינו וכהם אין שטן ואין פגע רע
ברכה רביעית הטוב והמטיב סוד אור שיניהם אמרו נדוק כי טוב המריק
עליה השמן הטוב הכא מן הימין עליון סוד הקסד והרחמים והכל מנד
הימין חק שם שמאל כלל המכרך ברכת מזון הוא הראשון להתברך מלמעלה כי המכרך
מעורר הכרכות מלמעלה והוא מתברך בכללן והוא מה שאמרו זכרם לברכה כל כהן
המכרך מתברך ועליו כתיב כוס יסועות אשא סוד הימין המושיע מכל מיני פורעניות
דכתיב ותושע לו ימינו וכתיב הושיעה ימינו ויבנינו בפרק גרסינו
שלשה שאכלו אחר רבי וחסן כל המכרך על כוס מלא זוכה
למלה בלא מצרים שנאמר ומלא ברכת י' ודרום ירשה רבי יוסי בר חנינא אומר אף
כונן שכי עולמים העולם הזה והעולם הבא סוד מאמר זה כתבנו לנו במדרשו של רבי
כמוכא בן הקכה עלה השלום וראיתי לשורדך עליו וכו' ישלמו סודות הסעודה כשיעתיא
דשמיא אמרו שם ישב רבי אמורא ודרש מאי דכתיב ומלא ברכת י' ודרום ירשה אלא
כל

סוד ברכת הריח

עט

כל מקום ברוך הוא מכורך כי הוא המלא שכל ומלא ברכת י' ומסס מסקה הנריכים ומן
שמלא כשל ענה תמלה משל למה הדכר דומה למך שרפה לבנות פלטרוין שלו כשלעים
החוקות קנץ נורים ומכב שלעים ינא לו משען מים גדול אמר הואול ויש לי מים נובעים
אטע גן ואשתעשע בו אכי וכל העולם הדא הוא דכתיב ואהיה אצלו אמון ואהיה
שעשועים יום יום ויומו של הקדוש ברוך הוא אלף שנה וכולי ועוד שם מאי דכתיב
ירשה רש היה לו לומר אלא פירוש אפילו הקדוש ברוך הוא בכלל והיינו ירשה רש"ה משל
למה הדכר דומה למך שהיו לו שתי אונרות והקנה מהאחד מהם לסוף ימים אמר לבנו
טול מה שבשני אונרות הללו אמר הבן שמה לא יתן לי מה שהקנה אמר לו טול הכל והיינו
דכתיב ים ודרום ירשה הכל כתיב לך ולואי שתשמור מצותיו: עד כאן

סוד שאר ברכות

ברכת שהכל נהיה בדברו היא כולל כל הברכות כי הכל יסוד הכל והכל בו לפיכך אמרו
בפרקא קמא דברכות על כלם אש אמר שהכל ינא וברכת בורא נפשות רבות ממינה
כי הוא אונר הנפשות אשר בידו נפש כל מי והוא מי העולמים ולפיכך מותמין בה ברוך
אתה י' מי העולמים כדאיתא בירושלמי על כל דבר שגדולו מן הארץ מברך בורא פרי
האדמה היא אדמת הקדש הכעבדת תמיד ממה שעליה לגדל כל דבר לזון נפש כל מי כי
מסס יונאים כל מיני מונות לעולמות ודונמא זו אדמת עפר למטה על פירות
האילן מברך בורא פרי העץ הוא עץ החיים הנושא פירות כי הוא עץ פרי ועושה פרי
למינו בארץ העליונה ודונמא זו מברכין על פירות האילן למטה ולאחריהם
מברכין בורא נפשות רבות חוץ מהפירות שכשכמה כהם ארץ ישראל שמברכים עליהם
ברכה אחת מעין שלם והטעם לחלוק כבוד לארץ ישראל העליונה כי היא מעין כל
הברכות ותקנו ברכה זו כנגדה לכבודה והוא ממין השלשה כי הכל בה ואף על
פי שהיא מעין ארבעה נקראת מעין שלשה מפני שהם מן התורה ורביעית מדברי
סופרים כנגדה כי היא רגל רביעי והיא סוד תורה שבעל פה אשת חיל
גפן פוריה גפן ממנרים תסיע ולסוד זה קבעו ברכה בפני ענמה על היון משום חשיבותו
והיא בורא פרי הגפן כי יונה משמח אלדים ואנשים הבא מהיון העליון
המשומר וכבר ידעת אמרם זכרם לברכה גפן זו כנסת ישראל וכבר
ידעת כי כל דבר שמברכין עליו לאוכלו או להרית בו נריך המכרך לאוחזו בימינו
כשהוא מברך כי הברכה בימינו ושמהל לא תסיעי וכבר הודענו זה וברכת י'
היא תעשיר את האדמה והולידה והצמיחה וכתן ורע לוורע ולחם לאוכל ומסס

סוד הריח

מזעם יפרד והיה האוכל לשלשה ראשים הם שלשה עולמות להחיות ולקיים בו נפש כל מי מקרבו ראשים ועד כינוי כנים כי ברכת יי מלאה הארץ ולולא זה לא יעמד הגע ולפיכך חייב לדרך על כל דבר שבהכין ממנו לשורר הכרחה מלמעלה ראש עד סוף פי הכל תלוי בו כי בהשקות הארץ הראשונה גם הארץ התחתונה תשמה ורועיה תגמיה ונתנה הארץ יכולה ועץ הפדס יתן פריו אם כחקותי תלכו וכרכתם גם אותי:

סוד ברכת הריח

כרחה זו כללנה רבותינו וזכרם לברכה עם כרכת הכהנין לפי שהנשמה נהנית כרחה הטוב כמו שהחיד נהנה במאכל הטוב וכמו שאמרנו וזכרם לברכה בכיבוד מכרכין אמר מר וזמרא בר טוביה אמר רב מכין שמכרכין על הריח הטוב שאלמר כל הנשמה תהלל זה איזהו דבר שהנשמה נהנה ממנו ואין הגוף נהנה ממנו הו אמר זה הריח לפיכך ראיתי להעיר בה לב חכמים:

אמר במדרשו של רבי שמעון בן יוחאי עליו השלום אין העולם מתקיים אלא על הריח וסוד זה כי כרחה הקרבן היו המאורות קרבין אחד אל אחד והברכות נמשכות מן המעיון וזה סוד ריח ואמר כך כיחוח מלשון כחת רוח שהשמן הטוב יורד על הראש כמו שהודענו כמה שקדם: ודע כי ריח הקטורת מעולם מאד מריח הקרבן כי הוא מקשר הנורות הקדושות קשר חזק וזה סוד קטורת ועל ידו היו כפתחים שערי עולם הרחמים והלובן העליון מתגלה על הראשים העליוני כי בהתגלותו מלכי אדם נכבדו נחפזו רעדה אחתם הם כי מכער כל דבר רע מן המחכה וזה סוד שהנשמה העליונה נהנית מן הריח וכתוב שמן וקטרת ישמה לב: והנה מהריח התחתון נשכיל וכבין כרחה העליון ולפיכך כמוצאי שבת שניטלה הנשמה היתורה מן האדם ואז נחלסין כוחותיו והנפש והרוח פנכים על מה שאבדו מריחים בבשמים לשמחם ולחזקם ולקרנם איש אל אחיו וכרות זה מתחוקת הנשמה באמונה העליונה בהתעוררה לקראת הדברים השכליים העליונים האלה ותדע ותאמין כי הכל בדונמא עליונה והוא הנחת הנשמה התחתונה ודע שהכבוד משורר בכל יום השיר הקדוש והוא לריח שמניך טובים שמן תורק שמך על כן עלמות אהבך.

לריח הוא ריח הקטורת שהוא ריח דק ופניו מכל ריח שבעולם וכשעולם להתקשר למעלה מהרית ההוא השמים העליונים הנמשכים מן המעיון הקדוש טובים כמה דאת אמר בהמיכו את הכרות טובים ומתבונני להאיר ואו שמן תורק שמך המעלות הקדושות והכבלות כפס הקדוש מריקים השם הפוא כל אחת על חבורת על כן עלמות אהבך והוא סוד ופתן טרף לכיתה וחק לכערותיה אלה העולמות אהבך

סוד

סוד המילה

סוד המילה פ שהיו בדבר זה מתבטמים בעלי הדין והעיר שושן נהלה ושמחה ומכאן תבין עבין הריח כמה הוא כעלה ולפי שאנטריך לבאר ברכת מילה ראיתי להקדים תמילה טעם המנוה ההיא וסודה וכן ברכת נשואין וטעם פריה ורביה:

סוד המילה

כבר כתבנו כמה שקדם כי האדם דונמא עליון וכל מה שבעליונים ותחתונים כלול בו והוא סוד נלס לדים כהיותו כדוגמת הדברים האלהיים כסוד ומכשרו אחיה אלוה ושם רחובו כי הכרות באדם דוגמת העמוד שעליו העולם עומד המלקט ראשי בשמים ומריק כלויה שלו והנה ישראל נכחרו להיותם עם מגולה ואי איפשר להם לישא טם זה אם לא כהיותם דכקים באמונה העליונה וזה לא יהיה אם לא כהיותם כמולים כמוכו וכין תבין אשר לשניך כי עדיין הם חוץ לשורה העליונה בעוד מחוברת כם הערלה ולסוד זה לא נקרא אברהם אבינו תמים עד שנמול וזכה לפני ולפנים:

ודע כי בברית מילה נכנס למקום האחדות האמיתי ולפיכך ככרתו עליה יב בריתות וסודם אחד כי הוא הקשר האמיתי הקושר עליונים ותחתונים ומיוחדם והוא סיבת היחודי וכל מי שאינו חתם במותם הקדוש הזה אין לו חלק באלהי ישראל ולא זכרון בערתו טמא הוא וטמא יקרא ולא קדש ולטעם זה אין מלמדיו אותו אשילו אלף ביתוכל המלמדו תורה משקר בשם הגדול כי כל התורה שמויתו של הקדוש ברוך הוא שהרי אין נכנסין לברית הלשון היא התורה הקדושה אם לא בכרית הכשרי וקל וחומר הדברים ומה הפסח על שהו רומז לדבר של קדושה כתוב כל ערל לא יאכל בו התורה שהיא קדש קדשים שמויתו של הקדוש ברוך הוא על אחת כמה וכמה ולפיכך אסור ללמד תורה לבני שכאמר מגיד דבריו ליעקב חקיו ומשפטיו לישראל וגומר וכתוב ואככי כטעתך שרק כלה זרע אמת וכתוב תתן אמת ליעקב תורת אמת לזרע אמת.

והמלמד תורה לבני מעיד על עצמו באלו אינה אמת חס ושלום וכשיוכה לברית כשר שהיא השער מכניסין אותו לברית הלשון שהיא התורה והוא הנקרא גר נדק והטעם כי נכנס תחת כנפי המיה אשר תחת אלהי ישראל הנקראת נדק ומשם כפשות הגרים הוא שכתוב תנניא הארץ היא ארץ החפץ נפש חיה ולפי שלא כאמר כי ממונא כפשותיהם של ישראל הם יונאות חזר ואמר למיכה כי כמה אכסדראו והיכולות ומכואו יס לארץ כל ההי ומשם יונאות הנפשו לכל אותם המתגיירי והכל תחת כנפי ואין להם חלק כמה שלמעלה מהם ויש בזה סוד כעלם לא ראיתי לכותבו אבל כפשותיהם של ישראל מעלתם גבו מאד הוא האילן המונבל בפנים עשר גבולי אלכסון ומשם פורחות שכאמר אכי ככרוס רפכן ממנו פריך כמנא כי הם פרו מעשיו של הק"ה ומן האילן ההוא פורכות אל תוך מש

המיה

סוד המילה

כפי שהיה ולפיכך הכן יקיר לי אפרים כי הם משה לו הם העמוסים מינו כטן ולא
 מהכנפים ומכטן ההוא פורחות על ישראל ולהורות שהם מסס כתיב וטרנו המים סרן
 כפש חיה וכתוב בספר חנוך יתרשמו המים של זרע הקדש סימן זרע של כפש חיה
 ולפיכך כרשם סימן זה כבשר הקדש יותר משאר סימנין וכתוב ויכרא אלדים את
 התנינים הגדולים מוד ערלה ופרועה שעדיין ותבארו בסופתא דשמיה ואת כל כפש
 החיה הרומשת זהו רשם אות כרית קדש כמו שרמוכו אשר טרנו המים החיים העליונים
 הכמשכים אליה כרשמו זה להכיל כין הטמא עבין הטמור ולפיכך ישראל חלק
 יו כרשמו להכיל ביניהם וכין אומות העולם הכאים ממקום הטומאה ולזה כל עוד
 שכחיים חיותם הם טמאים כי כפשם כאה להם ממקום הטומאה ודע כי כמו שיש חלק
 בין ישראל לשאר אומות בענין הכפשות שאינן ממקום אחד כך בישראל ענמם ים חילוק
 כי אין כפש הנדיק ככפש הרשע ואין זה מקומו אבל רמותו זה להוציא חלב קנת ה
 החכמים האומרים שהם ממקום אחד והחלוק בחמרים וכמשכו כזה אחר דעת חינוכי
 והוא דעת החוקרים הדוכרים על וי' תועה לא כאלה חלק יעקב ונשוב אל אשר
 היתה אליו הכוונה ונאמר כי המילה סוד שמותיו של אלדינו ואי איפשר ליכנס אליו אלא
 אם כן כמלכין בחיה ההיא סוד ה' אחרונה שבה שהיא השער ליכנס לו ולזה אין מילה
 בלא שבת ודרשו רבותינו אל משל למלך שכנס למדינה אחר כל אכסנאי שיש בבאן לא
 יראו פניו עד שיראו פני מטרוכה תחלה המלך סוד זכור חותם האמת והמטרוכה
 היא הכלה כנסת ישראל סוד שבת היא נאמרם אל יראו פניו כל עוד שהעלה מחוכרת
 בכרית פני המלך כסתרים ואינן כראין עד שימול כי בהסיר הקליפה יגלה המוח לעין
 כל ובאור פני מלך חיים ובלבד שיראו פני מטרוכה תחלה כי אין לבא לפני המלך עד
 שנמלכין בה תחלה כי על ידה ככנסין לראות פני המלך ולפי שהיא שמיכות נתנה כ
 בשמיכות ומושיבין כסא לאליהו אל כדאמרינן בפרקי רבי אליעזר כסגורו בימיו על
 הכרית כתקנא על הדבר וברח לו וכו' ואומ' קנאו קפאתי וגומר אחר לו הקכה חייך שאין
 עושין ישראל מילה עד שאתה רואה בעיניך לפי מושיבין כסא למלאך הכרית כנקרא
 אליהו ככאמר ומלאך הכרית וכו' ע"כ והוא עצמו מעוד עליה שקיימה ולא איבא מילתא
 דלא רמוה חסה באורית ישראל המי' רושם הכרית שכארנו ועוף יעובף על הארץ זה ליהו
 זכור לטוב שפס את העולם בארבע סימות וכא להפיד על המילה ולפיכך מושיבין לו
 כסא ונריך לומר כפירוש זה כסאו של אליהו זכרו לטוב ואם אין אומרים כן אינו בא ל
 לטם כך ראיתי במדרשו של רש"י עליו הסלום ואמר רוחי פני המלך ביופיו שניריך
 אדם לומר ככא להקריב את בנו קרבן לוי' אשרי תבאר ותקרב יטכון
 חנריך והשמדים עוכין אמריו כשכפה בטוב ביתך קדוש היכלך אחר בתחלה חנריך
 אחר ביתך אחר היכלך כד אחר והגיה הנשאר בניין והנותר בירושלם וגומר ביתך כד
 אחר

סוד ברית מילה

אמר ככמה יבנה בית והוא בית העולם הבא היכלך בלומר הי כל והוא שלמוס
 עליונים ותחתונים ושלמה מעלות אלו כלל עשר חופות שעתיד הקדש כרוך הוא לעשות
 לשלם הבא לנדיקים ולפיכך ים כפסוק זה אשרי תבאר ותקרב יטכון חנריך כשכפה
 בטוב ביתך קדוש היכלך תיבות זמי שאינו אומרו מושיב עמו מהם ולפי ים לחסור כו
 חמלין ושמר עין ומילה ופריעה כנגד הכרית השמור המשמיד את העולם והעמד עטרת
 חסג גדולה זיש בערלה ג' קליפות זו על גב זו וזוהם כנגד ג' קליפות המקיפות את הכרית
 אות כרית קדש ועליהם אחר דוד המלך ע"ה בשם וי' כי אמילם ג' זה המילה ג' הכרית
 הקדש והפריעה ג' זה העטרה המהודרה בסר המנכפת והרם העטרה והם דוח סערה
 ועבן גדול ואם מתלקחת בגדרה ועבין זה הוא כישור הקונם מחרם וי' ככאות ולא
 כרם חמד עכו לה זמסר את כגדי אלמנותה וקסין דפריו כסתלקו זמאיריס כה ג' גוונם
 התפוח ולפיכך וראיתיה לזכור ברית עולם וכו' ככנסין ישראל לחפש בגמיו המלך
 לפניו לפנים ולטפה זה מברכין להכניסו בכריתו של אברהם אבי' כי כל עוד שלא כמולד
 אין ככנסין באמנה הקדש והמקריב בנו לקרבן זה כאלו כוכה מוכח ומקריב עליו בל
 הקרבות והוא שפסוק מוכח ארמה תעשה לי וגו' ולזה כותבין הערלה כעפר והכי איתא
 כפר ר"א כל ארכשו סכה שהיו ישראל כמדבר לא היו פורעים משום עיכוי הדרך וכשהיו
 מוהלנין כוטלין אותה ערלה ושומכין אותה כעפר ומאותה שעה זאילך היו כותבין הערלה
 כעפר ע"כ ודע כי ים שלמים ידועי ממונים על דם הכרית וכוטלין אותו ומסומים
 אותו כהיכל ידועי היכלי המלך וכשעת כעסו של הק"ה משגיח כדס ההוא והמקטרג
 ומסתלק משם והק"ה מרחם על ישראל ודע כי הערלה ההיא חלק השר הידוע בקרבן
 ההוא וכשרואה שזה חלקו ככפע ואין לו יכולת לקטרג ועולה זמלמד כסיגוריה על ישראל
 ומסתרי הסתרים כגכוי הסכמה גכווס טעם סימת הערלה כעפר של המאור הקדוש ע"ה
 לאליהו אל והסיב שמעתי בוישיבה של מעלה שהערלה הוא הנחם וכיון שמעבירין אותו
 ממקומו כריך לתת לו מוכו הדא הוא דכתיב וכחש עפר לחמו: סוד כדכת המילה
 אשר קדש ידיו מכטן הכוונה על זמחק אבי' ע"ה שכקרא ידיו עד שלא יבא לעולם ומכס
 יתירה חכבו הק"ה שלא תתעבר טרה זלא וילד ינחק עד שכעשה אברהם אבינו תמים
 בסוד אות כרית קדש וכמה מופלאים דרכיו של הק"ה כי סכב סיוולד ושמעאל קודם
 שכמול אברהם לפיכך מקומו הוא הערלה למטה כמנולות ים וינחק מולד כקדושה והוא
 אחד מרגלי המרכבה הקדושה מרכבת הרוכב בשמי שמי קדם ולזה כקרא ידיו חוק
 כשאררו שם חוק הוא מקום ההכלה שהוא קדש ומסם והלאה מול והוא סוד הכרוי זמסם
 והלאה סוד הערלה וזה החוק שם ככשרו של הידיו להיות חתום כמותם האמת וכאלאו
 חתם באות כרית קדש אות כרית יוד ועירא על כן ככסר זאת כדאיתא זאת את הכרית
 והוא סוד בואת יבא אחרין אל הקדש ומי' היתה זאת אל מיהו חיי העולמים והוא החוק
 יא I זי הנוכר

סוד ברכת נשואין

שנוכר והוא חלקנו וגורלנו ונורכנו ואין כוונת כאלהינו להציל יודות ורע קדש שארנו
 משחת לומר כי המהול אינו יורד לגיבוי והוא סוד בדם כריתך שלחתי אסוריק מבור אין
 מים בו והוא באר צרה ככרויה כור רק אין בו מים. אכל כחמים ועקרבים יש בו. וכל
 ברשום בחותם המלך כנול ממנו לפי שהוא דוגמת הדיוק היוורש את הארץ ארץ המיו' סוד
 ג' של מעלה ולפיכך ועמך כולם דיוקי לעולם ירשו ארץ וכתבתי שלא יסמאוהו ואין ג' ל'
 שלא לחללו באיסורי לאוין וכריתות ומיתות כ' ד שהרי הוא מכחם התיקון העליון והורם
 הכנוונים הנוראים שהרי למעלה אין המאורות משפיעים אורם כי אם בסוד הליווי שהם
 כסועים בה וכל א' עושה בה פרי למינו ודוגמא זו נרו' האדם שלא יספיע כי אם בבית זוגו
 לא אפי' אשתו המותרת לו צריך להקדש עמה בתכלית הקדושה. ואסור להספיע בה שלא
 בדרכה כמו שאמרו כיבמות פרק ד' אחים ומה שאמרו בכדרים פרק אלו נדרים שולקן
 ערכתי לו והפכו ואמר רבי שמואל. כתב הרמב"ם ז' דהתם מיידי כלל הנזאת ורע וכיון
 דליכא השחתת ורע לא הוי כמעשה ער ואונן ומותר ויפה פירש ויש מי שפירש בענין אחר
 שאמר שדרך מקרה שאדם מתאוה לאשתו מותר. ואין סומכין על דעת זה כי זה השחתת
 ורע הוא וטכוף חותם המלך ואמרו ז' כל המוסיף ורע לכפלה אינו רואה פני שכיב' ואינו
 פכנס בפלטרין שכ' בו לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע. ולפי שהיה ער משחית ורעו
 בקרא רע ואונן כתוב לו ונחת ארנה ארנה ודאי והו' משחית כפשו בסכת הדבקו באילן
 הרע ומוליד רוחין ושידיון מהחמו' ההוא והרי הוא מוזה' ומזכמתו וסביעוהו ולמקו' השחת
 גכניסוהו. ושאלו כלה והוא אינו כלה. עוד יש רעה מולה קנאת וי' ענומה הכועל ארמית
 והוא סוד אמרו כי לא תשתחוה לאל אחר כי וי' קנא שמו. ונקרא איש משחית אוו' לו אכה
 ונולך חרפתו כי הוסיף מרשות היחיד והכנים כלם בהיכל וכפר בעיק' ועליו מפור' בקבלה
 יכרת לאיש וגומר והכוהן במנוה זו ומקדש ענמו ושומר בריותו מלחללו סכרו כי כמו ש'
 שהעביר מהאכר ההוא הקליפות ההם סוד אלהי נכר הארץ והכין כחמד כסאו על מה
 שתפשה שכיבה בן כשנסמתו עלה למעלה מפבו' הקב"ה מעליה חטאתי וכל מלאכי הבלה
 לכל יקרבו אליה ותעלה בשלום כי שם יי' נקרא עליה ותמנאנו רמוו בתיבות מי ועלה לנו
 השמימה ראשי תיבות מילה וסופי תיבות יוד הא ואו הא
 עלזה כאמ' וראו כל עמיה ארץ כי שם יי' נקרא עליך ויראו ממך הנור כרוך הוא וסתירנו
 בנל כבודו ויזכנו לאור באור החיו' ויתן חבלנו עם יורשי ארץ החיים אמין: ממה שכתבנו
 בסוד מנוה זו יתבארו ברכת מילת גרים ועבדים ולפי' לא ראיתי להאריך בהם גם כשאמר
 ברכות כגון פדיון כבו' וברכ' פדיון הכרם לא הארכתי לפי שלא הוזכרו בתלמוד והמנות
 ההם נאות יותר למכרם עם שאר סתרי התורה והמנות אס יגורו מן השמים בחיים:
סוד ברכת נשואין
 ואכתוב בתמלה טעם פרו ורכו גרהיכו. ביבמות פרק הבא
 על יבמתו תביא ר' אליעזר אומר כל מי שאינו עוסק בפריה
 ורביה כאילו סופך דמים שכ' סופך דם האדם באדם וגו' ואתם פרו ורכו רבי עקיבא אומר

סוד ברכת נשואין

באו ממעט את הדמות שכ' כי כנלם לדים וגו' ואתם פרו ורכו. בן שאי אומ' בלא סופך דמא
 וממעט את הדמו'. כבר כתבנו דוגמת בכין האל ומה שרמזו ואיך כוננו הקב"ה בדוגמא
 עליונה והשפיע לו ה' הנשמה להדריכו בדרך ישרה לדעת ולהכיר אתיו ונרו וסיבת ביותם
 לעה' זהו כדי שיתפשט המניאו' האמיתי עד אין תכלי' מטה ומעלה בלי הפסק וכעוד כג'
 הרוח צריך להשתדלו להרכות הדמות העליון בעול' להראות שאין לו הפסק וכשהאל הולך
 בדרך ישרה הנה המדה כלולה מדיוק של מעלה ומדיוק של מטה ומתחדשות הנשמות
 לכא' ככראשונה בהתקרב אליה הנהר שאינו פוסק והמניאות מתפשט לאין סוף וזה איך
 איפשר בלא אשה כי זכר ונקבה בראש. ולזה אמרו בפר' הבא על יבמתו אמר ר' אל כל
 מי שאין לו אשה אינו אדם שכ' זכר ונקבה בראש ויקרא את שמהם אדם. כי צריך להיות
 האדם דוגמת היצירה העליונה דו פרנופין בתפארת אדם לשכת בית וכזה יקרא אדם
 שלם ואז תשרה הכרחה במקום שלם ובחכור התחתון מתעורר העליון והכל מתברך מן
 המקור כי כותכין לו כח לעשו' חיל והאילן מחדש פירותיו ונותכין בכי' גכוז ומשם יוצאות
 ובאות לעולם. כמנא העוסק בפריה ורביה סכת התפשטו' המניאות הקדוש לאין תכלית
 וזוכה לכחלה בלי מנרים. והמתרשל כזה הנה הוא ממעט הדמו' לכל יתפשט וכזה הנהר
 היוצא מערן פוסק מלהשקו' את הגן לגדל פירותיו כמנאת ארץ החיו' יכסה כירחק ממכה
 מנחס אור עיניה וסכות חנייה והדין מתעורר והרי הוא רונח סופך דמים ומודדין לו מדה
 בכנר מדה כי יתפסק ויכרית מחיו' הע' כי לא הניח שורש להציל כפשו לאור באו' החיו'
 ויקלע בכף הקלע ולא יושלבו תורתו ומעשיו וכמו שכתב יראה רע יארו ימי' בעולם
 שכלו ארו' ואו חפץ יי' שהי' התורה בידו ינלח ומכלל הן אתה שומע לאו גרסי' בפ' הבא על
 יבמתו א' ר' תנחו' בר' כהילאי כל השרוי בלא אשה שרוי בלא טוב' בלא שמח' בלא ברכ' וכנ'
 במערכת אמרי בלא תורה בלא מומה כולי רבא בר רב עולא אמר אף בלא שלום דכתיב
 וידעת כי שלו' אהליך וגו' הנה הדוענו היות האשה סכת כל הטובות האלה לפי שבה הוא
 השלמותו בדוגמא זו למעל' סוד כלם ודמות כי תשוקת העליונים להריק ברכה ל בית דוד
 זכסכתה מתברך המלך שלמה וזהו שאמר עליה אחותי רעיתי. ואמרו ז' במדרש חזית
 רעיתי מפרנסתי ובשהמלך מרוחק מן המלכה כפי התעוררות התחתונים אין המלך שלם
 כי אינו אלא חני אדם ואין טובה אלא על דבר שלם ועל השלימות תחול הטובה בלא ב'
 ברכה שהברכה נמנעת מלכא לפי שאין שם על מה שתחול והשמחה נמנע כזה בלא תורה
 שהאשה הידועה נקראת תורה שכאמר ראש חיים עם אשה וגומר בלא מומה כי נקבה
 תמוכב גבר והאשה יושבת בשער שומרת לכל יקרב איש זר אל הקודש ואמר שאין לו אשה
 הרי הגדר פרוץ והכנעני ככנס לחפש בניווי המלך בלא שלום כי כסתלק השלום מן הארץ
 נעת מלחמה באה בה והמכין כל זה ידע ויכיר עכין הזיווג על כוריו ויתחלל לישא אשה
 לשם שמים ולא יפנה אל רהבים. ובהתקדש האדם עם אשתו על הכוונה

סוד ברכת נשואין

סוד ותן לכוחות העליונות מקום לפעול כקדושה וכטהרה ותבא אליו הנפש ממקום קדוש
 ואם תלמוד חכם הוא יבוא עבד מהשורם כמוהו וכבר כתבנו למעלה מה שיש בו די
 בענין זה. סניכו בתולה כשאת ליום רביעי ואחריו טעמא שמה יהיה לו טענת בתולה
 וישכיס לך' וכמדורסו של רשב"ע"ה הקמו יום חסרונ' של בתולת ישראל כי ביום רביעי
 כתמעט הירח לא היה ראוי שבו יהיה שלמו לבתולה אחרת. וסניכו כי כתקנו כשואל
 בתולה כרביעי להראות קיום ומעלה בבתולת ישראל כי אף אם כתמעט כיום ההוא
 הנה יש לה כחת רוח למטה כשואל בתולה ובת קול אומרו אל תשמחי אנוכתי לי כי כפלת
 קמתי וגו' ולמעט זה בתולה כשאת ליום רביעי ונריך לתקן חופה מכלים יקרים לכבוד
 הכלה הנזכרת בסור הסודי שהיא מודמ' כשמת הכלה של מטה שהיא דוגמתה והחופה
 שהיא דוגמת החופה העליון' שהכלה שרויה בתוכ' והיא כלילת יופי מכמה גוונים יקרים
 כי הכלה העליונה והתחתונה עומדות בדוגמא אחת וזאת מתברכת מן' ברכות סוד שבע
 כהרות מריקי' עליה השמן הטוב וזאת מתברכת בשבע ברכות דוגמת השבעה העליונים
 ברכה ראשונה כורא פרי הגפן סוד היין המשמת אלדים ואכסים והתעוררות השמחה
 הבאה ליו מצד הנזרה והיין ההו' עושה פרי ופן החיים עושה פרי בהתעוררות
 והגפן וזאת כושלת הכל ועושה קציר כמו כמע' לפיכך ברכה ראשונה על היין ברכה
 שניה שהכל כרא לכבודו סוד העמוד שעליו העולם עומד ונקרא כל שהוא כלל
 הכל והוא סוד הכרית ססו' החבור תלוי בו והוא מקבל השמן הבא ליו ממה שעליו לעשות
 פירות בגפן ההוא. וכבר ידעת כי השמן הטוב יורד מהמות דרך חוט הסדרה ל המער
 ומס' בארש שבע וזה התעוררות הימין כי אין הפרי אלא מסס השמאל מעורר השמחה
 הימין גומר הפעולה אחר כך ככלל הימין והשמאל זה בזה. והוא סוד האדם בשלמותו
 ולפיכך ברכה שלישית יוצר האדם איש יושב אוהלים. מכריע ראשון הכרית התיכון
 כתיך הקרשים מכרית מן הקנה אל הקנה והוא האדם הגדול. ברכה
 רביעית אשר יצר את האדם כאלמו סוד העמוד הימני וכין המכין המן הבא מגבעת
 הלכונה ושולחו ל הארץ התחתונה פני והושע כפני לבנה: ברכה חמישית פוט תשיש
 ותגל עקרה עקרת הכית רחל הקטנה עיקר הכית בקיבוץ כניה מארבע כנסות הארץ
 בסוד עמוד השמאלו כועו אשר לו השנו והגבורה ומתמכ' עם העמו' הימני לקנץ כפונים
 ולהכניסם בין ברכים סוד למודי וי' והעפעפ ששתי ערכות שכלולכ איכס עושים פרי אבל
 קבוץ הכנים הוא הפרי שלהם ואין מי שיטורר קבוץ הכנים אל האם כי אם הכניאים
 ברכה ששית שמת תשמח רעים אהובים מקום הריעות והשמחה והאהבה הוא יסודו של
 עולם ולמי כל חמדת ישראל ונדלק וכד' ק' שני רעים אהובים זה דודי וזה רעי
 ואיכס כפרדים זה מזה שני עפרים תלומי כניה תרועה בשוטנים. ברכה שביעית
 היא המעמדת הכל וממכה מתברכים כל המאורות והיא כלל עשר מאורות ולפיכך יס'
 ברכה זו עשרה מיני שמחה והם: שטון. ושמחה. וכלה. אהבה. ואמה. גילה. דינה.

שבע ברכות

כלום. וריעות. עד כאן סוד שבע ברכות עליונות שיורשת הכלה העליונה ולפי' דוגמתן
 לכלה התחתונה שהיא דוגמתה למטה והכונם בלא ברכה בכלל הנהנה מן העולם הזה
 בלא ברכה. סגנון אכיו ואמו. ובכלל זה הבא על הפנויה ואף אם טבלה הרי הוא גוול
 השם ברוך הוא וסניכו בלא ברכה אסורה לבעלה ככדה וסטעם כי כמו שכוחן
 נדתה אין האיש בכיתו כי קצר המנע מהשתרע לקבל אשה ובעלה וריעה סוד נעלם.
 ואז אין ברכה שורה כי אין האדם שלם ואין מתיחדים כי אם בברכה ולזה כל עוד שאין
 הברכות כמשכו' מלמעלה הכלה אסורה. ודע כי הידוד נקר' כל והכלה היא ה'א' אחרונה
 וכהתחבר נדיק עם נדק נקרא' כלה ושרי היא מותרת לבעלה. כי כמשכו' ליה מי הברכה
 העליונה וכן למטה האשה אסורה לבעלה בלא ברכה לפי שהיא בדוגמא עליונה

סוד ברכת בתולים
 ראיתי לבאר ברכה זו אף אם לא הזכירה לא במשנה ולא
 בתלמוד למעלת' כי הנאוכי תקנוה בדוגמ' עליונ' באי' לדינו מלך
 העולם אשר נב' אגנו בגן עדן הכוונה על היצירה התחתונה שהיתה בדוגמ' היציר' העליונה
 . ואמרו אל אדם וחוה נטועים היו שכ' כנר מטעי מעשי ודי להתפאר. וירמוז לאדם וחוה
 העליונים שבתם. שהיו כקרכי חבכים בעמקי ההווה ושתלן ה'קבה וכעטו ארוזים גדולים
 וזה סוד ארוי לככון אשר כטע. אגנו המסיל הכלה לאגנו שהיא סגורה וכמותם האמת
 חתומה ומן הכלה העליונה כשאה שם זה ועליה אחר המלך שהשלום שלו אל גנת אגנו
 ירדתי הוא הגן שאמר עליו גן כעול אחותי כלה והיא כמו האגנו שיש לה כמה קליפות
 והמות מכפכים הוא שכתוב זאת ירושלם כתיך הגוים שמתיה וסכיכותיה ארצות. והמות
 ההוא כחלק לארבעה חלקים דוגמת המרכבה העליונה והם מסוככים מצד זה וכפרדים
 מצד זה כמו שהמאורות כיוחוד שלם וכפרדים כל אחד לפעולתו והממונה עליה וכמו
 שכתוב ומשכ יפרד והיה לארבעה ראשים. הוא הסוככ וגומר הוא ההולך וגומר ולפי
 שהאגנו ההוא כטוע בגן ונקראת גנת אגנו על שמו וכמשלה המרכבה העליונה לאגנו מה
 אגנו זה שנים מכל נדדיו אף המרכבה העליונה שתומה וכעלמ' מהכל: שושנת העמקים
 על שם שהכלה הכלולה בכל יופי נקראת בשם זה. וכמו שאמרה על עצמה אכי חבצלת
 השרון שושנת העמקים וחבצלת הוא הנקר' חבאק והוא ירוק על שם אסתר ודקרוק' היתה
 השרון שהיא מזמרות ושרה לפני המלך שלמה. דבר אחר אנו חבצלת השרון שהיא
 עומדת לקבל מים חיים מהלכנון כענין שכתוב והיה השרון לאגס. שושנת העמקים ויש
 בה ששה עלין ככגד הכלה שהיא כלולה מששה קננות. העמקים שהיא מהעומק העליון
 ושם היתה ונקראת שושנה מה שושנה זו משוכה בגווניה לבן ואדום ומתהפכת מגוון זה
 לגוון זה אף היא משוכה במדותיה פעם דין פעם רחמים ודע כי טעם שנקראת כתמלח
 חבצלת ואחר כך שושנה יש לו סוד והוא כי קודם התחברה עם המלך נקראת כן ולפיכך
 ירוקה ואחר חוט של חסד משוך עליה בשבתה עם המלך ואז נקראת שושנה בסוד
 שפתתיו שושנים. כל ומסול זר וכו' לזה היא שתומה ושמורה מכל עבריה לכל ומא

סוד ברכת בתולים

היה מקום ליכנס למקד' כי גן כעול אחותי כלם ומעין חתום במקום קדוש ואין מקום
 לטמאים ליכנס שם. על כן אילת אהבים היא אילת השחר ויעלת מן שחר
 בטרהה ומוק לא הפרה כענין א תלכי ללקוט בשדה אח' אבל עופיך בשדה של תמותי עם
 אף כעורים ובהיות הבתולה בדרך זה הנה היא כדוגמת בת ישראל באי הכומר בזרע
 של אברהם להיותם חלקו וכחלתו כי הם בכיו הנולדים בביתו עובדים עבודתו ושומרים
 דתו ומקומתו ואינם מפירים חוק ולא עוברים ברית לעבור ממקום קדושתם ללכת בשדה
 אחר כי כעבר הקהר ישבו אבותיכם מעולם ואקח את אחיכם את אברהם משם ואוליך
 אותו בכל ארץ כנען ונטעתיו במקום הקדש והכנסתיו בסוד האמונה ותחת כי אהב את
 אבותיך ויבחר בזרעם אחריהם להוות לו לעם סגולה מכל העמי ומפתה בקח עיני סכלך
 ותדע ותשכיל בענייני הכרכו והזהר לכיון בהם מה שראוי לכוננו והשתדל להיו מאוכלו
 המוח וזרקי הקליפה וכל קנייך קנה בינה וראה כי הכל בא בכונה והכל בדומה
 עליונה כי המוח לפני ולפני והקליפה מסוככת מחמוץ והפתאים רודפים אחריה ומכלי
 בהכל ימיהם ואינם ווכים ליטב עם המלך במלאכתו והוא כמשל האגו שהודענו כבר
 וראוי המלך ביופיו דרכם להסתכל כמות כי הוא חלקם והקליפה מחמוץ חלק בני אדם
 היושבים בשעור ולזה ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך לבני ישראל
 כי הקליפה קודמת לפרי ועתיד הקב"ה להקדים המוח בלי קליפ' שכ' קדש ישראל לוי ראש
 תבואתה ואש"פ שיקד הפרי מי הוא אשר ישלח ידו לאכול ממנו כל אוכליו ואשמו רעה
 תבא אליהם כאש וי' כי ימים ההם ירבה הדעת את יי' ויגלה הכבוד לעין כל והוא שאמר
 ראשית תבואתה סוד ה"א אחרונה שיהיה בראש כמו שהיה בימי הכעורים שאל' ומראה
 כבוד יי' כאש אוכלתונו וכן לעתו לבא שכ' קול נופיך כשאו קול יחדיו ירכנו כי עין בעין
 יראו בשוכ יי' כיון וכתו חסף יי' ורוע קדשו לעיני כל הגוי וראו כל אפסי ארץ את ישועת
 אלהינו וכוה כולם מה שהיתה אליו הכונה בספר זה והיתה השלמתו יום ה' יב ימים
 לחדש ניסן שנת חמשת אלפים ומאתים וששים ושבע לפרט היצירה:

והכנו מתחנן לפני הידידים הנבשים אל' וי' לשמוע בסודו להביט בעין חמלה אל הספר
 הזה בו כל דבריו נכוחים למינין מזהר המורה הטורה מזהירים ממחנה הקדש
 מצובים וממעין החכמה שאובים בו כל אבן יקרה מאירה ואם עלתה בו שגיא לוי היתה
 למכה ואין להאשימני מכה סיבות האחת כובד המלאכה ועומק החכמה וקוצר השגתי
 בחכור הדברים והפכתם ומעוט שכותי כי כער אכני ומכוער מן הכיכה כי חברתו ואכי
 בן ל' שנה השנית כי גרמו עונות כעורים להצריכני למעשה ידי והיותי טרוד בפרנסתי
 ופרנסת אנשי ביתי והמלאכה הזאת תנטרך לב פכני ודעת נלולה השלישית דלא פסק
 סומי מנרסא באיסון לילה ואפילה בהוויות אביו ורבא: ואמרינן בסנהדרין במחשבים
 סוביכני

הוסיכנו זה התלמוד ככליו וכמדרש העם ההולכים בחושך אלו העוסקים בתלמוד ראו
 אור גדול לעולם הבא וסכנו בארץ נלמות אור כונה עליהם ברוך יי' לעולם אמן ואמן:

איש נב' יי' ^{איש נב' יי'}
ברוך נוֹתֵן ליעֶף כַּח

שגמרתי הספר הנכבד תולעת יעקב • אשר יורה משפטו וחקיו
 ליעקב • כי כל הקורא בו יסיר מכסול מלכ העקוב • וכיון
 תפלתו אות באת לנפוש • בראותו מעשה ידיו בקרכו יקדים
 אלהי יעקב • בפיו וכשפתיו וכבר אלהי הכבוד אשר מגיד דבריו
 ליעקב • בזכות זה יזכור את ברית אברהם ונחק ויעקב •
 יענה ויאמר אל תראי תלעת יעקב:

בגמר חמשה ימים בחדש א"כ"ו לדודי ודודי ל"י וכשנת ל"א ארפק
 פרשת תמים תהיה עם וי' אלדיך:

Handwritten text in a cursive script, likely Hebrew or Arabic, at the top of the page.

Handwritten title or section header in the center of the page.

Main body of handwritten text in a cursive script, consisting of several lines.

Handwritten text at the bottom of the page, partially obscured by the stamp.

Vertical column of handwritten text along the right edge of the page, possibly a marginal note or index.

MAGYAR TUDOMÁNYOS
AKADÉMIA KÖNYVTÁRA
BIBLIOTHECA ACADEMIAE
SCIENTIARUM HUNGARICAE,
BUDAPEST, KELETI KÖNYVTÁR
BIBLIOTHECA ORIENTALIS
COLL. KAUFMANN, B

907

WEISZ Miksa

Néhai dr. Kaufmann Dávid tanár könyvtárának héber
kéziratai és könyvei. Összeáll. és ismerteti --.
Budapest, 1906. Alkalay ny. Pozsony. 199,80 p. 23 cm.

FINNIS

VEGE